

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΡΕΛΛΩΝ

Μερικές καταπληκτικές περιπτώσεις τρελλών

Τα δικαστικά χρονικά όλων των εποχών αναφέρουν ένα μεγάλο αριθμό εγκλημάτων που διεπράχθησαν από τρελλούς.

Ένα από τα πιο πρόσφατα ήταν του 'Αμερικανού φοιτητού Χάρολντ Χόουαρντ Ούνρουχ, που, σε διάστημα μικρότερο από 45 λεπτά της ώρας, σκότωσε στο Καμπτον, κοντά στη Νέα Υόρκη, δέκα τρία άτομα και τραυμάτισε άλλα τρία.

Ο Ούνρουχ ήταν, ωστόσο, ένας νέος πολύ ήρεμος και κάθε άλλο παρά έδειχνε ότι είχε εγκληματικά ένστικτα. 'Αλλά, μετά την αποστράτευσή του, είχε γίνει μελαγχολικός κι' άποφευγε τους άλλους νέους της ηλικίας του, ώς που, μία Κυριακή, την ώρα που οι πιστοί έδιναν από την εκκλησία, κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες του σπιτιού του, με το περιστρόφο στο χέρι, κι' άρχισε να πυροβολή δεξιά κι' αριστερά, χωρίς καμιά διακρίσι.

Οι γιατροί, που τον εξέτασαν, έβγαλαν το συμπέρασμα ότι αυτός ο φιλήσυχος νέος είχε τρελή ξαφνικά. Στον άνακριτή ο Ούνρουχ είπε τα εξής:

—'Όλοι οι κάτοικοι του Κάμπτον με μισούσαν, άγνωστο για ποιο λόγο. Γι' αυτό, αποφάσισα να τους τιμωρήσω.

'Αξιοσημείωτο, εξ άλλου, είναι το έγκλημα του 'Αντουάν Ζομπάρ, άποφοίτου της Θεολογικής Σχολής της Ντιζόν.

Το Μάρτιο του 1851, κατά τη διάρκεια μίας παραστάσεως της «'Αδριανής Λεκουβέρ», στο θέατρο «Σελεστέν» της Λυώνος, ο Ζομπάρ σηκώθηκε, ξαφνικά, από τη θέσι του, έβγαλε ένα περιστρόφο από την τσέπη του και σκότωσε μία κυρία, που βρισκόταν στο μπροστινό κάθισμα.

Στόν άντρα της, που τον ρώτησε γιατί την είχε πυροβολήσει, απάντησε:

—Δέν μου κάματε τίποτε, κύριε ! Ούτε καν σάς γνωρίζω... Είμαι ένας δυστυχισμένος... Γιατί δέν με πιάνετε;... 'Όπως βλέπετε, δέν προσπαθώ να φυγω...

Στόν άνακριτή, εξ άλλου, εδήλωσε τα εξής:

—Σκότωσα αυτή την κυρία, γιατί θέλω να φύγω από τον κόσμο, χωρίς ν' αποπειραθώ τίποτε εναντίον του έαυτού μου. Ξέρω τώρα ότι θά μ' άποκεφαλίσουν... 'Αλλ' ως τότε, θά έχω όλο τον καιρό για να μετανιώσω και να έξιλεωθώ...

Σε μία άλλη περίπτωση, θυμά έιναι παράφρονος έππεσε ο διάσημος χειρουργός των Παρισίων Πότζι.

'Επρόκειτο για ένα στρατιώτη από το Σαιντ-Ομερ, τόν Μαυρίσιο Μαδά, που είχε τραυματισθεί από σφαίρα στο κεφάλι. Ο δόκτωρ Πότζι, έπειτα από δυσχερεστάτη έγχειρηση, κατόρθωσε να του βγάλει τη σφαίρα και να τον κάμη καλά. Του άπομεινε, ωστόσο, κάποια νευρική νόσος και μία έντονη μελαγχολική διάθεση.

Μετά την άποθεοαπεία του, ο Μασού πήγε με άδεια στην πατρίδα του, αλλά σε λίγο ξαναγύρισε στο Παρίσι. Ήταν τό άπόγευμα της 13ης 'Ιουνίου 1918. Διευθύνθηκε άμέσως στο σπίτι του δόκτωρ Πότζι, στη λεωφόρο της 'Ιένας, και ζήτησε να τον ιδή. 'Όταν δρέθηκε μπροστά του, άρχισε να τόν βρίζη και να τού λέη πως τού είχε κλέψει την ψυχή του. Του κάκου ο γιατρός προσπάθησε να τόν ήρεμηση.

—Τά λόγια είναι περιττά ! φώναξε ο Μασού. Ξέρω τί πρέπει να κόμη.

Την ίδια στιγμή, έβγαλε ένα περιστρόφο από την τσέπη του και πυροβόλησε τέσσερες φορές εναντίον του γιατρού, που σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Ο Μασού στίριξε κατόπιν τό περιστρόφο στόν κρόταφο του και φύτεψε στό κεφάλι του τη σφαίρα που είχε άπομεινεί μέσα σ' αυτό.

Την ίδια περίπου εποχή, ένας άλλος στρατιώτης, που νοσηλευόταν στό «'Οτέλ Ντιέ», βγήκε, μία μέρα με άδεια, προμηθεύτηκε ένα χασοπομάχαιρο και, γυρίζοντας στό νοσοκομείο, σκότωσε ένα γιατρό και δύο νοσοκόμους. 'Επειτα ώρμησε στό χειρουργείο. 'Αλλά, βλέποντας τό αίμα που έτρεχε από την πληγή ενός έγχειριζόμενου, έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε στό πάτωμα. 'Όταν συνήλθε, δέν θυμόταν τίποτε από τις πράξεις του.

Καταπληκτική ήταν έπίσης η περίπτωσης ενός δοσκού της Κοντανί, του 'Αντουάν Γκαντίς, που τρελλάθηκε ξαφνικά και μ' ένα λαστό σκότωσε τόν άφεντικό του Μαρσέλ Πιεριέ, τη γυναίκα του και τά δύο μικρά παιδιά του και κατόπιν έβαλε φωτιά στό σπίτι.

Ταξιδεύοντας για τό Σίγκ - Σίγκ

Πρωτότυπο διήγημα

—'Όλοι όσοι βρίσκονταν στό τραίνο εκείνο, που ταξίδευε για τό Σίγκ-Σίγκ, τις περίφημες φυλακές τού θανάτου, με θεωρούσαν έναν επικίνδυνο τύπο, ίκανό — αν έκρινε κανείς από τό παρουσιαστικό μου — να σκοτώσω και την ίδια την μητέρα μου, για ένα δολλάριο! Τό άδυσώπητο κυνηγητό, που είχε καταλήξει στό ταξίδι εκείνο πρός την ηλεκτρική καρέκλα, είχε κρατήσει μίαν ολόκληρη δδουάδα, χωρίς την παραμικρή ανάπαυλα. Καί, πριν καν μου δώσουν τόν καιρό να ξυριστώ ή να δώσω να μου σιδερώσουν τό κοστούμι μου, άρχισε άμέσως τό ταξίδι πρός τό Σίγκ-Σίγκ.

Ήμουν καθισμένος, μέσα στό τραίνο, ανάμεσα σε δύο ανθρώπους. Ένα ζευγάρι χειροπέδες έδενε τό άριστερό μου χέρι με τό δεξιό χέρι εκείνου που ήταν στ' άριστερά μου κι' ένα άλλο ζευγάρι χειροπέδες έδενε τό δεξιό μου χέρι με τό άριστερό χέρι εκείνου που καθόταν στα δεξιά μου.

Έκείνο κυρίως που μου έδινε στά νεύρα ήταν τό ειρωνικό χαμόγελο, που διαγαρόταν στα χείλη τών δύο αυτών ανθρώπων κάθε φορά που κανένας έπιβάτης γύριζε και με κύτταζε με άποτροπισμό.

—Αυτός έινε! έίπε μία χαριτωμένη δεσποινίς στη μητέρα της. Έίνε εκείνος που δολοφόνησε πρδ μηνός ένα ζευγάρι νεονύμφων!

—Φαίνεται χειρότερος κι' από τις φωτογραφίες που δημοσίευσαν οι έφημερίδες, έίπε ένας παχύς πλάσις, χωρίς να νοιάζεται αν τόν άκουγα. Έίνε ένα σωστό ανθρώπινο κήνος!

Οι δύο σύντροφοί μου, ο Πήτερ Χόμπσεν από τά δεξιά μου κι' ο Ντάγκ Ράις από τ' άριστερά μου, γέλασαν σαρκαστικά και με σκούνησαν με τους άγκώνες τους, κάνοντας τις χειροπέδες να κροταλίσουν. Ήταν φανερό πως καμάρωναν για τις χειροπέδες αυτές και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τις βλύνουν οι άλλοι.

—Ποιά μάνα γέννησε αυτό τό τέρας; έίπε με φρίκη ένας ηλικιωμένος κύριος από την άλλη άκρη τού βαγονιού. Καί τέτοιους δέν ποέπει να τους μεταφέρουν μέσα σε βαγόνια με άλλους έντιμους ανθρώπους, αλλά με ειδικές κλούδες σαν τ' άγρια θηρία!

—Έτριζα τά δόντια μου από θυμό, γιατί ή μητέρα μου ήταν σωστός άγγελος καλώσύνης, που ανατρίχιαζε και στη σκέψη ακόμα πως ύπρχαν δολοφόνοι στόν κόσμο!

Και τότε μία ηλικιωμένη κυρία σταμάτησε μπροστά μου. Για μία στιγμή φοβήθηκε πως θά μ' έφτυνε στό πρόσωπο. 'Επειτα, άρχισε να μιλά με διαπεραστική φωνή.

—'Η ψυχή μου έινε γεμάτη χαρά πού σ' έπισαν! φώναξε σαλεύοντας τό δάχτυλό της μπροστά στη μύτη μου. Θά σε καθήσουν στην ηλεκτρική καρέκλα και θά απαλλάξουν έτσι την κοινωνία από τη βρωμιά ύπαρξής σου! Γιατί ο Θεός άσίνει να γεννηθούν τέτοιοι άνθρωποι; Γιατί να μην έχουν ένα συνάδελφό επάνω τους ώστε να τους αναγνωρίζουν μόλις γεννιούνται και να τους σκοτώνουν άμέσως; Είχα κάποτε δύο κορίτσια, μ' ένας άνθρωπος σ'όν έσένα τά σκότωσε! Τό τέρας! Πέθανε στην ηλεκτρική καρέκλα, όπως θά πεθάνεις κι' εσύ σε λίγο!

Δέν άνοιξα καν τό στόμα μου να της άπαντήσω. Δέν θά κέριζα τίποτα. 'Η έξαψής της ήταν πολύ μεγάλη.

Ξαφνικά, ή ηλικιωμένη γυναίκα με χαστούκισε! Με χτύπησε στό πρόσωπο με μανία, μία με τόνα χέρι και μία με τ' άλλο, και μερικοί μέσα στό βαγόνι χειροκρότησαν!

—'Όσο για τους δύο ανθρώπους, που ήταν δεμένοι με χειροπέδες μαζί μου, έβαλαν τά γέλια, άπολαμβάνοντας τό άπαίσιο εκείνο έπεισόδιο. 'Η γυναίκα έκανε ένα βήμα πίσω, κυττάζοντας τά κόκκινα σημάδια τών δαχτύλων της στό πρόσωπό μου. Θά μπορούσα να μιλήσω, να πώ κάτι, μ' προτίμησα πάλι να κρατήσω τό στόμα μου κλειστό. Ήταν πιά άργά ίσως για να με πιστέψουν. Τά λόγια μου θά προκαλούσαν απλώς γέλια, ή θά σκόρπούσαν τόν πανικό μέσα στό βαγόνι. Οι γυναίκες θά σηκώνονταν με ύστερικές κραυγές και θάφευγαν σ' άλλα βαγόνια κι' οι άντρες θά συγκεντρώνονταν στην άλλη άκρη τού βαγονιού κυττάζοντας μας με τρόμο.

—Έτσι, έμεινα σιωπηλός και ή έξαλλη ηλικιωμένη γυναίκα έφυγε ίκανοποιημένη.

Οι ώρες περνούσαν άργά. Στους σταθμούς που συναντούσαμε, άλλοι έπιβάτες έφευγαν κι' άλλοι έμπαιναν παίρνοντας τη θέσι τών πρώτων και καινούργια μάτια κερφώνονταν με άποτροπισμό επάνω μου και καινούργιες γλώσσες μιλούσαν έχθρικά, περιφρονητικά και με μίσος εις βάρος μου.

Ο Χόμπσεν κι' ο Ράις εκάγχαζαν κάθε φορά, πού οι έπιβάτες μιλούσαν για μένα, κι' αυτό μ' έκανε έξω φρενών. 'Ομολογώ ότι μόνο ή σκέψις πως βρισκόμουν δεμένος με χειροπέδες με δύο άναίσθητους ανθρώπους, μ' έμπόδιζε να τους άρπάξω ξαφνικά και να χτυπήσω τά κεφάλια τους τόνα με τ' άλλο. Δέν μπορούσα να καταλάβω πως διατηρούσαν την εύθυμία τους, μολονότι πλησιάζαμε στό Σίγκ-Σίγκ, στις φυλακές τού θανάτου, στό πιο σκυθρωπό και πιο μακάβριο μέρος τού κόσμου. Κανένας κανονικός άνθρωπος δέν γελά όταν ταξιδεύη πρδς την ηλεκτρική καρέκλα...

Με άπέραντη άνακούφισι είδα έπιτέλους τις πύλες τού Σίγκ-Σίγκ να άνοίγουν και να ξανακλείνουν πίσω μας. Τό τρομερό ταξίδι είχε τελειώσει. Μας έβγαλαν τις χειροπέδες και, ενώ έγώ έτριζα τους πονεμένους καρπούς μου, ο διευθυντής τών φυλακών μου έίπε με άπορία:

—Φαίνεται πως ή αστυνομία της Νέας 'Υόρκης έχει μεγάλη έλλειψη άνδρων για να στείλμ μ' ένα μόνο συνοδό δύο τρομερούς κι' επικίνδυνους εγκληματίες σαν τόν Χόμπσεν και τόν Ράις! Έίνε ίκανοί να σκοτώσουν την ίδια τη μητέρα τους για ένα δολλάριο! Σ'ίγουρα, θά καλοπέρασες μαζί τους!

Δέν τού έδωσα άπάντησι. Τί να τού έλεγα, διάβολε!

—Δέν μου άπαντάς; με ρώτησε. Τί σου συμβαίνει; Σε βλέπω λίγο τσαλακωμένο! Σε καλό σου!...

Με κύτταζε γεμάτος άπορία. —'Λοιπόν; με ξαναρώτησε.

—Έγώ μουρμούρισα κάτι, πήρα την άπόδειξη παραλαβής τών δύο δολοφόνων κι' έφυγα, χωρίς να τού διηγηθώ την περιπέτεια μου. Δέν τή γλύτωσα όμως. 'Ο Χόμπσεν κι' ο Ράις — πού καθίσουν στην ηλεκτρική καρέκλα — περιέγραψαν τό πάθημά μου και, για μίνες, ολάκληρο τό άστυνομικό σώμα της Νέας 'Υόρκης γέλοισε μαζί μου.

ΑΡΘΟΥΡ ΜΠΟΥΡΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ιδιεκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΓΗΛ.: 27-135-29-967 ☉ ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΠΟΜΠΟΙ

Μία κυρία διαλογίζεται και έμπιστεύεται τους διαλογισμούς της στο χαρτί. Θά τούς μετέφερα ατόυστους αν δέν έκτεινονταν σε τόσο πολύ χώρο. Πιστός πάντα στό πνεύμα και κάποτε στό γράμμα του κειμένου της, περιγράφω στην αύσις:

Περιέργου που έινε οι άντρες, λέει. Γυναίκα έγγαμη, πέρασε τη ζωή της στην αρετή. 'Η ιδανική σύζυγος. 'Ας πη όποιος τολήση τό παραμικρό εναντίον της. Φιλοκατήγορη έινε ή κοινωνία μας. Σε ρετσίναζει με τό πρώτο. Κάποτε και χωρίς τό πρώτο. Δίχως να ύπαρχη τίποτα. Με μίαν άπλή ύπνοια, τίποτα όμως δέν έίπαν γι' αυτήν. Θάπτεφε φωτιά και θά τούς έκαιγε αν έλεγαν. 'Υπάρχουν τά πρόσωπα που δέν την συμπαθούν. Συμπαθούντες όμως και αντιπαθούντες βιάζον εμπρός στην αρετή της τό καπello τους. Καμιά έγγραφη στό παθητικό της. Ούτε από τό μυαλό της πέρασε ή άπιστία. 'Ακόμα και τό απλό φάερτ δέν επέτρεφε ποτέ σε κανένα. Πολλοί έινε έτοιμοι να της άναψουν τη λαμπάδα τού θαυμασμού τών. Τους κόβει τόν άέρα με τό μαχαίρι. Τόσο άσπληρά, τόσο άδίστακτα, τόσο άποφασιστικά, ώστε άποπλήζονται και οι θρασύτεροι. Δέν ύπρχει πράξι της που δέν έινε έτοιμη να την ύπογραφή, να τη διαλαλήση, να τη φωτογραφίση, να τη φέρη κατά ένα όποιοδήποτε τρόπο, στη δημοσίευσή της. 'Εναν άντρα γνώρισε στη ζωή της, τόν άντρα της. 'Αφροισμένη σ' αυτόν. 'Η έλλήρη του έγινε θέληση της. Οι έπιθυμίες του έγιναν έπιθυμίες της. «'Ιδού ή δούλη Κυρίου. Γένοίτο μοι κατά τό ρημα σου». Δέν τού τό έίπε, δέβαια, με τό χείλι. Τό έίπε όμως με τη συμπεριφορά της. Δέκα χρόνια παντρεμένοι και ούτε μία φορά διευτύωσε γνώμη διαφορετική από τη δική του, δέν τού εναντιώθηκε, δέν τόν στενοχώρησε. Κι' άς τη στενοχωρούσε εκείνος, και άς της δηλητηρίαζε κάθε τόσο, τη ζωή. Γιατί — προσθέτει ή κυρία — ο σύζυγός της δέν έινε ο άντρας — μοντέλο. Καμιά άναποκρίσι έκ μέρους του στην άφασίσι και στην τρυφερότητα της. 'Αδιάφορος άπέναντί της και τόσο συχνά άτακτος... Βαρύς, ψυχρός, άδυμος όταν έινε κορτάς της. Και τόσο φειδωλός στα χάδια...

Σταπαλά έκείνη τις βλαπείες της. Τις τσιγκουνεύεται εκείνος. Φτάνει να τόν όητε για να καταλάβετε πόσο βαρεία άγγραία τού έινε ο γάμος. Σύζυγος της ρουτίνας. 'Ανεκδήλωτος, χωρίς θερμότητα στην ψυχή. Δέν έινε, φυσικά, ο πρώτος. Τό γεγονός όμως ότι έινε εύρωστος ο κυκλος τών όμοίων του δέν άποτελεί παρηγορία για μία ευαίσθητη γυναίκα. 'Από τις πρώτες μέρες τού γάμου τούς τό έρωτικό ένδιαφέρον τού έινε ναρκωθή. Τη θέσι δέ τού έρωτα δέν την πήρε, όπως γίνεται πολλές φορές, ή φιλία. Την πήρε ή αδιαφορία. 'Η είσοδος στο σπίτι του ήταν είσοδος σε ύπνωτήριο. 'Ερωγε διαστικά και πηγαίνε να κοιμηθ.

Και ήταν εύτυχη ή γυναίκα του όταν αυτό τό ρυθμό άκολουθούσε. Γιατί, ήταν συχνές και οι αρρυθμίες: Τά βράδια που έπείσσεφε με μεγάλες καυστηρήσεις και με την σφραγίδα της κοπώσεως στός κύκλους τών ματιών. Βράδια που έπρόδιδε την στυγνική πίστι. Ταξιδία κάθε τόσο με την πρόσφασι ότι τού έπέβαλλαν οι επαγγελματικές άπαγοχλήσεις του. Ήταν έβδαι ή κυρία ότι δέν τόκανε τά ταξίδια αυτά μόνοι του. Έκανε όμως πως δέν πρόσσεχε. Προσποιόταν ότι δέν καταλάβαινε. Αυτή τό έρεε πόσο ύπέφερε μέσα της. 'Αλλά έπρεπε να προσ-

ποιήθ, για να μην κάνει ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή τους.

Κάποτε όμως μίλησε και σ' αυτήν ή άνοιξι. Ένα ξαφνικό. 'Εκεί που δέν τό περίμενε. Μήπως στέλνει την προειδοποίησή του ο κεραυνός που πέφτει στην καρδιά; Κάποιος παιδικός της φίλος. Τό πρώτο της έιδύλλιο. Κορίτσακι τού σχολείου, στις πρώτες τάξεις τού Γυμνασίου εκείνη. Μόλις είχε φορέσει τά μακριά του εκείνος. Ένας συνδεσμος άγνός.

Δύο παιδιά που έβλεπαν τό ένα τό άλλο και κοκκίνιζαν και χλωμαίαν κι' έναισθαν να μεθούν από τά μύρα της άγάπης. Τά βλέμματα που διασταυρώνονται, οι έπιστολές σε μύο και σε ροζ φύλλα χαρτί. Διασκεδαστικά μ'ας φαίνονται αυτά όλα όταν τά άναπαλούμε ή όταν τά βλέπουμε στα παιδιά. Ρωτήστε όμως και τά ίδια. Οι πιο μεγάλες πυρκαϊές. Μεγαλύτερες άπ' αυτές δέν γνωρίζουμε σ' όλη την άλλη ζωή μας. Ένα χρόνο δάσταζε όλο κι' όλο τό φλογερό έιδύλλιο. 'Υστερα έκείνος έφυγε με την οικογένεια του στο έξωτερικό. Έλειψε πολλά χρόνια. 'Οσα χρειαζόνταν για να πασταλιαθούν τά μαλλιά με γκριζά σκόνη. Γκριζοί πιά κι' οι δύο τους. Συναντήθηκαν τυχαία. Διαστικάκι ο ένας για την ταυτότητα τού άλλου. Έκείνος πήρε τό θάρρος να την σταματήσει.

—Με συγχωρείτε, αλλά δέν έίστε ή... (Και πρόφερε τό μικρό όνομά της).

Σώρησαν τά μάτια τους, έξέσπασε τό ένδιαφέρον τους. Δέν ήταν, δέβαια, τό ρίγος τών παλιών καιρών. 'Εντελώς διαφορετικές οι συγκινήσεις τους τώρα. 'Αλλά τόσο απαλές... Κάθισαν κάτω να τά πουνε. Ζήτησε να την ξαναδ. Δέν τού τό άρνήθηκε. Μίλησαν για τη ζωή που πέρασαν μακριά ο ένας άπ' τόν άλλον. Τού έίπε ότι τόν θυμόταν. Της έίπε ότι δέν έπασσε να την παρακολουθ. Με τη σκέψη της. Παραχώρησαν στό παρόν τους. Δέν είχε παντρευτή ο κύριος. Με μελαγχολία έκείνη τού έκανε λόγο για τό δικό της γάμο. Τίποτα τό συγκεκριμένο, δέβαια. 'Ο τόνος της όμως έδειχνε πως άδεια ήταν ή ζωή της.

Γιατί να σάς ταλαίπωρο με πολυλογία, αφού έέρετε που πρόκειται να φτάσω; Ξαναεστάθηκε τό έιδύλλιο. 'Αγνό και λευκό, όπως πρώτα. Ούτε τώρα θ' άρνιόταν την ύπογραφη της ή 'Αγνότητα. Δέν πρόκειται όμως γι' αυτό. 'Αλλού θέλει να φτάση ή κυρία: στη μεταμόρφωσή τού άντρα της. 'Η άλλαγή έινε αυτή! Τίποτα δέν έέρε, κανένα στοιχείο δέν κτοαί. 'Αλλωστε, δέν ύπάρχουν και στοιχεία. Και όμως έγινε άγνωστός. 'Ο ψυχρός θερμάνθηκε, ο άπονος τρυβήθηκε, ο νυσταγμένος εύπνησε, ο λακωνικός κοριεβήθηκε από ακατάσχετη φιλία και έγινε ένα ήφαιστειο που εκράζει από τόν κρατήρα τού κύματα φραστικών βλαπείων και φιλοφρονησών. Δέν έγνώριζε να τη δ. Την έχει μ' σταση και πη δρέξη. Τόσο έρωτευμένο δέν τόν θυμάται ούτε στα πρώτα τους χρόνια! 'Από δέν κρατείται και τόν ράτσει. «Μά τί σ' έχει πιάσει!» Μήπως έέρε κι' ο ίδιος;

Ανίκανη και ή κυρία να έξηγήση τό περίεργό — γράφει ή ίδια — φαινόμενο, προσπαθεί να καταλάβη τό σύντροφό της. Πως συμβαίνει, λέει, ή ατροφή της σε άλλους όρίζοντες, να συμπίπτει με την οπρση τού άντρα της σ' αυτήν; Τίποτα δέν άλλαζε στη συμπεριφορά της. Τού φερεται όπως τού φερόταν. Ποιοι άόρατοι παμποί μίλησαν στό ύπνοειδίτη τού και τού μετέδωσαν άνησυχαστικά μηνύματα; 'Ερωτήσεις που μένουν χωρίς άπάντησι. Τό αίσωγιο και άνεξηγητό έρωτικό παιχνίδι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ!...

—Δέν πάτε πουνεθα άλλο, τού λόγου σας;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Περιμένεις...

Περιμένεις και δέν σκέφτεσαι καλά, περιμένεις και πηγαίνει τό μυαλό σου στο γαμπρό που δάχη χρήματα πολλά πού χατήρι σου ποτέ δέν θά χαλά, στού παραμυθιού τό βασιλόπουλό σου... Περιμένεις και δέν βλέπεις πως μπορεί να περάσουν της νεότης σου τά χρόνια και να σβύσουν οι καύμοί σου οι τρυφεροί, νάρθη κάποια ηλικία θλιβερή και να μείνης... περιμένοντας αιώνια!

Δέν σοφ άρέσει ούτ' εκείνος, ούτε αυτός, ο ένας έινε παχουλούτσικος λιγάκι, ο άλλος σοφ φαίνεται σκυφτός. Κι' ένας άλλος, που ήταν νέος ζηλευτός δέν σοφ άρεσε γιατί είχε μουστακάκι!... Και σε γύρεψαν πολλοί. Τόσοι πολλοί, πού ίσως άλλες να ζήλεψαν, αλήθεια, μ' εσύ, μικρή μου ξενόνοιαστη τρελλή, π'άνα έδιώδες την τύχη την καλή, σαν νεράδα στα παλιά τά παραμύθια!...

Περιμένεις!... Περιμένεις την αύγή να σοφ φέρη τό γαμπρό που σε συμφέρε; μ'ά μία τέτοια αύγή, πολλές φορές άργεί κι' άπ' αυτό που θά σοφ φέρη, τί θά βγη, δέν μπορεί κανείς, παιδί μου, να τό έερη. Περιμένεις μ'ά δέν σκέφτεσαι καλά, όσους έδιώδες, παντρεύτηκαν και πάνε, έχεις πάνω άπ' τά μαλλιά σου, τά μαλλιά κι' ή ζωή σου προχωρεί, γοργαυα κι' οι γαμπροί θά πάψουν πια να σε ζητάνε!...

Βάλε μέσα στο κρασάκι σου νερό, μη γυρεύς τά λουλούδια που σπανίζουν, πάντα ο γάμος έινε κάτι τυχερό, πάρε κάποιον, πριν περάσης τόν καιρό πού στα χείλη σου, τριαντάφυλλα άβίζουν. Θά περάσουν οι ώρες οι καλές και θάρθουν της ζωής οι καταιγίδες, και αν δέν άκούσης τέτοιες συμβουλές, θά περάσουν τά χρόνια και θά λές: —Τί κουτή που ήμουν!... Πάνε οι έλπίδες!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ταδράματα της καρδιάς

«ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΕΙΔΙ»

Η Άννα ξύπνησε ακριβώς τη στιγμή που το τρένο έμπαινε στη σήραγγα. Μέσα στο θόρυβο των τροχών φαντάστηκε πως άκουγε τις πρώτες νότες απ' το συμφωνικό ποίημα του Ρέμο.

«Γιατί, αναρωτήθηκε, γιατί δεν καταφέρνω να καταλάβω τί έννοσε, ο Ρέμο, μ' αυτή τη μουσική;»

Ο Ρέμο είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, σε μία μικρή ξένη πόλη. Λίγο καιρό μετά το θάνατό του, ένας φίλος του αντρός της, γυρίζοντας απ' το μέτωπο της είχε στείλει το συμφωνικό ποίημα που ο Ρέμο είχε συνθέσει πριν να σκοτωθεί. Στην πρώτη σελίδα είχε γράψει:

«Άννα, είνε ό,τι ωραιότερο έχω γράψει ποτέ στη ζωή μου στους μακρούς αυτούς μήνες της οδύνης...»

Η Άννα όμως δεν είχε καταλάβει τη μουσική του αντρός της. Παίζοντας το συμφωνικό αυτό ποίημα στο πιάνο της φαινόταν πως έρχόταν σ' επαφή μ' έναν ξένο. Δεν ξανάβρισκε το Ρέμο. Το συμφωνικό ποίημα είχε ως τίτλο: «Το χρυσό κλειδί». Μά αυτή δεν μπορούσε να βρή το χρυσό κλειδί για να καταλάβει τη σημασία της μουσικής του. Περίεργο! Κι' όμως για χρόνια ήταν η έρμηνευτριά κάθε έργου του. Αυτή είχε κάνει γνωστό παντού τ' όνομα του Ρέμο και να τώρα που της ήταν σαν ξένος!

Η Άννα έκανε αυτό το ταξίδι για να επισκεφτεί τον τάφο του Ρέμο, στην ξένη αυτή πολιτεία.

Όταν έφτασε και κατέβηκε απ' το τρένο, πήγε στο ξενοδοχείο. Τ' απόγεμα πήρε το δρόμο του νεκροταφείου.

Όταν ο φύλακας της έδει-

ξε πού ήταν ο τάφος του Ρέμο, προχώρησε με κάποιο φόβο. Πάνω στο μαρμάρινο σταυρό ήταν ένα στεφάνι με κόκκινα τριαντάφυλλα. «Ποιος μπορούσε, αναρωτήθηκε, σε μία ξένη πολιτεία, να φέρνει άνθη στον τάφο ενός αγνώστου;»

Γύρισε πίσω και ρώτησε το φύλακα. «Έμαθε απ' αυτόν πώς μία νέα γυναίκα πηγαίνει κάθε Κυριακή στον τάφο του Ρέμο ένα στεφάνι από κόκκινα λουλούδια. —Τη λένε Κάθριν, είπε ο γέρο-φύλακας, και μένει λίγο πιο πέρα από δώ. Θάρρη σίγουρα και σήμερα: είνε Κυριακή!»

Μία γυναίκα νέα, σκέφτηκε η Άννα, φέρνει κάθε Κυριακή λουλούδια στον τάφο του αντρός μου. Ίσως να πάμε να συνεννοησαστε, ο Ρέμο κι' εγώ, πολύ πριν απ' το θάνατό του. Όταν άρχισε τ' όργη, αγάπησε αυτή τη γυναίκα που έρχεται και κλαίει πάνω απ' το μνήμα του.

Δεν ένοιωσε θλίψη. Άπεναντίας περίμενε τον έρχομό της.

Πέρασε λίγη ώρα. Την άναγνώρισε αμέσως όταν την είδε γιατί βαστούσε έναν στεφάνο από δροσερά κόκκινα τριαντάφυλλα. Πεπατούσε άσφα, η Κάθριν και το πρόσωπό της ήταν όμοιο. Η Άννα που στεκόταν παράμερα την είδε να πλησιάζει στον τάφο, να γονατίζει και να προσευχεται. «Τόν αγαπούσε πολύ!» σκέφτηκε η Άννα, και η καρδιά της πόνεσε. Υστερα πλησίασε.

«Φαίνεται πολύ λυπημένη, της είπε απλά. —Είμαι μόνη, απάντησε η Κάθριν. —Η ζωή είναι θλιβερή για

μιά γυναίκα μόνη. Δεν είν' έτσι;»

«Όχι! όχι!» απάντησε η Κάθριν. «Κανείς ποτέ δεν είνε μόνος, υπάρχει πάντα κάτι στη ζωή μας που μας δίνει παρηγοριά. Κι' αυτό μπορεί να'νε η ανάμνησις, π. χ., ενός αγαπημένου προσώπου.»

«Οέέ μου! σκέφτηκε η Άννα, γιατί δε φεύγω;»

Η ψυχή της πονούσε. Μά σκετόταν εκεί, πλάι στην Κάθριν που ξαγιάπε:

—Τόν αγαπάω πολύ και η ανάμνησί του κάνει τη ζωή μου όμοια. Μά γιατί σας τα λέω όλα αυτά;...

—Ίσως ν' αγαπήσατε τόν ίδιο άντρα, ψιθύρισε η Άννα.

—Δεν καταλαβαίνω, έκανε η Κάθριν φοβισμένη.

—Είμαι η γυναίκα του Ρέμο, είπε σιγά η Άννα.

Ακολούθησε βαρεία σιωπή.

—Δεν γνώρισα ποτέ τόν άντρα σας, κυρία, ψιθύρισε η Κάθριν. Με πιστεύετε, δεν είν' έτσι;

—Τότε γιατί...; ρώτησε η Άννα, χωρίς να συμπλήρωση τη φράση της.

—Κανείς δεν με καταλαβαίνει, εξήγησε η Κάθριν, μα εσείς, κυρία, θα με καταλάβετε. Παντρεύτηκα τόν Κάρλ πριν να φύγει για το μέτωπο. «Θα γυρίσω, Κάθριν» μου είπε όταν χωρίσαμε. Κι' εγώ, κυρία, έβρα πως ο Κάρλ δεν έφυγε, πως ο Κάρλ είνε πάντα κοντά μου, έστω κι' αν από κείνη τη στιγμή δεν τόν ξαναείδα πιά, δεν έμαθα πιά τίποτα γι' αυτόν...»

Τα μάτια της καθώς μιλούσε φωτιζόνταν από πίστι σαν να'νε πραγματικά δίπλα της τόν άντρα που αγάπησε σ' όλη της τη ζωή.

—Ναί, ναί, ψιθύρισε η Άννα. Μά ο Ρέμο, ο άντρας μου, τί σχέσι έχει;

—Ο Κάρλ πέθανε, κυρία, γι' αυτό είμαι σίγουρη, κι' ας μην ξέρω πού τόν έθαψαν. Ίσως στην Αυστρία, ίσως στην Ιταλία, πάντως όχι εδώ στην Έλβετία. Τού άρεσαν όταν ζούσε πολύ τα κόκκινα τριαντάφυλλα. Τώρα καταλαβαίνετε γιατί πάντα φέρνω κόκκινα τριαντάφυλλα στον τάφο τού αντρός σας. Είνε σά να στολίζω τόν τάφο τού Κάρλ...»

Η Κάθριν είχε πιάσει τόν χέρι της Άννας και τόσφιγγε τρυφερά στο δικό της.

—Έτσι κάνουντες, προσέθεσε η Κάθριν, αὐταπατῶμαι. Πιστεύω πως και στην ξένη χώρα όπου είνε θαμμένος ο Κάρλ, ίσως κάποια γυναίκα πηγαίνει στον τάφο του, στον τάφο ενός αγνώστου στρατιώτη και τόν στολίζει με λουλούδια. Αυτό πιστεύω, κυρία.

Τα μάτια της Κάθριν έλαμπαν από οράνιο φῶς.

—Σε κάτι πρέπει να πιστεύω κανείς στη ζωή του, συνεχίσε, αλλιώς ποιος είν' ο λόγος της υπαρέθης μας;

—Ναί... ναί... ψιθύρισε η Άννα.

—Και η ζωή μου, συνέχισε η Κάθριν, είνε τώρα γεμάτη γαλήνη και γλυκύτητα, γεμάτη πίστι.

Η Άννα ένοιωσε τώρα την ψυχή της, που ήταν παγωμένη να ζωγονηται. «Ένοιωθα απ' τα λόγια της Κάθριν, απ' την πίστι της, πως μία δύναμι έμπαινε μέσα και στη δική της ψυχή.

Και νά, ξαφνικά, της φάνηκε πως άκουσε μία υπέροχη μουσική. Ήταν ένας χειμάρρος από μουσικές φράσεις που μιλούσαν για φῶς, για καρτερία, για αγάπη, για πίστι: ήταν η μουσική του Ρέμο, τού αντρός της.

Τώρα η Άννα καταλάβαινε ότι είχε βρή, τέλος, τόν μικρό «χρυσό κλειδί» που κάθε πλάσμα, σ' αυτόν τόν κόσμο, πρέπει να τόν κατέχει και να μὴν τόν χάνη ποτέ...»

ΕΜΜΑ ΝΤΕΛΕΡΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Νεώτερες πληροφορίες από την Αίγυπτο, αναφέρουν ότι η διακοπή της συνεργασίας των δυο δυνάμεων του μουσικού μας θεάτρου, αδελφών Καλουτά, οφείλεται σε λογάς ύβρις της Μαρίκας Καλουτά.

Η δίσ Καλουτά, έπαθε υπερκόπηση στο τελευταίο της τουρνέ και θα φύγη τόν λοκάρι για τόν Παρίσι.

Τό θεάτρο Σαμαρτζή μας επιφυλάσσει τόν καλοκαίρι, μία άκομα έκπληξη. Θα μάς παρουσιάσει τη γνωστή μας κομ από προηγούμενες εμφανίσεις της στην Αθήνα, έκκεντρική Έλληνα-αίγυπτια χορεύτρια Καίτη Βουτσάκη, που έχει παίξει και σε πολλά Αίγυπτιακά φίλμ, πρώτους ρόλους.

Η Βουτσάκη, έκτος από τούς χορούς της, θα εμφανισθή και σ' ένα πικάντικο νουμέρο, μαζί με τόν Σολίγκα, μ' ένα σποτ-πουρί τραγουδιών σε διάφορες γλώσσες.

Ο Αργεντινός μαέστρος Έντουαρντο Μπιάνκο, μπαίνοντας ένα απόγεμα στο θεάτρο «Κεντρικόν», με τόν όποιο, τόν συνδέουν πολλές ανάμνησεις, — εκεί παίζθηκε στή 1936 η «Αρκεντίνα» του — δοκίμασε μεγάλη συγκίνησι μόλις αντίκρουσε στή πιάνο τόν Πολωνό πιανίστα Μπορόφσκυ.

Όταν τελείωσε η συναυλία, ο Μπιάνκο μπήκε στή παρασκήνια, έσφιξε στήν αγκαλιά του και φίλησε τόν πιανίστα. Όπως εξήγησε αργότερα ο Αργεντινός μαέστρος, πριν από τριάντα χρόνια ο Μπορόφσκυ διηύθυνε μία συμφωνική ορχήστρα στή Μπονέρος Αύρες, που συμμετείχε σ' αυτή ο ίδιος ως πρώτο βιολί.

Η γνωστή πρωταγωνίστρια της πρόζας Μαίρη Αρώνη είχε δελεαστικές προτάσεις από τήν Βέμπο για να μεταπηδήσει τόν καλοκαίρι στή μουσική θεάτρο. Φαίνεται όμως πολύ διστακτική επί τού παρόντος.

Ο σκηνογράφος Μάριος Αγγελόπουλος, ταξιδεύοντας για τήν Βιέννη δοκίμασε στή Ιταλο-αυστριακή σύνορα, μία δυσάρεστη έκπληξη.

Όταν κατέβηκε για ένα λεπτό σ' έναν ενδιάμεσο σταθμό, για να πάρη τοιγάρα, τού έκλεισαν μέσα από τόν τρένο, τη μεγάλη φωτογραφική μηχανή του «Λόκάντ», αξίας 5 εκατομμυρίων. Παρ' όλες δε τις διαμαρτυρίες του δεν κατέστη δυνατόν να βρεθή ο κλέφτης.

Μία πολύ ενδιαφέρουσα είδησις αναγγέλλεται για τόν φθινόπωρο: Θα ξαναδοθεί τόν συμπαθέστατο ντυέτο Μανουέλου Αρώνη, επί κεφαλής θιάσου πρῶτος στή «Κεντρικόν».

Κατά τόν γύρισμα τού ρεαλιστικού Έλληνικού φίλμ, «Πικρό ψωμί», που θα παιχθή τόν Πάσχα στήν Αθήνα, παρουσιάστηκε ένα τραγικό ατύχημα: Λίγο πριν ολοκληρωθή τόν έργο, ένας απ' τούς πρωταγωνιστές του, ο Στρατός Φλώρος, πέθανε ξαφνικά από μηνιγγίτιδα και χρειάστηκε στες τελευταίες σκηνές να χρησιμοποιηθή άλλος ήθοποιος στή θέση του που θα φαίνεται πάντα με τις πλάτες γυρισμένες για να μη γίνη αντιληπτή η μοιραία αντικατάσταση.

Χαρακτηριστικό είνε ακόμα ότι η ύπνεσις και οι διάλογοι τού φίλμ αυτού γράφθηκαν από τήν μικρούλα Ίντα Χριστιανάκη, που είνε ταυτοχρόνως και η πρωταγωνίστριά του.

Ενός άλλου πάλιν Έλληνικού φίλμ με ύπνεσις παρμένη απ' τήν περίοδο της Κατοχής, «Τα ματωμένα Χριστούγεννα», που θα παιχθή τόν χειμῶνα, τόν σεναριο γράφηκε από τόν γνωστό μιμητή τού Σαρλώ κ. Κίμων Σταθόπουλο, αγοράστηκε απ' τόν επιχειρηματία κ. Ζερβό και τόν διασκεύασε κατόπιν ο κ. Γ. Ασημακόπουλος.

Με τήν επαναλειτούργια τού Φαληρικού Ίπποδρόμου, ένας γνωστός καλλιτέχνης, ο κισαρίστας Αλέκος Παύλου πρόκειται να κάμη τήν εμφάνισι του και ως... προπονητής ίππων!

Ο Παύλου είνε μανιώδης φίλιππος, έσκαυσε δε τόν επάγγελμα τού προπονητού, πριν από μερικά χρόνια και στήν Κύπρο όπου είχε και ιδιότητα άλογα.

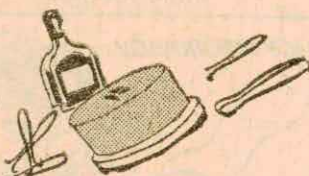
Η Μόλλυ στήν προχθεσινή της καλλιτεχνική έραδία πραγματοποίησε ένα σπάνιο ρεκόρ: τραγούδησε χωρίς διακοπή, σποτ-πουρί, με 102 τραγούδια!

Μία άλλη γνωστή τραγουδίστρια, η Λέλα Μαρτίν, έφυγε προχθές για τόν Παρίσι, προκειμένου να τελειοποιηθή στή γαλλική τραγούδι. Επίσης και ο Τόνος Μαρούδας, προσέλαβε τελευταία ειδική δασκάλα και τελειοποιείται στή γαλλικά τραγούδια.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πρόδωλά να'ν...

Τό τί γίνεται στήν κόσμο τή γυναίκα δεν τή μέλλει, λέξεις δίχως σημασία «Διασκέψεις» και «Κορσά»

Η γυναίκα ένα ξέρει: η γυναίκα ένα θέλει:

Νάνε πάντοτε όμοια!
Τί κι' αν είνε μία «μωτέ»,
τί κι' αν είνε «ζωγραφιά»;
Είνε όμορφη, τόν ξέρει, δεν άρκεϊται όμως ποτέ
στήν πολλή της όμορφιά
και μ' ύπομονή μεγάλη και με μαεστρία τόση
προσπαθεί να τήν τονώσει!

Πρώτα-πρώτα παίρνει κάτι μικροσκοπικά τσιμπιδάκια
και μαδάει τή καυμένη,
τά καλοσχεδιασμένα
τά... ταλαίπωρα της φρύδια.
Κι' αν πονάη γιατί βγαίνουν τρίχες δώδεκα συγχρόνως,
μπρός στα κάλλη, τ' είν' ο πόνος;...

Παράλληλα καταβάλλει ιδιαίτερη φροντίδα
και για τήν επιδερμίδα,
είτε δε «ξηρά» θα είνε είτε θά'νε «λιπαρά»,
όπωςδήποτε κοστίζει με τή σέσουλα παρά,
για ν' αγοράστούν μπουκαλίες,
μπουκαλίσια,
μπουκαλίτσες
που θα κάνουν τά κεφάλια
όνειρώδη «κεφαλάκια»
που τά βλέπεις και νομίζεις πως άνήκουν σέ κουκλίτσες!
Κι' αν για τήν επιδερμίδα τά λεπτά ξοδεύη χύμα,
μπρός στα κάλλη τ' είν' τόν χῆμα;...

Υστερα πιάνει δουλειά
με τά όμοια της μαλλιά
κι' επειδή στή χτένισμά της μόνη της άποτυχάνει
τρέχει περμανάντ να κάμη
και φορτικά παθαίνει φιάσκα,
επειδή τήν καπελλώνουν επί ώρες με μία κάρσα
φοδερή και σιδερένια
που τά κάνει μπουκλές-μπουκλές τά μαλλιά τά μεταξένια
της Έλένης ή της Φρόσως,
πυρνεό ο ήρωισμός τους τόσος, τόσος κι' άλλος τόσος,
γιατί, όπως κι' αν τόν πάρης, είνε πράξι ήρωϊκή
τό κεφάλι σου να... βάλης πέντε ώρες φυλακή!
Κι' αν τυχόν ταυνοφυλιστούνε και τσιρίζουν ταυτο-
(χρόνως,
μπρός στα κάλλη τ' είν' ο πόνος;...

Νά και άλλη μία μανία τρομερή, πρωτοφανής
όποιασδήποτε Μιμίκας ή Κατουλάς ή Φανής:
Ίνστιτούτα Καλλονής!
Είνε κάτι μαγεμένα και μυστηριώδη άντρα
που τήν κάθε Πολυξένη και τήν κάθε Αλεξάντρα
σαν μαγνήτες τις τραβάνε.
Και σηκώνοντας και πᾶνε
—εύκαιρία δεν αφήνουν—
έχοντας σκοπό μονάχο, οι γλυκίες οι τσαχινιώδεις,
δυσωφότερες να γίνουν
και να κάψουν οι κακώστες περιστερές καρούδες!

Ευσεβίου
Ομη. Τάχης

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ανοιξίς

Έρεκεν της Άνοιξίως παραλήρω σφοδρώς, αναζητώ έρωτικές ποικίλας ιστορίας, αγάλλομαι κι' ένθουσιώ σφόδρα ζεζωηρώς και σὺν αὐτῷ αισθάνομαι πολλές... φουσκοδεντρίες. Ταύτισιν ρέπω πρὸς σφοδρούς και φλογερούς έρωτικούς πρὸς δὲ μβανίζων τὰς γυναις προσπατῶς ξεκαλτσάτους φλογίζομαι, ὁ δύστυχος, και τήκομαι ὁ τάλας έτοιμος ὡν ν' ἀποδυθῶ σ' έρωτικές ζαλάδας. Κι' εἰς τὰς ὁδοὺς περιπατῶν με ἱα εἰς τὸ πέτον παρατηρῶ τὰ θήλεα και τὰ τρελλὰ «καρρέ» των κι' ἀνασπενάζω και ριγῶ και γίγνομαι μβαροντιον κι' ἐν κατακλείδι σκέπτομαι νὰ κάμνω...μακροδούτιον!

Οὕτω προχθές περιπατῶν εἰς ἐξοχώδεις ρύμας κι' ἰδὼν νεάνιδα κομψὴν με τορνευτώδεις κνήμας εὐθέως τήν ἐπλεούριον κι' ἐν ὄψει και τῶν κηπιῶν, —Ἡ Άνοιξις μᾶς προκαλεῖ, ὦ Μούσα μου! τῆς εἶπον— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ σπεύσωμεν εἰς θεῖους (παραδείσους) και κόπτοντες γαρύφαλα, βιολέττας (και ναρκίσσους) νὰ στρώσωμεν τήν κλίνην μας κι' (ἐν μέσω ἀρωμάτων) νὰ κάμωμεν τήν ἐναρξιν τρελλῶν... (μπεδοκλωμάτων!)

Πλὴν αὕτη με ἡτένισεν μετ' ἀναιδέας (πλειστής) και εἰτα μετὰ λύπης μου ἀγρίας και (μεγίστης) ταχέως ἀνεχώρησεν κι' ἀπῆλθεν — (ὠμένα! — ἐν ἄλλοις λόγοις ἔκοπεν... ὁ ὅ δ α με — (μυρωμένη γα! —

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο αξιωματικός στο τμήμα φέρεται δάρεσεν στη Τζένη. Τη στέλνει στον Εισαγγελέα κι' εκείνος την αφήνει ελεύθερη. Μη έχοντας πού να πάει η Τζένη γυρίζει στο σπίτι του πατέρα, αλλά η συγγένειά του που έχει εγκατασταθεί εκεί τη διώχνει. Κι' η άμοιρη νέα βρίσκει καταφύγιο στο σπίτι της πονοφύχης 'Αριστέας. Μία μέρα συναντά τη Βούλα και της μιλάει για τις τραγικές της περιπέτειες.

—Τάχα... έκανε σιγά κι' η Βούλα...
—Τάχα... έκανε...
—Όλα!...

—Ο κόσμος είναι κακός. Τ' άρεσει να βροντοφωνάζει το κακό που κάνει. Είπ' ένας μεγάλος έγκληματίας χωρίς καμιά τύχη. Γρυφερά της χάιδεψε η Βούλα τα μαλλιά:

—Πόνεσες πολύ, φτωχιά μου Τζενούλα, γι' αυτό μιλάς έτσι...

—Κουρελιάστηκα, Βούλα! Είμ' ένα τίποτα πιά, ένα σκουπίδι που το παίρνει ο άνεμος...

Δεν προσπάθησε να την παρηγορήσει η Βούλα. Τί να της πη... Θέλησε μονάχα ν' αλλάξει την κουβέντα:

—Πού κάθουσαι τώρα;

—Με μία καλή γειτονίσα, που παραστάθηκε πιστά σ' όλη την αρρώστια της μαμάς και το θάνατό της...

—Με την 'Αριστέα;

—Ναί. Είπε φτωχιά όμως η κακομοίρα, και πολύ φοβούμαι ότι δεν άντεχει στο βάρος μου...

Εμεινε για λίγο αμίλητη η Βούλα. Συλλογισμένη. 'Υστερα, άνοιξε το τσαντάκι της κι' έβγαλε μερικά λεφτά:

—Θά μου επιτρέψεις;... ψιθύρισε.

Κούνησε το κεφάλι της η Τζένη:

—Όχι, Βούλα! Αρνήθηκε. Μη με ταπεινώσεις και σύ...

—Εγώ ξέρεις, ότι δε σε ταπεινώνω ποτέ!

—Ξέρω, είσαι καλή κι' εύγενική. Όμως, μη με αναγκάζεις να δεχτώ έλεημοσύνη...

—Δεν είμ' έλεημοσύνη, αφού είμαι φίλη σου και σ' αγαπώ! Αυτά τα λεφτά μου τάστειλε ο Τέλης, και μου περισσεύουνε... Θά μου δώσεις μεγάλη χαρά, αν τα δεχτής...

Χαμογέλασε πικρά η Τζένη:

—Κι' άλλοτε δέχτηκα λεφτά από σάς, καλή μου Βούλα! μουρμούρισε. Τότε όμως... δεν ήξερα ακόμα να τα βγάλω... άλλοιώς...

Ξέσπασε σε καινούργια άναφυλλιά, κι' έπεσε στο μαρμάρινο τραπέζι του καφε-νείου. 'Η Βούλα δάκρυσε κι' αυτή. Την

κτύπησε για λίγο, χωρίς να μιλήσει, κι' ύστερα έσκυψε από πάνω της:

—Για να μην τα θγάλλεις άλλη φορά «άλλοιώς», δέξου από μένα μία μικρή βοήθεια...

Αμίλητη πάντα η Τζένη. Με το κορμί της που αναταραζόταν από τους λυγμούς. Ζύγισε πιά πολύ η Βούλα:

—Σου το ζητάει ο Τέλης, να τα πάρεις αυτά τα λεφτά. Μην τον προσβάλεις, Τζενούλα...

Χωρίς ν' άρνηθώ άλλο, η Τζένη πήρε τα λεφτά. 'Η Βούλα της έσφιξε το χέρι:

—Σ' ευχαριστώ εκ μέρους του! ψιθύρισε.

Μείνανε σιωπηλές γι' αρκετήν ώρα οι δυο κοπέλλες. 'Υστερα, η Τζένη σηκώθηκε:

—Πάμε, Βούλα;... είπε σιγά.

—Πάμε... απάντησε η Βούλα.

Ξεκίνησαν σιγά-σιγά. Σε μία στιγμή, η Τζένη ρώτησε τη φιλενάδα της:

—Και... δεν θα ξανάρθω;...

—Ποιος; 'Ο Τέλης;

—Ναί...

'Η Βούλα κτύπησε λοξά τη Τζένη:

—Αφού ξέρεις γιατί δεν μπορεί νάρθω. Ποιος τον εμποδίζει;...

—Έσκυψε το κεφάλι της πολύ χαμηλά η Τζένη:

—Ναί... Ξέρω... απάντησε. Δεν πρέπει να ρωτάω.

Και, ξαφνικά, την πνίξαν οι λυγμοί, έσφιξε διασπαστικά το χέρι της Βούλας, κι' έφυγε τρέχοντας...

Φτάνοντας στο φτωχόσπιτο της 'Αριστέας, είδε κόσμο μαζεμένο απ' δώ. 'Ετρεξε, και, παραμερίζοντας δυο-τρεις γειτόνισσες που κλείνανε την πόρτα συζητώντας ζωηρά, μπήκε μέσα στην καμάρια. 'Απάνω στο κρεβάτι, η 'Αριστέα ήτανε πεσμένη με ματωμένο το κεφάλι της και κλειστά τα μάτια. Χυμίες η Τζένη γεμάτη αγωνία κι' έπεσε απάνω της, την άγκάλιασε με κλάματα... Αυτή η αγαθή γυναικούλα που της είχε τόσο στοργικά φερθεί, της θύμιζε τόσο τη μητέρα της!...

—Έπεσε από τη μαρμαρίνη σκάλα του γραφείου την ώρα που σφουγγαρίζε... ψιθύρισε μία γειτονίσα από πίσω. Τη φέρανε σε κακό χάλι...

—Γιατρός δεν ήρθε;... ρώτησε η Τζένη.

'Η άπορ'α του μπεκρή

Δυο δίδυμα αδέρφια, που έμοιαζαν καταπληκτικά, άποφάσισαν να γελάσουν ένα βράδυ εις βάρος κανενός άφελους. Νεύθησαν, λοιπόν, κι' οι δυο όμοια κοστούμια, πήγαν σ' ένα μπαρ και κάθισαν κοντά-κοντά, σε δύο καρέκλες. Δεν χρειάστηκε να περιμένουν και πολύ.

Ένας πελάτης μπήκε σε λίγο, τρεκλίζοντας στο μπαρ, έριξε μια ματιά προς το μέρος τους, παράγγειλε ένα ποτό και το ήπιε μονορούφι. 'Υστερα έριξε άλλο ένα βλέμμα προς τους δίδυμους, παράγγειλε άλλο ποτό και το κατέβασε κι' αυτό.

Άνοιγαν κλείνοντας κατόπιν τα μάτια του, πλησίασε με προσοχή τ' αδέρφια που είχαν μείνει αμόλητα και τον κοιτούσαν βουβά, άρχισε να τα περιεργάζεται.

Στο τέλος το ένα από τ' αδέρφια δεν κρατήθηκε άλλο κι' έμνηξε τα γέλια:

—'Εν τάξει, φιλαράκο! είπες στο μεθύσι. Μην ανησυχείς άλλο. Δεν είσαι τόσο μεθύσις όσο νομίζεις. Είμαστε δίδυμοι!

Ο μεθύσις τους έριξε άλλο ένα προστατευτικό βλέμμα, άνοιγόκλεισε και πάλι τα μάτια του και ρώτησε:

—Και... οι τέσσερες;...

Ο ΦΑΚΟΣ

—Στείλανε να φωνάξουνε έναν από το 'Ιδρυμα...

Όπου νάρθω ο γιατρός, η Τζένη παραστάθηκε μάταια να συνεφέρει την πληγωμένη. 'Η 'Αριστέα έμενε πάντα με τα μάτια κλειστά, άψυχη, ματωμένη... Όταν ήρθε ο γιατρός και την εξέτασε, κούνησε σοδαρα το κεφάλι του.

—Ποιος είνε εδώ δικός της;... ρώτησε. Τον ζύγισε η Τζένη:

—'Εγώ, γιατρέ μου...

—Είσαστε κόρη της;

—Όχι... δεν έχει συγγενείς, η καυμένη...

Κατοικώ μαζί της, την ξέρω τόσα χρόνια, και την πονάω σαν δική μου...

—Τόσο το καλύτερο που δεν είσαστε κόρη της;...

—Γιατί;

—Γιατί μπορείτε να μάθετε την αλήθεια χωρίς περιστροφές...

—Πώς είνε;...

—Δεν θα ζήση... 'Εχει κάταγμα της βάσεως του κρανίου και έγκεφαλική διάσεισι...

'Η Τζένη δάγκωσε τα χέρια της για να μη φωνάξη... Τα λόγια του γιατρού τάνοιωσε σαν αλύπητες μαχαίρες να της σκίζουσαν την καρδιά...

—Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα;... ρώτησε σα χαμένη το γιατρό.

Ξανακούνησε το κεφάλι του εκείνος:

—Τί να κάνω;... είπε. Θάπρεπε να μεταφερθεί σ' ένα νοσοκομείο... Πολύ φοβάμαι όμως ότι θα ξεψυχήσει στο δρόμο...

—Τότε;...

—Αφίστε την εδώ... 'Ησυχία... Τί άλλο μπορεί κανείς να διατάξει;...

Ο γιατρός έφυγε. 'Η Τζένη έμεινε στο προσκέφαλο της έτοιμοβάντης γρηούλας, που τα άσπρα της μαλλιά είχανε λεκιάσει με αίμα. Από καιρό σε καιρό, έδρεχε ένα μαντήλι με δροσερό νερό και της το άκουμπουσε στο μέτωπο. 'Η 'Αριστέα άνασαι με δυσκολία. Λίγο πριν από το μεσημέρι ξεψύχησε. 'Η Τζένη ένοιωσε κάτι περισσότερο από λύπη, έναν πραγματικό σπαραγμό να της κουρελιάζει την καρδιά.

Έπεσε με άσυγκράτητους λυγμούς απάνω στο άδυνατο πτώμα, και το φιλούσε... το φιλούσε... Αυτός ο καινούργιος θάνατος πουρχότανε να την όφανεψε γι' άλλη μία φορά, της φαινότανε σκληρός και άδικος. Τί θάκανε τώρα αυτή στη ζωή, ολομόναχη γι' άλλη μία φορά, χωρίς έναν προστατή, χωρίς ένα φίλο;... Της φαινότανε πώς η ζωή της στερούσε με μία σκληρότητα άνευλητη κάθε στήριγμα, κάθε προστασία, κάθε φίλια. Και τώρα, έμενε πάλι μόνη της στο πέλαος, παιχνιδάκι των κυμάτων, της τρικυμίας...

ΚΗ'.

Όταν το άνοιγμένο στόμα της γής έκλεισε πάνω από το φτωχικό φέρετρο, και το χώμα έπεσε χτυπώντας με θορόν ηχο στο έζυλο σκέπασμα, η Τζένη ξεκίνησε σιγά-σιγά για τη ζωή...

—'Αφινε πίσω της ο θάνατος δύναστη, το θάνατο, που σαν κατάρτα άνεξηγητη, έρήμωνε τα πάντα γύρω της...

Βγήκε σιγά-σιγά από το νεκροταφείο, με βήμα που σερόντανε. 'Επήρε περπατώντας με κόπο το δρόμο προς τη φτωχογειτονιά της. Ξανά κι' απόψε μόνη... Ξαφνικά, μαζί με το ανυπόφορο κενό της ψυχής της, ένοιωσε ένα φόβο, πούγινε σε λίγη πανικός: Δεν μπορούσε να υποφέρει τη μοναξιά!... 'Ηθελε να μιλήσει απόψε με κάποιον, ν' άκουση μία φωνή ανθρώπινη... Μόλις έφτασε στο σπίτι της 'Αριστέας, κι' άνοιξε την πόρτα, νόμισε ότι απάνω από το κεφάλι της χτύπησε τις μούρες του στερούσης ο θάνατος!... Τρομαγμένη, τρέχοντας, έκλεισε την πόρτα. Κι' έφυγε τρέχοντας, μακριά από το σπίτι αυτό που ήτανε γεμάτο φαντάσματα...

Μηχανικά τα δήματα της τη φέρανε μπροστά στο σπίτι της Βούλας. Στάθηκε λίγο διασταχτική προτού χτυπήσει. Νύχτωσε. Βαρείες οι πρώτες σκιές, άσφυκτικές, την πνίξαν σαν άόρατες άπειλές... Πανικοβόλητη, χτύπησε την έξορτα. Σιγά, κανείς δεν την άκουσε, κανείς δεν της άνοιξε. Ξαναχτύπησε, πιά δυνατά. 'Ακούστηκε από μέσα ένα βήμα σурτό, κι' η πόρτα μισάνοιξε.

—Ποιος είνε;... ρώτησε μία γεροντίστικη φωνή.

—'Εγώ... 'Η Τζένη... Είμαι η φιλενάδα της Βούλας...

—'Η Τζένη;...

'Η μισάνοιχτη πόρτα έκλεισε λιγάκι. Παγωμένη, η Τζένη έκανε ένα βήμα πίσω.

—Τί θέλεις;... ρώτησε η φωνή.

—Δεν με γνωρίζετε;... έκανε η Τζένη.

—Ναί, σε γνωρίζω... 'Αλλά... η Βούλα θ' άργήσει άποψε... Πήγε στο θέατρο...

'Η πόρτα έκλεισε έντελώς. 'Αμίλητη, παγωμένη, η φτωχιά κοπέλλα έμεινε μέσ' στο δρόμο, μέσ' στη νύχτα... Της κλείνανε την πόρτα τα τίμια αστικά σπίτια... Κι' αυτό ήτανε φυσικό να γίνη... 'Ανοίγουνε τα τίμια σπίτια σε γυναίκες του δρόμου;... Γι' αυτές, ο δρόμος είνε σπίτι, και κατοικία, και καταδίκη...

Με σκυμένο κεφάλι, με κομματιασμένη την ψυχή, άπομακρύνθηκε η Τζένη από το σπίτι της φιλενάδας της. Στη γωνιά, έπεσε απάνω στη Βούλα. Απότομα, την άγκάλιασε, γαντζώθηκε άπάνω της με άπογινωσι:

—Βούλα!... Βούλα μου... ψιθύρισε με λυγμούς.

—Τζένη... 'Εσύ είσαι;... Τί έπαθες;... ρώτησε η άλλη άνήσυχτα.

—'Η 'Αριστέα... πέθανε!...

—'Α, την καυμένη!...

Στεκότουσαν οι δυο κοπέλλες στη μέση του δρόμου.

—Και τώρα;... Ξανακούστηκε η φωνή της Βούλας.

—Τώρα... Είμαι μόνη μου!... Πάλι μόνη μου... Γι' αυτό ήρθα να σε δω, να σου μιλήσω, ν' άκούσω τη φωνή σου...

Ανήσυχτα ρώτησε η Βούλα:

—Πήγες από το σπίτι;

—Ναί!... απάντησε σιγά, πνιγμένα, η Τζένη.

—Λοιπόν;...

Σ' ένα λυγμό πνίγηκε της φτωχιάς η απάντηση:

—Με διώξαν!...

—Σε διώξαν;...

Στη σιωπή της ώρας εκείνης, δεν άκουγότουσαν παρά μόνο της Τζένης τ' άναφυλλιά!...

—Δεν ήτανε σπίτι παρά μόνο η μαμά!... είπτε η Βούλα. Και ξέρεις, αυτοί οι άνθρωποι του παλιού καιρού...

—'Αν τώδερε η φτωχιά!... Και του παλιού και του καινούργιου καιρού οι άνθρωποι, ήτανε φυσικό να την άποφεύγουνε σαν χολερισμένη...

—'Ισως δεν έπρεπε νάοθνε στο σπίτι... συμπλήρωσε πιά σιγά η Βούλα.

—Ναί... Το καταλαβαίνω κι' εγώ...

Μία σιωπή βαρεία, άσφυκτική, κυριάρχησε ανάμεσα τους. Παγερή σιωπή, που την έκοψε ύστερ' από αρκετή ώρα η φωνή της Τζένης:

—Καληνύχτα, Βούλα...

—Καληνύχτα, Τζένη...

Δεν της είπτε τίποτε άλλο. Δεν προσπάθησε να την κρατήσει. Την άφησε να φύγει μέσ' στη νύχτα, μέσ' στην άγνοια, μέσ' στα πυκνά σκοτάδια της άπελπίστας...

Πήγαινε η Τζένη. Σερόντανε. Προχωρούσε. Χωρίς προορισμό. Χωρίς τέρμα ο δρόμος της. Δίπλα της, αδιάφορη κυλούσε η ζωή. Οίκτρο ναυαγίο μέσ' στα κύματα έκείνη. Στα κύματα των άγνώστων, που δεν νιώθουνε τίποτα, ούτε συμπάθεια, ούτε συμπόνοια... που περνανε ψυχρά κι' αδιάφορα και ξένα...

Ανάσαι με κόπο. Βαρύ το στήθος της. 'Ασκήωτες, μολυβένιες οι έννοιες το πνιγαν άσφυκτικές. Ξαφνικά άκουσε σι' ούτια της μιάν ανθρώπινη φωνή, άντρική:

—Πού πάς, πιτσιρικά;...

Γύρισε γεμάτη έκπληξη. Ποιος νάτανε; Ποιος της μιλούσε; Ποιος την ήξερε; Ποιος μπορούσε να της μιλήσει;... Είπε μία σκιά άντρική μέσ' στο μισοσκοτάδιο.

—Πού πάς, μοναχή σου;... Ξαναρώτησε η φωνή.

Πού πήγαινε; Τί ν' απαντήσει;... Λυγμοί φουσκώσανε το στήθος της, δάκρυα ζεστά αναβλύσαν από τα μάτια της.

—Ένα χέρι γλύστρησε κάτω άπ' το μπράτσο της:

—Κλαίς;...

Ο άντρας την τράβηξε. Μηχανικά τον άκολούθησε. Τη συντροφιά του την ήθελε. Τη θεωρούσε τώρα άπαραίτητη. 'Ενοιώθε

δίπλα της ένα ανθρώπινο πλάσμα, άκουγε μιάν άνάσα. «Πιά καλά μόνος, παρά κακά συντροφευμένος», λέει μία ήλιθια γαλλική παροιμία. Τί έλεεινó ψέμμα, τί φορητή άνακρίβεια! 'Από τη μοναξιά, πιά καλή κι' η πιά άσχημανη, ακόμα κι' η πιά άποκορευτική συντροφιά...

—Πώς σε λένε;... ρώτησε ο άντρας.

—Τζένη...

Περπατήσανε λίγο σιωπηλοί.

—'Εμένα με λένε Στέλιο... έκανε ο άντρας.

Κι' ύστερα:

—Πεινάς;

—'Αν πεινούσε!... Δεν τώδε συλλογιστή...

Κι' όμως, τώρα, κάπως πιά ήσυχη, συντροφειμένη, θυμήθηκε πώς είχε να βάλει κάτι στο στόμα της από την προηγούμενη...

—Πάμε να τσιμπήσουμε... της είπτε ο άντρας σφίγγοντας το χέρι της στο μπράτσο του.

Κατεβήκανε σε μία ύπόγεια ταβέρνα. Πελάτες λιγοστοί. Βαρεία μυρουδιά μούχλας, κρασιού, και τσιγάρου. Κάσανε σε μία γωνιά.

—Κατοσταράκι στα δυο... παράγγειλε ο άντρας.

—'Ηρθε το κρασί. Γέμισε ο άντρας τα ποτήρια.

—Στην ύγεια σου...

Ρούφηξε το ποτήρι της η Τζένη ως τόν πάτο. 'Ετσι, νηστικά καθώς ήτανε, τάνοιωσε να κατεβαίνει μέσα της σαν άναλυτή φωτιά. Της ζάλισε άμέσως το κεφάλι της τυλίχτηκε μέσ' στην εύεργετική ομίχλη της λησμονιάς...

Φάγανε λίγο, μά ήπιανε πολύ. 'Η Τζένη έπινε για πρώτη φορά τόσο. Μά έπινε από άναγκη. Σε κάθε ποτήρι που κατέβαζε πύκνωσε πιά πολύ γύρω της η ομίχλη της λησμονιάς... Τώρα, η μάνα της, η 'Αριστέα, το νεκροταφείο, ο Τέλης, η κατάντια της, είχαν όλα, όλα χαθεί... Σά να μην ήτανε πλάσμα του φρικτού αυτού κόσμου...

Σά να μην πατούσε στη γή, σά να μην είχε βάρος... Σά να μη συντροφευόταν από έναν άγνωστο, έναν περσικό, που την είχε γνωρίσει με το χυδαίο τρόπο του δρόμου...

—'Όλα γύρω της ήτανε τώρα ελαφρά, αϊθέρια!... 'Η ζωή δεν τη δάραινε. Ούτε η μοναξιά. Τί να την κάνει τη συντροφιά των ανθρώπων, αφού είχε καταφέρει να πετάει άπάνω από τους ανθρώπους;...

Βαρεία, βραχνή, άκούστηκε δίπλα της μία φωνή:

—'Αντε... Πάμε... Σήκω...

Ποιος της μιλούσε; Δεν θάξερε να πη. Μά φορά, υπάκουσε και σηκώθηκε. Διλάδι, προσπάθησε να σηκωθεί. Γιατί τρίκλι-

σε, κι' έπεσε ξανά στην καρέκλα της.

Στ' αϋτιά της άκούστηκε ένα άντρικό σαρκαστικό γέλιο:

—Τά κοπάνησες για καλά!... Και τώρα, πρέπει να σε πάμε σηκωτή!...

—'Ενοιωσε δυο χέρια να την πιάνουν άπ' τις μασχάλες και να τη σηκώνουνε. Μηχανικά, ένα-ένα, άνέθηκε τα σκαλοπατια του ύπόγειου. Σά βρέθηκε στο ύπαιθρο ο δροσερός αέρας της νύχτας που τη χτύπησε στο πρόσωπο, την έφερε λίγο σιά συγκαλα της.

—Πού είμαι;... ψιθύρισε.

—'Αντε, προχώρα... πρόσταξε η ίδια φωνή.

Προχώρησε, μηχανικά πάντα.

—Πες κανένα τραγουδάκι... μουρμούρισε η φωνή στ' αϋτιά της.

Κι' ύστερα, άρχισε να μουρμουρίζει βραχνά το ρεμπέτικo σκοπό. Μιά-μιά οι νότες του τραγουδιού καρφονόντουσαν στο αυτί της, το ίδιο όπως κι' οι στίχοι του.

—«Παλιόζωη, παλιόκοσμε και παλιοκοινωνία ούτε στιγμή δεν έζησα με δίχως άγωνία... με άχ περνούν οι μέρες μου με δάχ περνούν τα βράδια... οι μαχαίριές κι' αν κλείσουνε, θα μείνουν τα σημάδια...».

Ξαφνικά, αυτό το τιποτένιο τραγουδάκι, άπόκτησε βγαλμένο από τα χείλια του τιποτένιου αυτού άγνωστου, παγκόσμια, πανανθρώπινη σημασία... Στ' αϋτιά της ε-βυσμένης γυναίκας που όλα και παραπατούσε αντίχησε σαν ένα πνιγμένο παραπ-νο, σαν ένα βουβό άγανακτισμένο ξέσπασμα: «Παλιόζωη, παλιόκοσμε και παλιοκοινωνία...». Αυτό το παρόνομο ζευγάρι των άγνώστων, που πλανιότανε βαθεία μεσάνυχτα στην κακόφημη, πεισιώτικη γειτονιά, είχε το θάρρος να ρίχνει το γάντι του στην κοινωνία του εγώισμού, της άναλογίας, της ψευτιάς. Μ' άμέσως, ύστερα, η μαχητική διάθεσι ξεψυχούσε λυγμικά: «... Οι μαχαίριές αν κλείσουνε, θα μείνουν τα σημάδια...». Κι' αυτές τις μαχαίριές, τις ένιωθε δλάνοιχτες η Τζένη μέσα της, κατακοκινες από το φρέσκο, το δλοκόνηανο αίμα...

Ξαφνικά, σε μία στιγμή, σκίστηκε η προστατευτική ομίχλη της λησμονιάς, και στην ψυχή της χύμνησαν οι άναμνήσεις. Οι πικρές άναμνήσεις πούχουνε για λίγο νερκάωθη! Γύρισε, και είδε δίπλα της τόν άγνωστο να σιγοπερπατάει μουρμουρίζοντας το βραχνά τραγουδι του. Στάθηκε:

—Πού με πάς;... του φώναξε άγρια.

Στάθηκε κι' αυτός, έκπληκτος, με το τραγουδάκι κομμένο στην άκρη των χειλιών του...

Τί έπαθες;... τη ρώτησε.

ΜΙΑ ΣΚΥΛΙΤΣΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ

Το «Ράδιο Λουξεμβούργου» παρουσιάζει τελευταίως ένα πρωτότυπο νούμερο που σημειώνει μεγάλη επιτυχία. Πρόκειται για την Κορα, μία αληθινή σφαή ακυλίτσα που έβρισκε άμέσ

—Πού με πάς;... Τί θές από μένα;... Ποιός είσαι;... ούρλιασε ξεφρενιασμένη η Τζένη.

Ζυγίστηκε καλά στα πόδια του εκείνος, και σηκώσε απότομα το χέρι του. Το σκαμπήλι αντήχησε δυνατό μέσ' στην ησυχία της νύχτας...

Μαζεύτηκε η γυναίκα. Με τα δυο χέρια της έπιασε το άναμένο τσιγάρο μάγουλο. Βάναυσα ο άντρας την τράβηξε:

—'Αντε, τράβα, μη φάς κι' άλλο φούσκο! της μωρμούρισε απειλητικά.

Έσκυψε το κεφάλι της εκείνη, και προχώρησε. Τί να κάνει; Νά ζητήσει βοήθεια; Από ποιόν; Βοήθεια, και παρηγοριά της, και συντροφιά της, κι' ελπίδα της, έμενε αυτός ο άγνωστος που προχωρούσε στο πλευρό της...

Η Τζένη ξύπνησε σε μία πρῶγλη. Γύρω της, άπάνω της, δεμένα στις γωνίες της κάμαρας, σχοινιά με άπλυτα ρούχα—κάλτσες, φανέλλες, μπλουζιμένα πουκάμισα... Από ένα φεγγίτη με μισοσπασμένο τζάμι, γλυτρούσε σαν κλέφτης λίγος ήλιος. Δίπλα της ροχάλιζε ο άγνωστος. Τον κύταξε προσεχτικά. Ήταν νέος, καμμία τριανταριά χρονών με μαύρα κατσαρά μαλλιά και σαρκώδη χείλια. Καθώς είχε άνοιξει το πουκάμισό του, στη βάση του λαιμού, φαινόταν ένα βαθύ σημάδι, σαν από παλιά μαχαιριά. Αυτός ήταν ο καινούργιος της σύντροφος, που της είχε προμηθεύσει η νύχτα κι' η τύχη... Όσπου να φύγει αυτός, και νάρθη ένας άλλος...

Άνασκηώθηκε η Τζένη. Καθώς κουνήθηκε, ξύπνησε κι' ο άντρας. Έτριψε τα υσταγμένα του μάτια, κι' ύστερα γύρισε πρὸς το μέρος της. Την κύταξε λίγο, κι' ύστερα της είπε αντί για καλημέρα:

—Πιάσε τα τσιγάρα... 'Εκεί, μέσ' στην τσέπη του παντελονιού, δίπλα σου...

Τρύβωσε τα τσιγάρα. Άναψε εκείνος ένα. Ύστερα την ξανακύτταξε περίεργα:

—Όμορφη είσαι, της είπε, μά λιγάκι ιδιότροπη...

—Εγώ;... απόρησε εκείνη.

Τίναξε τη στάχτη του στο πάτωμα εκείνος:

—Ναί... της απάντησε, Δεν σου πάω με λένε Στέλιο;...

—Μου τώπες;... Κι' ύστερα;...

—Να... Όλη νύχτα με φώναζες Τέλη... Τί σ' είχε πιάσει, κορίτσι μου;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Άλληλογραφία

Α ν ν α Μ α θ α, 'Αμεροίγλιον-Θήρας: Πήρα και το δεύτερο συγκινητικό σας γράμμα με τα πατημένα ροδαπέδα. Μαλιστα, είμαι παντρεμένος. Δυστυχώς φωτογραφία μου δεν έχω. Σας χαρίζω τη φιλία μου με προθυμία. Αυτά μου μόνο που χυσατε τόσα δάκρυα με τα μυθιστορήματά μου, και που θα ηγαίνετε μισή ώρα δρόμο για να πάρετε το γράμμα μου πο... δεν βάρη ποτέ, διότι δεν απαντώ ιδιαιτέρως σε κανένα. Καίτη Παρίτη, 'Αμμόγιστον-Πήρα την κάρτα σου, καλή μου φίλη. Χαίρομαι για τις επιτυχίες σου. Σ' ευχαριστώ που με θυμάσαι και τραγουδάς τα τραγούδια μου πάντα. Κι' εγώ σε θυμάμαι το ίδιο. Ο. Σ ο υ σ α μ λ η ν, Γυάρων: Πήρα το γράμμα σας με τα ευγενικά σας λόγια και τους ωραϊστάτους στίχους σας. Άπρόκαλπτα σας θεααίνω ότι είστε ποιητής. Έχετε ένα πηγαίο, τόσο δρμητικό ταλέντο, που παρασέρνει και συναρπάζει. Διαβάστε, για ν' αποκτήσετε και το εξωτερικό λοουστράρισμα του ποιητή. Και αποφεύγετε τις γλωσσικές ακρότητες γιατί είναι αντιασθητικές. Κρατάω τα γραμμάτσια στην διάθεσή σας. Τρείς θαυμάστριες, Θεονίκη: 'Ο Τέλης, 'κνός εργατικός και φιλότιμος, ήταν δυστυχώς, αν προσέξατε, και φτωχός. 'Η υποστηρίξεις επομένως της αγαπημένης του και της άρρωστης μητέρας της θα τον γονάτιζε. Γι' αυτό η Τζένη προτίμησε το πέσιμο. Αυτό, στην καθομιλουμένη των ευγενικών πλάσμάτων, ονομάζεται 'θυσία'—και ίσως την άγνοείτε, επειδή είσαστε άδικανες να το δεχθήτε σε λύσι αν ποτε χρειαστή... Κ ω ν. Πα α χ ρ η σ τ ο π ο υ λ ο ν: Λέγατε ότι το «Ρομάντο» μίας μικρής άρρωστης ήταν το πιο ενδιαφέρον μυθιστόρημα που είχατε διαβάσει; όποτε, ήρθε το «Κορίτσι του λιμανιού» για να σας κάνει να διαπιστώσετε το λάθος σας, και να πάρη τα πρωτεία στην προτίμησή σας... Θα ήθελα να είχα τις διευθύνσεις των 'Τριών θαυμαστών», για να σας παρακαλώ να τους γράψετε, λύνοντας τις απορίες τους... Οι «Ρομαντικότερες ελληνικές άπαγωγές» εσταμάτησαν εξ αίτίας του άναγκαστικού περιορισμού των σελίδων, λόγω έλλειψης χαρτίου. Χ. Κ. Χ.

—Πέθανε η μητέρα μου, είπε με σθυσμένη φωνή ο επίσκεπτης, και θέλω να δημοσιεύσω το άγγελτήριο της κηδείας της...

Ο ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΡΟΛΟΣ μιάς... κηδείας

Δημοσιογραφικές άνακνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Παλαιότερα οι έφημερίδες δεν είχαν πάρα πολύ νοικοκυρεμένα τα οικονομικά τους. 'Ο πληθυσμός των 'Αθηνών ήταν μικρός, μοιραία μικρή και η κυκλοφορία. 'Εξ άλλου ήταν άτελη τα τεχνικά μέσα, τόσο που όσο κι' αν ήθελε μία έφημερίδα δεν μπορούσε να έτοιμάει εγκάρσιω ένα μεγάλο αριθμό φύλλων, που θα τον άπορορούσε τυχόν ο κυκλοφοριακός δυναμισμός της. Τα πρὸ τοῦ 1925 πιεστήρια ήταν για κλάματα αν συνκρίσει με τα τελειότερα σημερινά.

Άλλα και γενικότερα η όργάνωσις των έφημερίδων από της πλευράς της επιχειρήσεως δεν ήταν αξιοζήλευτη. Οι διαχειρισταί τραβούσαν το διάβολό τους όταν έφθανε η δραματική μέρα της πληρωμής του δεκαήμερου. Αυτό και μόνον ήταν αρκετό για να έξηγηθή ότι αυτά που έβρουλούντο περί μυστηριωδών σχέσεων των έφημερίδων με 'ίσχυρους οικονομικούς όργανισμούς» ήταν μύθοι.

Παρ' όλα ταύτα η φτώχεια των έφημερίδων δεν ήταν κανόν. Ύπάρχαν και έφημερίδες που λόγω της καλής τους κυκλοφορίας και των άγγελιών είχαν τακτοποιημένα τα οικονομικά τους. Το προσωπικό του «Ελευθέρου Τύπου» λόγω χάριν δεν είχε λόγους να διαμαρτύρεται εναντίον της Διαχειρίσεως. 'Ο συμπαθέστατος Κάσανδρος Φιλίππου ήταν πάντα πολύ εν τάξει απέναντι των συντακτών. Μόνον που μισούσε θανάσιμα τις... προκαταβολές. 'Επίσης είχε την ιδιοτροπία να πληρώνη τους μισθούς σε μικρά νομίσματα και κυρίως μεταλλικά, που έκαναν έντύπωση και... έπιαναν τόπο. Τί να κάνει ο άνθρωπος; 'Ετσι τα έπαιρνε από το Πρακτορείο του Τσαγκάρη.

Τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά στον «Ελευθέρο Λόγο» κατά το τελευταίο στάδιο της ζωής της έφημερίδας. 'Όπως άφηγήθηκα σ' ένα προηγούμενο σημείωμα, το ταμείο ήταν άδειο μέχρις άπελπιστικού βαθμού. Κάπου-κάπου διεγράφοντο άμυδρές έλπίδες οικονομικής ενίσχυσεως αλλά στο τέλος οι έλπίδες αυτές άπεδεικνύοντο φρούδες. Οι έλπίδες ήταν άδύνατο να συγκρατήση τη χαρά του.

Πλήρωσε 100 δραχμές. Είπαμε να τις παίξουμε κορόνα-γράμματα κι' όποιον εύνοηση η τύχη. Τελικά τις μοιρασθήκαμε και έξοικονομήσαμε την κατάσταση με την εξασφάλισι του κινηματογράφου. 'Η έπισκεψις της «Αίγλης» με τα μοιραία παγωτά άνεβλήθη... δι' ευθέτερόν τον χόρον.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

τερο από ένα μήνα. 'Η έπιθυμία του να γίνη ένας επαγγελματίας δημοσιογράφος έξηνευσθη γρήγορα. Πάντως στο σύντομο χρονικό διάστημα που έμενε έκανε εύσυνείδητα τη δουλειά του και δεν άοργησε να υπή στο νόημα της υποθέσεως.

Μόνιμη κατάστασης του—και όλων μας σχεδόν—ήταν η άδεκαρία. Και εκείνη την εποχή της «ζωής νεότητας» δεν ήταν πολύ εύχριστο πράγμα το να αισθάνεται κανείς την τσέπη του άδεια. 'Η διαχειρίσις, φυσικά, έκανε το καθήκον της κάθε φορά που ήταν σε θέσι να το κάνει. Άλλά υπήρχαν και μέρες τραγικές. 'Ο νεαρώτατος τότε Κατσαρός ήταν επί πλέον διαρκώς ταμπλημένος. Πράγματα της ηλικίας. Κάθε φορά που ζητούσε έν άπογνώσει λεφτά είχε κάποιο ραντεβού.

—Για το Θεό, χάνομαι! Δεν έχω λεφτά ούτε για τον κινηματογράφο!...

Και ακολουθούσαν συμβούλια για την διευκύνσι του νεαρού κατακτητού. Κάποτε όμως βοηθούσε η καλή τύχη. Την τελευταία στιγμή—άργα τη νύχτα—έφθανε καμμία έπείγουσα άγγελία, ή όποια συνθέστατα ήταν κηδεία. Αυτή έσωζε την κατάσταση. Κατά τα ίσχυοντα τότε ο προλαδών... τον Κύριον είδε. 'Όποιος προλάβαινε να υποδεχθή τον άγγελιοδότη και να εισπράξη την άξια της άγγελίας, κρατούσε τα λεφτά και άνεφερε την έπομένη το εύτυχές συμβάν στη διαχείρισι για τα περαιότερα.

Ένα βραδάκι ο Κατσαρός ένεφανίσθη στο γραφείο σε έξαλλη κατάσταση. Φορούσε την καλύτερη κοστούμιά του, μεταξωτό μαντηλάκι στην άνω άριστερά τσέπη και άφθονη μπριαντίνη στη μαλλιά, αλλά η έκφρασις του ήταν έκφρασις ύστατης άπογνώσεως.

—Χάνομαι, μου είπε, Πρέπει με κάθε μέσο να έξοικονομήσω 100 δραχμές. 'Εστω 50. Σ' ικετεύω να με βοηθήσης...

Μου άφηγήθηκε έν συνέχεια τόν τόνο του: «Εμπλέκε με μία μικρούλα, που ήταν η... γυναίκα των όνειρών του. Αυτή και όχι άλλη. Είχε δεχθή να πάη μαζί του στον κινηματογράφο κι' απ' εκεί θα δεχόταν να τον συντροφέησιν κάποιο ρωμαντικό περίπατο κατά την «Αίγλη». Άλλά δεν υπήρχε στην τσέπη ούτε πεντάρα. Λοιπόν:

Λοιπόν, δεν μπορούσα να τον βοηθήσω για... σαράντα λόγους, από τους όποιους οι δύο πρώτοι ήταν οι έξης: Πρώτον ότι δεν είχα τσενετίσιμο. Και δεύτερον, ότι κι' εγώ είχα εκείνο το βραδάκι... ραντεβού με μία μικρούλα, που αν δεν ήταν η γυναίκα των όνειρών μου, ήταν έν πάση περιπτώσει μία αξιολάτρευτη και λίαν ρωμαντική φοιτήτρια.

Συμφορά! Καθίσαμε ο ένας άντίκρου στον άλλον και... έκλαίγαμε τη μοίρα μας. Πέρασαν από το γραφείο ένας-δυό φίλοι που είχαν όλη την καλή διάθεσι να βοηθήσουν την κατάσταση, αλλά δεν είχαν τα μέσα. Όσπου κάποτε χτύπησε διακριτικά ή πόρτα.

—Εμπρός...

Ήταν ένας θλιμμένος άνθρωπος, με μαύρη γραβατιά, με πένθιμο περιδρασιόγιο. Κρατούσε στα χέρια του ένα ναοτάκι.

—Τί συμβαίνει, παροικαλώ; ρώτησα τον έπισκέπτη.

—Πέθανε η μητέρα μου, απάντησε με σθυσμένη φωνή και θέλω να δημοσιεύσω το άγγελτήριο της κηδείας της.

Τόσο πολύ μας συνεκίνησε το άπρόσδοκτο συμβάν, ώστε παρό ταίρια να πείσωμε άπάνω του και να τον... φιλήσωμε από ένθουσιασμό.

—Ζωή σε σας, του είπε ο Κατσαρός... γελώντας.

Ο άλλος ήταν άδύνατο να συγκρατήση τη χαρά του.

Πλήρωσε 100 δραχμές. Είπαμε να τις παίξουμε κορόνα-γράμματα κι' όποιον εύνοηση η τύχη. Τελικά τις μοιρασθήκαμε και έξοικονομήσαμε την κατάσταση με την εξασφάλισι του κινηματογράφου. 'Η έπισκεψις της «Αίγλης» με τα μοιραία παγωτά άνεβλήθη... δι' ευθέτερόν τον χόρον.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

Ο ΣΑΛΟΣ των έκλογών έπέρασε χωρίς να άφισή άδυναρή ίχνη, όπως άλλοτε. Οι έκλογείς έδωσαν δείγματα πολιτισμού, που θα τα ζήλευαν και οι με τη μεγαλύτερη πολιτική ώριμότητα λαοί. Οι ύποψοφοι—4 χιλιάδες περίπου σ' όλη την περιοχή της 'Αττικής—έκαναν τόν άγώνα τους με άπόλυτη εύπρέπεια. Τα όργανα της τάξεως—άστυνομία πόλεων και χωροφυλακή—έδειξαν ξε άλλοι, άφλογ συμπεριφορά. Σ' όλους άξίζουν συγχαρητήρια. Και πρώτα-πρώτα στους έκλογείς...

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ να μετακαλούνται πλήρη είδικών για κάθε ζήτημα. Είδικοι για το σύστημα των δελτίων, είδικοί για τη συσκευασία των γεωργικών προϊόντων, είδικοί για τα ξενοδοχεία, είδικοί για την άποστήριωσι του νερού είδικοί για τις εισαγωγές με έλεύθερο συνάλλαγμα, είδικοί για το κάθε τί.

Φυσικά όλοι αυτοί οι μετακαλούμενοι στοιχίζουν πάρα πολύ συνάλλαγμα και διερωτάται κανείς μήπως είναι καιρός να μετακληθή και ένας είδικός, ο όποιος να άποφανθή αν είναι άπαραίτητη ή... μετακλήσις είδικών!

Ο ΤΡΟΠΟΣ της διεξαγωγής και τα πορίσματα του διεθνούς συνεδρίου γυναικών μας δημιούργουν την υποχρέωσι να συγχαρούμε θερμάτα τις ελληνικές γυναικείες όργανώσεις. Όχι μόνον έβγαλαν το κράτος άπ'απροσώπου από πάσης πλευράς, αλλά και άπεκαλύψαν την πολύπλευρη δράσι των 'Ελληνίδων σ' όλους τους τομείς της εθνικής και κοινωνικής δραστηριότητας.

Ζήτημα είναι αν οι γυναίκες ένός άλλου κράτους μπορούν να παρουσιάσουν την έκτασι της δραστηριότητος των 'Ελληνίδων, παρά το ότι δεν διαθέτουν τό πλούσια μέσα των άλλων και την άπερίοριστη κρατική ύποστηρίξι. Οι 'Ελληνίδες μας έδωσαν και πάλι άπτά δείγματα της άξίας τους...

Στο επόμενο Πασχαλινό τεύχος

Άρχίζει το νέο 'Αθηναϊκό αίσθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα του έκλεκτου συνεργάτου μας Γ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ:

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Είνε η τραγική και συγκλονιστική ιστορία μίας άραις κι' ευάσθητης 'Αθηναίας κοπέλλας που την άναγκάζουν σκληρά οι γονείς της ν' άπαρνηθή τον αγαπημένο της και να παντρευτή έναν πλούσιο έμπορο...

Το μοιραίο αυτό λάθος γίνεται άφορμή μίας συνταρακτικής συγκυλικής τραγωδίας, της τραγωδίας ενός πατέρα που θεωρεί το παιδί του, παιδί ενός άλλου και το ξένο παιδί δικό του!... Είνε το δράμα και το άδόσταχο μαρτύριο μίας μητέρας που άνεδείνει το Γολγοθά της, με την καρδιά πληγωμένη, γεμάτη πίκρα κι' άπογοήτευσι.

Σελίδες πάθος, πόνου, απαγωγής και δραματικές συγκυρροίσεις, που καταλήγουν στην άμοιβαία κατανόησι των δυό συζύγων, στη γαλήνη και στην εύτυχία.

Σ ΕΜΝΑ και άδουδα ή πυροσβεστική ύπηρεσία της πρωτεύουσής γιόρτασε τα είκοσι χρόνια από της ίδρύσεώς της. Φυσικά και πρὸ τοῦ 1930 ύπρχε πυροσβεστική ύπηρεσία, σε έντελως όμως πρωτόγονη κατάστασι. 'Η σημερινή είνε τελειότερα όργανωμένη και διαθέτει θαυμάσια και έμπειρότατα στελέχη. Δικαιολογημένα ο άθηναϊκός λαός περιβάλλει με ζωρή συμπάθεια το λαμπρό αυτό σώμα, που άποτελεί ένα από τα έξαιρέτα δείγματα του πολιτισμού μας.

Δ ΙΑΒΑΖΟΥΜΕ στα «φίλα» των έφημερίδων: «Κατόπιν γυναικείας έστρεψης της άστυκτηνιατρικής ύπηρεσίας Πειραιώς διετάχθη ή καταστροφή 420 όκόδων τυρού ροκφόρ και 60 όκόδων άστακού ως βεβλαμμένων και άκαταλλήλων προς βρώσιν».

Ροκφόρ και άστακός είνε ό,τι χρειάζεται για να όργανωθή ένα έπίσημο και άριστοκρατικό γεύμα ύπέρ των κατοίκων του βυθού του Σαρωνικού. Και δεν άμφιβάλλουμε ότι οι τσιπούρες και τα λιθρίνια θα σπείσουν να έκφράσουν με τις... προτάσεις τους την εύγνωμύνη τους πρὸς τους εύγενείς δωρητάς. Μη χειρότερα!...

Κ ΑΘΕ τόσα δημοσιεύεται στις έφημερίδες ή άνακοίνωσις ότι «ο τάδε άγνώστης που τον έδάγκασε ένα σκυλί, παρακαλείται να παρουσιασθή στο Λυσισατρείο πρὸς θεραπείαν...» Για να παρουσιασθή όμως ο άγνώστης, πρέπει να είνε τακτικός άναγνώστης έφημερίδων. Πολλά όμως από τα άνυπόπτα θύματα είνε φτωχοί άνθρωποι, πλανόδιοι μικροπωληταί που ή δεν ξέρουν γράμματα, ή δεν διαβάζουν έφημερίδες.

Έκείνοι λοιπόν που επιβάλλεται είνε να ένταθ ή άγών κατά των άδεσπότην σκύλων. Άς μη λησμονούμε και την έπίδρασι που άσκει ή λειψυδρία για τη διάδοσι της καταραμένης άρρώστειας...

Κ ΑΛΟΣ είνε ο νέος ραδιοφωνικός πομπός μας των 50 κιλόβατ. Άλλά δεν είνε εκείνος που θα καλύψη τις γενικότερες άνάγκες μας. Θα άκούεται βέβαια ευκρινέστερα και σε μεγαλύτερη γεωγραφική έκτασι από τον προηγούμενο, αλλά δεν θα θάνη ως τα κράτη της Κεντρικής και της 'Αυτικής Ευρώπης. Συμπεράσμα: Νά χαϊρέτωμε τον νέο σταθμό σαν ένα μεταβατικό... σταθμό, και να επιδιώξωμε την έκκατάστασι ενός έντελως συγχρονισμένου πομπή, που να έξυπηρετή άπόλυτα τις σημερινές άνάγκες.

Δ ΕΝ ΕΧΕΙ περάσει πολλές καιρός από τότε που αύξηθηκαν τα τηλεφωνικά τέλη. Και τώρα ο ΟΤΕ ζητά νέα 25—30%. Δεν έχω με καμμία άμφιβολία ότι, έπειτα από μερικές συζητήσεις και όυτή η αύξηση θα έγκριθ. Διότι όλες οι αύξήσεις που επιβαρύνουν το κόστος της ζωής τελικά έγκρίνονται. Με μόνη εξαίρεσι της αύξεσεως των μισθών, πρὸ της οποίας το κράτος όρθώνεται σκληρά και άτεγκτο.

Νομίζουμε όμως ότι είνε καιρός να τεθή πλέον όριστικός τέρας σ' αυτό το κύμα των αύξεσεων, που όύνει κάθε μέρα το δράμα της ζωής. Και, πρὸ παντός, στις αύξήσεις που ζητούν οι διάφορες εύφως λεγόμενες «κοινοφελείες» εταιρείες. Έάν ο ΟΤΕ φέρη 7.000 νέα τηλεφωνα για ν' αύξησ τα βασικά μας, αυτός δεν είνε λόγος να πληρώσουν τα έξοδα οι συνδρομηταί. Με 7000 νέα τηλεφωνα θ' αύξηθούν άρκετά οι εισπράξεις του.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—'Ασε, ε'ε Δευτέρα, να ψωνίσω και κάνας άλλος!... (Του Β. Χριστοδούλου)

—'Αχ!... 'Αν δεν είχες και μένα να σε βοηθάω, τί θα γινόσουν, κακομοίρη μου!... (Του 'Αρχέλαου)

—'Ο μ π ο ξ έ ο: Αυτές ήταν, κύριε έφοριακέ, οι «εισπράξεις» μου στο τελευταίο μάτ!... (France - Dimanche)

Ανάμεσα στους νέους αστέρες που ανέδειξε το Χόλλυγουντ τα τελευταία χρόνια, η όμορφη Τζέιν Χέιγκεν έχει ασφαλώς την πιο περίεργη ιστορία.

«Έχει μόλις δυό χρόνια που παίζει στον κινηματογράφο και όμως είχε κιάλας στάρ. Πριν ωστόσο εγκατασταθεί στην πόλη του κινηματογράφου, ήταν μία νεαρά ήθοποιος του έλα-φορού μουσικού θεάτρου.

—Πώς έγινε τώρα «θεντέ-τα» της θόνης; λέει η Τζέιν μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Ακούστε: «Έγινε χάρις στη πρωτοφανή άτυχία που είχα να μου συμβαίνουν διαρκώς τα πιο περίεργα δυστυχήματα. Πέντε δυστυχήματα μέσα σ' ένα χρόνο. Έτσι τράβηξα την προσοχή των δημοσιογράφων και ο θόρυβος που δημιουργήθηκε γύρω σ' όνομά μου, μ' έδωθε να κατακτήσω το Χόλλυγουντ.

Το πρώτο δυστύχημα της συνέβη μία μέρα που έπαιζε στο θέατρο το μουσικό έργο «Κύκνειον Άσπερ». Ύστερα από μερικές επιτυχείς παραστάσεις, η Τζέιν προσεβλήθη ξαφνικά από όξεία σκολημοκοιτίδα και παρείστη ανάγκη να μεταφερθεί επείγοντως σε κάποιο νοσοκομείο.

Όταν έγινε καλά και ξαναγύ-

Τζέιν ΧΕΪΓΚΕΝ

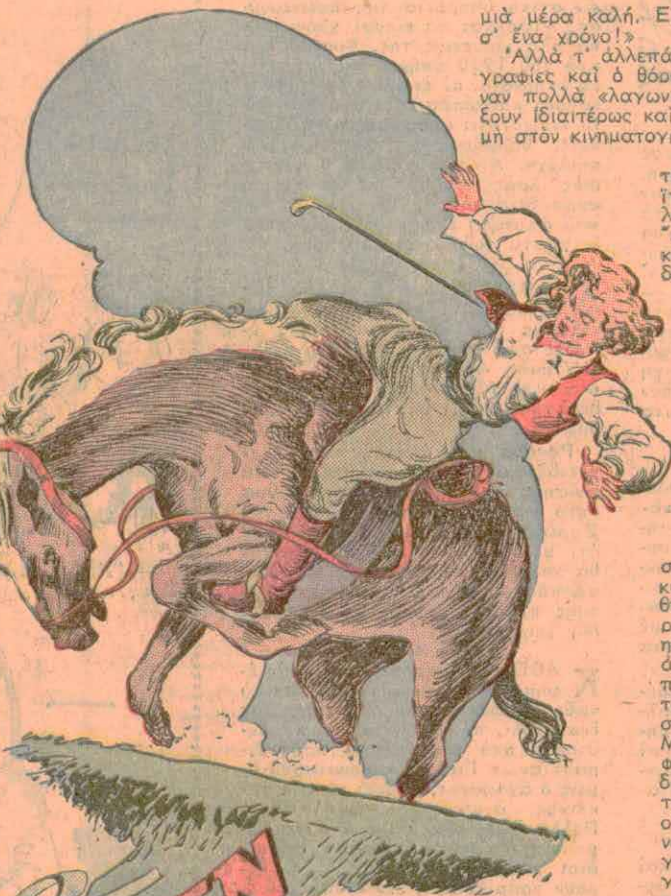
Η όμορφη στάρλετ με τα πολλά... δυστυχήματα

ρισε στη σκηνή, το έργο εκείνο δεν παιζόταν πιά!... Λίγο αργότερα, καθώς βρισκόταν μία μέρα στη κορυφή του πύργου καταδύσεων μιας πισίνας — η Τζέιν είχε καλή κολυμβητική — γλύστροσε κι' έπεσε στο έδαφος, αντί να πέση μέσα στο νερό. Το αποτέλεσμα ήταν να σπάσει το ένα πόδι της και να μείνη ένα μήνα στο νοσοκομείο με το πόδι στο γύψο.

Ύστερα από δυό μήνες βρέθηκε στην ανάγκη να βγάλει ένα δόντι που της πονούσε. Αν μείναι κατόπιν όμως το μάγουλό της πρήστηκε κι' έγινε σαν ένα μικρό μπαλόνι. Έπειτα λοιπόν άλλες δέκα μέρες στο κρεβάτι μέχρι να γίνει εντελώς καλά.

Αργότερα πάλι, όταν έπαιζε στη μουσική κωμωδία «Η πλευρά του Άδαμ», προσπάθησε και στοργούλησε τον δεξιό αστραγάλο της. Έτσι, έμεινε μία εβδομάδα ακόμη σε απόλυτη ακινησία. Τέλος, για να συμπληρωθεί ο «κακός χρόνος» ύστερα από μερικούς μήνες κάπνισε με τ' αλόγο κι' επέχειρησε να πηδήξει ένα γαντάκι. Το αλόγο όμως φοβήθηκε και πέταξε κάτω την άτυχη Τζέιν που χτύπησε στα γόνατα σοβαρά!

Η πιο άτυχη ήθοποιος της Αμερικής είναι η Τζέιν Χέιγκεν. Έγραφαν τότε οι εφημερίδες. Κάποιο «κακό ματι» τη βασάνε και δεν μπορεί να β-

μία μέρα καλή. Είχε πέντε δυστυχήματα μέσα σ' ένα χρόνο!

Αλλά τ' αλλεπάλληλα δυστυχήματα, οι φωτογραφίες και ο θόρυβος που δημιουργήθηκε έκαναν πολλά «ελαγώνικα» ταλέντων να την προσέξουν ιδιαίτερος και να της προτείνουν μία δοκιμή στον κινηματογράφο.

—Δεν έχετε τίποτα να χάσετε από τη δοκιμή αυτή, μία Χέιγκεν, επέμεναν δυό από τα ελαγώνικα αυτά, ο Τσαρλς Μάκ Άρθουρ και ο Μπέν Χέκτ. Στο κάτω-κάτω, κι' αν υποθεθεί ότι δεν κάνατε για την θόνη, τα Χόλλυγουντ ασφαλώς θα ενδιαφερόταν για σας, όταν γνωρίσει την πιο άτυχη ήθοποιό του κόσμου!

Εύτυχως για την ίδια δεν βρέθηκε στην ανάγκη να ζητήσει από πολλά στούντιο να την δοκιμάσουν. Με τις πρώτες δοκιμαστικές σκηνές που «γύρισε» κέρθηκε άμεσα να προσληφθεί από τα στούντιο της Μέτρο και να υπογράψει ένα τριετές συμβόλαιο. Πρώτη ταινία της καινούργιας καριέρας της στάθηκε το φιλμ «Φρουροί της ερήμους», με τον Ρόμπερτ Τάιηλας. Ακολούθησε αμέσως το αστυνομικό «Πριν ευπνήσει η πόλις» με τον Φάσλεϋ Γκρέιντσερ και αμέσως μετά το επίσημο αστυνομικό «Κουρασμένοι Μεγαλοπόλεως» του είδαμε φέτος. Τώρα η Τζέιν γυρίζει δυό ακόμη ταινίες κι' έχει προτάσεις για άλλες δυό. Όλοι οι ειδικοί του Χόλλυγουντ είνε της γνώμης ότι πολύ γρήγορα η Τζέιν θα γίνει πασίγνωστη και δημοφιλής στάρ του κινηματογράφου.

Η Τζέιν Χέιγκεν γεννήθηκε στη πόλη Ντένβερ του Κολοράντο της Αμερικής στις 6 Ιουνίου του 1925. Σπούδασε σε διάφορα σχολεία και σε ηλικία 17 ετών ήταν καλή χορεύτρια και φοιτήτρια μιάς Δραματικής Σχολής. Το 1944 βγήκε ασιστούχος ήθοποιος και αμέσως προσελήφθη σ' ένα θέατρο. Από τότε έλαβε μέρος σε πολλά μουσικά-ελαφοά έργα μέχρι το 1949. Τότε ακριβώς τυχαία και κατά τρόπο εντελώς πρωτότυπο βρέθηκε στο Χόλλυγουντ.

Η Τζέιν από το 1948 είναι παντρεμένη με τον κωμικό ήθοποιό Μπέν Ουίλλιαμς. Έχουν δυό χαριτωμένα παιδιά, ένα αγόρι κι' ένα κορίτσι, που κυριολεκτικά τα λατρεύουν. Η Τζέιν και ο Μπέν παντρεύτηκαν βιαστικά, ύστερα από σφοδρό αμοιβαίο έρωτα, που άρχισε το 1948. Τότε η Τζέιν ήταν μία μικρούλα άγνωστη ήθοποιος και ο αγαπημένος της ένας καλός συμπαθητικός αλλά άνεργος για την ώρα εκείνη νέος 28 χρόνων, απόφοιτος κι' αυτός Δραματικής Σχολής.

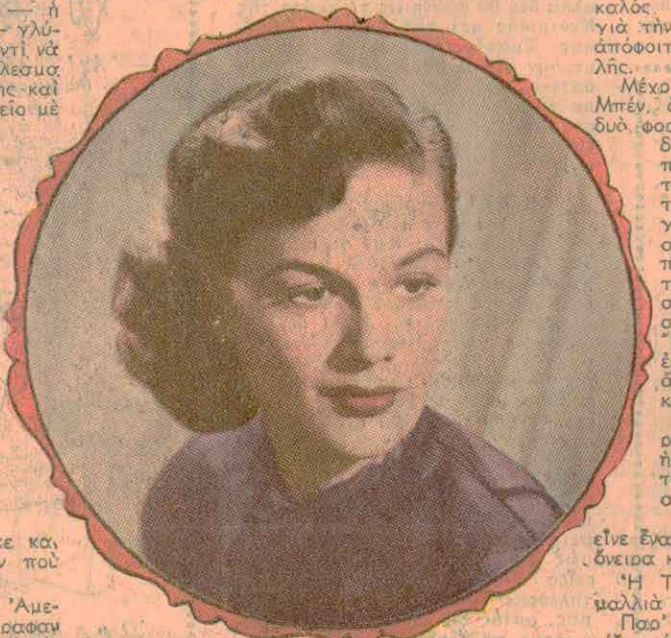
Μέχρις ότου να βρει δουλειά και ο Μπέν, ο γάμος τους είχε αναβληθεί δυό φορές! Κι' όταν κάποτε ο Λιγδόρος γαμπρός κατόφεσε να πιάσει δουλειά και να συγκεντρώσει τα έξοδα του γάμου, η τελετή πια' όλογο ν' αναβληθεί για τρίτη φορά! Κι' αυτό εξ αιτίας τώρα της Τζέιν, η οποία, με τη βιασύνη της να τα ετοιμάσει όλα, είχε ξεχάσει... σε ποιά ακριβώς εκκλησία έπρόκειτο να παντρευτεί! Έτσι ο Μπέν περιμένε σε μία εκκλησία και η Τζέιν σε μία άλλη, τρία χιλιόμετρα πιο μακριά!

Ύστερα λοιπόν από δυό ωρών καθυστέρηση έγινε γνωστή η παρεξήγηση και τα βάσανα των δύο ερωτευμένων τελειώσαν.

Σήμερα η Τζέιν και ο Μπέν είναι ένα ευτυχισμένο ζευγάρι, γεμάτο όνειρα και σχέδια για το μέλλον.

Η Τζέιν είναι ψηλή, με καστανά μαλλιά και μάτια και τέλειο σώμα. Πρα' όλο που έχει δυό παιδιά φροντίζει μόνη της το νοικοκυριό της.

Ο. PENNY

*Η... άτυχη Τζέιν Χέιγκεν.

Ουίλλιαμ Μαντίνγκαν
Τζέιν Χάγκεν

Ένας 'Αθηναίος 'Οθέλλος

Η μεγάλη σάλλα του χορού στο παλιό αθηναϊκό αρχοντικό έλαμπε εκείνο το βράδυ από τα φώτα των πολυελαίων και τις ασύγκριτες ωμορφίες των κυριών και των δεσποινίδων.

Από αρκετή ώρα τώρα, ο ευσταλής υπίλαρχος Τέλης Βρανάς, πλάι στην ωραιότερη σύζυγό του Λουίζα — μία νεαρή ξανθούλα Γαλλίδα, που την είχε γνωρίσει στο Παρίσι πέρσι — παρακολουθεί, καθώς μιλάει με τους φίλους του, το νεαρό υπογραμμάτιο μιας ξένης πρεσβείας, που κάθε λίγο, στρέφει τα βλέμματά του προς το μέρος του ζεύγους και κυττάει την ωραία Λουίζα με επιμονή.

Η Λουίζα είναι μία από τις φημισμένες καλλονές της 'Αθήνας, μα το σύζυγό της τον ένοχλει ο θαυμασμός του διπλωματικού.

Νευριασμένος, πέρασε απότομα το χέρι του κάτω από το μπράτσο της συζύγου του και της πρότεινε:

— Ας πάμε ως στο μπουφέ, να πάρουμε κάτι!

Πλησίασαν εκεί κι' ήπιαν κάτι δροσιστικό.

Μα, νά, σέ λίγο, καθώς απομακρύνονταν από εκεί, ο νεαρός υπίλαρχος θρέθηκε απέναντι στον ξένο, που πλησίαζε κι' έκείνος τώρα στο κυλικείο, μαζί με δυο φίλους του, με το βλέμμα του πάντα πάνω στην κ. Βρανά.

— Μας παρακολουθεί λοιπόν;... μονολόγησε ανάμεσα στα δόντια του ο Τέλης Βρανάς.

— Αμέσως, στη σκέψη αυτή, φούντωσε μέσα του η ζήλεια. Γύρισε στη Λουίζα:

— Περιμένε με εδώ, σέ παρακαλώ! της ψιθύρισε διαστικά.

Και με αποφασιστικό θήμα κατευθύνθηκε προς το μέρος του διπλωματικού:

— Δεν μου λένε, θά έξακολουθήτε για πολύ να κυττάτε έτσι τη γυναίκα μου; τον ρώτησε γαλλικά, με απότομο ύφος.

— Έκείνος ξαφνιάστηκε και με αυστηρότητα του αποκρίθηκε, επίσης γαλλικά:

— Μπορώ να κυττάω όπου μου άρεισει! Και μ' ένα ελαφρό χαμόγελο ειρωνείας γύρισε προς τους συντρόφους του.

— Ο Βρανάς βύσωσε περισσότερο.

— Ναί! Άλλα, σάς απαγορεύω να κυττάτε τόσο επίμονα τη σύζυγό μου! του ξαναείπε έντονα.

— Ω, γέλασε τώρα ο διπλωματικός. Μά, δεδαιωθήτε, ότι δεν έχω την παραμικρή διάθεση να κυττάω την κυρία σας!

Η απάντησι αυτή παρεξηγήθηκε από τον υπίλαρχο. Μέσα στο αναστατωμένο του μυαλό, του φάνηκε πως τα λόγια του ξένου ήταν περιφρονητικά.

Και γεμάτος αγανάκτησι, χωρίς νά σκέφτεται τί κάνει, σήκωσε το χέρι του και τον χτύπησε ελαφρά στο μάγουλο, με τα γάντια που κρατούσε:

— Ανοήτε! του είπε. Θά μου δώσης λόγο γι' αυτό!...

Ο ξένος διπλωμάτης έσφισε τη γραθιά του τρέμοντας και κλονώντας μία μικρήν υπόκλησι, απάντησε:

— Όποτε θέλετε, γενναίε μου!

Υστερα από δυο μέρες, ένα πρωί, σέ κάποιο χτήμα στους Αμπελοκήπους — έγινε κρυφά η μονομαχία με πιστόλι, μεταξύ του ζηλοτυπού Έλληνα αξιωματικού, και του υπογραμμάτιου της ξένης πρεσβείας.

Λίγοι στενοί φίλοι και των δυο τους, που χρησίμευσαν και γιά μάρτυρες των παρακολούθησαν την τραγική σκηνή, κατά την οποία ο Τέλης Βρανάς τραυμάτισε τον αντίπαλό του, με μία σφαίρα στο στήθος. Άλλα κι' ο ίδιος πληγώθηκε στον ώμο ελαφρά...

Γυρίζοντας στο σπίτι του ο υπίλαρχος, μόλις άνοιξε την πόρτα του σαλονιού, βρέθηκε μπρός στη γυναίκα του, που τον περιμένε ανήσυχη.

Καθώς στάθηκε μπρός της, εκείνη τον κυττάει μ' ένα βλέμμα αγωνίας.

— Λουίζα! της είπε ο άντρας της χαμογελώντας. Ο λεβαντίνος δεν πρόκειται να σέ ξανακυττάει ποτέ πιά... Του έδωσα ένα καλό μάθημα.

Της ωραίας γυναίκας της λύθηκαν τα χέρια κι' ένας πόνος την κέντησε στην καρδιά.

— Πότε... ψιθύρισε με φρίκη, ώστε τον... σκότωσες;...

— Μας είχε προσβάλει και τους δυο, άγία μου! Δεν θά ήμουν άντρας και στρατιώτης, αν δεν αποκαθιστούσα την τιμή μου! Άλλά δεν τον σκότωσα. Τον τραυμάτισα απλά.

— Ω!... στέναξε η Λουίζα με όδυνη, πέφτοντας θαρείς σ' ένα ντιβάνι και σκεπάζοντας τα μάτια της με την παλάμη. Μά είναι άδικο!... είναι φοβερό... φοβερό! Ο άνθρωπος αυτός ήταν άθώος.

Κι' άρχισε ένα σιγαλό κλάμα.

Ο Τέλης έσκυψε από πάνω της.

— Κλαίς!... Για τον ξένο; Κι' εγώ είμαι τραυματισμένος... ελαφρά δέδια....

— Έκείνη σηκώθηκε και τον αγκάλιασε.

— Συγχώρεσέ με, Τέλη, του είπε. Άλλά πρέπει να ξέρης ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν άθώος. Δεν είχε δείξει καμμία κακή διάθεση... Σου το έξηγησα τόσες φορές! Μά εσύ έτσι είσαι πάντα: δίαιος και ζηλιάρης. Εξάπτεσαι όλοένα, με τις ανόητες υποψίες σου.

— Σ' αξιωματικούς, ακούγοντας τα λόγια της γυναίκας του έρεθίστηκε.

— Μά πως κάνεις έτσι; φώναξε, άγριamente τώρα. Δεν θέλεις, λοιπόν, να με καταλάβω; Έκτός... έκτός αν σου άρέσει και εγώ να σέ κοράουν...

Στα λόγια αυτά, η Λουίζα τινάχτηκε μονομιάς άπάνω, φοβηρή:

— Είσαι άδίκος του είπε, τρέμοντας ολόκληρη από άγρη. Τό ξέρεις πως σ' αγαπούσα και σέ ακολουθούσα κλεφτά από την πατρίδα μου!... Μά τώρα μου γκρέμισες μέσα μου κάθε αίσθημα, όλη μου την εμπιστοσύνη...

Κι' όρμώντας έξω, πήγε εύθως και κλείστηκε στην κάμαρά της.

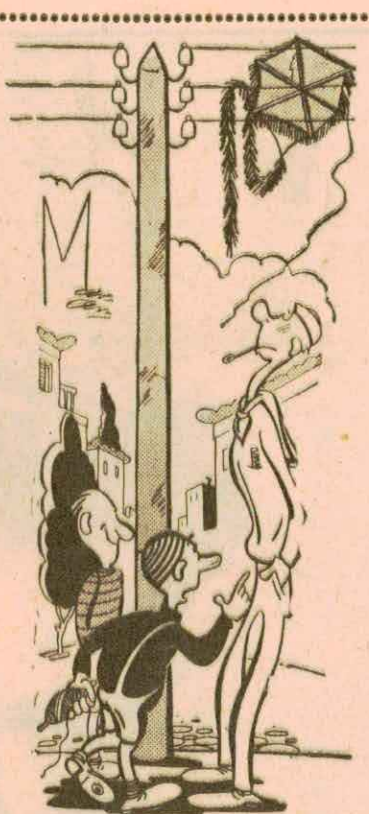
Την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, ανησυχώντας ο Βρανάς για τη σιωπή της γυναίκας του, έσπασε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιό της.

Και αντίκρυσε τότε, τη δύστυχη Λουίζα άναίσθητη πάνω στο κρεβάτι της.

Είχε αποπειραθή ν' αυτοκτονήσει κόβοντας τις φλέβες της με ξυράφι... Ένας γιατρός που κάλεσαν έσπευσμένα έσωσε την άτυχη ωραία κυρία.

Μά ήταν άργά πιά!... Η σφαίρα που είχε τραυματίσει τον ξένο διπλωμάτη είχε σκότωσει και τον έρωτα στην καρδιά της. Κι' ύστερα από λίγο καιρό η ωραία Λουίζα έφυγε μόνη για την πατρίδα της, άπραγοτεμένη, άπελπισμένη...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Νά χαρής, Τζωνάκη! Κάνε μια έτσι και τσάκωσε μας τον αητό!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

— Είπε η σειρά σου να περιμένεις τώρα, χουά! μου, γιατί πρέπει να ξαναξυριστώ!...

— Ο εκπαιδευτής: Τό όπλο τό πιάνουνε έτσι, σφιχτά!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

• Άπρόσπτα διπλωματικά επεισόδια άναστάτωσαν τό Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Κανών. Άφορη ή υπήρχε τό έλβετικό φίλμ «Τέσσερες σ' ένα τζιπ» που έκανε σέ όλους πολύ καλή εντύπωση. Δυστυχώς όμως ή σοβιετική αντιπροσωπεία δεν ήταν της ίδιας γνώμης και διαμαρτυρήθηκε έντόνως κατά των διοργανωτών του φεστιβάλ που επέτρεψαν την προβολή μιας τέτοιας ταινίας. «Οι καλλιτεχνικές αυτές συγκεντρώσεις, λέει ή ρωσική αντιπροσωπεία στην έγγραφη διαμαρτυρία της, σκοπών έχουν νά επιτύχουν την προσέγγισι των λαών και όχι νά υπενθυμίζουν και νά δύνουν τις διαφορές τους. Τό φίλμ «Τέσσερες σ' ένα τζιπ» παρουσιάζει τό Ρώσο στρατιώτη, πνευματικώς και ήθικώς πολύ κατώτερο από τους στρατιώτες των συμμάχων».

Ο Ρώσος σκηνοθέτης Πουντόβκιν που είχε κι' αυτός μέλος της αντιπροσωπείας των Σοβιετών, μιλώντας στους δημοσιογράφους είπε τά εξής: «Ο Ρώσος στρατιώτης του έργου «Τέσσερες σ' ένα τζιπ» είναι άντιπαθής, κτηνώδης, σκλάβος της πειθαρχίας. Στην πραγματικότητα όμως ο Ρώσος στρατιώτης είναι αίσθηματίας, γενναίος και άνικανος νά κάνει μία γυναίκα νά υποφέρει εξ αίτίας του».

Κι' έσεις, όμως, παρατήρησε ένας δημοσιογράφος στο φίλμ «Μιτσουρίν» παρουσιάζετε έναν παπά και έναν Άμερικανό υπό μορφήν που δεν τους καταλαβαίνει καθόλου.

— Σύμφωνοι, παραδέχτηκε ο Πουντόβκιν. Τό φίλμ αυτό είναι όμως ιστορικό και ο παπάς υπήρξε και στην πραγματικότητα. Όσο για τον Άμερικανό, παρουσιάζεται μόνο σέ μία σκηνή εμπνευσμένη από ένα άνεκδοτο που κυκλοφορεί στη χώρα μας. Στο έλβετικό φίλμ όμως, ολόκληρο τό σενάριο στρέφεται συστηματικά κατά του Ρώσου στρατιώτη, που ο κόσμος ολόκληρος θεωρεί ισάξιο με τους άλλους συμμάχους στρατιώτες.

• Η νέα σάρτ του άμερικανικού κινηματογράφου Μαίριλιν Μονρόε που παίζει στο φίλμ «Όλα γιά την Εύα» μαζί με την Μπέττυ Νταϊνς, την Άνν Μπάστερ και τον Τζωρτζ Σάντερς κατέριψε ένα καινούργιο ρεκόρ! Κατά τον μήνα Μάρτιο, 9 μεγάλα άμερικανικά περιοδικά δημοσίευσαν τη φωτογραφία της στο έξωφύλλό τους. Τό μοναδικό αυτό ρεκόρ είναι ή καλύτερη απόδειξη γιά την θέση που καταλαμβάνει τό νέο αστέρι στο στερέωμα του Χόλλυγουντ.

• Ο Τζωρτζ Σάντερς δεν είναι μόνο θαυμαστικός ήθοποιός αλλά και... μικροεφευρέτης. Σκοπεύει νά πάρη μέρος στον προσεχή διαγωνισμό Λεπίν και νά βραβευθή γάρ εις την τελευταία του εφεύρεσι που είναι άπλουστιάτη «αί πολύ γρήγορη. Πρόκειται γιά ένα σήμα κινδύνου που τοποθετούμενο καταλλήλως σ' ένα μαντίο θά αποφεύγη τό ξεχειλισμός του προειδοποιώντας εγκαίρως τους άσπρημένους που άφύσσιν άνοήτως τις βρυσες.

• Ο Γκάρι Κούπερ γυρίζει τό 75ον φίλμ του. Στο έργο αυτό που τιτλοφορείται «Τό ναυτικό παρορμίζεται» ο Γκάρι έχει γιά παρτενάρη την Τζέιν Γκρόρ.

• Ο Ξαδιέ Κούγκας ξεκινάει μαζί με την όρνθήσά του γιά μία μεγάλη τουρνέ στην Ευρώπη. Τό προγράμμα του προβλέπει και επίσκεψη στην Ισπανία όπου ο Κούγκας θά πληρώση 36.000 δολάρια σέ... ελαιόλαδο!

• Η Μίσι Γκαίηνορ ο νέος άστέριος της «Ρόξ» διέλυσε τους άραδώνες της και επέστρεψε τό δαχτυλίδι στο μνηστήρα της. Πάνω στο κουτί έγραφε δυο λέξεις: «Προσοχή γυαλικά» γιά νά δείξη στον άλλοτε εκλεκτό της καρδιάς της πως είχε ανακαλύψει ότι τό διαμάντι του ήταν... γυαλί!

• Ο Όρσον Ουέλλες θά επιστρέψη σύντομα στο Χόλλυγουντ γιά νά γυρίσει εκεί μαζί με τη Βάντα Χέντριντ ένα φίλμ εμπνευσμένο από τό περίφημο σκέτος του «Άδωστοι από τον Άρη» που άναστάτωσε τό 1938 τους Άμερικανούς και τόν έκανε διάσημο.

• Τό νέο φίλμ του Σεσίλ ντε Μιλ, «Τό μεγαλύτερο θέαμα της γής» θά περιγράφει τη ζωή των καλλιτεχνών και του προσωπικού του μεγαλύτερου τσίρκου του κόσμου, του περίφημου τσίρκου Μπάουμαν. Στο φίλμ θά πρωταγωνιστούν ο Τζέιμς Στιούαρτ και ή Μπέττυ Χάττον.

• Ο Πίτερ Λάφορντ και ή Μωρήν Ο' Χάρα γυρίζουν στην Αυστραλία τό έγχρωμο φίλμ «Καγκουρά» υπό τη διεύθυνσι του σκηνοθέτη Λιούις Μάιλστον. Κάθε μέρα, μόλις ο Πίτερ τελειώσει τη δουλειά του τρένει στο ταχυδρομείο της Μελβούρνης και τηλεφωνεί στην γυναίκα των όνερων του που βρίσκεται στο Λος Άντζελες. Πρόκειται γιά την Σάριαν Ντάγκλας την κόρη του άλλοτε πρεσβευτού της Άμερικής στο Λονδίνο. Με τά τηλεφωνήματα αυτά ο Πίτερ Λάφορντ εκδηλώνει στην αγαπημένη του τη φλόγα του και τον έρωτά του. Εξοδεύει όμως έτσι όλα σχεδόν τά γρήγορα που κεραδίζει με την έγνασια του και κινδυνεύει νά έξαγνυρίση άδέκαρος στο Χόλλυγουντ!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

«Όχι, ούτε ή Λίλα, ούτε ή Μαίρη, ούτε ή Λουλού ήταν γιά μένα. Άλλά αυτή ήταν! Ναι, αυτή που την είδα ένα πρωί να περνάει από τό μεγάλο δρόμο της γειτονιάς μου, όμορφη, άξιοπρεπής, περήφανη και γεμάτη γοητεία. Είχε κάτι ήαλλά περίφημο, που ξεχύνονταν από τό κατελλάκι της. Είχε κάτι μάγουλα κόκκινα σαν άπριλιάτικα τριαντάφυλλα. Κάτι χείλια παχουλά, όλο ρόδινη σάρκα, βαμμένη πολύ ελαφρά. Και κάτι μάτια μεγάλα σαν μύδαλα, πρώτου μεγέθους, μαύρα σαν την άπελπισία και στολισμένα με μακρές βλεφαρίδες, σαν καγκέλλα παραδεισίου κήπου».

Αυθόρμητα, μόλις την είδα, την παρακολούθησα. Άνάπνεα τη γοητεία της και μεθούσα. Προσπάθησα ν' αντιδράσω στον εαυτό μου, νά τον πείσω πως αυτή δεν ήταν γιά μένα, νά της βρώ έλαττώματα. Μάταιη προσπάθεια. Κάποια έπιτακτική φωνή, που δεν σηκωνε αντίρρηση, μούλεγε έντελώς τά αντίθετα. Πως αυτή ήταν γιά μένα, πως ήταν άληθινό θαύμα. Και πως έπρεπε νά μ' ήλθει η ευκαιρία νά φύγει. Αυτή ή λέξη κούδουνιζε διαρκώς στο μυαλό μου: «Ευκαιρία!» Άλλά, ποιά ευκαιρία; Έκείνη εξακολουθούσε τό δρόμο της, έντελώς άνοπη γιά τό δράμα που είχε άνοίξει στην καρδιά μου. Ούτε καν γύρισε νά με κυττάει. Μία δυο φορές την προσπέρασε, έκανε τάχα πως κυττάει μία βιτρίνα και περιμένα νά με άξιώση μ' ένα τυχαίο βλέμμα

Όταν, στο ρεύμα της ζωής μου, συναντούσα καμμία κοπέλλα που έρχόταν στα αισθηματικά μου μέτρα, μία κοπέλλα, τέλος πάντων, που ήθελε, δεν εύρισκε τό θάρρος νά της μιλήσω και νά της έκθέσω τους πόθους μου και τους ρεμδαμούς μου. Ένα σύννεφο άπλωνόταν στο μυαλό μου, τά γόνάτά μου πάθαιναν κομμάρες, στο μυαλό μου έρχόταν ένας κόμπος, στο στομάχι ξεφύτρωνε ξαφνικά ένα ανεξήγητο βάρος και τά μάτια μου—ώ! ναι, δεν τάβλεπα, αλλά ήμουν σίγουρος γι' αυτό—τά μάτια μου έπαιρναν ένα ύψος γλιβίο και άξιοθρήνητο, που μόνο τη λυπησι μπορούσαν νά προκαλέσουν. Κι' ή μόνη μου παρηγορία ήταν νά λέω πως όχι, αυτή δεν ήταν γιά μένα και νά στριφογυρίζω μία μικρή αλυσίδα στο χέρι μου.

— Μπράβο στον Πρόεδρο της Κοινότητας! Μέχρι ταξιδεύει έχει βάσει!... (Του Β. Χριστοδούλου)

της. Τιποτα. "Ημουν ανύπαρκτος γι' αυτή. Την ακολουθούσα ως ένα ώριμο σημείο, την είδα να μπαίνει σ' ένα μεγάλο κτίριο κι' έφυγα ζαλισμένος. Ξεσπασα στην άλυσιδίτα μου.

*
"Όμως δεν παραιτήθηκα από την υπόθεσι. Ουμμήθηκα την ώρα που την είχαν δη τα μάτια μου. Έννιά παρά τέταρτο, π. μ. Τό πρωί ήμουν από τις όχτώμιση στο πόστο μου. Έννιά παρά τέταρτο ακριβώς, νάτη! Μπρός αυτή, πίσω έγω, ως το μεγάλο κτίριο. Έκει, φαίνεται, εργαζόταν η κοπέλλα. Είχα κι' όλες κερδίσει το πρώτο βήμα: "Εμαθα πού εργαζέται. Και ήμουν πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό το κέρδος που προσπαθούσα να βρώ γιατί ήταν "κέρδος" και δεν τώδρισα. Άλλα αυτή η λέξι "κέρδος" κυκλοφορούσε διαρκώς στο φλογισμένο μου μυαλό.

Κάθε πρωί, στις έννιά παρά τέταρτο ή αγαπημένη μου περνούσε κι' έγω ήμουν πάντα σκοπός, στο φυλακίο μου. Μπροστά σ' ένα περίπτερο. Έκει παραλαμβάναν υπηρεσία και παράδιναν στην πόρτα του μεγάρου. "Επειτα, κανόνισα και τα μεσημέρια. Μιάμιση σχολούσε. Στην επιστροφή της έπαιρνε το τράμ. Κι' έγω, φυσικά. Σιγά-σιγά, άρχισε να με προσέχει. "Επί τέλους, αντελήφθηκε πως κάποιος την ακολουθούσε, ένας νέος αρκετά συμπαθητικός είχε ενδιαφερθεί γι' αυτήν. Κάθε μέρα με κύτταζε μια-δυο φορές και δεν έδειχνε καμιά δυσάρεσκεια γι' αυτό. Μάλλον σαν να την ευχαριστούσε το θέμα της. Γιατί στο βλέμμα της, μ' όλη μου τη ζαλάδα, διακρίνα καθαρά μια έκφρασι καλωσύνης κι' ενδιαφέροντος. Αί, αυτό ήταν κέρδος, ως έρθη όποιος θέλει να μου πη πως δεν ήταν! Τώρα δεν έμενε παρά να της μιλήσω! Κατάστρωνα στο μυαλό μου όλη τη σχετική σκηνη. Την τοποθετούσα στο τράμ. Σε μια στιγμή, το κορίτσι μου—έτσι μ' άρεσε να τη λέω, χωρίς ναχω το δικαίωμα—βάθαζε να πληρώση το εισιτήριο της και δεν βάδισκε φιλά. "Ο εισπράκτορας δεν θαχε να της χαλάση. Και τότε θα πεταγόμουν έγω!

—"Επιτρέψτε μου, δεσποινίς, να σας διευκολύνω!

—"Ό! κύριε! θ' απαντούσε εκείνη. Σας ευχαριστώ πολύ.

Κι' από κει και πέρα, η ιστορία θα τραβούσε το δρόμο της. Αυτή τη σκηνη τη φανταζόμουν συχνά, τη δούλευα με το μυαλό μου, τη στόλιζα με πολλές λεπτομέρειες και περίμενα την ημέρα που το κορίτσι μου δεν θαχε φιλά. Άλλα πάντα είχε. Τέλος σταυς δυο μήνες άπανά, παρυσιάσθηκε μια ευκαιρία. Ξαφνικά, έπεσε η τσάντα του κοριτσιού μου στο τράμ. Άλλα έγω, έχοντας πάντα υπ' όψι μου τα "φιλά", υπερδευτήκα και δεν έσκυψα — ό ηλίθιος — να τη σκυώσω και να της την προσφέρω, μ' όλο που ήμουν κοντά. Πρόφτασε κάποιος άλλος: —"Η τσάντα σας, δεσποινίς!

—"Α! Σας ευχαριστώ πολύ κύριε! Πήρε την τσάντα κι' έρριξε σ' ένα βλέμμα γεμάτο οί-

κτο και συλλυπητήρια. Καταντροπιάστηκε μπροστά στα μάτια του έαυτού μου. Κατέβηκα στην πρώτη στάσι, τραβήξα την άλυσιδίτα με τα κλειδιά και βάλθηκα να τη στριφογυρίσω. Και πάλευα τώρα να πείσω τον έαυτό μου πως δεν ήταν αυτή η κατάλληλη ευκαιρία.

Φυσικά δεν παράτησα το σκοπό μου. Τό πρωί την ακολουθούσα πεζός, τό μεσημέρι στο τράμ.

—Δεν θα της ξαναπέση ή τσάντα; αναρωτιόμουν διαρκώς και περίμενα.

Τα μάτια μου διαρκώς στην τσάντα. Μά δεν έπεφτε ποτέ, δυο όλοκληρους μήνες, ακόμα. Ένα μεσημέρι έγινε ή σκηνη που είχα φαντασθή στην αρχή: τό κορίτσι μου δεν είχε φιλά. Άλλα έγω, έχοντας τώρα στο μυαλό μου να της πέση ή τσάντα, υπερδευτήκα πάλι κ' άφισα άλλον να της προσφέρη την έκδουλευσι που έπεφτε στη δική μου αρμοδιότητα. Κατέβηκα πάλι στην πρώτη στάσι και ξεσπασα στην άλυσιδίτα μου, με άπελπισία. Τόσο, που έσπασε κι' αγόρασα άλλη!

*
Και πάντα την ακολουθούσα. Έκείνη με κύτταζε. Αυτό τό βλέμμα ήταν καθαρή προσέκλησι να της πετάξω μια κουβέντα, ν' αρχίσουμε. Φανερό πως ή κοπέλλα μου είχε συμπαθήσει. Και μουδινε θάρρος, που έγω δεν τόποιρνα.

—Τότε τί θές και ξεδεύεις τις ώρες σου κι' έχεις γίνει ή σκιά της, βρέ ανάξιε; μου έλεγε ό έαυτός μου.

Θέέ μου! Πόσο δίκνη είχε ό έαυτός μου. Τί ήταν, επί τέλους, να της μιλήσω; Κανένα ήρωικό κατορθώμα; "Όχι! Μια πράξι πολύ συνηθισμένη. Μερικά λόγια που θαλέγα κι' αυτό ήταν όλο. Και όμως ποτέ δεν μου ήρθε αυτό τό κουράγιο...

"Ός που, ένα απόγευμα κάνοντας βόλτες στα απόμερα δρομάκια του Ζαπτείου, την είδα. Μά όχι μόνη της. Τη συνώδευε κάποιος νέος, που την είχε πιάσει άγκαλιέ. "Ηταν κι' οι δυο σε μια τρυφερή στάσι, που μουδωσε στα νεύρα. Στη στάσι ακριβώς που ήθελα να ήμουν μαζί της. Πρόσεξα τον ευτύχη εκείνο θνητό και τον αναγνώρισα. "Ηταν ό νεαρός κύριος που την είχε διευκολύνει στο εισιτήριο, μέσα στο τράμ. Πόνεσε βαθεία ή ψυχή μου. Κι' έσπασα ακόμα μια άλυσιδίτα.

Φυσικά, παραιτήθηκα από τό σκοπό μου. Τί ζητούσα τώρα έγω στη μέση; Αυτό τό πάθημα άς μου γινόταν μάθημα για τό μέλλον! Στη ζωή μονάχα οι τολμηροί πάνε μπροστά. Πολύ περισσότερο στον έρωτα. Κι' όχι αυτοί που τους πιάνουν τρεμούλες.

Μά τί τα θέτετε; "Η είκόνα αυτής της κοπέλλας, που την έχασα μέσα από την άγκαλιά μου, δεν έλεγε να φύγη από την ψυχή μου. Τώρα που την έχασα, την αγαπούσα περισσότερο. Άλλα τί τό όφελος; Άς την άφισα την κοπέλλα στην ήσυχία της κι' άς κύτταζα να διορθώσω τον έαυτό μου.

*
Τώρα φρόντιζα να μη βρίσκωμια στο δρόμο της. Άλλα-

ξα τις ώρες μου και την πορεία μου. Την ξαναείδα έπειτα από δυο μήνες στο τράμ. Τα μάτια μου έπεσαν στο άριστερό της χέρι. Στο κατάλληλο δάχτυλο, ένα δαχτυλίδι τραβήξε την προσοχή μου. Ένα δαχτυλίδι χρυσό, άπλό, χωρίς πέτρα, χωρίς καμμία γαρνιτούρα. Δεν χρειάστηκε να κουράσω πολύ τό μυαλό μου για να καταλάβω πως ήταν βέρα. Κι' αυτή ή βέρα, έγινε ζουράφι και μου σπάρανε τα σωθικά.

Άλλά, πού ξέρεσι; είπα στον έαυτό μου. Άρραβώνες γίνονται σήμερα και διαλύονται αύριο! Συνοικέσια χαλανε την τελευταία στιγμή. Για κανέ λήγη ύπομονη και μη χάνης τις έλπίδες σου... Τό μέλλον είνε άβέβαιον.

Και ήταν Κυριακή απόγευμα, όταν την ξαναείδα, μετά μήνες τρείς. Βρισκόμουν στην Κηφισιά όπου είχα πάει ν' άερίσω τις ιδέες μου, όταν άκούω ξαφνικά ένα άγριο κορνάρισμα. Άνεβαίνω στο πεζοδρόμιο και κυττάζω στο αυτοκίνητο: "Ένα ζευγάρι νεόπαντρο, που γυρίζει από την ιεροτελεστία. Είδα κι' έκλαψα. Έκείνη κι' εκείνος.

Άλλα έδωσα θάρρος στον έαυτό μου. Έδώ άντρώγυνα φιλιούνται σήμερα κι' αύριο παίζουν καρεκλίες. Τό μέλλον είνε άόριστον. Κάποτε θα ξανατύχη στο δρόμο μου. Και τότε θα της μιλήσω...

*
Την ξαναείδα έπειτα από ένα χρόνο, στο Πάρκο. Τραβούσε ένα καροτσάκι και μέσα ήταν ένας μπεμπές. Άστε τον είχε σκαρώσει κι' όλας! Μεγάλη στεναχώρια πήρα εκείνη την τραγική ημέρα. Ναι, αυτός ό μπεμπές, μπορούσε να ήταν δικός μου, αν αποφάσιζα εκείνο τό μεσημέρι να σηκώσω μια τσάντα. Με είδε κι' εκείνη. Με πρόσεξε πάλι και, σαν να μου χαμογέλασε από μέσα της. Από τότε, ήμουν κάθε μέρα στο πάρκο. Έρχόταν κι' εκείνη, για ν' άερίση τό μπεμπέ της. Πολύ θάθελα να της μιλήσω, έστω και φιλικά, καταλαβαίνα πως θα μου απαντούσε πρόθυμα. Άλλα μουλειπε πάλι τό θάρρος. Κι' έπειτα, γιατί να ρίξω μια σκιά στην ευτυχία της; Άς περιμένω καλύτερα ευθιότερο χρόνο. Έδώ, ζωή είν' αυτή. Σήμερα ζής, αύριο πεθαίνεις. Μπορεί να μείνη χήρα. Και τότε θα της μιλήσω...

*
"Ηρθε χειμώνας, την έχασα από τα μάτια μου, μά όχι κι' απ' τό νού μου. Τί νάγινε άραγε; Την είδα πάλι, ένα θλιβερό απόγευμα του Μάρτη, σε τέτοια κατάσταση που μου μαύρισε την καρδιά. "Ηταν κουκουλωμένη στο κρέπι. Και τα όραία ματια της προσημένα από τό κλάμα! Είχε μείνει χήρα, λοιπόν. Όπως τόχα προβλέψει. Νά, μια ευκαιρία, είπα. Νά πάω κοντά της, να τη "συλλυπηθώ" να της πώ πως είμαι παρά τό πλευρό της και να βασίζεται σε μένα... Θα με θυμάται, δέβαια... Άλλα πάλι... Είνε σωστό να φανώ τόσο βιαστικός και να δείξω πρεμούρα, ότι έπωφελούμαι από τό πρόσφατο πένθος της; Μπορεί να μου πη:

—"Άσε με, χριστιανέ μου, στη θλίφι μου!

Οι δισταγμοί μου πάλι με νίκησαν. Άς περιμένω λίγον καιρό. "Η ζωή τραβάει τό δρόμο της. Τα μάτια που κλαίνε σήμερα, αύριο γελάνε και ή καρδιά που έχει μαυρίσει από τη θλίφι, αύριο ξαλλεγράφει. Και τότε θα της μιλήσω...

*
Είχα σημαδέψει τό σπίτι της. Άφισα να περάσουν λίγες βδομάδες κι' έστησα καρτέρι. Την ξαναείδα με πολλή μου χαρά. Φορούσε πάντα μαύρα, αλλά πιο άνάλαφρα και πιο χαριτωμένα. Τό προσώπακι της ήταν γελαστό. Με είδε πως την είδα. Είδα πως με είδε πως την είδα. Κάποιο βλέμμα της γεμάτο γλύκα ήρθε καταπάνω μου. Πήγε στη στάσι του τράμ. Έγω στάθηκα πιο πίσω. Καθώς ανέβαινε, γύρισε και με ξανακύτταξε με τρόπο φιλικό. "Ηθελα να όρμησω, μά τα γόνατά μου λύγισαν. Θόλωσε ό νοός μου, ήρθε ό κόμπος στο λαιμό μου, βάρυνε τό στομάχι μου. Άδύνατον να κάνω βήμα.

Και όμως, κάθε μέρα ήμουν εκεί. Κάθε μέρα εκείνη με κύτταζε και κάθε μέρα λυνόντουσαν τα γόνατά μου. Αυτή ή άδυναμία χαρακτηρισμός με σκότανε. Πέρασε πολυς καιρός έτσι, με τη σιωπηλή αυτή τραγωδία. Ένα απόγευμα, ή κοπέλλα μου είχε βγή με τό μπέμπη της, που θα ήταν τώρα άς δυόμιση χρόνων. Επήγαν στο πάρκο και κάθησαν σ' ένα παγκάκι. Έγω στο άπέναντι. Ξαφνικά έρχεται ό πισσιρίκος και μου δίνει ένα φακέλλο:

—Μαμά μου τώδωσε! είπε και τόβαλε στα πόδια.

Τό πήρα και χάθηκα σε μια πυκνή δεντροστοιχία. "Η καρδιά μου βροντούσε σαν καμπάνα. Τί να μουγραφε τάχα στο γράμμα της; Μήπως αποφάσισε να μου μιλήση εκείνη πρώτη; Μήπως, άπελπισμένη πιά από τη δειλία μου και τη συστολή μου, κατάλαβε τό βουβό μου δράμα, με συμπόνεσε και μου κάνει γραπτή έρωτική εξομολόγησι, γιατί δεν άντέχει να ύποφερη άλλο για μένα; Αυτό τό γράμμα πρέπει να είχε πολύ σημαντικό περιεχόμενο. Τό άνοιξα. "Ηταν προσκλητήριο γάμου! "Η κοπέλλα μου ξαναπαντρεύταν μ' έναν κύριο Β. Ε. και με καλούσε στο γάμο της... Από τη λύσσα μου δάγκωσα ένα δέντρο τόσο δυνατά, που μου σπασε ένα δόντι.

Επήγα, φυσικά, στην εκκλησία. Την είδα πάλι νύφη, όμορφη όσο ποτέ. Με κύτταξε μ' ένα βλέμμα που είνε είωνε νεία, αν δεν έκανα λάθος. Παύλου στοίχισε αυτή ή δουλειά. «Μά ζωή είνε αυτή! Σήμερα ζής, αύριο πεθαίνεις. Μπορεί να ξαναγίνη χήρα. Και τότε θα της μιλήσω...»

Μ' αυτές τις σκέψεις γύρισα στο σπίτι μου. Έχουν περάσει χρόνια από τότε. Στο μεταξύ την βλέπω πού και πού και ανταλλάσσουμε ένα βλέμμα συνεννοήσεως. Μά ακόμα δεν την είδα με μαύρα. Άλλα ζωή είν' αυτή. Έγω θα περιμένω. Και τότε θα της μιλήσω! Και χρίτε-χρίτε ή άλυσιδίτα με τα κλειδιά...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το περιβάλλον της ζωής

Μια ζωή που δεν αρχίσει

(Η σκηνή σ' ένα μεγάλο «λάιβινγκ-ρούμ», άνετα και με γούστο επιπλωμένο. Στο β.3.30, Βεράντα. Βράδυ.)

ΕΚΕΙΝΗ (Νεαρή, λεπτή, υψηλή, περιποιημένη, σαν ευ-εραστήτη μπουμπουλί, κού-κλα, σε φυσικό μέγεθος. Κορμί «φός-μαιγκρικό» μά-τια μπλέ, μαλλιά ξανθά, στόμα μόνιμα σουφρωμένο σαν του μαλωμένου παιδιού. 25 χρονών.)

ΕΚΕΙΝΟΣ : Φαλάκρα, μασέλες, προγούλια, κοι-λιά. 58 χρονών. Έχει «άμ-παλλάρει» το θλιβερό του σύνολο στον καλύτερο ρά-φτη. Καπνίζει πούρο και φορεί μονόκλ.)

ΕΚΕΙΝΗ : Όποτε δεν θέλεις να πάμε στο θέα-τρο!

ΕΚΕΙΝΗ (με μια ευγέ-νεια πολύ άδεια που δεν καταφέρνει να κρύψει τις πραγματικές της διαθέσεις): Σου είπα όχι. Λυπάμαι, μά-δεν έχω διάθεση απόψε. Θέ-λεις να πάς μόνος σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλη): «Α, μπά. Έγω βγαίνω για σένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω. (Σχε-δόν απότομα) Κι' έχω το Ι-διο κάνω. Για σένα βγαίνω. Βιάζω τον εαυτό μου να δείχνω πως είμ' ευχαριστη-μένη και πως διασκεδάζω... Κατάντησε να ζούμε κι' οι δυο σε διπλή άγνοια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κατάπλη-ξη): Πρώτη φορά μου μι-λάς έτσι, Βάνα.

ΕΚΕΙΝΗ (αποφεύγοντας να τον κυττάξει): Καυρά-στηκα να κρύβω κείνο που σκέπτομαι. Δεν είναι πρό-στυχο να λέω κανείς την α-λήθεια... Τό να ζούμε συμ-βατικά και ψεύτικα μου φαί-νεται χειρότερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Είσαι νευρι-κή, απόψε.

ΕΚΕΙΝΗ : Φοβερά. Και σου είπα την αιτία.

(Παγερή στιγμή)
ΕΚΕΙΝΟΣ (μασώντας το στυλό του πούρου): «Ε-χέις δίκιο, Βάνα. Και σ' έχτιω περισσότερο τώρα που μου μίλησες ειλικρινά. (Βουδός αναστεναγμός).

Σε καταλαβαίνω... Και στο θέατρο και στο σινεμά και στο νυκτερινό κέντρο, έχεις πάντα για καβαλλιέρο το φαλακρό και πλαδαρό μπλα-ζερισμό μου. Βγαίνεις για να διασκεδάσεις και στην ού-σια εργάζεσαι! Έξασκείς το επάγγελμα της συζύγου. Είσαι υποχρεωμένη να χα-μογελάς και να κάνεις την κεφαλή και τη χαρούμενη έ-νω μέσα σου είσαι γεμάτη πληγή κι' ίσως αγανάκτηση για τη μοίρα σου. (Μικρή σιγή). Έγω φταίω, Βάνα. Τ' αναγνωρίζω. Δούλεψα πολύ στη ζωή μου κι' ο-ταν έφτασα, όταν έγινα πλούσιος και δυνατός βέλη-σα ν' αγοράσω και τον έ-ρωτα και τη δροσερή στορ-γή μιας νεαρής γυναίκας. Νομίζω πως η εύτυχία της ήτανε στα χέρια μου. Πί-στευα πως φτάνουν οι γού-νες, τα μπίζου, το αυτοκίνη-το, κι' η άνετη ζωή, για να πραγματοποιήση ένα κορί-τσι τα όνειρά του. Και της στέρησα τα πάντα: Τό ρω-μαντικό περίπατο, τό καρ-διοχτύπι του κρυφού ραντε-βού... τό φιλή που δεν θα της... έφερνε την αηδία...

ΕΚΕΙΝΗ : «Α, όχι, δεν τό είπα γ' αυτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): «Αρ-χισης πάλι να κρύβεις αυτό που σκέπτεσαι. Δεν έγινες ακόμη αρκετά... ειλικρινής!

ΕΚΕΙΝΗ (λυπημένα): Θες να πής «αρκετά σκλη-ρή»... μπορεί και χυδαία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ώμα): Χυ-δαίος είναι ο δεσμός μας. «Η μάλλον εγώ!... Μην κάνεις τόν κόπο να διαμαρτυρηθής, Βάνα. Έτσι είναι. (Αποφα-σιστικά). Κι' απόψε μια κι' άρχισαμε τη συζήτηση πρό-πει να την τελειώσουμε. Κα-ταλαβαίνω πως η ζωή σου μαζί μου μοιάζει με κατα-δίκη. (Κρυδοντας τον πό-νο που νοιώθει μέσα στα γέ-ρικά λίπη της η νεανική του καρδιά). Μη φοβάσαι ο-μως! Θα σου δώσω χάρι. Θα μετατρέψω τα «σόδια δεσμά» σ' απλή φυλακίσι μερικών μηνών... Όσπου να βγύ το διαζύγιο.

ΕΚΕΙΝΗ (που την ξαφνι-άζει μόλις τώρα η σοβαρό-τητα της στιγμής). Μου φαί-νεται πως έδωσες περισσό-τερη σημασία σ' ένα άποψιά μου νευρά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): «Η κατάσταση δεν διορθώνεται, Βάνα. Μην κάνεις τόν κόπο να προσποιηθής. Σε προει-δοποιώ πως δεν θα σε πι-στώσω. (Καπνίζει). Πόνε-σα. Τ' δημολογώ. Κι' ίσως ποτέ μου πιά δεν θα γνωρί-σω στη ζωή μια στιγμή χα-ρούμενη. Σ' αγάπησα πο-

λύ... Μπορεί να μη σε ξε-χάσω. ...Μάλλον δεν θα σε ξεχάσω. Άλλα τώρα μου εί-νε πολύ περισσότερο δυνα-τό να ζήσω μόνος μου παρά να ζήσω μαζί σου. (Ανα-στενάζει). Τελείωσαν όλα! Αυτό ήτανε. (Βηματίζει ενώ 'Εκείνη προσπαθεί να βρή μια φράση να πη). Πάω λί-γο στη Λέσχη, Βάνα. Είν' ενοχλητικό και για τους δυο μας να παρατείνουμε τη συ-ζήτηση.

ΕΚΕΙΝΗ (στο πρόσωπό της ζωγραφίζεται άξαφνα η αγωνία): Μια στιγμή... Θέλω να σε ρωτήσω για τε-λευταία φορά. Τ' αποφάσι-σες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξερά): Ναί, **ΕΚΕΙΝΗ** (βγάζοντας με κόπο τις λέξεις): Και τί θα γίνη άμα χωριστούμε; Πώς θα ζήσω;

ΕΚΕΙΝΗ (σαρκαστική γκριμάτσα): «Α... αυτό έ-πρεπε να τό σκεφής όταν θέλησες να γίνης... ειλικρι-νής! Δεν μπορεί να τάχη κανείς όλα στη ζωή!... Δού-λεψε, παντρεύσου πάλι... κά-νε ό,τι νοούεις.

ΕΚΕΙΝΗ : Δηλαδή... μου λές και ν' αυτοκτονήσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέσα του ξυ-πνάει ό άνθρωπος που πα-τούσε στα πτώματα των έχ-θρών του για να νικήση στη ζωή): Δεν τό θεωρώ απα-ραίτητο. Άλλα και δεν μ' ενδιαφέρει. Για μένα έχεις πεθάνει πιά... Καληνύχτα.

ΕΚΕΙΝΗ (άγρια): Στά-σου!... Σε μισώ και σε συ-χαινομαι! Άλλά δεν θα σε χωρίσω!... Δεν έχεις κανέ-να λόγο να ζητήσεις διαζύ-γιο. Θα κάτσω εδώ και θα ζώ όπως μ' άρέσει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (στο βλέμμα του αστράφτουν οι σπίτες του πληγωμένου θηρίου): Για δοκιμάσε!... Ρώτησε πρώτα πως πέρασαν όσοι τάβαλαν μαζί μου!... (Κά-νει να φύγη και ξαναγυρί-ζει). Πρόσεξε μην τό σκά-σης και πάρης μαζί σου τί-ποτε κοσμήματα, γιατί αυ-ριο θα βρεθής δεμένη. (Φεύ-γει χτυπώντας την πόρτα).

ΕΚΕΙΝΗ (μυνη έδρια, ώ-χρη, παγωμένη, μ' άσπασ-τη στο πρόσωπο τη μάσκα της απελπισίας. Ύστερα κυρ-τώνει απότομα και σέρνει με κόπο τόν εαυτό της ως τη δεξιά πόρτα.

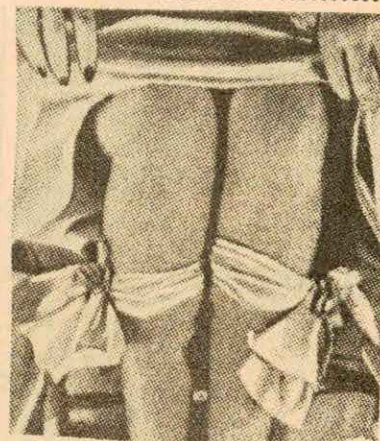
Από κάποιο διπλανό δι-αμέρισμα ακούγεται η «Πο-λωνέζα» του Σοπέν. Τριάντα δευτερόλεπτα η σκηνή ά-δεια. Ένας πυροβολισμός).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνει με ζωγραφισμένη στο πρόσω-πο την αγωνία του μετανοι-ωμένου. Φωνάζει): Βάνα! Βάνα!... Πού είσαι!... Βά-να!...

(Αυλαία)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ
ΘΘ

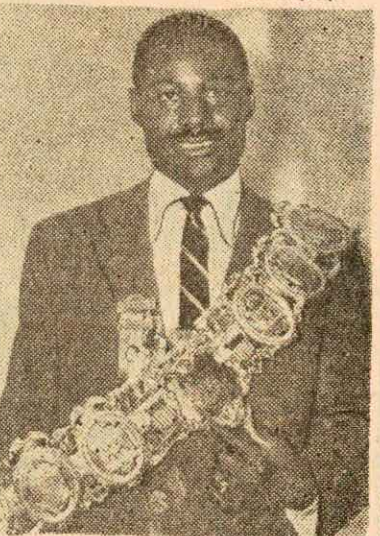
Τό «λά» στο τηλέφωνο

Η Βιέννη είναι πάντοτε η χώρα της μουσικής. Ό-πως έμεις μπορούμε να μά-θουμε από τό τηλεόφωνο την ώρα, έτσι και στη Βιέννη ένας μουσικός μπορεί, παίρ-νοντας έναν ώριμο αριθμό, ν' άκούση τό «λά» της μουσικής κλίμακος.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

Ό γνωστός Παρισινός Οίκος Μόδας «Σκιαπαρέλι», λαοφάει ένα ανοιξιάτι-κο φουστάνι, που δέεται με φιόγκους στα πόδια, όπως δείχνει η φωτογραφία μας. Χάρη στη νέα μόδα, τό αεράκι δεν θα κάνει πιά... άποκαλύψει!

Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΤΡΑΣ
Μόνο 24 ώρες μετά την θριαμβευτική του συνάντησι με τόν Λη Όμα, ο 'Α-μερικανός πολιτιστής θαρρών θάρων 'Ε-τσαρντ Τσάος έλαβε τη συμβολική και άσυνήθιστη ζώνη που άνήκει στον έκαστο-τε πρωτοπαλαστή. Ό Έτσαρντ θεωρεί-ται σήμερα ο πιο δυνατός άνθρωπος.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΦΕΡΕΤΖΕΣ
Στην Περού, τα γυαλιά του ήλιου με τεράστια πλαίσια από ταρταρούχα, που λαοφάει τελευταίως η Ευρώπη, ση-μείωσαν άμέσως μεγάλη επιτυχία. Οι κομψές Περαίδες τά φορούν με τό βέλο-τους και έχουν διαφύσει τό σύνολο «μο-ντέρνος φερετζές».

Ο χαρακτήρας του ΟΘΩΝΟΣ

Η στάσις του στα μεγάλα εθνικά ζητήματα

Σ' όλη την περίοδο της βασιλεί-ας του, ό "Οθων, πολλές άλλαξε πο-λιτικές. Πήγε με την Γαλλία, τη Ρωσία, την Πρωσία, τη Βαυαρία... Καί μονάχα με την Άγγλία δεν πή-γε ποτέ. Ός που έχασε τό θρόνο-του! Μά και τό κράτος έξ αιτίας αυ-τής της τακτικής του πολλά υποφε-ρε από την Άγγλία κατά τά Παρ-κερινά (Ιανουάριος 1850 κι' άργό-τερα). Μ' όλα ταύτα ό "Οθων έμνε αλύγιστος.

Ήταν στο Μόναχο ταξίδι όταν έ-μαθε ξαφνικά πως ό Πάλμερστον, ό "Άγγλος πρωθυπουργός και ύπουρ-γός τών 'Εξωτερικών, κάλεσε τις άλλες δυο προστάτιδες Δυνάμεις (Γαλλία και Ρωσία) και την 'Ελ-λάδα, ακόμη και τη Βαυαρία, να έ-πικυρώσουν τό άρθρο 40 του 'Ελ-ληνικού Συντάγματος, με χωριστή συνθήκη. Αυτό ήταν για τόν "Οθω-να — όπως ό ίδιος τό νόμισε — με-γάλη ταπείνωση! Τό περίπυστο έ-κείνο άρθρο του Συντάγματος πρό-βλεπε για τό διαδοχή του έλληνικού θρόνου — έπειδή ό "Οθων δεν εί-χε άποχτήσει διάδοχο — και έ-λεγε:

«Πας διάδοχος του 'Ελληνικού θρόνου άπαιτείται να πρεσβείη την θρησκείαν της Ανατολικής Όρθοδο-ξου του Χριστού Έκκλησίας».

Ό "Οθων διαστικά φρόντισε από τό Μόναχο να υπογραφεί από πολ-λούς έπισήμους μία άναφορά κατά της άποφάσεως τών Δυνάμεων. Στην άναφορά αυτή έτονίζετο πως ό "Ο-θων είνε νέος, πως θ' άποχτήσει δι-άδοχο κλπ., κλπ., πως δεν πρέπει να τρηθί τό άρθρο γιατί θα φέρη κλο-νισμό έσωτερικό και τά τέτοια. Κα-νείς όμως από τούς "Ελληνες έ-πισημούς δεν ύπόγραφε τό χαρτί αυτό. Γύρισε τότε ό "Οθων διαστι-κός στην πρωτεύουσα και κάλεσε συμβούλιο ύπουργικό και έαυτός να συ-σκεφθούν πως θα μεταβίβαν τη συνθήκη. Ήταν επί κυβερνήσεως Α. Γ. Κριεζή.

Οι ύπουργοί Χορηστίδης, Μίλιος

Στό έπόμενο Πασχαλινό τεύχος άρχίζει η νέα αισθηματική σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

**ΚΟΥΡΕΛΙΑ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ**

Όλόδροσα λουλούδια ξεπετιού-νται οι γυναίκες, για να όμορφαί-νουν τό άπέραντο θερμοκήπιο της ζωής. Συχνά όμως, αυτή η ζωή ή ίδια, με μία σάδιση κακία έρ-κεται να τις κουρελιάση άλύπητα, να έξφτίση τά μετάξι τών όνει-ρων τους να ποδοπατήση τά αι-σθήματά τους, τόν ανθρωπισμό τους... Τότε οι γυναίκες παύουν να είνε πλάσματα ανθρώπινα, με όμορφιά, με ψυχή, με όντοτητα, με άξιοπρέπεια, γίνονται ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, και σαν τέτοια, σέρ-νονται άξιολύπητα έρείπια, οί-κτρα ναυάγια, για να προκαλού-νε τόν οίκτο και τό συμπόνοια...

Στην καινούργια σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ θα παρελάσουν όλες αυτές οι δυστυχισμένες γυναίκες, οι άπόκληρες της ζωής με τό έ-φθισμένο όνειρο, που καθεμιά τους έχει να μάς διηγήθ ή χαμηλόφωνα κι' από μία πνευμένη ιστορία γε-μάτη πετάγματα χιμαίρικά που καταλήγουν στις όδυμπες αναγ-κατικές προσγειώσεις της πραγ-ματικότητας...

Τότε ό Σίμος τού είπτε:

Μεγαλειότητα, ό Ικανώτατος πρέσβης που Σας έγραψε τό γράμ-μα αυτό, έλπίζω ότι θα έχη ίσση ι-κανότητα να πείση και την Μ. Δύνα-μιν εις τήν όποιαν είνε διαπιστευ-μένος, να παραδεχθή την άθέτησιν των υποχρεώσεων μας. Τότε δεν θα μεί-νη άλλο τίποτε παρά να ευρεθί και ένας άλλος ύπουργός, ό όποιος ν' αναλάβη την ευθύνη. Ό ύπουργός όμως αυτός λυπούμαι ότι δεν θα εί-μαι εγώ...

Ό "Οθων χαμογέλασε κι' έδω-σε την άδεια στον ύπουργό του να πληρώση.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

ΟΙ 'Αχέπανς

Οι πρώτοι «Αχέπανς» έφθασαν με τις κομψές φε- (σάρες. Καί τούς ύποδεχθήκαμε με άνθη και φανφάρες. Τους είπαμε τό «γουέλ-κόμ» εις τήν πατρίδα πάλι, πούναί πάντα φιλόξενη κι' έχει περίσσια κάλλη...

Ό! Γιεές! Καλώς ώρίσατε, στήν πατρική σας γή. Τού μακρινού και φτωχικού χωριού σας νοσταλγοί. Καί μία ευχή σας δίνουμε, πολύ-πολύ άπλη: Όσοι μάς ήρθατε μονοί, να φύγετε... διπλοί!

Αστρολόγοι

Νά είδης τις χαροποιός: Πόλεμος δεν θα γίνη! Κι' άν βγαίνουν φιλοπόλεμοι και μανιώδεις λόγοι, σβυστό θα μείνη για καιρό τού 'Αρη τό καμίνι! Αυτό μάς βεβαιώνουν οι 'Αγγλοι αστρολόγοι, που τ' άστρα μελετήσανε, καθώς και τη Σελήνη, και βγάλαν τό συμπέρασμα πως θα έχουμε ειρήνη!

Μας τόπαν κι' ήσυχάσαμε! Κι' άς έχουμε υγεία! Τά νέα τά μαθαίνουμε άπ' την αστρολογία, πού είν' έπίσημη σοδαρή και τέχνη ξελογιάστρα! — Έδώ κανόνια στήνονται κι' αυτοί διαβάζουν... (τ' άστρα!

Τά τρυγόνια

Δουλειά πολλή άνοίγει, μ' άδεια της Κυβερνήσεως άρχίζει τό κυνήγι. Είν' τό κυνήγι έλευθερό εν γένει για τρυγόνια, να τά χτυπούν οι κυνηγοί χωρίς καμμία συμπόνια.

Μόλις η άδεια δόθηκε, οι κυνηγοί έδγήκανε και σε κυνήγι άλύπητο με δρεξί ριχτήκανε. Άλλοι σε δάση και βουνα χτυπούν τά τρυγονάκια, κι' άλλοι στού Πάρκου τά τερπνά και δροσερά δρο- (μάκια...

(που έχουν και παγκάκια!)

Η αύξησης του καφέ

Μές στών πολλών αύξήσεων την τόση άφθονία, αύξήθηκε και ό καφές τώρα στα καφενεία. Ό μέτριος και ό βραστός, καθώς κι' ό έλαφρύς και ό βαρύς πιά έγινε ακόμα πιο... βαρύς!

Γιατί η νέα αύξησης αυτή την έποχή; Μάλλον, θαρρώ, είνε σύμφωνη με τη σοφή αρχή, που πιά καθιερώθηκε κι' από καιρό τραδαί: Βδομάδα δίχως αύξησης κομμία να μην περναί! Κι' αφού είν' έτσι πιά, λοιπόν, όπως καθίεις τό (ξέρει,

ας δούμε η άλλη έβδομάς τί αύξηση θα φέρη!

Γενικά διανομαί

Θά κάνουνε τάς γενικές, λοιπόν, διανομές. Άνεκοίνωθ έπίσημα και μ' όλες τάς τιμές. Θα γίνουν όπωσδήποτε, όχι δεν είνε ψέμματα. Άφου πρώτα συγκεντρώσουν τροφίμων άποθέματα.

Μά, ως που να συγκεντρωθούν τά τρόφιμα άφθόνως, χρειάζεται πολλή δουλειά και θα παρέλθη χρόνος. Κι' ως που να γίνη η διανομή, η πρώτη, η άρτια, προς τό παρον θα πάρουμε τά... νέα μας δελτία!

Οι φόροι στην Άγγλία

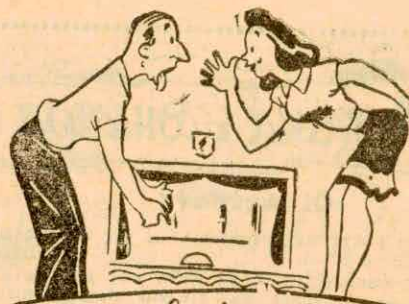
Αύξησης φόρων γενικές εις την Άγγλία κι' άλλες. Αύξησης λίαν τσουχτερές και άρκετά μεγάλες. Μά όσο κι' άν τούς φόρους των οι 'Αγγλοι άνε- (δάσουν, τό λέω κι' άς τό ξέρουνε: Έμας δεν θα μάς φτά- (σουν!

Ο Βάν Φλίτ

Εις την Κορέα ό πόλεμος, μόλις είχε άνοίξει πρώτος, από τη στήλη αυτή, έγω είχα ύποδείξει να διαρίσουν τόν Βάν Φλίτ εκεί ως αρχηγό, ώστε να πάρη ό πόλεμος ένα ρυθμό γαργό.

Κι' ίδού, λοιπόν, που μ' άκούσαν, οι φίλοι 'Αμε- (ρικάνοι. Ό στρατηγός στο πόστο του εν τάχει καταφθαί. Κι' έτσι τώρα, με τόν Βάν Φλίτ, μου φαίνεται, (μοιραία

θα καθαρίση, ασφαλώς, εν τέλει η Κορέα!... ΠΑΝ. ΠΑΠ.

71 κωμωδίες μας

Τό π'ν ή έμφάνις!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΝΟΣ ΛΙΝΑΡΔΗΣ: Κομφεούμενος νεαρός φοιτητής, που θα πάρο «σύνταξη» γιατί όλοι του οι συμφοιτητά απόχτησαν πρό δύο και τριών ετών το περίφημο δίπλωμα που αποτελεί τό γνωστόν εισιτήριο για τα... «αύσους» που λέγονται δημόσιες υπηρεσίες. ΣΤΕΛΙΟΣ ΡΑΠΑΣ: Ακαμψός, ασημελιτός ακούρευτος κι' αζούρι-στος. Συνομηλικός του Λίνου, Αριστοτέλης της Νομικής και της Φιλολογίας σπουδάζει τώρα Πολιτικές Έπιστήμες. ΠΑΥΛΟΣ ΡΑΠΑΝΗΣ: Σοβαρός βιομήχανος. ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΥΡΔΟΥΗΣ: Έμπορος. Έπίσης σοβαρός. ΤΙΤΙΝΑ ΡΑΠΑΝΗ: Κόρη του βιομήχανου. Λεπτή, κομψοκομψή, χαριτωμένη, συναρπαστική.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα υπόγειο συμπαθητικό καφενείο της οδού Κριεζώτου... που κάνει και καλό καφέ, δίπλα στο «Σελλάρ»).

ΛΙΝΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): Όπως βλέπετε... έσπευσα! Σούχω άπειρη συμπαθεια!

ΣΤΕΛΙΟΣ (δειλιά): Σ' ευχαριστώ, Λίνο. Δεν είχα γι' αυτό αμφιβολία...

ΛΙΝΟΣ (πλημμυρισμένος απ' τη γαλήνη της αυτοπεποίθησής): Λοιπόν, στο θέμα. Τι σου συμβαίνει;

ΣΤΕΛΙΟΣ. (Πάντα με την ίδια δειλία): Μου συμβαίνουν δύο τραγικά γεγονότα.

ΛΙΝΟΣ. (Ήρεμος καθώς είνε σαχλοχουμορίζει και λίγο): «Ε, φυσικά! Αφού σου συμβαίνουν... θα είνε γεγονότα! Βλέπεις, εσύ πήρες τα διπλώματα κι' εγώ έμαθα να εκφράζομαι!

ΣΤΕΛΙΟΣ (πικρό χαμόγελο):... Χμ! Λάθος κάναμε κι' οι δύο! Αφού μου συμβαίνουν και δεν μου συνέβησαν δεν είνε ακόμη γεγονότα!

ΛΙΝΟΣ: Σχολαστικά!... Δεν θα κάνης ποτέ τίποτα στη ζωή σου!

Η εκδίκησης του ύποπτηφίου γαμπρού...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πολύ τό φοβάμαι! Έκτός αν με βοηθήσης εσύ!...

ΛΙΝΟΣ: Έμπα στο θέμα σου τώρα. Δεν έχω χρόνο για σπατάλη άσκοπη. Τά-μ'ις μόνον!...

ΣΤΕΛΙΟΣ (αδέξια): Λοιπόν... όπως σου είπα μου συμβαίνουν δύο τραγικά γεγονότα... (διορθώνει...) πράγματα. Το πρώτο: Είμαι καταχρεωμένος στο Γιώργο το Βουρδούση τον έμπορο και μ' απειλεί και με βρίζει και τραβάει πραγματικά μαρτύρια. Γιατί δεν κατάφερα να διοριστώ! Ο άρχηγός του κόμματος που τό-σο πίστευα στις ιδέες του, με κορόιδεψε!

ΛΙΝΟΣ: Μ' αν δεν ήξερε να κοροϊδεύη δεν θα ήταν άρχηγός!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έως έχεις δίκην...

ΛΙΝΟΣ: Όχι «έως»! Α σ φ α λ ώ ς!

(Καπνίζει). Λέγε, συνεχίζα...

ΣΤΕΛΙΟΣ... Λοιπόν αυτό είνε τό ένα. Τό άλλο... (ψιθυριστά)... είνε ό έρωτάς μου για την Τίτινα τη Ραπάνη. Έρωτας βαθύς κι' αληθινός, Λίνο! Μόνο σ' εμένα μπορώ ν' ανοίξω την καρδιά μου... (Σχεδόν βουρκώνει)... Αλλά ό πατέρας της μ' έδιωξε με μία λεπτή... — πώς να σου πώ; —...εγγενική περιφρόνησι!

ΛΙΝΟΣ: Δεν αφήνεις τίς λογοτεχνικές εκφράσεις να μου πής τίς συνέχει; Ξερά και ντρίτα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έχεις δίκην.

ΛΙΝΟΣ: Όπως πάντα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Συνεχίζω, λοιπόν. Ήθελα να π'ας εσύ στο Βουρδούση να τον παρακαλέσεις να περιμένη.

ΛΙΝΟΣ: Πόσα τό χρωστάς;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έξακόσιες χιλιάδες.

ΛΙΝΟΣ: Καλά. Παρακάτω.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και να π'ας και στόν πατέρα της Τίτινας να του π'ής ποιος είμαι.

ΛΙΝΟΣ: Έν τάξει. (Σηκώνεται). Γεια σου. Τό βράδυ στις όχτώ εδώ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στου κ. Βουρδούση)

ΛΙΝΟΣ (συνεχίζει με «ύφος» την κουβέντα)... Λοιπόν... πάρτε τίς εξακόσιες χιλιάδες του δυστυχούς αυτού ανθρώπου... (Σηκώνεται)... Και στείλετε μου, σ'ας παρακαλώ, τα πέντε κασμήρια που διάλεξα. Δεν έχω πάνω μου «τσέκ-μπούκ»...

ΒΟΥΡΔΟΥΗΣ (πρόθυμα): Μά τί λέτε τώρα κ. Λινάρδη; Όποτε θέλετε περνάτε και πληρώνετε!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στου βιομήχανου κυρίου Ραπάνη).

ΛΙΝΟΣ (συνεχίζει κουβέντα):... Ναί... αυτό είνε! Ξερά και απλά μιλώ, κύριε. Αγαπή την κόρη σας και τη θέλω!...

Και... σ'ας είδοπαίω: «Αν δεν μου τη δώσετε, θα την πάρω με τό σπαθί μου! Γιατί, δόξα σοι ό Θεός, έχω να ζήσω τη μέλλουσα γυναίκα μου τό ίδιο άνετα όσο ζή και στο πατρικό της σπίτι! (Σηκώνεται). Δεν έπιμένω να μου άπαντήσετε άμέσως.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στις όχτώ τό βράδυ στο γνωστό καφεενεδάκι).

ΛΙΝΟΣ (έπίσημα και «νικηφόρα»): Λοιπόν... Ο Βουρδούσης πληρώθηκε από μένα! Όστε τη μία δουλειά σου την τέλειωσα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σ' εύγνωμώ, Λίνο!

ΛΙΝΟΣ: Δεν είν' ανάγκη, φίλε μου, μην κάνης τόν κόπο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί εννοείς;

ΛΙΝΟΣ: Θέλω να πώ πώς βιάζεσαι λιγάκι.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νά μη σου εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου για τίς δουλειές που μου τέλειωσες;

ΛΙΝΟΣ. («Υφος»): Περιττόν! Γιατί δεν σου τέλειωσα τη δεύτερη. Την Τίτινα την παίρνω εγώ!

ΣΤΕΛΙΟΣ... Τί;... (Χίλια έρωτηματικά διαγράφονται στ' όχτρο, μικρό κι' α-ξύριστο μουτράκι του)... Κοροϊδεύεις; Με δουλεύεις;

ΛΙΝΟΣ: («Υφος» περισσότερο): Όχι, παιδί μου! Έγώ την παίρνω την Τίτινα!

ΣΤΕΛΙΟΣ (μ' άξαφνη κακία): Δεν θα σου τη δώσω ό πατέρας της!

ΛΙΝΟΣ (στη «διατασών» του ύφους): Ο πατέρας της μου την έδωσε!...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έχεις λεπτά;

ΛΙΝΟΣ: Αυτό δέ σ' ενδιαφέρει! Βρίσκω!... Αλλά του όμολόγησα πώς δεν έχω δίφραγκο κι' εξέτιμησε τά προσόντα της εύφυας μου! Έχει σκέψη ρεαλιστική.

ΣΤΕΛΙΟΣ (ώρρος πολύ): Κι' αυτή; ΛΙΝΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέφωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Έπειτα από ένα χρόνο. Ο Λίνος βγαίνει από τό «Σελλάρ» κι' ό Στέλιος από τό διπλανό καφεενεδάκι).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γεια σου Λίνο!

ΛΙΝΟΣ: Γεια σου, φτωχό μου φίλε! Ένα χρόνο έχω να σε ιδώ!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αί, εσύ μεγαλοπιαστικες τώρα. Πώς τά περνάς με τη γυναίκα σου;

ΛΙΝΟΣ: Θαυμάσια! Τώρα ανοίγουμε ένα εργοστάσιον, που θα τό διευθύνω εγώ. Έσύ τί κάνεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τέλειωσα τίς πολιτικές έπιστήμες και φέτος σπουδάζω χημεία!

ΛΙΝΟΣ. (Τόν χτυπάει προστατευτικά στην πλάτη): Άκου μία συμβουλή, πα-λή μου φίλε. Φτάνουν οι σπουδές σου. Είλε καιρός να σπουδάσης λίγο και τη ζωή. Γιατί δεν σε παίρνουν τά χρόνια. Γεια σου!...

(Ο Λίνος μπαίνει σε μία κούρσα που την οδηγεί ό ίδιος κι' αφήνει μία έξα-μισι βενζίνη που πνίγει τό Στέλιο. Και... ΑΥΛΑΙΑ)

ΡΑΠΑΝΗΣ (έμβρόντητος): Μά... γι-ατί δεν κάθαστε λίγο;

ΤΙΤΙΝΑ (μπαίνει): Γεια σου, μπαμπά!

ΛΙΝΟΣ (σοβαρά): Λοιπόν, χαρηκα πολ-ύ, κ. Ραπάνη. Άρεσούαρ.

ΡΑΠΑΝΗΣ (με κάποιια έκπληξι): Μά...δεν γνωρίζετε την κόρη μου;

ΛΙΝΟΣ (μ' άπόλυτη έτοιμότητα): Ό-χι!... Δεν μπορώ ν' άρχίσω με κουτό «φλέρτ» την οικογενειακή μου ζωή, κύριε. Είμαι σοβαρός άνθρωπος!... (Κύτταγμα συγκινημένο στην Τίτινα): Χαίρετε!... (Υπόκλισις ψευδοταραγμένη). Κύριε Ρα-πάνη, εγώ θέλησα ν' άποταθώ σ' εσάς!

ΡΑΠΑΝΗΣ: Μά... καθήστε, σ'ας πα-ρακαλώ, λίγο...

(Τ' αποσιωπητικά συνεχίζονται για να κεντρίσουν ή να κεντήσουν — όπως προ-τιμάτε—τό ένδιαφέρον του «θεατού»).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στις όχτώ τό βράδυ στο γνωστό κα-φεενεδάκι).

ΛΙΝΟΣ (έπίσημα και «νικηφόρα»): Λοιπόν... Ο Βουρδούσης πληρώθηκε από μένα! Όστε τη μία δουλειά σου την τέ-λειωσα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σ' εύγνωμώ, Λίνο!

ΛΙΝΟΣ: Δεν είν' ανάγκη, φίλε μου, μην κάνης τόν κόπο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί εννοείς;

ΛΙΝΟΣ: Θέλω να πώ πώς βιάζεσαι λιγάκι.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νά μη σου εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου για τίς δουλειές που μου τέλειωσες;

ΛΙΝΟΣ. («Υφος»): Περιττόν! Γιατί δεν σου τέλειωσα τη δεύτερη. Την Τίτινα την παίρνω εγώ!

ΣΤΕΛΙΟΣ... Τί;... (Χίλια έρωτηματικά διαγράφονται στ' όχτρο, μικρό κι' α-ξύριστο μουτράκι του)... Κοροϊδεύεις; Με δουλεύεις;

ΛΙΝΟΣ: («Υφος» περισσότερο): Όχι, παιδί μου! Έγώ την παίρνω την Τι-τίνα!

ΣΤΕΛΙΟΣ (μ' άξαφνη κακία): Δεν θα σου τη δώσω ό πατέρας της!

ΛΙΝΟΣ (στη «διατασών» του ύφους): Ο πατέρας της μου την έδωσε!...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έχεις λεπτά;

ΛΙΝΟΣ: Αυτό δέ σ' ενδιαφέρει! Βρί-σκω!... Αλλά του όμολόγησα πώς δεν έχω δίφραγκο κι' εξέτιμησε τά προσόντα της εύφυας μου! Έχει σκέψη ρεαλιστική.

ΣΤΕΛΙΟΣ (ώρρος πολύ): Κι' αυτή; ΛΙΝΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δεν με ήξερε, φυσικά. Αλλά μόλις με είδε κεραυνοβολήθηκε! Τό π'ν ή εμφάνισις, φίλε!... Γεια σου!... Και μην ξεχνάς π'ας μου χρωστάς εξακόσιες χιλιάδες! Γεια σου!... (Τρέχει στο τηλέ-φωνο): Κύριε Βουρδούση... Λινάρδης έ-δω... Δώδεκα κασμήρια θέλω και πολλά γυναικεία... Όσα έχετε... Βασίζομαι στο γούστο σας. Νά μου τά στείλετε, καλύ-τερα, στο σπίτι της μηνησής μου... της δεσποινίδος Ραπάνη... Ναί, ναί, τού βιομήχανου!... Μεράσι! Γεια σας!

«Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»

«Η τραγωδία του Δομένικου»

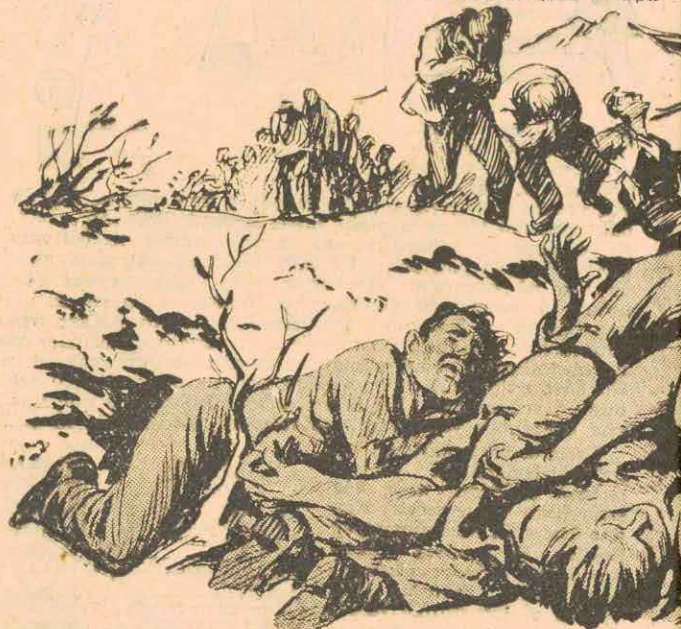
ΤΟ χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει από τα μεσάνυχτα. «Απλώνονταν πυκνό πάνω στους κάμπους, παγώνει τις δρύ-
σες και τα ποτάμια και σκέπαζε τις στέγες των σπιτι-
ών. Το κρύο ήταν αφάνταστα διαπεραστικό. Το Δομένικο
—το μικρό χωριουδάκι που βρίσκεται σ' απόσταση σαράντα
χιλιόμετρων βορείως της Λαρίσης και δεκαοχτώ νοτίως της Έ-
λασσώνας— έμοιαζε σαν παραμυθένιο κάτω από την καταλευ-
κη φασμασία του. Ωστόσο οι μυγαλιές της περιοχής είχαν αν-
θίσει, γιατί η άνοιξη πλησίαζε. Ήταν 16 Φεβρουαρίου 1943.
Και παρ' όλο το κρύο και το χιόνι, οι κάτοικοι του Δομένικου
είχαν βγεί στα χωράφια τους. Ήσυχτοι και ανύποπτοι, συνέχι-
ζαν το ειρηνικό έργο της καλλιέργειας της γης.
Ξαφνικά, πριν από το μεσημέρι, πυκνοί πυροβολισμοί ακού-
στηκαν μακριά. «Ομοδρονίες απανωτές, υπόκαφες από την α-
πόσταση, μά αδιάκοπες, μαρτυρούσαν πως διεξήγεται λυσσώδης
μάχη πίσω από τους Θεσσαλικούς λόφους και τις πεδιάδες.
Πέρασε αρκετή ώρα κι ο αντίλαλος των πυροβολισμών εξα-
κολούθησε γ' ακούγεται όλοένα κι ευκρινέστερα. Οι μπαταρί-
ες ακολουθούσαν η μία την άλλη. Μά κανείς δεν ήξερε τι γινό-
ταν. Διάφορες σκέψεις πενούσαν από το μυαλό των χωρικών
κι άπειρες εκδοχές υποστήριζαν. Πιθανόν να ήταν 'Ιταλοί,
που είχαν πάντοτε την επρσφιλή συνήθεια» να πυροβολούν α-
σκοπα στον αέρα. Ωστόσο, οτιδήποτε κι αν συνέβαινε, αυτό
ήσαν ειρηνικοί γεωργοί και το χωριό τους δεν είχε δώσει ποτέ
καμμία αφορμή στους κατακτητές. Και ξανάπιασαν τα τσα-
πιά τους...

Πλησίαζε πιά μεσημέρι όταν έφτασε το ανέλπιστο μήνυμα:
Μία Ιταλική φάλαγγα, που ερχόταν από τη Λαρίσα, έπεσε σ'
ένεδρα ενόπλων ομάδων της υπαίθρου. Ετυχώς, η μάχη γινό-
ταν μακριά, έξω από τα όρια της αγροτικής περιφέρειας του
Δομένικου. «Δύναμεις πενήντα ανδρών — γράφει ο Νομάρχης
Κοζάνης και εκλεκτός συνεργάτης των «ΒΥΡΩΝΙΩΝ» κ. Ιωάν-
νης Γκότσης στο ωραίο βιβλίο του «Φλόγες στον Όλυμπο» —
κατατμημένη σε τρεις ομάδες κι' εντελώς άθεατη, έβαλε δι' ο-
πλίων και πολυβόλων από διάφορα επίκαιρα σημεία που είχε
ένωρίς καταλάβει στους γύρω λόφους, έναντι της διερχομένης
φάλαγγος. Οι 'Ιταλοί υπερέβαιναν τους πεντακοσίους κι' έπο-
ρεύοντο να επιδράμουν στα όρεια χωριά των Χασίων. Η συμ-
πλοκή έσυνεχίζετο μ' αδιάκοπη σφοδρότητα κι' αμείωτη έντα-
ση, εξέλιξη σε βαθμίδων σε πραγματική μάχη. Τότε ένεφανί-
στησαν δυο Ιταλικά αεροπλάνα, τα οποία άρχισαν να διαγρά-
φουν άμέσως αλλεπαλλήλους κύκλους στον αέρα γύρω από το
σημείο όπου διεξήγεται αυτή. Ταυτα είχαν απογειωθεί από το
αεροδρόμιο της Λαρίσης κατόπιν ειδοποίησής των. 'Ιταλών,
για να ενισχύσουν τούτους. Μετά την αναγνώριση των θέσεων
των ανδρών των ομάδων υπαίθρου, κατήλθον αποτόμως σε χα-
μηλό ύψος κι' άρχισαν να τους πολυβολούν. Κι' οι 'Ελληνες μα-
χητήτα απέσυρθησαν προς τα ένδότερα. Απολογισμός της συγ-
κρούσεως: Οι 'Ιταλοί είχαν ένένα νεκρό και τραυματίες, οι
αντάρτες ένά βαρελά τραυματισμένο τον όποιον και κατώρθω-
σαν να παραλάβουν μαζί τους».

Μόλις έφτασε η είδησις, παρ' όλο που το Δομένικο ήταν άρ-
κετά μακριά από τον τόπο της συμπλοκής, οι κάτοικοι του,
ανησυχώντας με το παραπάνω. Ένα άοριστο συναίσθημα φόβου
τους κυριέψε και άρκετοί από αυτούς χωρίς να περιμένουν το
άποτέλεσμα, παράτησαν τις δουλειές τους και τα σπίτια τους
και μέσα σε κείνο το φοβερό κρύο του Φλεβάρη, τράβηξαν για
τις χωράδες και τα δουνά. Όλοι αυτοί οι φυγάδες, ήσαν κυ-
ρίως πρόσφυγες που είχαν εγκατασταθή στο Δομένικο, μετά
τη μικρασιατική καταστροφή κι' είχαν πικρή πείρα από πα-
ρόμοιες περιπτώσεις. Οι περισσότεροι όμως, έμειναν στο χω-
ριό και περίμεναν μοιρολατρικά το αποτέλεσμα. Οι παραινέ-
σεις και οι παροτρύνσεις των πρώτων για να φύγουν, δεν στά-
θηκαν ικανές να τους μεταπείσουν. Η πίστις στην αθωότητά
τους και οι επανειλημμένες σαφείς και ρητές διαβεβαιώσεις των
'Ιταλών ότι, αν έμειναν στο χωριό τους δεν είχαν να φοβηθούν
απολύτως τίποτε, τους κράτησαν εκεί.

—Γιατί να φύγουμε; Έλεγον. Έμεις δεν είμαστε άνακατο-
μένοι πουθενά και ούτε έχουμε καμμία σχέση με ό,τι έγινε. Γι'
αυτό καλύτερα να μη φύγουμε κανείς απ' το χωριό. Αν μάς βρουν
όλους εδώ, θα διαπιστώσουν την αλήθεια και θα μάς αφήσουν
ήσυχους...

Και καθώς οι άδρες πενούσαν χωρίς να βλέπουν καμμία ύπο-
πτη κίνηση γύρω, οι χωρικοί άρχισαν να ξεθαρεύουν. Πίστε-
ψαν πως τίποτε δεν έπρόκειτο να συμβή. Και ξανάπιασαν τις
δουλειές τους. Ξαφνικά όμως κι' ενώ όλα είχαν ήσυχάσει, πυ-
κνές φάλαγγες Ιταλικού στρατού προερχόμενες από τη Λαρί-
σα, τον Τύρναβο και την Έλασσώνα, συναντήθηκαν σ' ένα ώ-
ρισμένο σημείο, ένωθηκαν και σταμάτησαν, ύστερα από λίγο
στο Δομένικο. Η δύναμις της Έλασσώνας αποτελείτο αποκλει-
στικά από μελανοχίτωνες, μ' έπικεφαλής το μισέλληνα συνταγ-
ματάρχη Κάρλο Λαμπονέρι, που άργότερα, με την κατάρρευση
της πατρίδας του, προσχώρησε στους Γερμανούς και συγκεκρι-
μένα στις δυνάμεις του υποστράτηγου Μπέκερτ, για να εξακο-
λουθήσθ το έγκληματικό του έργο έναντι του Θεσσαλικού λα-
ού. Οι Ιταλικές φάλαγγες κύκλωσαν άμέσως το χωριό και οι
χωρικοί που, όπως είπαμε, δεν περίμεναν αντίποινα άρχισαν να
διασβάνονται ότι η θέσις τους, κάθε άλλο παρά εύχαιστη ή-
ταν. Και μετάνοιωσαν σκληρά που δεν άκολουθήσαν τους άλ-
λους στη φυγή τους. Τότε ακριδώς, επιχείρησαν μερικοί να
περάσουν από ώρισμένα άσφυρτα σημεία. Άλλά κανείς δεν
το κατώρθωσε. Ριπές πολυβόλων, που ήταν στημένα στους τρι-
γυρινούς λόφους, τους θέρισαν άμέσως. Κι' αυτοί ήσαν οι πρώ-

τοι νεκροί της άπαίσιμης εκείνης μέρας. Η τραγωδία είχε άρ-
χισεί...

Οι 'Ιταλοί περίμεναν άρκετή ώρα γύρω από το χωριό, χω-
ρίς να προβαίνουν σε καμμία έξορμησι. Προσπαθούσαν να μαν-
τεύουν τις κινήσεις των χωρικών, μήπως τους έπιτεθούν ξαφνικά
όπως γινόταν συνήθως σε άλλες περιπτώσεις. Όταν όμως πί-
στεψαν πως οι 'Ελληνες δεν έκαναν καμμία ύποπτη κίνηση —έ-
κτός μόνον εκείνων που προσπαθούσαν να διαφύγουν στα δου-
νά— πήδησαν από τ' αυτοκίνητά τους, έπιασαν όλα τα επίκαι-
ρα σημεία του χωριού και συγκέντρωσαν όσους άρρενες βρή-
καν εκεί, κοντά στην πλατεία. Οι συλληφθέντες ξεπέρασαν τους
έκατον είκοσι. Μά δεν ήταν μονάχα αυτοί. Μία άλλη Ιταλική ο-
μάδα με έπί κεφαλής το λοχαγό Ρίκο Μόντι, έπεσε σαν ακρίδα
παντού κι' άρχισε τη λεηλασία των σπιτιών. Μάεψαν ό,τι βρή-
καν εκεί, ρούχα, τροφή, σκεύη, πήραν μαζί τους ακόμη και
τα φτηνά μαχαίροπάρουνα των χωρικών, τα γουδιά και τα πη-
λίνα πιάτα, τα φόρτωσαν στ' αυτοκίνητά τους κι' άμέσως κα-
τέβασαν μπιτόνια με βενζίνη. Ο Λαμπονέρι διάταξε μερικούς
στρατιώτες να καταβρέξουν με τη δενκίνη τους δρόμους και τα
σπίτια. Σε λίγα λεπτά, η φοβερή διαταγή είχε εκτελεσθή. Ο
λόκληρο το χωριό είχε ραντισθή με το εύλεκτο υγρό. Κατόπιν
ο άπαίσιος συνταγματάρχη έδωσε κοινούργια διαταγή: Να
βάλουν φωτιά! Και μέσα σε μία στιγμή τεράστιες φλόγες ξε-
πήδησαν απ' όλα τα σημεία. Το τί έποκολούθησε έπειτα απ'
αυτό, είνε κάτι που ξεπερνάει την ανθρώπινη φαντασία. Η
φρίκη ήταν ζωγραφισμένη σε όλα τα πρόσωπα και στα έντρο-
μα μάτια των χωρικών έλαμπε η άγωνία του θανάτου!... Έ-
κατόν πέντε σπείρια άποτερώθηκαν έντελώς!...

Μόλις οι 'Ιταλοί άποτέλειωσαν το τρομερό έργο τους, φόρ-
τωσαν τους συλληφθέντες στ' αυτοκίνητά τους και οι φάλαγγες,
έχοντας στη μέση το ανθρώπινο αυτό φορτίο των μαρτυρικών
'Ελλήνων, τράβηξαν ολοταχώς για το νότο. Στο δρόμο, οι με-
λανοχίτωνες του Λαμπονέρι, για να διασκεδάσουν, έσπρωχναν
πολλούς απ' τους χωρικούς έξω από τα καμινιά που έφηναν
με ήλιγγιδη ταχύτητα και τους χτυπούσαν κατόπιν με τα πολ-
υβόλα τους! Έτσι οι άτυχοι χωρικοί σωριάζονταν πάνω στο
χιόνι με το σώμα διάτρητο απ' τις σφαίρες, βάφοντάς το με
το αίμα τους.

Οι 'Ιταλοί πέρασαν ύστερα από το έπόμενο χωριό Μυλόγου-
στα κι' εξέτελεσαν όσους βρήκαν να δουλεύουν στα χτήματά
τους. Και κεί, όπως και στο Δομένικο, πυρπόλησαν ογδόντα
σπίτια, το σύνολο σχεδόν. Τέλος σταμάτησαν στο 31 χιλιόμε-
τρο, βορείως της Λαρίσης, κατέβηκαν απ' τ' αυτοκίνητά τους
και άκροβολίσθηκαν άφου ώδήγησαν τους μαρτυρικούς αιχμα-
λώτους στην άκρη του δρόμου. Οι άτυχοι χωρικοί διασβάνονταν
πιά ότι η θέσις τους ήταν τραγική. Άδυνατούσαν όμως να πι-

στέμουν, βασίζόμενοι στην αθωότητά τους τί τους περίμενε. Ή-
σαν τα θύματα της πρώτης ομαδικής εκτέλεσεως και δε μπο-
ρούσαν να φαντασθούν το μέγεθος της Ιταλικής θηριωδίας. Οι
άδρες πενούσαν μέσα σε μία καταθλιπτική σιγή, και σε φρικ-
τή άγωνία. Πλησίαζε το σούρουπο και οι 'Ιταλοί συσκέπτονταν ά-
κόμη. Ίσως μόνο για να βρουν τον πιο άπάνθρωπο τρόπο εκτε-
λέσεως των αθών αυτών όμηρων. Κι' ίσως ακόμη έπειδή πε-
ρίμεναν την έγκριση του άντιστρατήγου Μπενέλλι, διοικητή της
έν Λαρίση μεραρχίας «ΠΙΝΕΡΟΛΟ» του άνθρώπου που βαρύ-
νεται με σωρεία έγκληματικών πράξεων εις βάρος του πληθυ-
σμου.

Πολύ άργά, όταν πιά είχε σκοτεινιάσει έντελώς, φάνηκε ναρ-
χεται ένas άγγελιοφόρος μοτοσυκλετιστής, που έδωσε ένa
σφραγισμένο φακέλλο στο Λαμπονέρι. Μέσα σ' αυτόν υπήρχε
η άπάνθρωπη διαταγή του Μπενέλλι. «Έπειτα από λίγο οι
κρατούμενοι —συνεχίζει στο δίβλίο του ο κ. Γκότσης— έχω-

ρίσθησαν σε ομάδες. Τέσσερες-τέσσερες. Η φρικ-
τή ύποψια τους άρχισε να γίνεται τραγική πραγματικότητα. Μά οι 'Ιτα-
λοί δεν τους άφηναν να σκεφθούν πολύ. Συνεκρότησαν τα εκτε-
λεστικά άποσπάσματα κι' άμέσως άρχισε η εκτέλεσις εκάστης
ομάδος με ριπές πολυβόλου. Μέσα στη ζοφερή χειμωνιάτικη νυ-
χιά, ένa τερατούργημα συνετελείτο εις βάρος ένός τμήματος
της μαρτυρικής αυτής φυλής. Έκεί, στις δώδεκα τα μεσάνυχτα,
το χορταριασμένο υγρό χώμα έδάφετο ολοπόρφυρο από το αί-
μα των πληθους αυτού των αθών 'Ελλήνων. Μετά την εκτέλε-
ση των πρώτων δώδεκα, παρενέβησαν οι μελανοχίτωνες. Η ολι-
γοστιγμή αυτή διακοπή έδωσε μία φευγαλέα έλπίδα στους ύ-
πολοίπους. Ίσως να σταματούσαν πιά. Δεν έδραδύναν όμως
η αντίληφθούν την οικτρά πλάνη τους. Οι μελανοχίτωνες —ά-
νηκοντες όλοι σε τάγμα της Ρώμης— δέκονταν για άλλα λόγια,
έντελως αντίθετο. Ο τ' άσος αυτός της εκτέλεσεως δεν ίκανό-
ποιούσε τη σαδιστική μανία τους και την πορρωμένη έγκλημα-
τική ψυχή τους. Κι' άρχισαν αυτοί τις εκτελέσεις με στιλέτο.
Χτυπούσαν μ' αυτό στη βάση του κρανίου και το περίεστρεφαν
κατόπιν στην πλνή μ' άπερίγραπτη λύσσα!...

Πραγματικά, το μαρτύριο των μελλοθανάτων ήταν αφάντα-
στα τρομακτικό. Κάποιος 'Ιταλός στρατιωτικός γιατρός, έίπε
άργότερα:

—Σάν γιατρός που είμαι, ξέρω πόσο φρικτός είνε ένas τέ-
τοιος θάνατος. Ντρέπομαι ως άνθρωπος και αισχύνομαι που εί-
μαι 'Ιταλός!

Οι φασίστες εξέτελεσαν έτσι αρκετούς. Κι' όταν κουράστη-
καν οι πρώτοι, παραχώρησαν τη θέσι τους σ' άλλους, ανάμεσα
στούς όποιους ήσαν και πράκτορες της «Ρωμαϊκής Λεγεώνας»
του... πρίγκιπος Ντσιαμόντι! Ύστερα από κάμποση ώρα, σχη-
ματίστηκε ένas τεράστιος σωδός πτωμάτων. Το αίμα πατίσε την
παγωμένη γη, μά ο ούρανος σαν νάθελε να σκεπάσει το αί-
σχος των ανθρώπων που ξεπέρασαν κι' αυτά τα θηρία της
ζουγκλάς, άρχισε να ρίχνει νέο πυκνό χιόνι. Ένα λευκό σάβα-
νο, σαν νάθελε να σκεπάσει την αίματηρή τραγωδία που συνέ-
τελέσθη. Και τα πτώματα όλoένα πολλαπλασιάζονταν. Άνάμε-
σα σ' αυτά ήσαν και τα τέσσερα των άδελφών Ζάγκα. Από
τους μελλοθανάτους, δυο μόνο κατώρθωσαν να γλυτώσουν. Ο
ένas, χτυπημένος όχι θανάσιμα, έρποντας —ένώ συνεχίζονταν
οι εκτελέσεις— κατάφερε ν' άπομακρυνθή άπαράτητος και να
κρυφτεί μέσα σε κάποι βάλανο, κοντά στον ποταμό Έλασσώνι-
τικο. Ο άλλος, ο Γιάννης Διασκοπούλος, έφθες σχεδόν, παρ'
όλα τα τραύματά του, δεν έχασε τις αισθήσεις του. Έμεινε πολ-

Κι' άμέσως άρχισε η εκτέλεσις εκάστης ομάδος με ριπές πολυβόλου...

λές ώρες πάνω στα πτώματα των νεκρών, δέχτηκε τη χαριστι-
κή βολή στο λαιμό, άκουγε τις λυσσασμένες κραυγές των 'Ιτα-
λών, τις οίμωγες, τα αγωνιώδη βογγητά και τον έπιθανάτιο
ρόγχο των εκτελουμένων, μά δεν κινήθηκε καθόλου από τη θέσι
του, άσφασισμένος όπωσδήποτε να σωθή. Και το κατώρθωσε.
Την τραγική μακάβρια περιπέτειά του, ο Διασκοπούλος την ά-
φηγήθηκε λίγο άργότερα στο Νομάρχη κ. Γκότση:

—Όταν έπεσα κάτω χτυπημένος, διατηρούσα όλες μου τις
αισθήσεις. Καταλάβαινα καθαρά τί γινόταν γύρω μου. Σε μία
στιγμή δέχτηκα μία σφαίρα στο λαιμό. Ετυχώς δεν ήταν τι-
ποτε το σοβάρο. Το σκοτάδι τους έμπόδιζε να δουν ακριβή
στόχο όταν έδιναν τη χαριστική βολή. Έπρεπε όμως ναμια πο-
λύ προσεχτικός και να μένω ακίνητος. Η έλάχιστη κίνηση θα
σήμαινε το τέλος μου. Και ήταν δύσκολο, πολύ δύσκολο αυτό,
γιατί ανατριχίλα συγκρόμος και απάραξη η καρδιά μου από
το βογγητό αυτών που έπεσαν πάνω μου. Μου έρχόταν σαν
τρέλλα από τη φρίκη. Ήθελα να πεταχτώ πάνω, να ξεφάνισω,
να φύγω μακριά από κεί. Ετυχώς όμως συγκρατήθηκα κι' έτσι
γλύτωσα...

Τέλος, οι 'Ιταλοί μόλις τέλειωσαν το άπαίσιό έργο τους, που
δείχνει όλη τη βαρβαρότητα της ψυχής τους και το σαδισμό τους
απέδηξαν στ' αυτοκίνητά τους και τράβηξαν για τη Λαρίσα. Άλ-
λά από το Δομένικο ως τον Τύρναβο, εξέτελεσαν άλλους πε-
νήντα, όσους 'Ελληνες συνάντησαν δηλαδή στο δρόμο τους. Για
αυτό, όσους 'Ελληνες συνάντησαν δηλαδή στο δρόμο τους. Για
το λόγο αυτό, τα πτώματα των νεκρών έμειναν άταφα τέσσερες
ολόκληρες μέρες, γιατί κανείς δεν τόλμυσε να κυκλοφορήσει
στο δρόμο και να φροντίσει για τον ένταφισμό τους. Και τ'
αγρία βρήκαν την ευκαιρία να τα ξεσχίσουν και να χορτά-
σουν με τις σάρκες τους, σε τέτοιο σημείο, ώστε απέβη δύ-
σκολο κατόπιν η αναγνώρισή τους κατά την ομαδική ταφή.
Ωστόσο η θηριωδία των 'Ιταλών προκάλεσε τόση αγανάκτησι
και τέτοια έθιγερση, ώστε ο διοικητής της υποδιοικήσεως Χω-
ροφυλάκης Έλασσώνας, μοίραρχος Ν. Μπαμπάλης, άπέστειλε
στούς 'Ιταλούς το παρακάτω έγγραφο, που νομίζω ότι άπο-
τελεί ένa από τα πολύτιμότερα γραπτά ντοκουμέντα και κειμή-
λια του άγώνα εθνικής αντίστασεως. Το δημοσίευσε εδώ όπως
ακριδώς έστάλη:

«Αριθμ. 16/41/19α Έλασσών, 19/2/1943»

Προς το 'Ιταλικόν Φρουραρχείον Έλασσώνας
Ε ν τ α υ θ α

Διαμαρτύρομαι με όλην την δύναμιν της ψυχής μου ως αξιω-
ματικός και ως άνθρωπος διά τα άπαράτητα έγκλήματα τα
όποια την παρελθούσαν 17ήν 16ην τρέχοντος μηνός διέπραξαν
εις Δομένικο ο στρατός σας, έχων δυστυχώς αιματωμένους επί
(Η συνέχεια άπαισθη)

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

κεφαλής, διά της θανατώσεως 150 αθώνων και άοπλων πολιτών Δομενίκου, άποφάσισας Ισλαμικούς οίκογενείας και ρίψας εις την θύλακιν και την θλίψιν άρεκτάς έκαιοντάδας αθώνων γυναικοπαίδων, πυροπολήσας υπερδυσχερσίας οίκιας, άφου προηγουμένως οι αξιωματικοί και οι στρατιώται σας άφωρεσαν ό,τι πολύτιμον άντικείμενον εύρον. Έναντίον του στρατού σας έπέτεθησαν ένοπλοι και πιθανόν να έφόνευσαν στρατιώτας σας. Ένισχυθείς όμως ό στρατός σας από τον Τυρνάβον και την Λάρισα, από έρως και άερος, και καταστάς άσυγκρίτως ισχυρότερος, είχαν ύπνοφωσιν να έπιδοθή εις την καταδίωξιν των ένόπλων έκείνων και όχι να σταφθή έναντίον αθώνων ανθρώπων, οι όποιοι έπέισθησαν εις τας έπίσημους ύποσχέσεις σας όπως όσάκις μεταδίδουντες 'Ιταλοί στρατιώται παραμένοντες εις τή χωρία των, καθότι δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνον.

Ούτω βασιλεύοντες εις την άθωότητά των, οι άτυχει γωικοί Δομενίκου παρέμειναν έκεί διά να εύρωσιν οίκτρότατον θάνατον και να έγκαταλείψωσιν εις την θλίψιν και άπόνγνωσιν συζύγους και παιδιά.

»Δέν σας είνε βεβαίως άγνωστον ότι, τον άμεινον πληθυσμόν προστατεύουν διεθνείς νόμοι και συνθήκαι, τας όποιες ούτε ετήρησαν, ούτε έρεβασήθη, έν άντιθέσει προς ήμεις, οι όποιοι, κατά τον μεταξύ μας πόλεμον έν 'Αλβανία, τιμώς ετήρησαν. Έν τούτοις ισχυρίζεσθε ότι είσαθε τό πλέον πεπολιτισμένον κράτος της Εύρώπης. Άλλά παρόμοια κακούργηματα δεν τά διαπραττουν παρά μόνον βάρβαροι.

»Και άλλοτε στρατιώται σας και αξιωματικοί διέπραξαν έγγλήματα, φονεύσαντες αθώους πολίτας και έπιχειρήσαντε να συγκαλύψετε τά έγγλήματα αυτά. Δεν έδισταςαν μάλιστα οι αξιωματικοί σας να αποδώσουν τους φόνους εις 'Ελλήνας περιβληθέντας δήμεν στολάς 'Ιταλών και έπιχειρήσαν να μέ έκδίσουν να ύποβάλω αναφοράν αναγνώσαν προηγουμένην διά της όποιας κατήγγειλα τους φόνους αυτούς. Τώρα ποιά δικαιολογία θα προβάλετε; Ημείς, σπριζόμενοι εις τά γεγονότα του Δομενίκου, θα πιστεύωμεν ακράδάντως ότι όλοι οι φόνοι των 'Ελλήνων είνε έργοι σας.

Ό Διοικητής της 'Υποδ)σεως
Ν. ΜΠΑΜΠΑΛΗΣ, Μοίραρχος

'Ασφαλώς καμιά άλλη κατεχομένη χώρα της Εύρώπης, δεν έχει να παρουσιάση παρόμοιο έγγραφο, στελέμεν στους καταχτήται — στην πιο κρίσιμη έποχή του πολέμου — και γασακτριζόντας τους ως δειλούς. Βαρβάροι και έγκληνατίες. Να και τό δεύτερον που έστειλε στην 'Αθήνα ό Ν. Μπαμπαλής:

«Τηλεγράφημα

Διεθν' Έρυθρόν Σταυρόν

Έγγραφον Έξωτερικών — Αρχηγείον
Χωροφυλακής

Αριθμ. 1641)19

'Από παρελθούσης Τρίτης κωμόπολις Δομενίκου, δεν ύπάρχει. Στρατός κατοχής, με επί κεφαλής αξιωματικούς, έξ άφορμής μιας έπιθέσεως, ένεργηθείσης κατ' αυτού επί δημοσίας οδού Τυρνάβου και 'Ελασσώνος υπό 50δους ένόπλων και ένισχυθείς έκ Λαρίσης, Τυρνάβου, 'Ελασσώνος με στρατόν και άεροπορίαν, δεν έπέδοθη εις διώξιν των ένόπλων, αλλά μετά λύσης έπέδοθη εις εύκολον «ήρωισμόν», δηλαδή σύλληψιν και φόνον αθώνων, διασπαγών και πυροπολήσιν οίκων. Έκτός συλληφθέντων έντός κωμόπολεως, συνέλαβον έν ύπαιθρον πάντας άσχυλουμενους εις γεωργικάς εργασίας και τους έφόνευσαν. Μέχρι στιγμής αριθμός έκτελεσθέντων υπερβαίνει 150, γωίον Μυλόνοστα 15, γωίον Αυσούι 5, πυροποληθείσαι οίκοι 200. Δομενίκον θήνον, όδυμοί και κραυγαί άπέλησας άκούονται και συγκινητικά σκηνά έκτυλίσσονται, Απορφανισθείσαι οίκογένειαι στε-

ρουνται στέγης, τροφής και παντός χρειώ-
δους.

Δ)της 'Υποδιοικήσεως Χωρ)κής
Ν. ΜΠΑΜΠΑΛΗΣ, Μοίραρχος

Χαρακτηριστικό είνε, ότι και τά δύο αυτά έγγραφα έστάλησαν τρείς μέρες μετά τά γεγονότα. Δηλαδή, δεν γράφθηκαν άμέσως υπό τό κράτος της στιγμιαίας άγανακτίσεως, αλλά σε στιγμίες ύψηλότητας, ήρεμίας, και συναισθήσεως της εϋθύνης. Όπως ήταν έπόμενο, οι 'Ιταλοί συνέλαβαν άμέσως τον γενναίο μοίραρχο και τον μετέφεραν στην Λάρισα. Έκεί τον έκλεισαν σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως κι' έπειτα από λίγο μεταφέρθηκε ως δημος στην 'Ιταλία.

Αυτή ήταν ή τραγωδία του Δομενίκου. Μιά μαύρη, μία αίματηρή κηλίδα στην ιστορία του Φασισμού.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Νικόλαον Γιαννακάαν, Καλλιθέα: Δεν έλαθα τό γράμμα σας κι' ούτε έλλειψεν πιά να τό λάβω ύστερα από τόνσον καιρό. Έπομένως δεν πρέπει να θυμώσετε μαζί μου. Μπορεί ν' άργώ στις άπαντήσεις, αλλά δεν τίς παραμέλω ποτέ. 'Α θ α ν ά σ ι ο ν Μ ι χ α ν, Μενιδι: Έγραψα, θα γράψω και θα έαναγράψω πολλές φορές για τον ήρωικό φίλο σας. Μήπως έχετε να μου στείλετε καμιά φωτογραφία του; Θα μέ ύποχρεώσω. Χρήστου Σαφαρίκян, Θεσ)νικην: Η ευγενική σας χειρονομία με συγκίνησε βαθύτατα, αλλά δεν μπορώ να τη δεχτώ. Όχι, έέ-
δα, από «άκαταδεξιάς» όπως μου γράψετε, αλλά από ιδιοσυγκρασία. Πάντως θα γράψω στο συγγενή σας στην Αμερική για να τον εύχαριστήσω. Όπως εϋχαριστώ και σας με όλη μου την ψυχή. Κ ω σ τ α ν Κ ρ υ σ τ α λ λ η ν, Βόλον: Συμφωνεί αυτό ακριβώς που μαντεύατε. Όταν θάρητε με τό καλό στην 'Αθήνα θα τό πούμε από κοινά. Τό «δωρόν» σας δεχτό και σας εύχαριστώ για την καλωσύνη σας. Θα μνη στο δελτίο μου. 'Α σ. Πα τ σ ο υ ρ ί δ η ν, Χο. Βρανών και 'Ισμήνη Κόλλιου: Οι «Κατάσκοποι» θα συζητήσουν. Θ ε ο δ ω ρ ο ν 'Η λ ι ά δ η ν, Β.Σ.Γ. 19: Κι' οι «ακαταδεξιοί» ήσαν ήρωες και δεν πρέπει να τους ειρωνεύσθε με τέτοιον τρόπο. Σ' ένα από τά προηγουμένα τεύχη του «Θησαυρού» έχω γράψει γι' αυτούς. Δεν έκλεβαν ποτέ από τους 'Ελλήνες, παρά μόνο από τις αποθήκες και τ' αυτοκίνητα των Γερμανοιτών. Έκαναν δηλαδή συστηματικό σμποτάζ, με αληθινό κίνδυνο της ζωής τους. Οι φυλακές και τά χιτηρικά μπουντρούμια ήσαν γεμάτα από τά παλληκάρια αυτά. Και έξερετε πόσοι τουφεκίσθηκαν από τό 1943 ως τό 1944; Περισσότεροι από πεντακόσιοι! Χ. Ν α τ., Ένταυθα: Δεν ήταν σύμπτωση. Αυτός ήταν ό σκοπός μου και, όπως βλέπετε, δεν

Στο Γιοχαλινό τε'χος

άρχίζει μία έντελώς νέα σειρά άποκαλυπτικών άρθρων, με ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, της μεγάλης έρευνας του ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται για την έπική πάλη των μυστικών πρακτόρων των Συμμάχων έναντίον των Βουλγάρων της Μακεδονίας και των Γερμανοιτών της Κατοχής.

- * Η συμμαχική κατασκοπεία στο Δωδεκάνησον και στο ύπόλοιπο άρχιπέλαγος.
- * Τά δραματικά γεγονότα της Πάρου και 'Αντιπάρου.
- * Η άπαγωγή του Κράυπε στην Κρήτη.
- * Δυο Βρεττανοί ήρωες: Λή Φέρμορ και Στάνλεϋ Μός.
- * Η καταπληκτική δράσις του «Ιερού Λόχου».

κλπ. κλπ.

Σελίδες άφαντάστον ήρωισμού, θυσιών και τραγικού μαρτυρίου της σιωπηλής στρατιάς των μαχητών των μετόπισθεν.

Επεσα έξω. Κι' αυτό ήταν ένα από τά παλιά «κατασκοπευτικά» κόλπα! Ευχαριστώ για τό καλά σας λόγια. Π α ν τ ε λ η ν Σ α μ α ρ α ν, Τρίκαλα: Τό ημερολόγιο του Γ. Γ. μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ, αλλά τό ποσό που ζητάτε είνε έξαιρετικά μεγάλο. 'Αξιζει βέβαια να πληρώση κανείς όσα όσα για να τό άποχτήση, που να δρη όμως τόσα εκατομμύρια; Αποφάσισα που δεν είμαι πλούσιος. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Γ κ λ α β ο ν, Βόλον: Για τό Βόλο θα γράψω πολλά και σημαντικά πράγματα, αλλά πρέπει νάρρη ή σειρά του. Πάντως σας εύχαριστώ που δεν θέλετε να τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Να μου στείλετε τη διεύθυνσή σας για να σας άπαντώ ταχυδρομικά, ώστε να μην... άγωνιάτε! «Π ό κ ο - Μ ό κ ο»: Για την Α. Π. δεν ύπάρχει τίποτε τό συγκεκριμένο, ούτε έκκρεμει τίποτε εις βάρος της. Γεγονός είνε ότι έβειλε κάποια συμπάθεια «έξαχριστή» για τους συμπατριώτες της, αλλά ύπάρχουν και καθάρσαιοι «Ελληνες» που συνεργάσθηκαν μαζί τους! Οι ήμεις, μετά την άπελευθέρωσιν κυρίως, έλεγαν πολλά, προπάντος όταν διώχθηκε από την 'Ελλάδα. Την έποχή όμως, έκείνη, τά πνεύματα ήσαν έσπασμένα και πολλοί ξένοι που δεν είχαν καμιά σχέση με όλ' αυτά, την πληρώσαν ακριβώς. Άλλά όπως και νάρρη τό ζήτημα, έσείς έξερετε καλύτερα από μένα ότι ό πόλεμος δημιουργεί έχθρους. Κι' ή ειρήνη τους ένακώνει φίλους. Για τό καλά σας λόγια εύχαριστώ. Γ ε ω ρ γ ι ο ν 'Ι ω α ν ν ι δ η ν, Καστοριά: Συμφωνώ άπολύτως μαζί σας. 'Αν μπορούσατε να με βοηθήσετε, θα μέ ύποχρεώσω. Παρακαλώ να μου στείλετε την ακριβή διεύθυνση, για να σας γράψω ταχυδρομικά. Για τό ευγενικά σας αίσθηματά, εύχαριστώ. Ζ ε φ ο ρ ο ν Π. Φ α λ η ρ ο υ, Π. Φάληρον: Βεβαίως θα σας δεχθώ άν έρθετε στα γραφεία μας. Γιατί τόσος φόθος; Κι' οι δημοσιογράφοι είνε άνθρωποι. Σας περιμένω. Μ α κ α ρ ι ο, Ένταυθα: Όχι, προς Θεού! Κάνετε μεγάλο σφάλμα αν πιστεύετε όλ' αυτά που μου γράφετε. Έκτός άν θέλετε να γελάσετε μαζί μου. Β α ρ δ α ρ α Γ ε ω ρ γ ι α δ α υ, Μυτιλήνη: Νοιώθω πως έχουμε έξηγήθη καλύτερα. Γιατί να έπαυρωχόμεθα σ' ένα θέμα που δεν έχει πιά ένδιαφέρον; Χ α ρ ι λ α μ ο ν Μ α ν ο υ σ α ν, συνταγματάρχην ε.έ., Λαρίσαν: Χάρηκα ιδιαιτέρως με τό γράμμα σας, γιατί είνε ένα από τά ωραιότερα που έλαβα ως τώρα. Θα δεχτώ εύχαρίστως τό ιστορικό τό άειμνήστου γωίου σας. Έφ' όσον θα ύπογράψετε τά χειρόγραφα, δεν πρόκειται να έλέγξω τα στοιχεία. Άλλωστε, ένας άνώτερος αξιωματικός όπως έσείς, δεν πρόκειται να γράφω άνακρίσεις. Τα περιμένα λοιπόν κι' εύχαριστώ. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Φ ω τ ε ι ν ά κ η ν, Ένταυθα: Βεβαίως. 'Αν μπορήτε να μου δρτή και τις ύπολοιπες τόσο τό καλύτερο. Θα τις άγοράσω όλες σε οποιαδήποτε τιμή βελήση ό φίλος σας. Φανεί να είνε λογική. Σ. Α. Κ ο υ τ ο υ π η ν, Πρέβεζα: Η ΣΟΕ, η ΜΟΔ και ή 133, ήταν ή ίδια μυστική όργάνωσις με έδρα της τη Μ. 'Ανατολή, αλλά ύπαγόταν κι' αυτή στην άνωτάτη διοίκηση, δηλαδή στο στρατηγείο του Λονδίνου. Οι 'Αμερικανοί, διατηρούσαν κι' αυτοί μυστικές όπηρεσίες στην 'Ελλάδα από διάστημα της κατοχής, όπως και οι Ρώσοι. Για τό καλά σας λόγια εύχαριστώ. 'Ι ω α ν ν η ν Β ι σ κ α ρ ο υ δ η ν, Ένταυθα: Δεν όφείλεται σε μένα ή άεροπορία. Τα γράμματα είνε τόσα πολλά, ώστε για να πάρουν σειρά περνούν τουλάχιστον τρείς μήνες. Μετά τη σύλληψιν του 'Αδάμ, διαλύθηκε ή ομάδα σμποτάζ του «Απόλλωνος». Όταν έφυγε κι' ό Παγκάκης για τη Μ. 'Ανατολή, την άρχηγία την ανέλαβε ό κ. 'Αλκης Δελμούζος. Ό μυστηριώδης «'Αλέξης» ήταν ό κ. Γιάννης Πελέκης, γενικός άρχηγός του «Απόλλωνος», Μ ι χ α η λ Σ α π ο υ ν τ ζ α κ η ν, Ηράκλειον-Κρήτης: 'Αν όλοι οι 'Ελληνες είχαν τά δικά σας αίσθήματα και τις δικές σας πεποιθήσεις, ή 'Ελλάδα θα ήταν τώρα μεγάλη και έθυσιαμένη. Χαίρομαι ιδιαιτέρως για όλα εκείνα που μου γράφετε. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν κι' εύχαριστώ για τό ένδιαφέρον. Ν ι κ ο λ α ο ν, Χαλκή-Κρήτης: Γιατί ξεχάσατε την ύποχρεσί σας; Περιμένω πάντοτε ό,τι μου προτείνετε. Λ έ λ α Τ ρ ι α ν τ α φ υ λ λ ί δ ο υ, Ένταυθα: Έξερετε λοιπόν πολλά «μυστικά» μου που δεν τά έξρω ούτε έγώ; Περιέργο! Πότε θα μου τά πητε; 'Ακούραστος πατριώτην. Σάμον: Θα ήθελα πάρα πολύ να μου γράψετε περισσότερες λεπτομέρειες για τον ήρωικό θάνατο του ταγματάρχου 'Αγγελινάρα. Έχω άρκετά στοιχεία, αλλά θα περιμένω από σας συμπληρωματικά. Μ α ν ω λ η ν Β ο υ ρ τ σ η ν, Χαλάνδρι: Ό θουμισμός σας ύπερβολικός, προτιμώ την αγάπη σας. 'Α λ έ κ ο ν Μ ι χ α η λ ί δ η ν, Τραπεζ. ύπάλληλον, Κύπρον: Δεν μπορώ από τώρα να δεχθώ χρήματα για τους «Κατασκόπους» άφου δεν κυκλοφορήσαν άκόμη. 'Ωστόσο για την ευγενική σας πρόθεσι σας εύχαριστώ με όλη μου την ψυχή. Χ α ρ α λ α μ ο ν Μ π α ν τ ο υ ν α ν, Αιδημόν: Αποφάσισα που άργησα τόσος για την άπάντησιν. Θα είμαι έθυχής άν μου στείλετε όλο τό ιστορικό σας. Θα τό έλέγξω, θα τό συμπληρώσω με τά δικά μου στοιχεία και θα τό δημοσιεύσω. Τό περιμένα.

Ι. Β.Ι.

Γενικές διανομές

Καθώς θα έξερετε καλά, άγαπητοί μου, ήδη άμέτρητα, πάρα πολλά πρώτης ανάγκης είδη σ' όλο τον κόσμο γενικά θα διανεμηθούν κι' έτσι τά μαύρα χάλια μας ίσως διορθωθούν.

*

Τό ζήτημα παρέμενε ως τώρα έκκρεμες κι' όλο κουβεντιάζονταν και δεν γίνονταν τίποτε, μα ήσαν την άπόφασιν σ' έμπνεύσεις στιγμές και γενικές διανομές θα γίνουν όπωσδήποτε παντού κανονικά κι' όλοι ξερογλυφόμεστε προκαταβολικά.

*

Οι γενικές διανομές προκάλεσαν ραγδαία τά ευμενή τά σχολία δόκληρου του Τύπου, κι' άν θέλετε μία πιο σαφή να πάρете ιδέα, να με ποιό τρόπο πάνσοφο θα γίνονται περίπου: Τό «γενικό» δελτίο του καθένος μας θα έχη που πρέπει πεντακάθαρo να τό διατηρή γιατί στο μέλλον, μόλις μνη πρωτομηνιά, θα τρέχη κι' έκτός ψωμί και ζάχαρι, φασόλια και τυρί κι' αίματρηά λουκάνικα και μπέικον και γάλα, είδη καλά, πραγματικά, θα διανεμηθούν κι' χρήσιμα που θα τά παίρνουν γενικά και άνθρωπάκια του Λαού και πρόσωπα έπίσημα.

*

Έν πρώτοις ό ύπάλληλος, βρέ κόσμε κουτεντέ, που... άφειδώς τα τρόφιμα τό Κράτος του μοιράζε. θα πάρη όπωσδήποτε κι' ένα... «Τσελεφέντε», για να μπορη τουλάχιστον ό δόλιος να διαβάξη τό πως παρασκευάζονται τά νόστιμα φαγιά που τακτικά... έξ άκοής τον έχουν γοητεύσει και δεν τά έξερε, δυστυχώς, ούτ' άπ' τη μυρωδιά ούτε κι' από τη γεύσι!

*

Στις γενικές διανομές—όλοι άς βεβαιωθούν—οι πεθερές δεν πρόκειται σταλιά ν' άδικηθούν κι' έκτός από τά ρούχα τους κι' έκτός άπ' τό φαί (τους) θα πάρουν κι' ένα φίμωτρο για λόγους εύνοήτους!

*

Μέτρα προνοίας έλαβαν για όλους μας, που λέτε και προσεχώς οι δυστυχείς οι μικροκατατέται πούχουνε χάλια πιά οίκτρα κι' άνεχεια μεγάλη, θα πάρουν όλοι τους έξτρα ένα γερό τσουβάλι, όπου—καλόν τό θεωρώ να σας κατατοπίσω—θα βαλουν μέσα τά λεφτά που... δεν τους δίνουν (πίσω!)

*

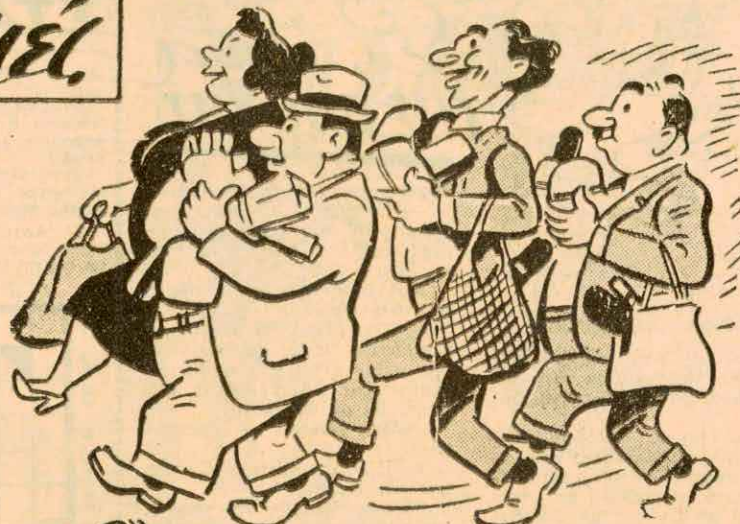
Της Ούλεν ό διευθυντής με πόζα και καμάρι πέντ-έξη σταγονόμετρα κι' αυτός έξτρα θα πάρη για να μοιράξη τό νερό στο δύστυχο κοσμάκη, ούτε ψωμάκι τό ψωμί και τό νερό νεράκι!

*

Όσο για τους πολιτικούς — μην τό περνάς γι' (άστείο— ούτε κι' αυτοί θ' άδικηθούν κι' όλοι θα έφοδισθούν με «γενικό» δελτίο.

*

Ό κύριος Πρωθυπουργός, κομψός, άθρός κι' αί (θέρσις) που Βενιζέλος είνε μέν μά όχι κι' 'Ελευθέριος θα πάρη με χαρά κρυφή, έκτός άπ' τ' άπαραίτητα για τό διατροφή κι' ένα «μικρό μαύρο σκαυφι», Μ' αυτό θα γίνη πρότυπον ανθρώπου άξίεραστου

και θάχη την ψευδαίσθησιν πως είνε ό...πατέρας του! Μά όποιος είνε δίκαιος άπόφασιν τό παίρνει κι' όμολογεί ότι κι' ό γιος καλά τό καταφέρνει κι' ίσως, δεν άποκλείεται ν' άποδειχθή στο τέλος, πως είνε όντως όνομα και πράγμα Βενιζέλος!

*

Ό κύριος 'Αντιπρόεδρος σάν άξιο παλληκάρι, έκτός από φαγώσιμα κι' ύφάσματα, θα πάρη πολλά... προσευχήτάρια —ναί! ναί! δεν σας δουλεύω— με μπόλικά τροπάρια κι' ισάριθμα «Πιστεύω»!

*

Ό Ζέρβας ό... μουστράφης κι' άσίκης στρατηγός —τών Δημοσίων σήμερα των 'Εργων ύπουργός— θα πάρη κάτι έκτακτο που δεν θα παη στράφι και που τό είχε πάντοτε κι' άνέκαθεν στην έννοια: ένα καινούργιο δηλαδή και κοφτερό ευράφι, μήπως τυχόν του χρειαστή άν ξαναφήση γένεια. Γιατί —τό λέω δυνατά ό κόσμος να τ' άκούση— όσάκις άντιστέκεται άφήνει πάντα μουσι! Και σήμερα ό στρατηγός μ' άπόνγωνσι ό τόλμα δικάως κάνει... άντίστασι στη λύσι της Σουβάλας, που είνε όντως έξοχη και της αξίζουν ύμνοι, γιατί με δούτη δεν θα μηνί κομπας νερό στη λίμνη!

*

Ένα δελτίο «γενικό» θα έχη κι' ό Τσαλδάρης, μά δεν θα πάρη ακριβώς ό,τι κι' έσυ θα πάρης. Στο Ντίνο-θέ να δώσουν—άκούς κουβεντιάζουν—πολλά δενζίνη, άφθονη χιλιάδες ντενεκεδες, για να μπορέση τ' άπλута της 'Ολγας να ξεπλύνη και για να δγάλη μερίκος του κομματός...Α.Ε.Κ. (έδες!

*

Οι δύο γνωστοί συναρχηγοί, Στέφανος και Κα- (νέλλος) που πριν να κάνουνε άρχή έφτάσανε στο τέλος και τό φτωχό τό Κόμμα τους ύπέστη τόση φύρα κατόπιν των δηλώσεων που βορκισμένες νάνε, θα πάρουν ένα «σιλανσιέ» άποσιωπητήρα ώστε να μην άκούγονται αυτά που τσάμπουναν!

*

Και ό Πλαστήρας φυσικά — κι' αυτός δικαιοματικά — έκτός από τά τρόφιμα θα πάρη μανι-μάνι κι' ένα σπουδαίο λεξικό «Βλαχο-γαλλο-έλληνικό» για να μπορη μεταφρασι των λόγων του να κάνη!

*

Ένα δελτίο «γενικό» θα έχουν πλέον όλοι του Μανιάδακη όπαδοί και Τσιριμοκοσδύλοι κι' άλλοι γνωστοί πολιτεύται όλων των φρονημάτων, αλλά άν δεν κάνουνε σεφτέ σε λύσεις ζητημάτων που θεωρούνται άπ' όλους μας δικάως ρυσιώδη, πρέπει με τό δελτίο τους να... πάρουν όλοι πόδι!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

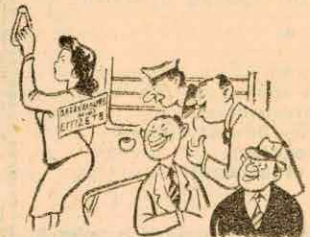
Ευθύμης ένσταξανέ

Μπαίνει στο σταθμό του Θησείου. Μισογεμάτο το σιδηροδρομικό βαγόνι. Άρκετοι όρ-
θιοι.

Είπε μικρή, πλουσιώτατα γλυπτική, με χυμώδεις γοητευτικές σφαιρικές, κοντό, έ-
φαρμοστό ταγιερόκι και τσι-
τωμένο μπλουζάκι, με υπερβο-
λικό ντεκολτέ. Σωστός ζωντα-
νός πειρασμός.

Σε λίγο ακούγεται το πρώ-
το γέλιο:

—Χά! χά!...

*Ακολουθεί το δεύτερο:

—Χά! χά! χά!...

Συνεχίζει το τρίτο:

—Χά! χά! χά! χά! χά!...

Καί ακολουθεί χορωδία γε-
λωτός:

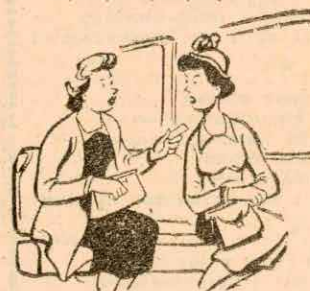
—Χά, χά, χά, χά, χά, χά...

Τί συνέβαινε; Κάποιος αφι-
λότιμος «φασέρ» της είχε καρ-
φίσει στην πλάτη ένα χαρ-
τί που έγραφε:

*Παρακαλείσθε μὴν ἐγγί-
ζετε!*

Δυό άντρες καθισμένοι πλάι
πλάι στο λεωφορείο ή στο
τράμ σπάνια πιάνουνε κουβέν-
τα. Σπάνια όμως, επίσης, δεν
πιάνουνε κουβέντα όταν βρε-
θούν δυο γυναίκες καθισμένες
πλάι-πλάι. Έτσι αρχίζει ψιλή
κουβεντούλα μεταξύ δυο αγνώ-
στων γυναικών στο τράμ. Ο
λόγος φυσικά για τα φουστά-
νια και τις ράφτες.

—Φρίκη! Φρίκη!...

—Ποιό;

—Οι ράφτες, καλέ. Οι μο-
δίστρες.

Μαίνεται ή μία έναντιόν των
ραφτριών και με μία ευφρόδεια
ακάτασχετη μεταχειρίζεται τα
χειρότερα έπιθετα έναντιόν
τους, γιατί ή ράφτρα της της
πηρε του κόσμου τά λεφτά και

της κατέστρεψε το φουστάνι:
—Πα-πα-πά! Ο Θεός να σέ
φυλάη απ' τις ράφτες. Είπε
όλες τους έτσι κι' έτσι κι' έτσι
κι' έτσι...

Καί αραδιάζει νέα έπιθετα
σε τόνο απόλυτο και έξαλλο.
—Οχι όλες! Υπάρχουν κι'
έξαιρέσεις. Εγώ, παραδείγμα-
τος χάριν ξέρω μία μοδίστρα
έξαιρετική! Άμα ράψετε μία
φορά, θα με θυμηθείτε!

—Μου δίνετε τη σύστασί
της;

—Πολύ εύχαρίστως. Όρίστε
την κάρτα της.

Η κυρία άνοίγει την τσάντα
της και δίνει μία κάρτα στην
άλλη κυρία. Η άλλη κυρία δι-
αβάζει το όνομα και ρωτά:

—Καί ποιά είν' αυτή ή μο-
δίστρα;

—Εγώ, αγαπητή μου μαν-
τάμ!

Καί οι παρακολουθούντες τη
συνομιλία ξέσπασαν σε γέλια.

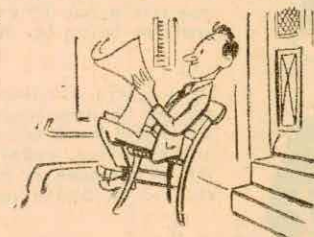
*Γνωστός πολτευόμενος κα-
τά μία περιοδεία στην εκλογι-
κή του περιφέρεια έδωκε κατη-
γορηματική υπόσχεσι σ' έναν
από τους εκλογείς του ότι μό-
λις έρθη στην Άθήνα θα τον
διορίση. Ο άνθρωπος δεν έχα-
σε καιρό και σε λίγο κατέπλε-
σε στην Άθήνα σεινόμενος-κου-
νάμενος και χτύπησε την πόρ-
τα του πολτευόμενου.

—Είπε μέσα ο κυρ-Γιώργης:

—Ποιός κυρ-Γιώργης;

—Ο βουλευτής. Είπε να-
ρθώ στην Άθήνα για να με δι-
ορίση. Καί ήρθα!

—Δυστυχώς. Δεν είνε εδώ.

*Ο ψηφοφόρος έφυγε, ξανα-
γύρισε, ξανάφυγε, ξαναγύρισε
αλλά ήταν αδύνατο να συναν-
τήση τον κυρ-Γιώργη για να
πετύχη την πραγματοποίησι
της υποσχέσεώς του. Όπου
την τετάρτη ημέρα παίρνει μια
καρέκλα και θρονιάζεται στην
πόρτα του πολτευόμενου μη
έννοώντας να ξεκολλήση παρά
τις συστάσεις των οικίων του
βουλευτού. Αποτέλεσμα: Ο
άνθρωπος διωρίστηκε από το
βουλευτή που αφηγείται την ί-
στορία, προσθέτοντας με
τρόμο:

—Θάμιασα την έφευρετικό-
τητα και το πείσμα του ανθρώ-
που! Άλλοιμονο, όμως, αν πά-
ρουν χαμπάρι το κόλπο του οι
άλλοι ψηφοφόροι μου!... Θα
πλημμυρίση ο δρόμος από κα-
ρεκλάτους ψηφοφόρους.

—Καί σε τί θεσι τον διώρι-
σες; ρώτησαν το βουλευτή.

—Σε μία ανάλογη! Κάθε-
ται πάλι σε μία καρέκλα και...
πρίονει μισθό!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 325

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Άνεμώς και διάδοχος του
Ίουλίου Καίσαρος. — Μία λαϊκή
παροιμία λέει πως θ' αράξει μάτι
(καθ.).

2) Όλλανδός ανθρωπιστής και
φιλόλογος, έγραψε το «Εγκώμι-
ον της Μωρίας». — Νέα.

3) Άρχαία πρόθεσις. — Γυμνα-
στικό όργανο. — Χρειάζεται σ' έ-
να φορτηγό ζώο. — Μισή «ρόκα».

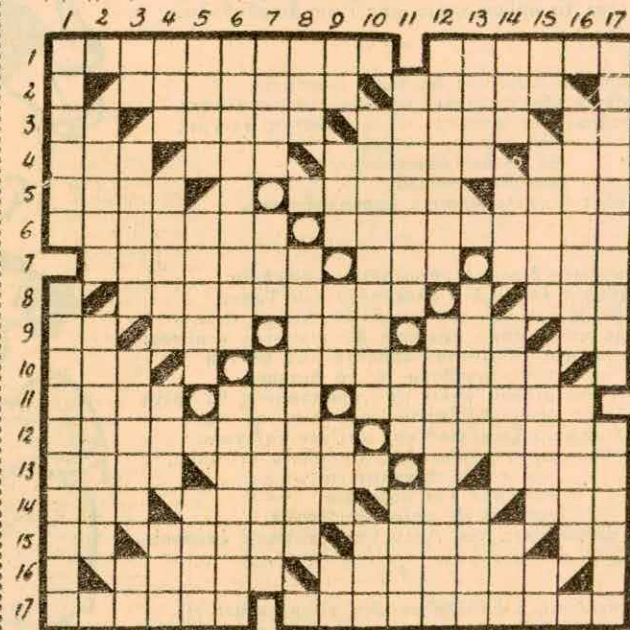
αδέχεται τον έρωτα. — Δεν άκο-
λουθεί την ευθεία γραμμή (θελ.).

6) Κατηγορία συγγραφέων. —
Διατροφή.

7) Γένιοι. — Νευρικός κλονι-
σμός (ξεν.). — Μαθητευόμενος.

8) Βορράς (γαλ.). — Κατά-
στασις που συμβαδίζει απόλυτα
με τους νόμους.

9) Άναφορική άντωνυμία. —
Διαλύει το σκοτάδι. — Άριθμητι-
κό (θελ.). — Τροπικός σύνδεσμος

4) Έρωτηματική άντωνυμία. —
Δικό σου. — Χωρίζουν το άνθρώ-
πινο γένος. — Άνδρικό όνομα
(άγγλ.).

5) Ζώο. — Άν τον ρωτούσατε
τί είνε ή φάλαινα, θα σας έλεγε
«Μεταφορικό μέσον!». — Υφα-
σμα.

6) Ηησί του Σαρωνικού. — Ά-
ποτελείται από άνθρώπους που έ-
χουν κοινούς σκοπούς.

7) Έχει στενή σχέση με την 'Ι-
ωνία (ούδ.). — Προσωπική άντω-
νυμία (πληθ.). — Έκεί ό Χριστός
έκανε ένα από τα θαύματά του.

8) Ο άγγελος των άρρώστων.
— Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς.

9) Πρόθεσις (μπροστά σε φω-
νής). — Ράτσα. — Δεσποινίς
(ξεν.). — Τζόνσον. — Προτρέ-
πει.

10) Μάρκα αὐτοκινήτων. —
Μπορεί να διαιερεθ.

11) Συμβάνει από συγκίνησι.
— Ποταμός της Γαλλίας. — Έκλέ-
γεται με ψηφοφορία.

12) Βρέχει την Άττική. — Εί-
δος ποιήματος (πληθ.).

13) Νοσηγόνος έστία. — Γί-
γας. — Χώρα της Α. Ασίας.

14) Μισή «ένεσις». — Ό,τι και
ή Ερμούπολις. — Κομψός. — Πα-
ράτρε.

15) Άρθρο. — Άρρώστεια. —
Ψάλλμος του Δαυίδ. — Άναφορική
άντωνυμία (θελ. πληθ.).

16) Αϊθουσα σχολείου. — Ψή-
φισε πρό ήμερών.

17) Θα σας τον θυμίσω το κο-
στούμι σας. — Παρευρίσκειται ά-
παραίτητος σ' ένα γάμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Υπόνομος. — Βιομηχανική
πόλις της Άγγλίας.

2) Κάτοικοι άσιατικού κρά-
τους. — Τα θρέχει ή θάλασσα.

3) Συμπλεκτικός σύνδεσμος
(άρχ.). — Σοφός νομοθέτης.
— Ποταμός της Μ. Ασίας. — Άρχι-
κα στρατιωτικής μονάδος.

4) Συμπερασματικό. — Τροφή
ζώων. — Ηησί της Δωδεκανήσου.

5) Όνομα γνωστού άστυνομικού
ήρωος.

6) Χορός. — Μερικές φορές δι-

(δην.). — Έπιτακτικό μόριο
(δην.).

10) Έπιδουλή. — Στοιχείο της
φύσεως.

11) Φύεται στις άκροποταμίες.
(καθ.). — Όργανο αίσθήσεως. —
Τοπικό έπίρρημα (δην.).

12) Άρχαία πόλις της Θεσσα-
λίας, κοντά στο σημερινό Βόλο.
— Εύρωπική πρωτεύουσα.

13) Άρχαίο ρήμα. — Είδος ό-
φάσματος. — Μάρκα γαλλικών
καλλυντικών.

14) Τελικός σύνδεσμος. — Γκρέγ-
κορυ... γνωστός καλλιτέχνης.
— Ενδιαφέρουν τους μουσικούς.
— Γυιός του Νόε.

15) Κτητική άντωνυμία (πληθ.).
— Τραγουδι των αρχαίων. — Βρί-
σκονται σ' ένα άπ' τα σημεία του
όρίζοντος. — Συνεχόμενα στο «πο-
δόσφαιρο».

16) Πολεμικά όπλα. — Γυναι-
κείο όνομα.

17) Βάζω φουρνέλο. — Χρονι-
κή έπίρρημα.

ΝΙΚ. ΒΟΥΓΑΡΙΑΔΗΣ

Η λύσις του 324ου
στή σελ. 62

ΟΟ

Οι παντρεμένες είνε
ύγιεινότερες

«Όσο κι' αν γκρινιάζουν οι
παντρεμένες γυναίκες ότι έχουν
καταντήσει ακάδες του νοικοκυ-
ριού τους, φαίνεται ότι τις ώφελει
έξαιρετικά ο έγγαμος διος κι' ό-
τι από γενικής ύγιεινης άπόψεως
είνε καλύτερα άπ' τις άνύπαν-
τρες που εργάζονται σε γραφεία,
καταστήματα, κλπ. Πραγματικά,
οι στατιστικές των αμερικανικών
ασφαλιστικών εταιρειών άποδει-
κνύουν ότι, άπ' το 1900 ως σημε-
ρα, έχει ελαττωθών κατά 50% ή
θνησιμότης των έγγάμων γυναι-
κών, ενώ για τις άνύπαντρες και
τις χήρες ή ζωονήπιες ή ελάττω-
σις αυτή είνε μόνο 40%.

Η ώραία Άθηναία που έγινε Σουλτάνα

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΔΕΝ κοιμήθηκε όλη τη νύχτα ή Φατμέ. Άπερίγραπτη ά-
γωνία και μαύρος φόβος έβασκε στην καρδιά της.
Τό παιγνίδι του θανάτου που έπρόκειτο να παίξη εις
δάρος της Γιοχαή ήταν αφάνταστα επικίνδυνο. Άν μάν-
τευαν το μυστικό της, αν ό Σουλτάνος ύποπτεύονταν τό πα-
ραμικρό, ήταν χαμένη!...

Ήξερε καλά τί τιμωρία την περίμενε: Όά την έκλειναν σ'
ένα μεγάλο δερμάτινο σακί και θα την έρριχναν στη θάλασ-
σα. Καί δεν ήταν μόνον αυτό. Θα έκλειναν μαζί της και μία-
δυό γάτες, που πάνω στην άγνωση τους θα της καταξείχιζαν
τις σάρκες...

Φρικτός θάνατος!...
Ή σκεπή αυτή την έκανε ν' άνταρτιάσει. Κρύος ιδρώτας έ-
λουζε το λαχταριστό της κορμί.

Ή αυγή άρχισε να ροδίζει τον ούρανό της Πόλης και δεν

—Δέκα σταλαγματιές σκοτώνουν, πέντε κοιμίζουν! είπε ή τσιγ-
γάνα στη Φατμέ.

είχε κοιμηθών άκόμα. Κι' ούτε έκλεισε μάτι. Σηκώθηκε άπ' το
κρεβάτι της τσακισμένη, χλωμή, με τα ώραία μάτια της
κοιμένα.

Ή γριά τσιγγάνα θάφτανε κοντά το δρόμο.

Όλη αυτή την ημέρα ή Φατμέ στριφογύριζε στο χαρέμι,
σάν τρελή. Δεν έφαγε τίποτα. Μόνον μερικά σερμπέτια έ-
πιε. Καί το δειλινό, όταν ό ήλιος έγερνε στη δύσι του, ζήτη-
σε να της φέρουσαν ένα δυνατό ποτό. Τό έπιε με λαχτάρα κι'
έτσι συνήρθε. Πήγε ή καρδιά της στη θέση της.

★

Βραδυάζει...

Τα πρώτα σκοτάδια σκεπάζουν την Πόλη.
Ή Φατμέ ρίχνει πάνω της ένα πυκνό δέλο και κατεβαίνει
στον κήπο. Κάθε τόσο κυττάζει πίσω της κι' άφουγκράζεται.
Ευτυχώς δεν την παρακολουθούσε κανείς... Ό άπέραντος μπα-
ξές του σεραγιού είνε έρημος.

Ή Φατμέ προχωρεί ως το βάθος. Έκεί, σ' ένα μέρος βρί-
σκεται ένα μικρό πορτάκι, που άνοίγει προς την έρημη ά-
κτι. Τό χρησιμοποιούσαν άλλοτε οι γυναίκες του χαρεμιού
για να θγαίνουν στην άκρογιαλιά, να μπαίνουν στις δάρκες
και να κάνουν τον περιπάτο τους στη θάλασσα, κάτω άπ'
την αστροφειγιά.

Χρόνια τώρα το πορτάκι αυτό δεν χρησιμοποιείται πιά.
Μά ή Φατμέ έχει τό κλειδί.

Τό άνοίγει και ρίχνει μία ματιά έξω.

Μέσα άπ' τό σκοτάδι ξεπροβάλλει μία σκιά.

—Ίρμα!...

—Εγώ είμαι, κυρά μου.

—Έλα μέσα γρήγορα.

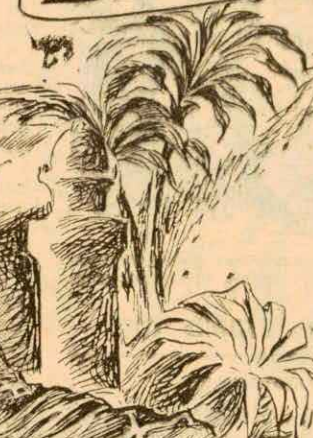
Την πτάζει στον κήπο και ξανακλείνει.

—Τό έφερες, Ίρμα;

Ή γριά τσιγγάνα θ' αράζει άπ' τον κόρφο της ένα μπουκα-
λάκι και της τό δίνει.

Την ίδια στιγμή προβάλλει τό φεγγάρι στον ούρανό και
τις φωτίζει.

Ή Φατμέ είνε χλωμή σάν λείψανο.

Ή Ίρμα σκύβει στο
αύτι της και της λέει σι-
γά και διαστικά:

—Δέκα σταλαγματιές
σκοτώνουν! Πέντε κοιμί-
ζουν βαθεία κι' ό ύπνος
μοιάζει με θάνατο!...

«Πέντε σταλαγματιές
για τη Γιοχαή και είκο-
σι για τον άτιμο τον κι-
σάραγα!...» σκέφτεται
ή Φατμέ και ρίχνει στα
χέρια της τσιγγάνας ένα
σακκουλάκι με χρυσά νο-
μίσματα.

Ξαναβάζει ύστερα στο
δρόμο τη γριά μάγισσα
και της ψιθυρίζει:

—Κράτα τό στόμα σου
σφαλιστό. Μία λέξη να της
χάθηκε!...

Καί ψιθυρίζει ή Ίρμα,

μά ή Φατμέ δεν τιν ακούει. Ξα-
ναμπάνει στον κήπο, κλειδώνει
το πορτάκι κι' άνεδάινει στο χα-
ρέμι.

Κανένας δεν την είδε. Είπε σί-
γουρη γι' αυτό.

Κρύβει τό μπουκαλάκι σε μία
θενετσάνικη κασέλλα με διπλό
πάτο και τρέχει να δρῇ τη Λειλά και την

Εμινέ.

Έχει απόλυτη έμπιστοσύνη στις δυό αυ-
τές χανούμισσες. Πάντα ήσαν τυφλά όργανά
της. Θα σχεδιάση μαζί τους τό έγκλημα, θα
τη βοηθήσουν να πετύχη και —στο κάτω της
γραφής— αν ανακαλυφθούν θάχη και συν-
τροφία στο φρικτό ταξίδι του θανάτου...

★

Τό σχέδιο της Φατμέ είνε έξυπνο, σίγου-
ρο: Δεν θα σκοτώση τη Γιοχαή. Αυτό είνε πολύ επικίνδυνο.

Θα την κοιμίση. Κι' αν ή Ίρμα της είπε την αλήθεια, αν
πιστέψουν πως ή Άθηναία εύνοουμένη είνε νεκρή, θα τους ά-
φήση να τη θάψουν κι' έτσι δεν θα ξαναδῇ τό φῶς του ήλιου ή
μισήτη Χριστιανή.

Άν όμως ό Σουλτάνος ύποψιαστή τίποτα, αν καταλάβουν
τί συμβαίνει και σώσουν τη Γιοχαή, ή τιμωρία δεν θάνε τόσο
σκληρή ίσως.

Τίς σκέψεις της αυτές τις λέει ή Φατμέ στη Λειλά και στην
Εμινέ.

—Λοιπόν, πῶς βρίσκετε τό σχέδιό μου;

—Ότε ό ίδιος ό Σατανάς δεν θα σφίζοταν παρόμοιο,
Φατμέ!

—Είσαστε σύμφωνες; Δεν θα διστάσετε την τελευταία
στιγμή; Συλλογισθήτε το καλά και μιλήστε μου ελεύθερα
για να πετύχω τό μπουκαλάκι με τό φαρμάκι στη θάλασσα...

—Όχι, όχι, Φατμέ. Είμαστε μαζί σου, στη ζωή και στο
θάνατο!... Ή Χριστιανή που ήθελε από την Άθήνα και μάς α-
ναστάτωσε πρέπει να βγῇ άπ' τη μέση!...

Ή Φατμέ τους σφίγγει τα χέρια μ' εύγνωσύνη και ψιθυ-
ρίζει:

—Ευχαριστώ! Ό Άλλάχ κι' ό Προφήτης μας να μάς δο-
ηθήση να γλυτώσουμε άπ' την αλλοτρίωση.

Σκέφτεται λίγο ή σατανική κι' έκδικητική Κίρκασιά και
προσθέτει:

—Μην ξεχνάτε πως τό σεράϊ είνε γεμάτο κατασκόπους. Ό
Καρλός άγρυπνάει και μάς ύποπτεύεται. Άν καταλάβη τί-
ποτα ό σκύλος αυτός χαθήκαμε!...

—Θάχουμε τα μάτια μας τέσσερα, Φατμέ.

Ή Κίρκασιά κουνάει ικανοποιημένη τό κεφάλι της και μπουρ-
μουρίζει:

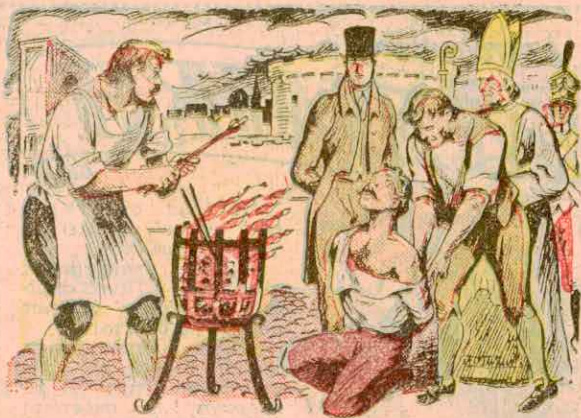
—Ναί, τα μάτια σας τέσσερα, κλειστό τό στόμα σας κι'
άνοιχτά τ' αυτιά σας... Κι' όταν πετύχουμε... όταν πετύχουμε
μαύρο και φαρμακερό φίδι θα φάη τον κισάραγα!... Θα ρί-
ξω την καρδιά του στα σκυλιά της Πόλης και θα τρώνε, μέρες
και μέρες, τό κουφάρι του τά ψάρια!...

★

Τη νύχτα αυτή ή Φατμέ κοιμήθηκε ήσυχη. Είχε λυτρωθῇ
άπ' τη μεγάλη της άγωνία. Καί τό πρωί έγυμνησε ευδιάθετη
και γεμάτη έλπίδες.

Στό μεγάλο όντα συνάντησε, σε λίγο, τη Λειλά και την
Εμινέ. Μά δεν καθίσε να μιλήση μαζί τους, όπως άλλοτε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ό ύπνος του θανάτου.

Στην πλατεία Φοντάνα ντι Τρέβι, στιγματίστηκε με πυροκτωμένο αϊδερό ένας κρεοπώλης γιατί έφαγε κρέας την Παρασκευή.

Η Σαρακοστή και η ιστορία της

Παρχάρεις και βαρκαριστήρια

Κατά τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, η πιο αυστηρή νηστεία την οποία τηρούσε ο λαός, ήταν η των ημερών που προηγούντο του Πάσχα και ιδίως της Μεγάλης Εβδομάδας.

Η νηστεία αυτή θεσπίστηκε στην άσχημη ανάμνηση της επί 40 ημερών νηστείας του Ιησού Χριστού στην έρημο.

Υπήρχαν όμως και άνθρωποι που νηστεύαν για να νιοτάσουν λαμπρότερα το Πάσχα και να χαρούν τα έκλεκτα φαγητά της μεγάλης αυτής νιοτής του Χριστιανισμού.

Αργότερα νηστεύαν 40 ημέρες από το Πάσχα έχοντας υπ' όψιν τους τις 40 ώρες που μεσολάβησαν από το θάνατο ως την αναστάσι του Σωτήρος.

Στην Αλεξάνδρεια και σε άλλα μέρη της Ανατολής, οι Χριστιανοί νηστεύαν 7 βδομάδες από το Πάσχα.

Στην Ρώμη η νηστεία άρχιζε 3 βδομάδες από το Πάσχα και στην Ελλάδα 6 βδομάδες.

Σε μερικά όμως μέρη οι Χριστιανοί άρχιζαν να νηστεύουν μόλις 2 βδομάδες από το Πάσχα.

Αιτία της αταξίας αυτής ήταν το ότι η Εκκλησία δεν έπειθαινε και τόσο στην άσχημη στο ζήτημα της νηστείας.

Είσι άλλοι νηστεύαν ως τις 3 μετά το μεσημέρι κι ύστερα έτρωγαν ό,τι τσά-

βούσε ή δοξεί τους κι άλλοι νηστεύαν ως το βράδυ, οπότε αποζημιωνόντουσαν με ένα καλό δείπνο.

Άλλοι πάλιν κατά τις ημέρες της νηστείας δεν έτρωγαν κρέας κι άλλοι απέβαιναν από τα ψάρια, τα αυγά και το γάλα.

Οι πιο θεοσεβείς δεν έβαζαν τίποτε στο στόμα τους από το ποδάρι της Μεγάλης Παρασκευής ως την ώρα που θα γυπτούσαν οι καμπάνες της Αναστάσεως.

Υπήρχαν όμως και οι φανταστικοί της νηστείας οι εξαιρετικά θεοφοβούμενοι, που επί 40 ημέρες από το Πάσχα τρεφόντουσαν με ξερό ψωμί και νερό!

Οι από το Πάσχα ημέρες αφιερωνόντουσαν στην προσευχή και στις αγαθότητες. Κατά τις ημέρες αυτές ούτε γάμοι γινόντουσαν, ούτε βαφτίσια, ούτε τελετές, ούτε διασκέδασεις.

Στο Βυζάντιο μάλιστα σταματούσαν κατά το διάστημα αυτό οι ποινικές ανακρισεις, οι δίκες και οι θανατικές εκτελέσεις. Απαγορεύονταν επίσης να πινη κανείς υπερβολικά και να μεθάει.

Οι παραβάτες της απαγορεύσεως αυτής έτιμιωρούντο αυστηρά.

Επίσης κατά την ποδο του Πάσχα περίοδο εκείνοι που τους νόμιζε, οποιοδήποτε έγκλημα έπρεπε να δώσουν τα νεία και να συμφιλιωθούν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΝΟΙΞΙ

Αγάπη μου, ηρθ' ή "Ανοιξη και φτερουγίζει ο έρως": τα χελιδόνια γυρίσαν ξανά, στο ίδιο μέρος, να χτίσουν τα σπιτάκια τους άπαντα στα παλιά. —Και μόνο εσύ δεν γύρισες στην πρώτη μας φωλιά.

Αγάπη μου, ηρθ' ή "Ανοιξη" καιρός της ανιμώνας. Άς πούμε, της αγάπης μας πως πέρασε ο χειμώνας. Πως ήταν μπορεί, σύννεφο, κακός πως ήταν χρόνος. Γιατί πολύ κουράστηκα να είμαι τόσο μόνος...

Αγάπη μου, ηρθ' ή "Ανοιξη" των λουλουδιών ο μήνας. Χασομένους οι γειτονιές είν' όλες της Αθήνας. Μόνο, η δική μας γειτονιά ακόμα είνε θλιμμένη. Γι' αυτήν, εσύ 'σαι ή "Ανοιξη" και σένα περιμένει...

ΒΑΣ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στη Δύση, κατά την ποδο του Πάσχα περίοδο της Σαρακοστής ή Καθολική Εκκλησία, απαγόρευε το κρέας κι' επέτρεπε τα αυγά και το γάλα.

Άλλοι μόνον σ' εκείνον που θα παρέβαινε τις εντολές της Εκκλησίας και θα τρώγε κρέας. Οι ποινές ήταν αυστηρότατες.

Στα πρώτα χρόνια μάλιστα του Χριστιανισμού όσοι συλλαμβάνονταν να τρώνε κρέας κατά τη Σαρακοστή, καταδικάζονταν στον δι' άγχονος θάνατο!

Άλλα κι' οι κρεοπώλοι που πουλούσαν κρέας στους παραβάτες μαστιγώνονταν και βασανίζονταν στην πιο κεντρική πλατεία της πόλεως.

Και πολύ αργότερα, στα 1222, κατόπιν διαταγής του Έπισκόπου Sens, μαστιγώθηκε σκληρά και εξαναγκάστηκε να δηλώσει ότι μετανοεί για το αμαρτήμα του, κάποιος κρεοπώλης, Πασσένι ονομαζόμενος.

Ο κακότυχος αυτός είχε φάγει κατά τη Σαρακοστή ψαρόλια, μαγειρευμένα με λαρόδι.

Επί Ερρίκου 3ου καταγγέθηκε η ποιητή του θανάτου για τους παραβάτες της νηστείας, διατηρήθηκε όμως η ποιητή της μαστιγώσεως.

Οι τιμωρίες κατά των παραβατών της νηστείας έφραυόονταν αυστηρά ως τις άσες του περασμένου αιώνα.

Όπως γράφει στο βιβλίο του χρονικογράφος της εποχής, στα 1823 τέσσερις Γάλλοι πολίτες καταδικάστηκαν σ' ένος έτους φυλάκιση και 300 φράγκων πρόστιμο, γιατί έφαγαν σ' α ξενοδοχείο της Σερέτ κοτολέττες κατά την περίοδο της Σαρακοστής.

Την ίδια εποχή στη Ρώμη, ένας κρεοπώλης σύσθηκε δέσμιος στην πλατεία Φοντάνα ντι Τρέβι και στιγματίστηκε με πυροκτωμένο αϊδερό, γιατί έφαγε κρέας την Παρασκευή!

Σήμερα πλέον και οι νηστείες δεν τηρούνται αυστηρά. Τα μαγειρεία και οι έλαιοπωλεία που υπόφεσε ο έλληνας λαός επί Κατοχής, τον άναγκασαν να παραβλέψη φεισμένους θεσκευτικές του υποχρεώσεις.

Έξ άλλου πρέπει να τονίσουμε, σχετικά ότι η άσση νηστεία απαγορεύεται σήμερα από τους γιατρούς και μάλιστα από τους διαιτολόγους. Υπερβολικά όλων ή ύγεια. Κι' ο λαός φροντίζει βέβαια για την ψυχή του, αλλά και για το σώμα του, που θα κατέρρεε με τις παλιές άσση νηστείες.

Άλλα και από το πολέμου ολίγοι ήταν εκείνοι που νηστεύαν. Και είνε γνωστό σχετικά το ανέκδοτο του Έλληνα βουλευτού που μπήκε μία ημέρα άσση νηστείας στο επί της οδο Σταδίου έστιατόριο «Αβέρωφ» και ζήτησε να του πηγαίνουν σένα με λάδι, για να είνε... σαρκόστιάνα!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Και με άξιώσεις...

Ένας ζητιάνος χτύπησε μία μέρα την πόρτα της κυρίας Ρ... και της ζήτησε κάτι να φάει γιατί πεινούσε.

Η κυρία Ρ... τον λυπήθηκε, τον έμπασε στην κουζίνα και τον έβαλε μπροστά του ένα πιάτο γεμάτο φράουλες.

Ο ζητιάνος άρκέστηκε να τις κυττάξει, αλλά δεν άπλωσε το χέρι του να πάρη ούτε μία.

—Τι συμβαίνει; τον ρωτά η κυρία Ρ... Δεν σ' άρεσουν οι φράουλες;

—Τρελλοίνομαι, της άπαντά ο ζητιάνος. Άλλα το φρούτο το τρώω πάντα έπειτα από το φαί.

Ο Μπάμπης βόσκει το φίλο του περίλυπο στο δρόμο.

—Τι έχεις; Αντρέα;

—Άστα, Μπάμπη, μετά από τέσσερα χρόνια έρωτος, μ' έγκατελείψε η Κική!

—Και γι' αυτό στενοχωριέσαι...

—Η θάλασσα έχει πολλά ψάρια!

—Ναι, αλλά αυτή μούφαγε όλο το... δολωμά!

Μία άδεξια σφαίρινα σκότωσε σ' ένα έξοχου δρόμου άγέλαδα. Ο ιδιοκτήτης του ζώου εξαργισμένος άπειλούσε θεούς και δαίμονες.

—Μην κάνεις έτσι... του είνε η σφαίρινα. Θα σου την αντικαταστήσω εγώ την άγέλαδα σου...

—Τι λες κύρι μου! Μπορείς εσύ να βγάλεις 15 δικάδες γάλα την ημέρα!

Στην περίοδο της μεγάλης άνευρίας στην Αμερική, ένας άνεργος περνούσε από μία γέφυρα, όταν είνε κάποιον που είχε πέσει στο ποτάμι και ζητούσε βοήθεια.

—Πες μου άμέσως, του φώναξε, που δουλεύεις;

—Στο μαγειρείο του Τζόνσον...

Βοήθεια!

Ο άλλος που ήταν στη γέφυρα το έβαλε άμέσως στα πόδια.

—Γιατί φεύγεις; Μηπως πιας να φέρεις σחיόνι; ρώτησε ο πνιγμένος.

—Όχι... Πάω να ζητήσω τη θέση σου στο μαγειρείο του Τζόνσον!

Η κυρία στην καινούργια της μαγειρίσα:

—Δες πως ξέρεις καλά τη δουλειά σου. Κι' όμως εγώ μαγειρεύω πολύ καλύτερα από σένα.

—Αυτό άποδεικνύει ότι η κυρία δούλεψε σε καλύτερα σπίνια από κείνα που δουλεύω εγώ!

Εκείνη; Τι σου είνε λοιπόν ο πατέρας μου;

Εκείνος; —Όταν του δήλωσα πως δεν μπορώ να ζήσω δίχως σένα, προσφέρθηκε... να πληρώσει τα έξοδα της κηδείας μου!

Σε μία έκθεση ζωγραφικής, ένας έπισκέπτης στέκεται μ' άπορία μπροστά σ' έναν πίνακα, που είνε ολότελα λευκός.

—Μπορείτε να μου πείτε τί παριστάνει αυτός ο πίνακας; ρωτάει το ζωγράφο.

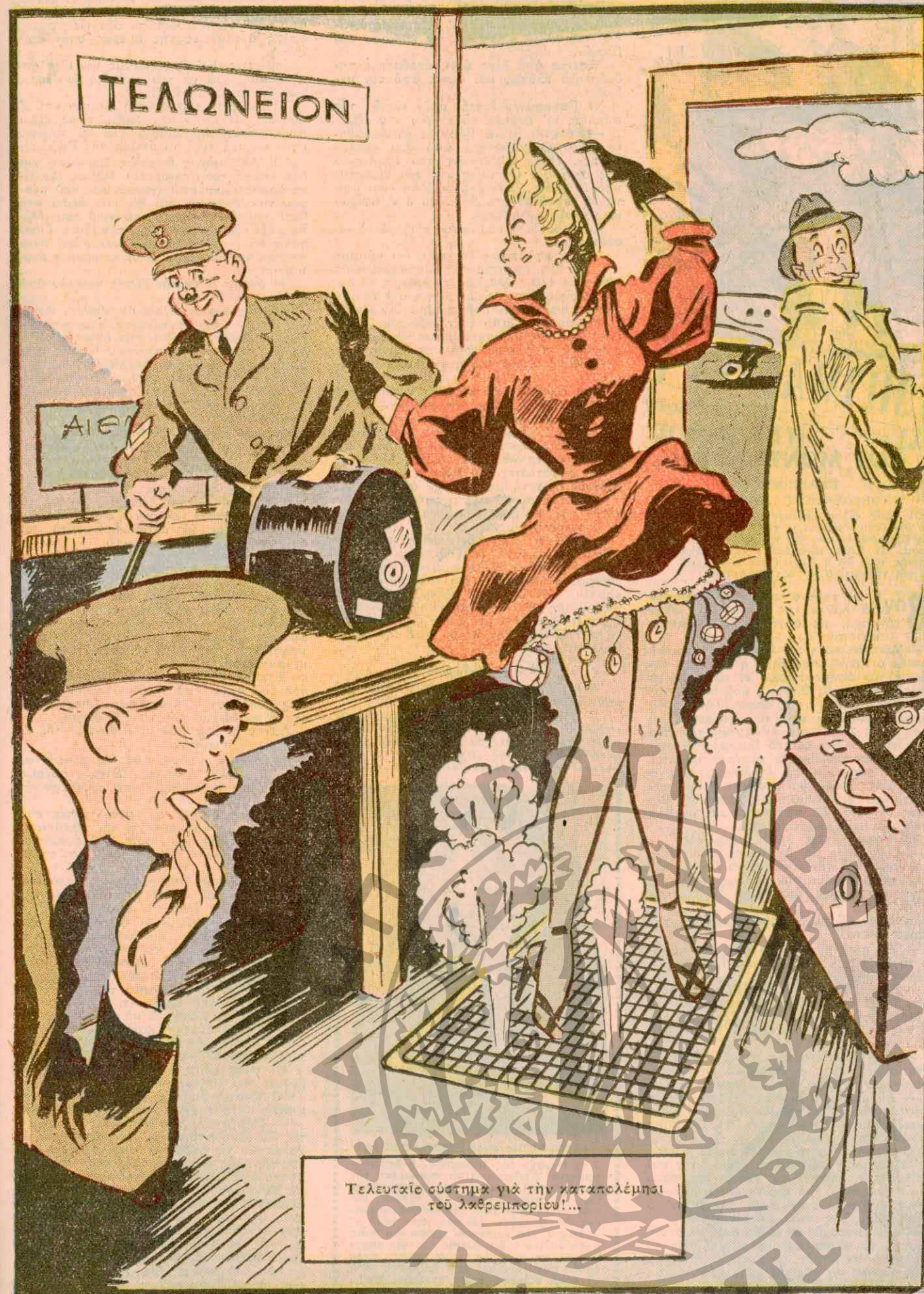
—Ένα κοπάδι από άγελάδες που βόσκουν σ' ένα λειβάδι, άπαντάει ο καλλιτέχνης.

—Άλλα δεν βλέπω καθόλου χορτάρι.

—Τόφραγαν οι άγέλαδες, κύριε.

—Κατάλαβα! Άλλ' οι άγέλαδες που είνε;

—Έφυγαν, κύριε! Πως θέλετε να μείνουν σ' ένα λειβάδι που δεν είνε πια χορτάρι;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

ΟΙ τρεις φίλοι αφήνουν δεμένο τον Πάπα, που δεν έπεισε απόλυτος τον Ραγκαστέν, παρ' όλη την πονηρία του και τρέχουν στη γριά μάγισσα. Η Ρόζα τους καθησυχάζει, αποκαλύπτοντας τους ότι η Ροζίτα δεν είναι νεκρή. Έχει πηλ ναρκωτικό κι' όχι δηλητήριο.

18ον Οι τρεις φίλοι παρακολούθησαν τα λόγια της μ' έκπληξη στην αρχή, με όργη κι' αγανάκτηση κατόπιν.

—Μετανοώνω γιατί δεν τον σκότωσα! φώναξε ο Ραγκαστέν, όταν η μάγισσα τελείωσε την αφήγησή της. Η ευκαιρία να εξολοθρευώ τους Βοργίους μου παρουσιάστηκε ως σήμερα τρεις φορές. Την πρώτη είχα στη διάθεσή μου τον Κάισαρα, τη δεύτερη τη Λουκρητία κι' απόψε τον ίδιο τον Πάπα. Άλλα δεν τ' όφειλα! Η καρδιά μου λυπήθηκε αυτά τα τρία τέρατα!

—Απ'εχθάνομαι το έγκλημά! είπε ο Μακιαβέλι. Άλλα θα σκότωνα χωρίς τον παραμικρό διαταγμό τους Βοργίους, βέβαιος ότι έτσι θα πρόσφερα μια μεγάλη υπηρεσία στην ανθρωπότητα.

Ο Ραφαήλ είχε μείνει σκεπτικός.

—Συχωρέστε με, αγαπητοί φίλοι, είπε σ' ένα λόγο. Είχα την άνοση να βλέπω τον Αλέξανδρο Βοργία σαν πατέρα. Άλλα τα λόγια της καλής μάγισσας άνοιξαν τα μάτια μου...

—Εμείναν κι' οι τέσσερες σιωπηλοί για μερικά λεπτά.

—Ας σκεφτούμε τώρα πώς θα σώσωμε τη Ροζίτα, είπε σ' ένα λόγο ο Ραγκαστέν, διακόπτοντας τη σιωπή.

—Σας εξήγησα το σχέδιό μου, απάντησε η μάγισσα. Θά περιμένω να την ένταφιάσουν. Κατόπιν θ' άνοιξω τον τάφο της και θα την κλέψωμε. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά...

—Τό πιθανώτερο είναι ότι η κηδεία θα γίνη αύριο, είπε ο Ραφαήλ. Τη νύχτα, λοιπόν, θα τρέξωμε στο νεκροταφείο και...

—Αν, όμως, ο Πάπας θελήσει να την μεταφέρει στη Ρώμη; παρατήρησε ο Ραγκαστέν, διακόπτοντάς τον. Η αν βάλει φρουρά στον τάφο της;...

Ο Ραφαήλ έγινε κατακίτρινος.

Η μάγισσα σήκωσε το κεφάλι της και στήλωσε μ' αγωνία τα μάτια της πάνω στο Ραγκαστέν. Για πρώτη φορά, η αμφιβολία έμπαινε στην ψυχή της... Κι' ο σπαραγμός της ήταν άπεριγάρπτος.

—Δεν μπορούμε να καθώμαστε με σταυρωμένα τα χέρια και να περιμένωμε να γίνη ο ένταφιασμός, συνέχισε ο ιππότης. Είναι ανάγκη να κάμωμε κάτι από τώρα...

—Άλλα τί;

—Δεν ξέρω ακόμη, απάντησε ο ιππότης.

της. Άλλα σπάζω το μυαλό μου για να βρω...

Είχε ξεμερώσει πια κι' οι πρώτες αχτίδες του ήλιου χρύσωναν τις κορυφές των βουνών.

Επειτα από λίγη ώρα, άκούστηκε ποδοβολητό αλόγων και φωνές από την πεδιάδα.

Ο Ραγκαστέν έτρεξε στην είσοδο της σπηλιάς κι' έβγαλε το κεφάλι του έξω.

—Φαίνεται ότι ο Βοργίος έλευθερώθηκε πολύ γρηγορώτερα από ό,τι φανταζόμουν, είπε, γυρίζοντας στο έσωτερικό της σπηλιάς. Οι άνθρωποι του έρχονται προς τα εδώ... Δεν βλέπω άλλη λύσι από τ'ό να ριχτούμε στο βάραθρο ή ν' αφήσωμε να μάς συλλάβουν.

Και πρόσθεσε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του:

—Μου φαίνεται φίλοι μου, ότι κάμωμε μια μεγάλη κουταμάρα, αποφασίζοντας ναρούμε εδώ... Μπορούμε, βέβαια, ν' αντισταθούμε άποτελεσματικά, γιατί το μονοπάτι που φέρνει στη σπηλιά δεν χωράει περισσότερα από έναν άνθρωπο. Άλλα αυτό δεν θα μάς χρησιμεύσει σε τίποτα, γιατί θα πεθάνωμε από την πείνα.

—Όχι! άκούστηκε η φωνή της μάγισσας.

Είχε σηκωθεί από τη θέσι της κι' είχε πλησιάσει στο βάθος της σπηλιάς.

—Δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο, συνέχισε, ούτε να μάς πιάσουν, ούτε να πεθάνωμε από την πείνα... Διαφορετικά, δεν θα σας άφιναν να μείνετε εδώ, ενώ ήξερα ότι οι στρατιώτες του Βοργία μπορούσαν ναρούν από τη μια στιγμή στην άλλη...

Λέγοντας αυτά, είχε άνασηκάσει με τα χέρια της τη βαρεία πόρτα που ξέρουν οι άναγνώστες μας.

—Περάστε, είπε, δείχνοντάς τους την τρύπα που άνοιγόταν από κάτω.

Ο Ραφαήλ πέρασε πρώτος. Τόν άκούθησε ο Μακιαβέλι και κατόπιν ο Ραγκαστέν. Η μάγισσα χώθηκε τελευταία, παίρνοντας μαζί της ένα σακκούλι με τρόφιμα κι' ένα άσκι με νερό. Όταν πέρασε κάτω, τράβηξε την πέτρα και την ξανάβαλε στη θέσι της.

Η άπελευθέρωσις

Άλλα, άς ξαναγυρίσωμε στο σπιτάκι του κηπουρού του Πάπα.

Ο Αλέξανδρος Βοργίας, μετά την άναχώρησι των τριών φίλων, ένιωσε ένα μονόθυσο σ' όλο του το σώμα και σιγά-σιγά βυθίστηκε σ' νάρκη.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

Στο Μόναχο της Βαυαρίας, η θηριοδαμάστρια Ανίνα για να προκαλέσει την προσοχή των κατοίκων κυκλοφορεί καθημερινώς στους δρόμους της πόλεως, συνοδευόμενη από δυο θαυμαστικά πτηνά.

—Ενα έρβου μάλλινα πήγε μαζί μ' αυτός σ' ένα νυχτερινό κέντρο και όπως ήταν φυσικό ο διευθυντής του την παρακάλεσε να άνασάλη για κανένα άλλο έρβου την έπισκεψι της, δάζοντας αυτή τη φορά φίμωτρο στους πανθήρες της!

Άλλα ξαναβρήκε τις αισθήσεις του έπειτα από κάμποση ώρα και κυττάζοντας από τ' άνοιχτό παράθυρο είδε τις πρώτες δειλές άνταυγίες της ήμέρας στον ορίζοντα.

Ξημέρωνε. Κι' όμως κανείς δεν είχε φανή ακόμη, για να του φέρη το αντίδοτο, που θα έσωζε τη Ροζίτα.

Η μάγισσα είχε άρνηθή, λοιπόν, και σ' αυτούς; Η είχαν μηχανευθή πριός ξέρι ποιά καταχθόνιο σχέδιο για να πάρουν στην κατοχή τους το πτώμα της Ροζίτας;

Ο Αλέξανδρος Βοργίας θεωρούσε για όλα ικανόν τον Ραγκαστέν. Μήπως δεν είχε δραπετεύσει από τις φυλακές του πύργου του Άγγελου και δεν είχε δέσει στη θέσι του τον Κάισαρα, το γιού του; Μήπως δεν είχε αίχμαλωτήσει τον ίδιο; Γιατί ταχα θα διάταζε να μπη και μέσα στην πατική έπαυλι, όπου όλοι κοιμόνταν άνοπτοι;

Η σκέψις αυτή τον έκαμε τρελλόν από όργη.

Θά περνούσαν, χωρίς αμφιβολία, άρκετες ώρες ώπου οι άνθρωποι του, που δεν θα τον έβρισκαν μέσα στα διαμερίσματά του, ν' άρχίσουν να ψάχνουν. Κι' ως τότε μπορούσαν να γίνουν πολλά πράγματα...

Δεν ήταν δυνατόν, λοιπόν, να έλευθερωθή μόνος του; Αν έδναζε το φίμωτρο, θα μπορούσε να φωνάξη. Κι' οι άνθρωποι του, άκούγοντας τις φωνές του, θα έρχαν άμέσως και θα έβγαζαν τα δεσμά του.

Άλλα πώς μπορούσε ν' άπαλλαγί απ' αυτό;

Ο Πάπας έννοιωθε τον κόμπο που ο Ραγκαστέν είχε δέσει προς τ'ό μέρος του άριστερου του αυτιού. Άρχισε, λοιπόν, να σέρνι το κεφάλι του πάνω στο μαξιλάρι, προσπαθώντας να μετακινήσει αυτό τον κόμπο.

Άλλα, η προσπάθεια αυτή τον εξάντλησε και χρειάστηκε να περάσουν άρκετα λεπτά, για να μπόρεση να συνέλθι.

Την επανέλαβε άλλες δυο φορές, άλλα και πάλι χωρίς άποτέλεσμα.

Είχε άρχισι πια ν' άπελπίζεται. Άποφάσιζε, ωστόσο, να κάμη μια καινούργια προσπάθεια. Κι' αυτή τη φορά, ο κόμπος μετακινήθηκε λίγο...

Επειτα από μερικά λεπτά, το φίμωτρο είχε φύγει από τη θέσι του κι' ο Πάπας άνέπνευσε μ' άνακούφισι. Άρχισε τότε να φωνάξη μ' όλη του τη δύναμι.

Ήταν η ώρα που οι άνθρωποι της έπαυλίσως ζυγνούσαν.

Ο πρώτος που άκουσε τις φωνές του ήταν ο άδβας Άγγελος. Έτρεξε άμέσως στα διαμερίσματα του Πάπα, άλλα δεν τον βρήκε πουθενά.

Γυαίνοντας από κεί, συναντήθηκε στα διάδρομο με τον άρχηγό της ιδιαιτέρης σωματοφυλακής του Πάπα, που συνοδευόταν από μερικούς αξιωματικούς και στρατιώτες.

Ο Άγιος Πατήρ δεν είχε στο δωμάτιό του! του φώναξε ο άδβας. Νομίζω πως οι φωνές έρχονται από τ'ό κήπο...

Κατεβηκαν άμέσως κι' άρχισαν να τρέχουν προς όλες τις διευθύνσεις. Έτσι, έφτασαν σ' ένα λίγο στο περίπτερο του κηπουρού. Ο Πάπας ήταν μυσσημένος στον ιδρώτα από την προσπάθεια που είχε γίνει κατακόκκινος από τις φωνές.

Θά μπορούσαν να με σκοτώσουν χωρίς να καταλάβετε τίποτε, είπε με όργη, ενώ ο άδβας Άγγελος κι' οι αξιωματικοί προσπαθούσαν να λύσουν τα δεσμά του.

Οι στρατιώτες έβλυναν ταυτόχρονα τα δεσμά του κηπουρού.

Ο δυστυχισμένος, μόλις μπόρεσε να κινηθή, πήγε να πέση στα πόδια του Πάπα.

—Εγώ φταίω για όλα, άγιε Πάτερ, έπ'επε. Έτρεμα στη σκέψι ότι μπορούσαν να χαλάσουν τα ροδάκια που σεβρίδω στο τραπέζι της Παναγιότητάς σας και πείσθηκα στα λόγια αυτού του ανθρώπου που με βεβαίωσε πως ήταν κηπουρός από τη Γερμανία και πως ήξερε μυστικά της τέχνης μου που εγώ άγνοούσα... Μου έπ'επε πως λεγόταν Πέτρος Μάιν ή κάτι τέτοιο.

Κι' οι άλλοι δυο; ρώτησε ο Πάπας.

—Ήρθαν κατόπιν. Ο άνθρωπος αυτός ρίχτηκε σ' ένα στιγμή πάνω μου κι' άφου με φίμωσε και μ' έδεσε πήρε το κλειδί της μικρής πόρτας του κήπου, που

κρεμόταν από το λαιμό μου κι' έτρεξε να την άνοιξη για να φέρη μέσα τους συντρόφους του...

—Όποτε αυτόν τον έφερες έσύ; ρώτησε ο Πάπας.

—Εγώ, άγιε Πάτερ. Νομίζα...

Ο δυστυχισμένος δεν μπόρεσε ν' άποτελειώσει τη φράσι του. Ο Πάπας σήκωσε το πόδι του και χτύπησε με δύναμι στο πρόσωπο το Βονιφάτιο, που κυλίστηκε στο πάτωμα πλημμυρισμένος στα αίματα.

—Ήρθε κανείς στην έπαυλι από τα μεσάνυχτα κι' έπειτα; ρώτησε κατόπιν ο Πάπας.

—Όχι, απάντησε ο άρχηγός των σωματοφυλακών. Πριν από λίγη ώρα πήρα την άναφορά των νυχτερινών φρουρών. Κανείς δεν παρατήρησε τίποτε το ύποπτο, ούτε είδε κανένα να πλησιάζι.

—Νομίζω πως οι ληστές κατέφυγαν στη σπηλιά του Άνιο, είπε ο Πάπας. Κι' άσφαλός θα βρίσκονται ακόμη εκεί. Περικυκλώστε τους και συλλάβτε τους ή σκοτώστε τους, καθώς και μια μάγισσα που άκουσα πως μένει εκεί...

Ο άρχηγός της σωματοφυλακής κι' οι άντρες που τον συνόδευαν έφυγαν άμέσως, ενώ ο Πάπας, συνοδευόμενος από τον άδβα Άγγελο και μερικούς άλλους κληρικούς, που είχαν τρέξει κοντά του διευθύνθηκε προς την έπαυλι. Όσο για το Βονιφάτιο, κανείς δεν γύρισε να τον κυττάξι.

Ο δυστυχισμένος βογγούσε κουβαριασμένος στο πάτωμα κι' έκανε τη θλιβερή σκέψι πως η ειλικρίνεια του δεν του είχε χρησιμεύσει σε τίποτα.

Η μυστική διόδος

Οι λογχοφόροι της ιδιαιτέρης σωματοφυλακής του Πάπα περικύκλωσαν από παντού τη σπηλιά του Άνιο, σαν να έπρόκειτο για κανένα όχυρο, που έπρόκειτο να καταλάβουν.

Άλλα, οι πρώτοι που έφτασαν εκεί την βόρκαν άδεια. Κι' ωστόσο, μερικές στιγμές προητέρα, είχαν διακρίνει καθαρά το Ραγκαστέν, που είχε προχωρήσει ως την έξοδο για να διή από που προερχόταν ο θόρυβος. Τόσο καθαρά, μάλιστα, ώστε μερικοί στρατιώτες στήριξαν τα άρκεθούζια τους στον όμο και τοιμάστηκαν να τον πυροβολήσουν.

Πριν από μερικά λεπτά, άνέφεραν στον άρχηγό τους, που έφτασε σ' ένα, οι ληστές ήσαν εδώ. Κι' όμως τώρα εξαφανίστηκαν χωρίς ν' άφισουν το παραμικρό ίχνος πίσω τους.

Η εξαφάνισι τους θα μπορούσε να εξηγηθή μόνον αν η σπηλιά είχε δεύτερη έξοδο. Άλλα τα τοιχώματά της άπετελούντο από μεγάλες πέτρες, που άπέκλειαν όλοτελα την ύποθεσι ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια διόδος άνάμεσα σ' αυτά.

Οι λογχοφόροι του κόκου έρευνών σπιθαμή προς σπιθαμή το έδαφος και τα τοιχώματα. Δεν βρήκαν πουθενά το παραμικρό ίχνος που να προδίδη από που είχαν φύγει οι «ληστές».

Κι' έτσι οι άνθρωποι αυτοί σχημάτισαν την πεποίθησι ότι η εξαφάνισι τους ήταν έργο του Σατανά. Την πεποίθησι τους αυτή, άλλωστε, συμμερίστηκαν κι' οι αξιωματικοί τους, που έτρεξαν ν' άναφέρουν στον Πάπα την άποψι των έρευνών τους.

Ο Αλέξανδρος Βοργίας δεν πίστεψε την εξήγησι που του έδωσαν. Υποπτεύθηκε, ότι η μάγισσα κι' οι τρεις συντρόφοί της σχεδίαζαν κάποια καινούργια έπέμβασι και γι' αυτό διάταξε τη μεταφορά του φερέτρου στην εκκλησία του Τίβολι και την άδιάκοπη φρούρησι του.

Είπε αλήθεια πως ούτι τη φρούρησι την παρέστησε σαν άπόδοσι τιμών προς τη νεκρή. Άλλα ο πραγματικός λόγος που του είχε υπαγορεύσει αυτή την άπόφασι ήταν ο φόβος.

Ο έγωισμός του είχε υπερισχύσει και πάλι από το πατρικό φίλτρο. Έπιθυμούσε, βέβαια, να σωθή η Ροζίτα, αν αυτό ήταν δυνατόν. Άλλα με την προϋπόθεσι ότι θα την κρατούσε κοντά του.

Σύσχεψις

Κάτω από την πέτρα που μετακίνησε η μάγισσα βρισκόταν μια δεύτερη σπηλιά ή καλύτερα μια στενή σήραγγα, που άδηνούσε σ' άπόστασι δέκα πέντε περίπου μέ-

τρων, προς την αντίθετη πλευρά από την έξοδο της πρώτης. Σ' αυτό το μέρος, μερικοί θάμνοι έκρυβαν όλοτελα το άνοιγμά της.

Η παραμονή μέσα σ' αυτήν δεν ήταν ούτε άνετη ούτε ευχάριστη. Άλλα κεινοί που βρίσκονταν στο έσωτερικό της δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Κι' αυτό ήταν το σημαντικώτερο για τη μάγισσα και τους τρεις φίλους της.

—Αν πρέπει να πάρωμε τη Ροζίτα από τον τάφο, είπε ο Ραγκαστέν, συνεχίζοντας τις σκέψεις του, πρέπει να έναρξωμε αύριο το βράδυ. Κι' ως τότε έχωμε τον καιρό να επιχειρήσωμε ό,τιδήποτε άλλο κρίνωμε σκόπιμο. Γι' αυτό πρέπει να φροντίσωμε να μάθωμε που την έχουν τώρα.

—Είπε άδύνατο να ξαναμπούμε μέσα στην έπαυλι, παρατήρησε ο Ραφαήλ.

Ο Μακιαβέλι συμφώνησε μαζί του.

—Τό πάθος του κηπουρού θα τους έχη κάμη προσεχτικούς, είπε. Εκείνο που κάμωμε μια φορά δεν θα μπόρεσωμε να το ξανακώμωμε.

—Αν αίχμαλωτίσωμε τον Πάπα και τον φέρνωμε εδώ ή όπουδήποτε άλλο, απάντησε ο Ραγκαστέν, δεν θα ήταν άνάγκη να σπάσωμε τώρα το κεφάλι μας για να βρούμε με ποιά τρόπο θα κλέψωμε το σώμα της Ροζίτας.

Και σ' ένα λίγο πρόσθεσε:

—Προσπαθώμε να λύσωμε ένα πρόβλημα, χωρίς να ξέρωμε ποιά είναι τα δεδομένα του. Για να τ'ά μάθωμε, πρέπει να κατεβούμε στην πόλι.

Οι δυο άλλοι κι' η μάγισσα τον κύταξαν μ' έκπληξι.

—Δεν τό σκέφτεσαι σοβαρά αυτό, βέβαια, είπε ο Ραφαήλ.

—Τό σκέφτομαι και πολύ μάλιστα, απάντησε ο Ραγκαστέν. Ο Πάπας κι' οι άνθρωποι του θα νομίζουν πως αυτή την ώρα είμαστε πολύ μακριά και μόνο στο Τίβολι δεν πρόκειται να ψάξουν για να μάς βρουν. Κι' έπειτα, για να πώ την άλήθεια, νομίζω πως είμαστε άρκετά στενόχωρα εδώ μέσα. Νοιώθω την άνάγκη ν' άναπνεύσω λίγο καθαρόν αέρα...

Κατά το μεσημέρι, η Ρόζα πήγε στο άνοιγμα της διόδου, παραμέρισε τους θάμνους κι' εξέτασε τα πέριξ.

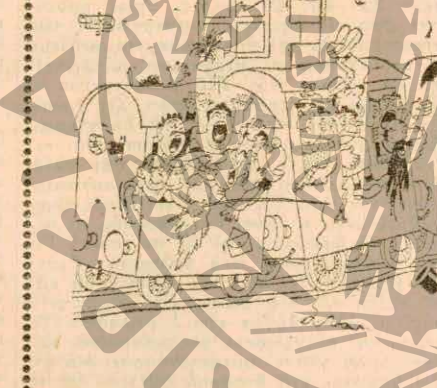
Δεν υπήρχε κανείς. Οι λογχοφόροι είχαν φύγει από άρκετη ώρα.

—Ο δρόμος είναι έλευθερος, είπε η μάγισσα, ξαναγυρίζοντας στο έσωτερικό της σήραγγας. Ο ιππότης, πριν φύγι, έδωσε τις οδηγίες του στους φίλους του.

—Θά προσπαθήσω να γυρίσω ως το βράδυ, τους είπε. Αν όπτε ότ' άργώ, θα κατεβήτε και θα πάτε να με περιμένετε στο μικρό άλσος, που βρίσκεται στο πίσω μέρος του πανδοχείου.

Επειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν στην πόλι.

Θάπρεπε νάχη κανείς το θάρος και την ψυχραιμία του Ραγκαστέν για να μπορή να διασχίξη άταραχος τους δρόμους μιας μικρής πόλεως όπως το Τίβολι.

—Υπομονή, κυρίες και κύριοι. Μόλις συμπληρωθή θα ξαναήλωμε...

Ο Ιππότης διευθύνθηκε χωρίς να διατάση στο «Άνθισμένο κανιστρο» και φώναξε τ'ό Σπαντακάπα στο δωμάτιό του.

—Θά γυρίσω στους δρόμους, του έπ'επε και θα προσπαθήσω να μάθω πότε πρόκειται να γίνη ο ένταφιασμός της κόρης του Πάπα και που βρίσκεται αυτή τη στιγμή το φερέτρό της. Όταν συγκεντρώσω αυτές τις πληροφορίες θα έρθω εδώ.

Ο Σπαντακάπα δεν χρειάστηκε περισσότερο από μια ώρα για να μάθι εκείνα που ήθελε ο ιππότης.

—Τό φερέτρο, του έπ'επε, μεταφέρθηκε σήμερα τό πρωί στην εκκλησία του Τίβολι. Τό φρουρούν τέσσερες λογχοφόροι, που αλλάζουν κάθε δυο ώρες. Οι άντρες που έχουν διατεθή γι' αυτό τό σκοπό βρίσκονται μαζί μ' έναν αξιωματικό σ' ένα πανδοχείο που έχει την έπωνυμία «Τό χρυσόψαρο» και που βρίσκεται σ' άπόστασι 500 περίπου βημάτων από την εκκλησία.

Είπε ένα παλαιό κτίριο, μ' ένα μεγάλο ύπόστεγο στην αούλι. Εκεί έχουν εγκατασταθή οι στρατιώτες. Ο αξιωματικός τους πίνει στην αίθουσα και μού φαίνεται πως νοστιμεύει μια μικρούλα σεοδιτοάισσι, που ύπηρετρεσι σ' αυτό τό κέντρον. Αυτός πηγαίνει τους στρατιώτες της κάθε βόρδης στην εκκλησία και φέρνει πίσω τους άλλους.

—Σπαντακάπα, είσαι ένας πρώτης τάξεως λαγωνικός! φώναξε ένθουσιασμένος ο Ραγκαστέν. Καί τώρα πηγαίνε να φέρης κάτι για να φάμε. Για να σ' άνταμειψώ για τις πληροφορίες που μου έδωσες θα σ'ε κρατήσω στο τραπέζι μου... Στο μεταξύ, θα σκεφτώ τί πρέπει να κάμωμε...

Ο ύπηρετής κατέβηκε τρέχοντας για να εκτελέσει την παραγγελία του κυρίου του.

Ενώ έτρωγαν, ο ιππότης μονολογούσε:

—Τέσσερες λογχοφόροι κι' ένας αξιωματικός!... Δεν είναι ούτε πολλοί, ούτε λίγοι... Αν, βέβαια, ο Ραφαήλ κι' ο Μακιαβέλι μπορούσαν να με βοηθήσουν, τό πράγμα θα ήταν πολύ εύκολο... Άλλα, έχουν τόση έξοικειώσι με τα όπλα, όση εγώ με τό χρωστήρα ή την πέννα... Δεν πρέπει, λοιπόν, να βασίζωμαι σ' αυτούς... Τό καλύτερο θα ήταν να καταφύγω σ' κάποια πανουργία... Άλλα τί ποιά;

Ρώτησε, ξαφνικά, τ'ό Σπαντακάπα.

—Νομίζεις πως θα είναι εύκολο να προμηθευθώμε κανένα καλό άμαξι;

—Εξαρτάται, απάντησε ο ύπηρετής. Αν ο ιδιοκτήτης του τό έχη άφήσει σ'έ μέρος από όπου να μπορούμε να τό πάρωμε, μην άνυσυχήτε καθόλο. Όπως έρετε, έχω κάποια ειδικότητα σ' αυτές τις δουλειές...

Ο ιππότης τόν άγριοκύτταξε.

—Δεν έννοούσα ν'ά τό κλέψωμε, άλλα να τ' αγοράσωμε ή να τό νοικιάσωμε, του έπ'επε.

—Συχωρέστε με, απάντησε ο Σπαντακάπα. Νομίζω πως αυτό που ζητάτε δεν θα είναι δύσκολο.

Ο ιππότης τόν άγριοκύτταξε.

—Δεν έννοούσα ν'ά τό κλέψωμε, άλλα να τ' αγοράσωμε ή να τό νοικιάσωμε, του έπ'επε.

—Συχωρέστε με, απάντησε ο Σπαντακάπα. Νομίζω πως αυτό που ζητάτε δεν θα είναι δύσκολο.

—Υπομονή, κυρίες και κύριοι. Μόλις συμπληρωθή θα ξαναήλωμε...

—Θαυμάσια. Έπειτα θα προμηθευτής
έχυρο και μερικά πανιά.
—Ευκολώτατο, είπε, ο Σπαντακάπα.
'Αλλά τί θα τα κάμω όλα αυτά;

—Πήγαινε να τα βρής και κατόπιν θα
σου πω, απάντησε ο Ιππότης.

Ο Σπαντακάπα έφυγε μόλις τελείωσαν
το φαγητό τους, εφωδιασμένος από την
Ιπποτή με τα απαραίτητα χρήματα.

Έπειτα από δυό ώρες είχε γυρίσει.

—Όλα είναι έτοιμα, είπε στον Ιππότη.
Νοίκισα ένα άμαξι με δυό καλά άλογα.
Ο Ιδιοκτήτης του μου έδωσε τη διευθύση
ένος ανθρώπου που έχει πανδοχείο στη
Φλωρεντία. Μπορούμε ν' αψίωμε σ' αυ-
τόν το άμαξι και τα άλογα. Θα ν'ας γυ-
ρίση πίσω τα χρήματα, αφού κρατήση το
ένοίκιο για τη διαδρομή.

—Καλά. 'Ακουσε τώρα. Πού βρίσκεται
αυτό το άμαξι;

—Σε μία αλλη. Έχω το κλειδί της πόρ-
τας.

—Και τα άλογα;

—Στο ίδιο μέρος.

—Υπάρχει κανείς σ' αυτή την αλλη;

—Κανείς. Ο Ιδιοκτήτης μένει σ' ένα

σπίτι που βρίσκεται πλάι, αλλά που δεν
έπικοινωνεί με την αλλη. Η πόρτα της
είνε σ' ένα στενωπόκακκο, από όπου δεν
περνάει κανείς. Όπως σας είπα, το κλει-
δί το έχω εγώ.

—Θαυμάσια! Μόλις νυχτώση θα πάς
σ' αυτή την αλλη και θα κάμης αυτό που
θα σου πω. Πρώτα-πρώτα, θα δέσης τα
πανιά γύρω στα πόδια των αλόγων. Έ-
πειτα, θα τυλίξης με άχυρο τις ρόδες του
άμαξιού...

—Κατάλαβα, φώναξε ο Σπαντακάπα.
Θέλετε να μην κάμη θόρυβο το άμαξι
στούς δρόμους από όπου θα περάσουμε...
—Αυτό είναι, είπε ο Ραγκαστέν, Προτή-
τερας, όμως θα κάμης κάτι άλλο. Θα π'ας
στη σπηλιά του 'Ανιο. Τη ξέρεις;

—'Αν την ξέρω! ΟΙ σύντροφοί μου κι'
εγώ ζητήσαμε πολλές φορές καταφύγιο σ'
αυτή, την εποχή που...

—Καλά, καλά, τον διέκρινε ο Ιππότης.
Σε ρώτησα μόνο αν την ξέρεις... Θα π'ας,
λοιπόν, στη σπηλιά. Το πιθανώτερο είναι
ότι θα βρής εκεί τους φίλους μου μαζί με
μια γριά... 'Αν δεν είναι, θα προχωρήσης
στο βάθος και θα χτυπήσης τρία χτυπή-
ματα πάνω σε μία μαυροδερή πέτρα που
βρίσκεται εκεί. 'Ενα στην αρχή κι' έπει-
τα άλλα δύο διπλά...

—Και τί θα γίνει τότε;

—Θα ιδής το Ραφαήλ, το Μακιαβέλι
και τη γριά... Θα τους π'ας, λοιπόν... 'Αλ-
λά τί πρέπει να τους π'ας;

Ο Ιππότης σκέφτηκε μερικές στιγμές.
—Θα τους π'ας να κατεβούν στην πόλη
μόλις νυχτώση και να σε περιμένουν σ' ένα
μέρος που θα ορίσετε. 'Από κεί, θα τους
οδηγήσης σ' αυτή την αλλη και θα τους
κρύψεις εκεί...

—Θα τους πω τίποτε άλλο;

—Όχι... Δεν ξέρω ακόμη τί θα κάμω,
αλλά έχω πολλά σχέδια στο μυαλό μου...

—Κι' εγώ τί θα κάμω μόλις τελειώσω
αυτές τις παραγγελίες που μου δώσατε;
—Τί θα κάμης... Ούτε αυτό το ξέρω.
Φρόντισε να βρίσκεσαι ανάμεσα στο παν-
δοχείο, όπου σταθμεύουν οι λογχοφόροι
και την εκκλησία. Μόλις ιδής ότι είμαι
μόνος μου, έλα κοντά μου...

Ο Σπαντακάπα έφυγε.

Ο Ιππότης έμεινε ξαπλωμένος στο κρεβ-
βάτι του ως το σούρουπο. Σηκώθηκε τό-
τε, φόρεσε τη στολή του, ζώστηκε το έλ-
φος που είχε πάρει από τον Καίσαρα
Βοργία κι' έφυγε.

Ο αξιωματικός των λογχοφόρων

Το πανδοχείο όπου στάθμευαν οι λογχο-
φόροι ήταν ένα μεγάλο κτίριο με μία ά-
περαντη αλλη. Στο βάθος αυτής της αλ-
λης βρισκόταν ένα υπόστεγο. Σ' αυτό εί-
χαν εγκατασταθή οι στορσιώτες.

Ο αξιωματικός τους δεν τους είχε έ-
πιτρέψει να βάλουν ούτε γουλιά κροσί
στο στόμα τους. 'Αλλά απ' αυτή την απα-
γόρευση είχε εξαιρέσει τον έαυτό του,
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Οι αυτοκτονίες και τα περίεργά τους

Στο 'Εγκληματολογικό Μουσείο μου
δόθηκε η ευκαιρία να μελετήσω διάφορες
στατιστικές που, με εκπληκτική πράγμα-
τι ύπομνη, έχει καταρτίσει ο Ιατροδικασ-
τής κ. Β. Κωνσταντέλος. Μεταξύ των
στατιστικών αυτών μας τραβάει την προ-
σοχή μία σχετική με τις αυτοκτονίες. Α-
ποδείχνει ότι υπάρχουν περίοδοι αυτο-
κτονιών κι' αναφέρει λεπτομερώς τα ά-
τομα που αυτοκτόνησαν σε μία ωρισμέ-
νη περίοδο, τους λόγους που τα παρέσυ-
ραν στην αυτοχειρία, την ηλικία τους. Α-
κόμα μας πληροφορεί ποιους μήνες γίνον-
ται οι περισσότερες αυτοκτονίες κι' ά-
κόμη κάτι αληθινά εκπληκτικό: Ποιά ή-
μέρα της εβδομάδας προτιμούν οι περισ-
σότεροι άνθρωποι για να εγκαταλείψουν
τον μάταιο αυτόν κόσμο.

Να μερικά από τα συμπεράσματα της
στατιστικής αυτής:

Σε σύνολο 220 αυτοχειριών, μέσα σε
μία τριετία οι 30 ήσαν 13—19 ετών, 60,
20—22, 47, 30—39, 37, 50—59, 26, 59
—69, 16, 70—79 και 3, 80 ετών κι' άπά-
νω! Κατά την τριετία αυτή αυτοκτόνησε
έπίσης μία γυναίκα ηλικίας 70 ετών γι-
ατί της ήταν αδύνατον ν' ανεχθή το σύζυ-
γό της που ενώ ήταν ηλικίας 90 ετών...
διατηρούσε ακμίες της δυνάμεις του!...
Αυτοκτόνησε ακόμη κι' ένας μικρός 13
χρόνων γιατί οι γονείς του αρνήθηκαν να
τ' αγοράσουν ένα καινούργιο κουτουμάκι.

Μα συνήθως οι άνθρωποι αυτοκτονούν
σε ηλικία 20—29 ετών. 'Επί 220 αυτο-
χειριών π.χ. οι 60 είχαν την ηλικία αυτή.
Οι γυναίκες εξ' άλλου αυτοκτονούν σε ή-
λικία 15—25 ετών και οι άντρες σε ή-
λικία 25—30. Οι άντρες, όπως προκυ-
πτει από τις σχετικές διαπιστώσεις των
ιατροδικαστών μας, προτιμούν περισσότερο
το περίστροφο σε περίπτωση αυτοχειρί-
ας. Σε σύνολο π.χ. 220 αυτοκτονιών οι
77 έγιναν με πυροβόλα όπλα. Οι γυναί-
κες αντιθέτως προτιμούν τα δηλητήρια.

Έχουν μία ιδιαίτερη προτίμηση στο κι-
νίνο, ίσως γιατί αγοράζεται παύ παύ-
νεται πιο εύκολα. Μερικές πάλι καταφεύ-
γουν στον απαγχονισμό. Αντιθέτως ανα-
τριχιάζουν στη σκέψη ότι μπορούν να πέ-
σουν στη θάλασσα και να πνιγούν! Γι-
ατί πέφτουν τότε στη θάλασσα; Γιατί
είναι βέβαιες ότι κάποιος θα τις δει και
θα τρέξη να τις σώση. Η αυτοκτονία
τους μ' άλλα λόγια είναι... μπλόφα! 'Ω-
στόσο και οι γυναίκες χρησιμοποιούν κά-
ποιο όπλα για ν' αυτοκτονήσουν. Μα κι'
εδώ υπάρχει μία διαφορά σχετικά με το
μέρος που φυτεύουν τη σφαίρα. Οι άντρες
φυτεύουν συνήθως τη σφαίρα στο κεφάλι

τους. Οι γυναίκες προτιμούν την καρδιά,
κι' αυτό... για να μη παραμορφώσουν το
πρόσωπό τους. 'Ενώ εξ' άλλου οι άντρες
προτιμούν το υπαίθριο για ν' αυτοκτονή-
σουν, οι γυναίκες αυτοκτονούν σε κλει-
στους χώρους.

Οι αυτόχειρες, όπως διαπιστώνουν οι
ιατροδικασταί μας, έχουν ακόμα το μήνα
καθώς και την ημέρα της εβδομάδας που
προτιμούν ν' αυτοκτονήσουν. 'Ετσι σε μία
έτησια στατιστική αυτοκτονιών βλέπουμε
τους ακόλουθους αριθμούς: 'Ιανουάριος 8
αυτοχειρίες, Φεβρουάριος 4, Μάρτιος 4,
'Απρίλιος 2, Μάιος 10, 'Ιούνιος 15, 'Ι-
ούλιος 13, Αύγουστος 6, Σεπτέμβριος 9,
'Οκτώβριος 8, Νοέμβριος 5 και Δεκέμ-
βριος 2. Δηλαδή, σε σύνολο 86 αυτοκτονιών
μεσα σ' ένα χρόνο, οι περισσότερες (15)
έγιναν τον 'Ιούνιο.

Να τώρα τι αναφέρει η στατιστική και
για τις ημέρες της εβδομάδας σχετικά
με τις αυτοκτονίες: Την Κυριακή 7. Τη
Δευτέρα 16. Την Τρίτη 12. Την Τετάρ-
τη 17. Την Πέμπτη 12. Την Παρασκευή
11 και το Σάββατο 11. 'Επειτα από
παρατηρήσεις ετών ολοκληρών οι Ιατρο-
δικασταί μας μόρφωσαν τη γνώμη ότι οι
περισσότερες αυτοκτονίες γίνονται κάθε
Τετάρτη. Συμπληρωσ: Ποιάς ξέρει!...

Για ποιους λόγους αυτοκτονούν οι πε-
ρισσότεροι των ανθρώπων (άντρες και
γυναίκες); 'Ιδού τι έλγουν οι στατιστι-
κές: 'Επί 78 περιπτώσεων 16 αυτοκτό-
νησαν για οικονομικούς λόγους, 14 γιατί
ήσαν ψυχοπαθείς, 13 γιατί υπόφεραν ά-
π' ανίστες άσώστες, 12 για οικογε-
νειακούς λόγους, 10 για άτυχιο έρωτα, 2
από ζηλιτυπία, 1 από... αδεσφική στορ-
γή, 9 για λόγους άγνωστους και ένας για
άκατονόμαστο έρωτα!

Ακόμα, όπως έχει αποδειχθή, οι
περισσότεροι άντρες αυτοκτονούν συνήθως
για οικονομικούς λόγους ή γιατί υποφέ-
ρουν από ψυχικά νοσήματα, ενώ οι γυναι-
κες, συνήθως, γιατί άτύχησαν στον έρω-
τά τους. 'Επίσης η στατιστική αναφέρει
ότι οι περισσότεροι άντρες αυτοκτόνησαν
τον 'Ιούλιο και Σεπτέμβριο, ενώ οι γυ-
ναίκες προτιμούν τον 'Ιούνιο και τον 'Ι-
ούλιο για να εγκαταλείψουν τον μάταιο
αυτόν κόσμο.

Όσοι είναι εκείνοι που κάνουν έντυπωση εί-
νε το ότι τόσο οι έλευθεροι όσο κι' οι
παντρεμένοι αυτοκτονούν στην ίδια ανα-
λογία. Από τις γυναίκες όμως, συνήθως,
αυτοκτονούν οι έλευθερές, γιατί αυτές έ-
χουν και τους πιο πολλούς άτυχους έρω-
τες στη ζωή τους.

Τέλος, οι Ιατροδικασταί μας αναφέρουν
στις στατιστικές τους και τα διάφορα μέ-
σα που χρησιμοποιήσαν οι διάφοροι αυ-
τόχειρες, κι' αυτά είναι τα ακόλουθα: Σε
πρώτη θέση έρχονται τα όπλα. Ακολου-
θούν τα δηλητήρια και έ' συνεχεία η δυ-
ναμίτις, ο απαγχονισμός, ο στρωγγαλι-
σμός, ο πνιγμός στη θάλασσα, οι πτώ-
σεις από ύψος, τα εύφλεκτα υγρά, οι σι-
δηροδρομικές γραμμές κτλ. κτλ.

Κάποιος π. χ. αυτοκτόνησε με παλλίδι.
'Αλλος μ' ένα μικρό σουγιά. Όσο για τα
δηλητήρια που χρησιμοποίησαν κατά και-
ρους πολλοί αυτόχειρες ήσαν το θειϊκόν
οξύ, το υδροχλωρικόν οξύ ή φαινόλη, το
μονοξειδίο του άνθρακος, το άρσενικο, ο
υδράργυρος, ο χαλκός, η βερονάλη, η δα-
κτυλίτις, η στρυχνίνη, το κινίνο κ.τ.λ.

Έννοι επιστήμονες, εξ' άλλου, που ά-
σχολήθηκαν ιδιαίτερως με την περίπτωση
της αυτοκτονίας, κατέληξαν σ' ένα άλλο
συμπέρασμα σχετικά με τις γυναίκες και
τον τρόπο, το μέσον που προτιμούν για
να εγκαταλείψουν τον κόσμο αυτό. Κατά
τη γνώμη τους, λοιπόν, που βασίζεται
έπίσης σε στατιστικές, οι αντιπρόσωποι
του ώριμου φύλου αυτοκτονούν πέφτον-
τας από υψηλά μέρη, ταράτσες, παρθέ-
ρα, εξώστες. Είναι η λεγόμενη «κατακή-
μνισ». 'Ας μη λησμονούμε σχετικώς
την περίπτωση της Μαρίας που έπεσε από
τον Παρθενώνα και άλλες σχετικές παρό-
μοιες περιπτώσεις.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μηχανές γιατρού

Πολλοί απ' τους άνα-
γνώστες μας θα ξέρουν
ή θα έχουν δει τον «Ι-
ατρό Κνώκ» — την πε-
ρίφημη κωμωδία του Ζυλ Ρα-
μαίν που θεωρείται σήμερα
κλασική στο είδος της. Είναι
κάποιο απομακρυσμένο χωριό
γεμάτο υγεία, όπου ο άνθρω-
πος δεν αρρωσταίνει ποτέ κι'
απ' όπου φεύγει ο παλιός
γιατρός έλλείψει πελατών.
Στο χωριό αυτό φτάνει άλ-
λος γιατρός ο θουλικός άπα-
τεώνας Κνώκ, που καταφέ-
ρει με την υποβολή να κρεβ-
βατώση όλο το χωριό, άκό-
μα και τον... πρώην γιατρό,
που τόν επισκέπτεται ύστερα
από καιρό.

'Ιατροί Κνώκ υπάρχουν ά-
πο καταβολής κόσμου όλου-
θε και φυσικά δεν μπορούν
άπομνησίζονται ούτε απ' την έ-
ποχή μας ούτε απ' την 'Α-
θήνα. Ένας τέτοιος δόκτο-
ρας, λοιπόν, τιμή σήμερα το
έδωλίο του καθηγουμένου.
Νέος σχετικά. Κοιμήδες, Λι-
γάκι γκριζός. 'Αξιοπρεπής.

'Αφ' ου είναι το κοστούμι του,
άφ' ου το μουστακάκι του ά-
φ' ου το μεταξωτό πουκάμι-
σο, ή γραβάτα και το ύφος
του. Με άπορία κυττά τότε
προς την προεδρική έδρα, πό-
τε προς τους μάστρες, πό-
τε προς το άκοσμητήριο. Και
ώσες-ώσες φαίνεται σαν έμ-
βρόντιος, πώς διάβολο βρέ-
θηκε στην ταπεινωτική εκείνη
θέση. Αιτός, μία κορυφή της
έπιστήμης!...

Ακούει. Σκέπτεται. Κι' ά-
πο καιρό σε καιρό στορσο-
μουτσουινιάζει και σημειώνει
κάτι καθώς παρακολουθεί την
κατάθεσι συμπεθέστατης και
νεσράς κυρίας. 'Αλλά είτε ο
πρόεδρος στορσομουτσουινιά-
ζει, είτε ο εισαγγελεύς. 'Αν-
τιθέτως παρακολουθούν με
πολύ ενδιαφέρον.

—Λοιπόν;
—'Ησουν μία μέρα στο
Ζάππειο, κ. πρόεδρε, με το
παιδάκι μου.
—Πόσων χρονών είναι το
παιδάκι σας;
—Δέκα όχτώ μηνών,
—Λοιπόν;
—Πλησιάζει, μία κυρία
μου π'άνει την κουβέντα κι'
ύστερα βλέπει το παιδάκι
μου. «Δικό σας είναι;» «Δικό
μου είναι». «Νά σας έζη! Σε
πιο γιατρό το πάτε;» «Μα
σε κανένα, κυρία μου, γιατί;»
«Διότι το παιδάκι σας είναι
άσώστα!...»
—'Ηταν;
—Όχι, κ. πρόεδρε. Το
παιδάκι μου ήταν μία γαρού-

λα και όοει είχε και κέφι και
τα μαγουλάκια οοδοκόκκινα.
'Η κυρία, όμως, το κύτταζε,
το καλοκύτταζε κι' ύστερα
μου είπε ότι έχει ακούβας την
ίδια άσώστητα που είχε το
δικό της το παιδάκι — το
κατάλαβε τάχα απ' τα ματά-
κια του;—κι' αν δεν το πη-
γαινα, λέει, άμέσως στον γι-
ατρό κινδύνευα να το χάσω!

Μία υπέρσα — και μάλι-
στα πρώτα — δεν χρειάζε-
ται δα πολλά για ν' άναστα-
τωθή και ή μάρτυς καταθέτει
ότι ή κυρία έκεινη κατάφερε
να την άναστατώση στο λε-
πτό και να της συστήση εν-
τέλει, τον δικό της το γι-
ατρό που ήταν κορυφή κι' ο
μόνος ίκανός να σώση το παι-
δάκι απ' την... επάρατη άρ-
ώστητα!

'Ανάστατη παίρνει το παι-
δί και τρέχει. 'Ανάστατη γτυ-
πά την πόρτα του γιατρού.
'Ανάστατη μπαίνει. Μία έπι-

—'Ασάσασα!...
'Αν ήταν λίγο μεγαλύτερο
θα πρόσθετε: «απατενώνας»,
αλλά ένεκα της ηλικιακής ά-
δυναμίας, είπαμε, περιορίζο-
ταν μονάχα σε άνορθες
κωμικές. Τέλος ο γιατρός με
ύφος βαρυσήμαντο το βγάλε
σκάρτο. Τρελλανιέται ή μαμά,
—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

—Είπε άσώστα, γιατρέ;
—Μου... Μάλλον!
—Και τί πρέπει να γίνει;

για τη ζωή του παιδιού μου.

Το παιδάκι έν τώ μεταξύ
γαρούμενο όσο ποτέ άλλοτε
χαροπιδούσε στην άγκαλιά
της υπέρσας του, γελούσε,
φωνακούσε και θα τραγου-
δούσε σίγουρα και το «αύγυ-
κας βγήκε για σεογιάνι» αν
δεν ήταν μόνο δέκα όχτώ μη-
νών. Ένεκα αυτής της ήλι-
κιακής αδυναμίας, λοιπόν, πε-
ριοριζόταν να βγάλε άναρ-
θες κωμικές γαράς, κειού
και άπορίας ίσως για την ά-
πύθμενη άσυνείδησία των ά-
θρώπων.

Μετά πολλά τη δέχεται ο
γιατρός. Περνά την κυρία με
το παιδάκι στο έοναστήριο
του, που λάμπει από πάσπα,
υψητόριο, υπανήματα, υπο-
βλητικά φώτα και... άπάτη.

—Γδύστε το!

Το γδύνει ή μαμά του, το
βάζει κάτω ο γιατρός, το ζυ-
γίζει, το μετρά, το πασπα-
τεύει, το έξετάζει, του ανά-
βει φώτα κόκκινα, πράσινα,
κίτρινα, έπάνω στα ματάκια,
πασπάγει ήλεκτρικούς σπινθή-
ρες τσιγάρου του και το παι-
δί τσιοίζει:

—Καί πώς το ξέρετε σού-
τό;

—Μετά τρείς μήνες ή ίδια
Ιστορία συνέβη με μία φίλη
μου. 'Ηταν στο Πεδίο του
'Αρεως, με το παιδάκι της.
Και την πλησίασε ή ίδια κυ-
ρία, της είπε τα ίδια πράγ-
ματα και της σύστησε τον ί-
διο γιατρό. Τί αποδεικνύει
αυτό, κ. εισαγγελεύς; Ότι
πούκεται για σύσταση. Για
εμετάλλευση της άδυναμίας
και της άγνοίας των υπέ-
ρων. Για καθαρή τσαλατά-
νια και άπάτη. Το παιδάκι
μου ήταν μία γαρού-

—Τα ίδια λέει μανιμένος κι'
ο άντρας της. Και γίνεται
μάχη. Χαλά τον κόσμο ή ύ-
περάσπισις!

—Πρόκειται περί πλεκτά-
νης, κύριοι δικασταί. Περί
πλεκτάνης αντίζήλων που έ-
δημιούργησαν όλην αυτήν την
Ιστορίαν!

—Ορύεται ή πολιτική ά-
γωγή;

—Πρόκειται περί άπάτης.
κύριοι δικασταί! Είς το έδώ-
λιον έχετε τον Ιατρόν Κνώκ!

Είπε Κνώκ ο Βασιόνδευσις
γκριζάτος δόκτωρ που κατέ-
χει το έδωλίο! Δεν είναι: «Ο-
λοι έχουν πειστή ότι είναι.
'Αλλά αποδείξεις δεν υπά-
σχουν. Και κηρύσσεται άθώος
λόγω άμφιβολιών. Το μόνο
καλό δέ που βγήκε απ' αυτή
την Ιστορία είναι ότι οι άδου-
ταδόροι του δεν θα βρισκον
πια εύκολα θύματα στο Ζά-
ππειο και το Πεδίο του 'Α-
ρεως...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

τησι στο βλέμμα, στην έκ-
φραση, στα χείλη:

—Θα γίνει καλά το παιδί
μου;

—Φυσικά... Θα κάμω δ.τι
μπορώ... Θα προσπαθήσω...

Για να μη τα πολυλογού-
με ο αξιότιμος δόκτωρ κα-
τάφερε εύκολα ν' άσώσωση
τη μαμά και μετά πολλών
κόπων ν' άσώσωση, επί τέ-
λους, και το παιδί. 'Όπότε
άρχισε ή θεραπεία που κρά-
τησε δυό μήνες νοσηλώσεως.
στοιχίζοντας περί τα τέσσε-
ρα εκατομμύρια. φθηνά,
φθηνά.

Ρωτά ο εισαγγελεύς:

—Και τί ύποστηρίζετε σή-
μερα, κυρία μου;

—Ότι το παιδάκι μου ή-
ταν καλά. Κι' ότι ή κυρία που
το έβγαλε άσώστα στο Ζά-
ππειο ήταν Βαλή και όργανο
πληρωμένο, κράτης του γι-
ατρού.

—Και πώς το ξέρετε σού-
τό;

—Μετά τρείς μήνες ή ίδια
Ιστορία συνέβη με μία φίλη
μου. 'Ηταν στο Πεδίο του
'Αρεως, με το παιδάκι της.
Και την πλησίασε ή ίδια κυ-
ρία, της είπε τα ίδια πράγ-
ματα και της σύστησε τον ί-
διο γιατρό. Τί αποδεικνύει
αυτό, κ. εισαγγελεύς; Ότι
πούκεται για σύσταση. Για
εμετάλλευση της άδυναμίας
και της άγνοίας των υπέ-
ρων. Για καθαρή τσαλατά-
νια και άπάτη. Το παιδάκι
μου ήταν μία γαρού-

—Τα ίδια λέει μανιμένος κι'
ο άντρας της. Και γίνεται
μάχη. Χαλά τον κόσμο ή ύ-
περάσπισις!

—Πρόκειται περί πλεκτά-
νης, κύριοι δικασταί. Περί
πλεκτάνης αντίζήλων που έ-
δημιούργησαν όλην αυτήν την
Ιστορίαν!

—Ορύεται ή πολιτική ά-
γωγή;

—Πρόκειται περί άπάτης.
κύριοι δικασταί! Είς το έδώ-
λιον έχετε τον Ιατρόν Κνώκ!

Είπε Κνώκ ο Βασιόνδευσις
γκριζάτος δόκτωρ που κατέ-
χει το έδωλίο! Δεν είναι: «Ο-
λοι έχουν πειστή ότι είναι.
'Αλλά αποδείξεις δεν υπά-
σχουν. Και κηρύσσεται άθώος
λόγω άμφιβολιών. Το μόνο
καλό δέ που βγήκε απ' αυτή
την Ιστορία είναι ότι οι άδου-
ταδόροι του δεν θα βρισκον
πια εύκολα θύματα στο Ζά-
ππειο και το Πεδίο του 'Α-
ρεως...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΒΟΛΟΓΣ

Η άρρώστεια της Άνοιξης

Το ύπουλο έργον του αιμολυτικού στρεπτοκόκκου

Κάθε χρόνο, την άνοιξη — περισσότερο δε το Μάρτιο, μετά τα χειμωνιάτικα κρύα — σημειώνονται τα περισσότερα κρούσματα δακτυλίου.

Σχετικά με άλλοτε, η δακτυλίου έχει σήμερα ελαφρότερη μορφή, έχει γίνει σπανιότερη και μπορεί να καταπολεμηθεί με σουλφοναμίδια και μ' αντιβιοτικά. Δεν έπαψε ωστόσο να είναι μια σοβαρή αρρώστεια, που μπορεί ν' αφήσει τον άσθενή κουφά ή ανάπηρο, ή και να τον πεθάνει ακόμα. Το λιγότερο κακό που μπορεί να του κάμει, είναι να προκαλέσει το πέσιμο των μαλλιών του.

Γιατί έχει τώρα χάσει ένα μεγάλο μέρος απ' την ιδιότητα δύναμής της; Κανείς δεν το ξέρει; Πάντως, δεν οφείλεται αυτό στις προσπάθειες της Επιστήμης, γιατί ο έγκλημα της άσθενείας άρχισε πριν άκουση σημειωθή καμιά αξιόλογη πρόοδος για την καταπολέμησή της, και μάλιστα πολύ προτού οι γιατροί ανακαλύψουν την αιτία της.

Πραγματικά, ως το 1923, οι επιστήμονες δεν ήξεραν με βεβαιότητα τί προκαλούσε την δακτυλίου. Είχαν βρή στρεπτοκόκκους σε πολλές περιπτώσεις αυτής της άσθενείας, πίστευαν όμως ότι έπαιζαν δευτερεύοντα μόνο ρόλο. Τέλος, οι δόκτορες Τζώρτζ και Γκλέντν Ντικ απέδειξαν άναμφισβήτητα ότι η δακτυλίου οφείλεται σ' ένα αιμολυτικό στρεπτοκόκκο, που προσβάλλει τα αίμοσφαίρια.

Αργότερα, άλλοι έρευνήτες διαπίστωσαν ότι, όχι ένας μόνον, αλλά 50 διάφοροι τύποι στρεπτοκόκκου μπορούν να προκαλέσουν την άσθενεία. Κάθε επιδημία της οφείλεται πιθανόν σε διαφορετικό τύπο. Σε περιπτώσεις όμως όπου πορρωθεί η άσθενεία, πρόκειται συνήθως για άλλο τύπο στρεπτοκόκκου. Πάντως, ένας ώρισμένος τύπος αιμολυτικού στρεπτοκόκκου μπορεί να προκαλέσει δακτυλίου, μόνον εφόσον έχει την ικανότητα να έκλυη «έρυθρογενή τοξίνη», ένα δηλητήριο που δίνει κόκκινο χρώμα στο δέρμα.

Η μετάδοσις της άσθενείας μπορεί να γίνει κατά διαφόρους τρόπους. Ο κοινότερος είναι η έπαφή μ' ένα «μικροβιοφορέα», ένα άτομο δηλαδή που έχει πάνω του το μικρόβιο, δίχως να έχει μολυνθεί απ' αυτό, γιατί ανήλθαν τα όργανισμός του. Άλλοτε πάλι άναπτύξει κανείς το μικρόβιο, μαζί με μόρια σκόνης, ή το εισάγει στο πεπτικό του σύστημα με μολυσμένο γάλα ή άλλες τροφές. Τέλος, μπορεί να μολυνθεί από πληγές ή έγκαυματα. Υπάρχουν περιπτώσεις γυναικών που έπαθαν δακτυλίου έπειτα από έκτρωσι.

Η έπώσις του μικροβίου διαρκεί 3—5 ήμερες. Έπειτα εμφανίζονται ρίγη, πυρετός και πονόλαιμος. Η γλώσσα σκεπάζεται με κόκκινα σπυράκια, κι ύστερα γίνεται ολοκληρωτά κατακόκκινη. Άκολουθούν πόνοι σ' όλο το σώμα, πονοκέφαλοι και ναυτία. Το πρόσωπο κοκκινίζει ζωηρά, έκτος από ένα κύκλο γύρω απ' το στόμα που μένει χλωμός.

Υπάρχουν περιπτώσεις που λίγες ώρες μόνο μετά το πρώτο αυτά συμπτώματα, έπείχεται ο θάνατος. Αυτό δείχνει ότι πρέπει πάντα να προσκαλήται ο γιατρός, χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση.

Το χαρακτηριστικό εξάνθημα της άσθενείας εμφανίζεται έπειτα από 1—3 ήμερες, άρχικά στο στήθος και στο λαιμό και κατόπιν στην κοιλιά και στα άκρα. Σε μία βδομάδα ή περισσότερο, άρχίζει να μολύνει το δέρμα. Σήμερα το μάθημα αυτό δεν είναι συνήθως περισσότερο από κείνο που προκαλεί ένα σοβαρό ήλθιασμα. Άλλοτε όμως — όταν ήταν βαρύτερη η άσθενεία — έκολλούσε ένα ολοκληρωτό στρώμα του δέρματος των χεριών, παχύ σαν γάντι.

Στις ελαφρότερες περιπτώσεις, η άρρώστεια μπορεί να περάσει χωρίς καμιά θεραπεία. Στις σοβαρότερες χορηγούνται σουλφοναμίδια (σουλφοναμίδιο και γαντριζίνη) ή αντιβιοτικά (πενικιλίνη, χρυσόμυκη, χλωρομυκητίνη, γαιομυκητίνη). Για την άνακούφιση των συμπτωμάτων γίνονται γαργάρες με ζεστό αλάτινερο, ενστάλαξεις στη μύτη, ζεστές ή κρύες κομπρέσες στους πλησμένους αδένες του λαιμού, κλ.

Οι πιθανές επιπλοκές της δακτυλίου είναι άρκετες και σοβαρότατες: Άν μολυνθεί απ' το στρεπτοκόκκο το μέσον ούς και το μαστοειδές όστούν, μπορεί να κουφάσει ο άρρωστος. Άλλοτε παθαίνει άβριτιδα, τόσο που δεν μπορεί πιά να κινηθεί τις άρθρώσεις του. Είςχωρώντας στους νεφρούς, το μικρόβιο προκαλεί όξεία νεφρίτιδα. Ο μεγαλύτερος όμως κίνδυνος είναι να προκαλέσει βαρείες και άνεπανόρθωτες βλάβες του έσωτερικού της καρδιάς, που φέρνουν το θάνατο σε μερικούς ήμενες.

Η δακτυλίου σπανίζει στις θερμές τροπικές χώρες. Τα παιδιά προσβάλλονται βαρύτερα απ' την άρρώστεια. Οι μισοί θάνατοι σημειώνονται σε παιδιά 5—9 ετών, και τα 90% στα κάτω των 14.

Η καλύτερη προφύλαξις απ' την δακτυλίου — όπως άλλωστε κι απ' κάθε άσθενεία — είναι η διατήρησις της γενικής υγείας και της άντιστάσεως του οργανισμού κατά των μικροβίων. Φυσικά, πρέπει ν' αποφεύγει κανείς τους άρρώστους, καθώς κι όσους ήρθαν σε συ-

ναφεία μαζί τους, ζυνήθως αλ- λωστε, οι άσθενείς άπομονώνονται, επί 7 ήμερες το λιγώτερο.

Έχει κατασκευασθή κι ένας όρρος κατά της δακτυλίου, δυστυχώς όμως προλαμβάνει μόνο την εμφάνισις του εξανθήματος, άφίνοντας το μικρόβιο να ένεργη έλεύθερα, ύπουλα και καταστρεπτικά μέσα στον οργανισμό.

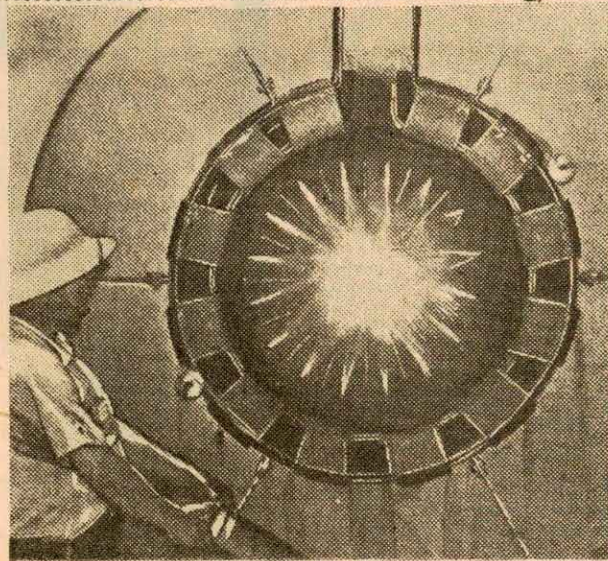
Κατά τους επιστήμονες, η φαινομενική ελάττωσις των κινδύνων της δακτυλίου μπορεί να είναι προσωρινή μόνον. Έχει συμβή άλλωστε και μ' άλλες άσθενείες να παρουσιάζουν αυτή την ύποχωρησι κι ύστερα να ξαναγυρίσουν με την πρώτη τους σφοδρότητα.

Το γινεφρι σκιδώνει τα μικρόβια

Είμε γνωστοί οι έπαινοι που έχουν πλέει διάφοροι διακεκριμένοι επιστήμονες για το γινεφρι και για τις ωφέλιμες ιδιότητές του. Επρόκειτο όμως για μία θεωρία, που δεν είχε άποδειχθεί ως τώρα με επιστημονικά έπιχειρήματα. Τελευταίως λοιπόν, ο δόκτωρ Χάρρυ Σενέκα, του Πανεπιστημίου Καλουμπία, άνακάλυψε ότι το γινεφρι περιέχει ένα νέο είδος αντιβιοτικού (σαν την πενικιλίνη) που έμποδίζει την άναπτύξι διαφόρων νοσογόνων μικροβίων — ιδίως της δυσεντερίας, της πνευμονίας του μελιταίου πυρετού και της διφθερίτιδος.

Το γάλα της πολιομυελίτιδος

Στο θόρειο Κανσά, είχε έσπασει προ λίγου καιρού μία έπιδημία πολιομυελίτιδος σ' ένα άπομονωμένο χωριό Έσκιμωών με 275 κατοίκους. Είχε προκαλέσει παράλυσι σε 57 απ' αυτούς και το θάνατο σ' άλλους 14. Παρηρηθή όστόσο ότι δεν πρόσβαλλε τα όρεφρ που θήλαζαν. Η λεπτομέρεια αυτή φάνηκε παράξενη

ΛΕΥΚΟΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΘΟΜΕΝΑ

Ο θόρυβος των άεροπλοημένων άεροπλάνων είναι άληθινά δαυμονιώδης. Σ' άπόστασι 30 μέτρων έχει ένταση 150 άντεσιμπέλς. Είναι δηλαδή έκτακτα μεγάλοι μηχανοκίνητοι! Τώρα λοιπόν οι μηχανικοί των άεροναυπηγικών έργοστασίων Λόκχιντ έπενδυσαν ένα είδικό «άποσιωπητήρα» για την ελάττωσι του. Πρόκειται για μία συσκευή, μήκους 7 μέτρων και πλάτους 2, που έφαρμόζεται στην όδρα του άεροπλάνου κι είναι μεγαλύτερης διαμέτρου απ' αυτήν. Στο έσωτερικό της, έκαττώνεται άπότομα η πίεσις των αέριων της έξατμίσεως, ενώ συγχρόνως ψύχονται με νερό, από 1900 βαθμούς σε λίγες έκατοντάδες μόνο. Είδικα διαφράγματα και η έσωτερική επένδυσις της συσκευής συντελούν επίσης στην κατάπνιξι του θορύβου, που ελάττώνεται έτσι σε 30—40 άντεσιμπέλς. Οι μηχανικοί έλπίζουν, με νεώτερες τελειοποιήσεις της συσκευής, να έπιτύχουν ώστε να μην άκούγεται ο θόρυβος δυνατότερα απ' τον ήχο ενός ισχυρού ραδιοφώνου.

στοις έπιστήμονες του Μοσκόβιου Παιδών του Τσινταϊνάσι. Πήραν λοιπόν γάλα από 30 νέες ήμερες και το έσπληγαν στο άσματο ποντικό, μαζί με ίον πολιομυελίτιδος. Παρατήρησαν έτσι ότι το γάλα που προερχόταν από ήμερες 2—5 μέρες μετά τον τοκετό, περιείχε κάποια άγνωστη ούσια που προφύλαττε απ' την πολιομυελίτιδα. Η ούσια αυτή διατηρείται στα 75% των γυναικών επί 11 ήμερες μετά τον τοκετό. Άν κατορθώσουν οι έπιστήμονες να εξακριβώσουν το είδος της, θα έρουν ίσως τον τρόπο της γενικής προστασίας απ' την πολιομυελίτιδα.

Η θυροτρισίνη

Η θυροτρισίνη, που άνακαλύφθηκε τελευταία, είναι ένα ισχυρότατο αντιβιοτικό, που προορίζεται, όμως, μόνο για έξωτερική χρήση (έπιφάνεια του δέρματος, ώρισμένοι έλαιογόνοι κλπ.). Μερικές σταγόνες από μία διαλυσι στο έκτακτομυριστόν είναι άρκετες για να εξαφανίσουν σε έλαχιστο διάστημα τη φλογώσι ενός έλαιογόνου. Άλλ' η χρήση του πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή, γιατί το φάρμακο αυτό είναι έξαιρετικά τοξικό. Παρουσιάζει, εξ άλλου, το μειονέκτημα ότι διαλύεται μόνο μέσα σε οινόπνευμα, που είναι έρεθιστικό για ώριμένους έλαιογόνους.

Η τοξίνη της τρέλλας

Είμε άληθινά έκπληκτική η άνακάλυψις που άνακάλυψε προσφάτως ένας γιατρός της Βαλτίας, ο δόκτωρ Ντέιβιντ Μάχτ. Το αίμα των τρέλλων, των ψυχροπαθών και των νευροσθενικών περιέχει μία τοξική ούσια, που δηλητηριάζει ώρισμένα είδη φυτών! Ο δόκτωρ Μάχτ ήρε αίμα από 1.200 άτομα, άναγήςσε σ' όλα αυτά τα δείγματα την «τοξίνη της τρέλλας» και ύποθεσε έτσι, εύκολα κι άκωνάστα, να ξεχωρίση τους τρέλλους και τους νευροσθενικούς απ' τους κανονικούς ανθρώπους. Δεν έχει εξακριβώσει όμως ακόμα αν η τρέλλα προκαλή το σχηματισμό της τοξίνης, ή αν άπεναντίας η τοξίνη φέρει την τρέλλα.

Οι διάφορες μορφές ΤΗΣ ΟΥΡΑΙΜΙΑΣ

Άπαράκτητη ή έγκαιρη διάγνωσις

Η αίματουρία κι' η ούραιμία είναι δύο άσθενείες τελείως διαφορετικές ή μία από την άλλη. Με την πρώτη απ' αυτές τις όνομασίες έννοούμε την έκχυσι αίματος μαζί με τα ούρα. Με τη δεύτερη, την αύξισι της άναλογίας της περιεχομένης μέσα στο αίμα ούρας.

Η ούραιμία είναι ένα από τα κύρια συστατικά του αίματος. Η παρουσία της, λοιπόν, μέσα στο αίμα ενός υγιούς ατόμου είναι το ίδιο κανονική όσον κι' η παρουσία σάκχαρου. Συμβαίνει, όμως, κάποτε η άναλογία της να ξεπεράσει το κανονικό όριο και τότε μιλούμε για ούραιμία.

Η ούραιμία οφείλεται σε μία διαταραχή της λειτουργίας των νεφρών. Όρισμένα στοιχεία, που έπρεπε να περάσουν στα ούρα από το άπαράμιλλο φίλτρο που είναι οι νεφροί, συσσωρεύονται τούναντιον μέσα στο αίμα. Προκαλούνται τότε διάφορα συμπτώματα, που διασαλεύουν την υγεία και θέτουν σε κίνδυνο κι' αυτήν ακόμη τη ζωή του άσθενούς.

Στην ήπια μορφή της ούραιμίας, ο άσθενής ύποφέρει από άνορεξία, πονοκεφάλους, ίλιγγους, έμετους και δεν έχει διάθεσι για εργασία. Σε βαρύτερες μορφές, παθαίνει όπτικές παραισθήσεις (βλέπει π. χ. μύγες που πετούν γύρω στο κεφάλι του κλπ.), αισθάνεται βόμβους στ' αυτιά και παρουσιάζει το φαινόμενο των συχνών και χωρίς προφανή αιτία ρινορραγιών. Κυριεύεται επίσης από «κράμπ» και, σε πολλές περιπτώσεις, νεκρώνονται προσκαίρα ένα ή περισσότερα δαχτυλά του. Η συχνουρία σ' αυτή τη μορφή της άσθενείας άποτελεί τον κανόνα. Η άπίσχνανσις κι' η άτονία, που έντεινούνται από τη μία μέρα στην άλλη, είναι επίσης δύο άλλα χαρακτηριστικά συμπτώματά της.

Η περιεχομένη μέσα στο αίμα ούραι θεωρείται ύπερβολική όταν ξεπερνάει τα 60 έκταστά του γραμμαρίου κατά λίτρον αίματος.

Άλλα τα συμπτώματα της ούραιμίας δεν είναι πάντοτε τόσο σαφή όσον εκείνα που σημειώσαμε παραπάνω. Σε μερικούς άσθενείς π. χ. ύπερισχύουν οι πεπτικές διαταραχές (ξηρό στόμα, διάρροια, έμετοι, άπίσχνανσις, κλπ.) και, μάλιστα, σε σημείο που μπορεί να οδηγήσουν σε σφαλερή διάγνωσι. Σε άλλους άσθενείς, προσβάλλεται κατά πρώτον λόγω το νευρικό σύστημα (έναλλαγές μελαγχολίας και ύπερδιεγέρσεως, παροληρημα, καταβλησις κλπ., που μπορούν να φτάσουν μέχρι τρέλλας). Ένισι ο αντίκτυπος στο νευρικό σύστημα είναι τόσο ισχυρός, ώστε ο άσθενής αισθάνεται ισχυρούς πόνους στους μύς, στίς άρθρώσεις, στο στήθος, στους ώμους κλπ., που τον κάνουν ν' άναπαύει από τη θέσι του σαν τρέλλος. Σε μορφές έξαιρετι-

κά βαρείες, όλα τα συμπτώματα που άναφέραμε άπαντώνται στον ίδιο άσθενή και όδηγούν σε μία κομωτική κατάσταση και κατόπιν στο θάνατο.

Μία άλλη έπικίνδυνη έκδήλωσις είναι η έγκεφαλική αίμορραγία, με όλα τα τραγικά έπακόλουθά της.

Η ποικιλία αυτή των συμπτωμάτων δίνει στην ούραιμία διάφορες μορφές και έξαπατά πολλές φορές τον άσθενή, που άποδίδει τη διαταραχή της υγείας του σε παντός είδους αιτίες έκτος από την πραγματική.

Όπως και προκειμένου για τις χρόνιες νεφρίτιδες, οι μολύνσεις των δοντιών ή των άμυγδαλών μπορούν επίσης να προκαλέσουν ούραιμία. Άλλες αιτίες, αλλά λιγότερο συνήεις, είναι η σύφιλις, ο διαβήτης, η ποδάγρα, διάφορες δηλητηριάσεις και ιδίως από μόλυβδο, ή ελάττωματική διαμόρφωσις των ούροφόρων άγωγών κλπ. Άλλά στις περισσότερες περιπτώσεις, η ούραιμία έπέρχεται χωρίς προφανή αιτία.

Οποιαδήποτε κι' αν είναι η μορφή της άσθενείας έπιβάλλεται άστυροτάτη διάιτα. Τα καρκεύματα κι' οι σάλτσες πρέπει να έξοδελισθούν τελείως. Άπαγορεύονται επίσης τα θαλασσινά, τα σπαράγγια κι' οι φράουλες. Σε περίπτωση έμφανίσεως οίδημάτων, το άλάτι πρέπει να καταργηθή. Το κρέας πρέπει να περιορισθή στο έλάχιστον, αν όχι να καταργηθή τελείως. Επίσης, τα ψάρια, τα φασολικά, τα μπιζέλια, το τυρί και τα ξηρά άμύγδαλα. Θα περιορισθούν, τέλος, το ψωμί, τα ζυμαρικά, το γάλα, τα αγά, τα καρύδια κλπ.

Κατά τα τελευταία χρόνια, μερικοί έπιστήμονες κατέφυγαν σε χειρουργικές έπεμβάσεις, για να θεραπεύσουν την ούραιμία. Άλλά τα άποτελέσματα δεν έδικαίωσαν τις έλπίδες που είχαν στηριχθή στον τρόπο αυτό της θεραπείας.

Κατά κανόνα μία άστυρη διάιτα έπαναφέρει ταχύτητα την άναλογία της ούρας στο κανονικό επίπεδο. Το σημαντικότερο, λοιπόν, σ' αυτή την άσθενεία είναι η έγκαιρη διάγνωσις, που μπορεί να τη κάνουν οι άποτελεί έγγυήσι της πλήρους και ταχείας θεραπείας. Κάθε καθυστέρησις στο ζήτημα αυτό μπορεί ν' άποδή μοιραία.

Δόκτωρ ΡΟΖΕ ΜΙΣΕΛ

ΟΟ

Το «κόκα—κόλα» χαλάει τα δόντια

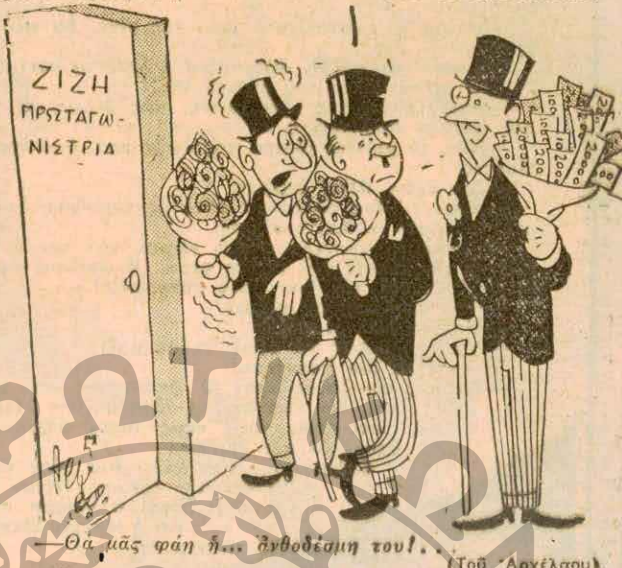
Ο Άμερικανός δόκτωρ Μακ Κέυ άνακάλυψε μία παρατήρησι του όχι πολύ εύχρηστη για τους κατασκευαστές και τους άμετρητους καταναλωτές του «κόκα—κόλα»: Φαίνεται ότι το τόσο δημοφιλές αυτό ποτό μαλακώνει τα δόντια, με το φασφωρικό όξύ που περιέχει, κι' έπομένως αυτελεί στη γρήγορη φθορά τους. Ο δόκτωρ Μακ Κέυ, καθηγητής της διαιτητικής στο Πανεπιστήμιο Κόρνελ, άφισε μερικά ανθρώπινα δόντια βουτηγμένα σε «κόκα—κόλα» επί 2 ήμερες, και διαπίστωσε ύστερα ότι είχαν μαλακώσει πολύ. Παρατήρησε εξ άλλου ότι διαλύονταν σιγά—σιγά οι τροπείτες ποντικών στους οποίους έβιδε ως μόνο ποτό «κόκα—κόλα» επί 6 ήμερες.

Οι κατασκευαστές του ποτού αυτού έχουν άναστατώη με την άνακάλυψι αυτή.

Τελωτοθεραπεία

Μου δανείζεις, τουλάχιστον, το κρόνο σου, μέχρι αύριο το πρωί...

Θα μας φάν η... άνηθοειή του!

Ο ύποχρεωτικός οδηγός: Άνε, δεσποινίς, τελειώνει με το καθρεφτάκι! Έχει μισή ώρα που σπινάει ο σταθμάρχης!

Η ΤΑΝ μιά εποχή

που η Μπέττυ
Μέλτον γνώρι-
ζε το μεγάλο
Μπόμπ Μορ μονάχα απ' την οθόνη. Ο Μορ
ήταν κιόλας διάσημος, ένας απ' τους πιο
μεγάλους καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ, εκεί-
νος που κέρδιζε τα πιο πολλά. Η Μπέττυ
όταν τον έβλεπε στην οθόνη όνειρευόταν πως ίσως μιά
μέρα να τον γνωρίσει... όταν η τύχη θα τόφερνε να γίνει
κι αυτή ηθοποιός του κινηματογράφου.

Επειτα από χρόνια, σαν έγινε δέκα οχτώ χρονών, η
Μπέττυ κατάφερε να πάει στο Χόλλυγουντ, κουβαλώντας
μαζί της τις ελπίδες της και τα όνειρά της. Την προσέ-
λαβαν σ' ένα στούντιο και η τύχη τη βοήθησε να «παι-
ξη» πλάι στο Μορ. Να «παιξη» είναι σχήμα λόγου, γιατί
στη σκηνή που λάβαινε μέρος δεν έλεγε τίποτ' άλλο πα-
ρά δύο «ναί», σε κάτι ερωτήσεις που της έκανε ο παρ-
τεναίρ της. Και γι' αυτά τα δύο «ναί», ο σκηνοθέτης
αναγκάστηκε να γυρίσει τη σκηνή έφτα φορές, χαλώντας
αρκετά μέτρα ταινίας.

Η Μπέττυ ήταν απογοητευμένη όταν βγήκε απ' το
στούντιο. Έκείνη την ώρα, ο μεγάλος καλλιτέχνης ανέ-
βαινε στο αυτοκίνητό του. Μόλις είδε την κοπέλλα, νευ-
ρίασε.

— Ήθελα να σ'ας ζητήσω συγγνώμη, κύριε, είπε τα-
πεινά η Μπέττυ. Έκανα ό,τι μπορούσα...

— Πάλι καλά, γιατί αναρωτιόμουν πόσες βδομάδες θα
χρειάζονταν για να γυρίσει αυτή η σκηνή.

Η Μπέττυ κοκκίνισε, ζώηρα, ανίκανη ν' αθροίσει λέξι.
Αυτό φάνηκε πως διασκέδασε το Μπόμπ και τα νεύρα του
καλμάρισαν.

— Άνέβα στ' αυτοκίνητό μου, της είπε, θα σε συνο-
δεύω σπίτι σου.

Εκίνησαν σιωπηλοί. Φοβισμένη η Μπέττυ κύτταζε το
Μπόμπ με την άκρη του ματιού της.

— Φαντάζομαι, της είπε αυτός, πως θέλεις να γίνης
μια μεγάλη καλλιτέχνης.

— Είναι το μεγάλο όνειρό της ζωής μου, ομολόγησε η
Μπέττυ.

— Δεν έχεις άλλα όνειρα;

— Είχα κι' ένα άλλο, μα αυτό εκπληρώθηκε όταν με
καλέσατε στο αυτοκίνητό σας.

Ο Μπόμπ χαμογέλασε και γύρισε και την κύτταξε
σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Η αφέλειά της τον
διασκέδαζε και τον ξεκούραζε συγχρόνως.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε.

— Μπέττυ Μέλτον.

— Μπέττυ, θέλεις να φάμε άποψε μαζί;

— Η κοπέλλα δεν απάντησε.

— Λοιπόν; την ξαναρώτησε. Θ' απαντήσεις μόνο μ' ένα
ναί, δεν είναι δα και τόσο μεγάλη λέξι. Την
είπες πριν τρεις ώρες τόσες φορές... Άς
δούμε αν την έμαθες...

Φυσικά, την είχε μάθει πια αυτή τη λέξι
και δεν την ξέχασε. Ήταν ο ρό-
λος της. Έτσι ο Μπόμπ αποφά-
σιζε και η Μπέττυ έλεγε ναί,
πάντα ναί.

Διόθηματικό διήγημα

Από το μικρό ξενοδοχείο όπου είχε ζήσει ως τότε, ο
Μπόμπ την πήγε σε μιά χαριτωμένη βιλλίτσα, κάπως
ξεμοναχισμένη, που νοίκιασε γι' αυτή στη Σάντα Μόνι-
κα. Εκεί, στις πολύ σύντομες μέρες της αναπαύσεως, ά-
πο μιά ταινία στην άλλη, περνούσαν μαζί μακρές ώρες,
καθισμένοι στον κήπο, αντίκρου στη θάλασσα. Εκεί ο
Μπόμπ, αφού διάβαζε τους ρόλους του ξεκουραζόταν ά-
κουμπώντας στα γόνατά της. Στο μεταξύ οι σχέσεις τους
παρέμεναν κρυφές και προσπαθούσαν, όπου πήγαιναν,
να κρύβονται.

— Μιά μέρα, Μπέττυ, της είχε πη ο Μπόμπ, ίσως παν-
τρευτούμε. Για την ώρα είν' αδύνατο, το καταλαβαίνεις.

Η Μπέττυ καταλάβαινε. Δεν γύρευε τίποτα, ένοιωθε
μάλιστα ευγνωμοσύνη γι' αυτόν, για τη λίγη αγάπη που
της πρόσφερε, για κάθε ώρα που περνούσε μαζί του,
για κάθε φιλή, κάθε χόδι, κάθε χαμόγελο, κάθε γλυκό
λόγο. Καταλάβαινε πως ένας μεγάλος καλλιτέχνης όπως
ο Μπόμπ δεν μπορούσε να κάνει περισσότερες παραχω-
ρήσεις σε μιά κοπέλλιτσα σαν κι αυτή. Ίσως ο Μπόμπ
ναχε μίαν άλλη γυναίκα ή και πολλές άλλες. Ίσως μια
μέρα να την παρατούσε κι' όλας. Δεν την ένοιαζε. Τούλεγε
πάντα ναί σ' ό,τι της γύρευε.

Μιά μέρα, ο Μπόμπ της ζήτησε να παραιτηθ' απ' το
όνειρό της ν' αναδειχθ' στον κινηματογράφο.

— Άκουσε, μικρούλα μου, της είπε. Δεν μ' αρέσει να
φαντάζομαι ότι μπορώ να γίνης και συ κάποια μέρα
μια κοίκα ψυχή και βαμμένη, δίχως ψυχή, σαν αυτές
που παίζουν μπρος στο φακό και συνεχίζουν τον ίδιο
ρόλο και στη ζωή τους. Θάχανες, μικρή μου Μπέττυ,
την αφέλειά σου, τη δροσιά σου, όλ' αυτά που με γοη-
τεύουν. Θέλεις να παραιτηθ' απ' το μεγάλο σου όνειρο
για μένα, αγάπη μου;

Ήταν για τη Μπέττυ η πιο σκληρή παραχώρησι που
του έκανε. Το Χόλλυγουντ ήταν γι' αυτή το μοναδικό
της όνειρο, η μαγική πολιτεία, το πάθος που είχε από
μικρή. Ωστόσο, το απαρνήθηκε για χάρι του γιατί τον
αγαπούσε. Και η ζωή τους κυλούσε ωραία κι' απλή.

Κάποιο βράδυ ο Μπόμπ γύρισε στη βιλλίτσα πιο νω-
ρίς απ' ό,τι το συνήθιζε. Τη φίλησε πιο θερμά, πιο γλυκά
και παίρνοντάς την στην αγκαλιά του την πήγε στο σα-
λονάκι. Φαινόταν πιο εύθυμος, πολύ χαρούμενος, γιατί
έκείνο το πρωί, είχε αναεώσει το συμβολαίο του με τη
«Μέτρο» με όρους ακόμα πιά έπωφελες γι' αυτόν.

— Αυτό είναι το πρώτο νέο, της είπε καθώς άναβε το
πούρο του. Μα έχω και μίαν άλλη είδησι να σου πώ, μι-
κρούλα μου. Μάντεψε. Αποφάσισα να σου παραγγείλω
ένα θαυμάσιο νυφικό φόρεμα. Θα παντρευτούμε την άλλη
βδομάδα και τώρα θέλω να μου πής που θέλεις να πε-
ράσουμε το μήνα του μέλιτος.

Τα μάτια της Μπέττυ γεμίσαν δάκρυα, μα ήταν δά-
κρυα χαράς, γιατί τέτοια ευτυχία δεν την είχε φανταστή.

— Σου κάνει εντύπωσι αυτό; της είπε ο Μπόμπ χαί-
δεύοντας τα μεταξένια μαλλιά της. Μα θα σου εξηγή-
σω άμεσα. Μάθε, λοιπόν, πως σε κάθε συμβολαίο, ο
παραγωγός βάζει ώρισμένους όρους. Μερικοί όμως από
αυτούς είναι ήλιθιοι. Φαντάσου ότι στ'

συμβόλ που έ-
ληψε υπήρχε έ-
νας ό που μοι
άπαγο να παν
τρευτώ. Είμαι
να φασμένος
να πω για
ποινική πίν-
τε χιλιάρια.

Η Μπέττυ γέ-
κωσε κεφάλι της και τον κύτταξε σιωπηλή.

— Λοιπόν γι' αυτό; φειθύρισε.

— Ήτο το λόγο, είπε ο Μπόμπ γελώντας, δεν
σου άρεσε τώρα να γίνης γυναίκα μου. Γιατί
ή «Μέτρο» ακύρωνε το συμβολαίο και θα πληρώνα
και τις χιλιάδες δολλάρια. Τώρα όμως κατάφερα
να μη πω στο συμβόλαιο ο ήλιθιος αυτός όρος.
Μπορώ παντρευτώ όποτε θέλω και μ' όποιαν θέλω. Και
θα σε παντρεύω γρήγορα γιατί σ' αγαπώ πολύ! Το κα-
ταλάβαινε.

Φυσικά η Μπέττυ καταλάβαινε ότι ο όρος του συμβο-
λαίου ως τώρα το έμποδισε: η ποινική ρήτρα των
πέντε χιλιάδων δολλαρίων! Να θυσιάσει πέντε χιλιάδες
δολλάρια για την «αγαπημένη του» το θεωρούσε πολύ!

Κι' ως εκείνη δεν του είχε γυρέψει ποτέ τίποτα και
δεν άνοιγαν πως μια μέρα ο Μπόμπ θα μπορούσε να
την πρευτή. Τού τα είχε προσφέρει όλα, επειδή τον ά-
γαπούσε δίχως άντολλάγματα. Είχε θυσιάσει την καρ-
δερά, τα όνειρά της, τα νιάτα της, την όμορφιά της,
για τούτα αυτά. Κι' αν ο Μπόμπ της έλεγε, μιά
μέρα φύγη, ήταν έτοιμη και γι' αυτό ακόμα.

Κι' ως, ενώ ο αγαπημένος της της έλεγε πως την ά-
γαπούς δεν την είχε παντρευτή ως τώρα για να μη θυ-
σιάσει χάρι της, πέντε χιλιάδες δολλάρια! Γι' αυτό
τό ποτ'αν έτοιμος να την απαρνήθ'!...

— Άν, μικρούλα μου; Δεν μου απάντησες... Σε σώ-
τησα θέλεις να με παντρευθ'ς, της είπε.

Η Μπέττυ σηκώθηκε όρθη, χωρίς ν' άπαν-
τήση, αλογιζόταν τα λίγα πράγματα που
θαδούσε δυο βαλίτσες της και θαπαιρνε
μαζί, αφήνοντας πίσω της τη βιλλίτσα,
τη Σα Μόνικα, το Μπόμπ, το μοναδικό
της έρα, για πάντα... Και με πολλή
πικράν καρδιά, με άπεραντη άπο-
γοήτη στην ψυχή, καταλάβαινε πως
θαδούσε το πρώτο ο-
χι στάντα αυτόν, που
τον είλαγαπεί πιο πο-
λύ κι' τον εαυτό της,
πιο πικρά απ'
τη ζωή, απ'
ό,τι ήθε στον
κόσμο.

Ζ. ΡΜΩ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΟΧΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραβιά καταρθώνει να εξασκήσει το δεσμοφύλακα, τον δίνει και τον φωνάζει, σίγουρος πως μ' αυτό τον τρόπο θα καταρθεί να δραστηριοποιηθεί. Μά οι αποπειρές του αποτυγχάνουν. Συναντά μάλιστα έναν άλλο δεσμοφύλακα στο διάδρομο και σαστίζει. Τον υποψιάσθηκε άραγε; Ίσως όχι...

«Ο φίλος μου ο αρχιδιάβολος είναι μαζί μου!» συλλογίστηκε ο κακούργος και χαμογέλασε. Γρήγορα-γρήγορα κατόπιν μπήκε στο κελί του κι' έκλεισε προσεκτικά την πόρτα. Τό βλέμμα του έπεσε άμέσως στον αιχμαλώτο του:

Ο δεσμοφύλακας τον κύτταζε μ' έναν τρόπο αλλόκοτο. Ή έκφραζε του προσώπου του έδειχνε θαύμα, άγρια ικανοποίηση.

Ο Ραβιά ένοιωσε όλο του το κουράγιο να λυγίσει. Τι έσημαινε αυτό; Χωρίς άλλο, ο αιχμαλώτος του είχε ακούσει τα θήματα του συνδέλφου του που πέρασε απ' έξω από δίπλα. Είχε ακόμα καταλάβει πως ο κακούργος κι' ο δεσμοφύλακας είχαν καταταρωθεί.

Μήπως, την είχε πάθει σαν ήλιθιος; Μήπως ο δεσμοφύλακας τα είχε μαντέψει όλα και σαν τετραπέρατος υπάλληλος, είχε παίξει περίφημα το ρόλο του; Οι σκέψεις αυτές έκαναν τον κακούργο ν' ανατριχιάσει. Πλησίασε στο κρεβάτι και ρώτησε το φύλακα:

— Γιατί με κυττάζεις έτσι, γελοίο; Τό παλιόμουντρό σου λάμπει από ευχαρίστηση. Τί διάβολο συμβαίνει λοιπόν;

Ο φύλακας χαμογέλασε και κούνησε απειλητικά το κεφάλι του.

Ο Ραβιά σκύλισε απ' το κακό του.

— Μή γέλας, δάκα! μούγρισε, "Αν την έπαθα άσχημα, εσύ θα πληρώσης τα σπασμένα!..."

Ετρεξε ύστερα στην πόρτα κι' άφουγκράστηκε. Δεν άκούγονταν κανένας ύποπτος θόρυβος.

«Μπα, σκέφτηκε ο κακούργος, άδικα χάνω τό κουράγιο μου. Αυτός ο κανάγας προσπαθεί να με τρομοκρατήσει. Μά δεν είμαι απ' τους ανθρώπους που σαστίζουν εύκολα. Θα φύγω από δω μέσα, έστω κι' αν χρειαστή να στραγγαλιστώ όλο το προσωπικό της φυλακής!...»

Ενώ έκανε τις σκέψεις αυτές, άκουσε ξαφνικά τον ήχο ενός κουδουνιού που χτυπούσε δαιμονισμένα προς τό μέρος που ήταν τό γραφείο του διευθυντή των φυλακών.

Σταμάτησε άμέσως και κύτταξε τό φύλακα.

— Τί σημαίνει αυτό; τον ρώτησε.

— Έκείνος χαμογέλασε και πάλι σαρκαστικά.

— Τί σημαίνει αυτό, σκύλε;

Ο κακούργος σκέφθηκε για μία στιγμή, να του βγάλει τό φέμωτο. Είχε σκύψει από πάνω του, μά δισταζε ακόμα. Είπε τότε τό φύλακα να του γνέφει με τό βλέμμα να τον λύσει.

— Έστω, είπε, θα σου βγάλω για μία στιγμή τό φέμωτο. Κάτι θέλεις να μου πης, όπως μαντεύω.

Με γρήγορες νευρικές κινήσεις του έλυσε τό φέμωτο απ' τό στόμα.

— Λοιπόν; ρώτησε άνηχόμενα.

Ο δεσμοφύλακας άνάσανε βαθεία και του άπάντησε:

— Λοιπόν... έχασες τό παιγνίδι!

— Άφισε τ' άστεία, άνόητε, γιατί θα μ' αναγκάσει να σέ πνέω. Έξηγήσου: Γιατί χτυπάει έτσι αυτό τό κουδούνι;

— Σου τό είπα: Έχασες τό παιγνίδι, Ραβιά!

— Τί έννοεις; τραύλισε ο κατάδικος νειώθοντας τό αίμα του να παγώνει. Προκειται για μένα;

— Ναι, Ραβιά, για σένα.

— Ξέρουν ότι...

— Τό έμαθαν.

— Από ποιόν;

— Από τό δεσμοφύλακα που συνάντησες πριν από λίγο στο διάδρομο.

— Με κοροϊδεύεις!... Λές ψέμματα!...

— Σου λέω την αλήθεια, Ραβιά.

— Α, έτσι; αυτό θα τό δούμε. Δεν θα τους άφισα να με πλησιάσουν. Και σύ η χείρα σου τόσο. Θα πληρώσης τα σπασμένα!...

Ο δεσμοφύλακας τον κύτταζε τώρα με τόπου.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛ

Όρδα-κεφτά

Είσαι αναίσθητο κορμί κι' όλο γυρεύεις άφορομή, Φρουά, να με συγχύσεις.

Μή με περνάς για κουντενέ και γι' άνοειάτσια μοντέ— μή μου ξαναμιλήσεις.

Γνωσί δεν έχεις ούτε νού και για φορέματα καινού— ξανά μούδαλες πλώρη.

Δεν μου τη σκάς, βρε συσσυρά— όπως τη σκάσαν μια φορά του δόλιου του Μπαχώρα.

Έχω ρεστάρει από λεφτά κι' όταν άκούω για σπατά— μου κόβεται ή άνάσα.

Τά έχω, βρε ξεμυαλισμέ— τά παραδάκια μετρημέ— για φούμα και για (μάσα.

Ός την ήμέρα που θα (λύω— τό φουσανάκι τό πα— (λήθ θα βάξης, ρε Φρο— (σάκι.

Πώς; Θεός καινού—; (Τότε ιδού: πάρ' την παλά μου (τζογαδού— και κάνη ταγιεράκι!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο Ραβιά του ξαναφόρεσε τό φέμωτο και περίμενε.

Δεν πέρασε και πολλή ώρα. Κι' αυτή-χρησαν ξαφνικά βήματα πολλών ανθρώπων που πλησίαζαν βιαστικά.

Ο κατάδικος γύρισε και κύτταξε τό δεσμοφύλακα.

«Έρχονται!...» του έγνεψε εκείνος.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία.

Ο δεσμοφύλακας τον είχε γνωρίσει στο διάδρομο, είχε μαντέψει τί συνέβαινε και συγκρατώντας την άπορία του έτρεξε και είδοποίησε τό διευθυντή των φυλακών.

— Κατάρα!... σούλιασε ο Ραβιά, και πρόσθεσε άμέσως:

— Δεν τό θέλησε ο διάβολος! Μά άφού πρόκειται να πεθάνω, θα πληρώσουν ά- κοίδια τό τουάσι μου!...

Πριν ο διευθυντής των φυλακών με τους άνωτάτους του πλησίασαν στην πόρτα, ο Ραβιά πήδησε σαν άγριο θηρίο κι' έρριξε μια ματιά έξω απ' τό παραθυράκι.

Ναι, δεν έκανε λάθος ο αιχμαλώτος του. Αυτοί ήσαν!...

Οι φρουροί κρατούσαν όπλα.

Ο Ραβιά έτοιζε τά δόντια του.

— Θα τό δειξω πως έξω να πεθαί- νω! μούγγοισε.

Γρήγορα-γρήγορα πλησίασε τον αιχμα- λωτό του. Τον άσπαζε στα γερά του χέ- ρια, τον άνασκήκωσε και τον κάθισε στα γόνατά του.

Έτσι είχε ένα πρώτης τάξεως ζωντανό ταμπουρί.

Συγχρόνως του έλυσε τό φέμωτο.

— Θα μου χρεισάσεις ίσως ως... διερμη- νέες, του είπε σαρκαστικά.

Και πρόσθεσε:

— Πρόσεξε καλά! Να είσαι φοδόνιμος. Γιατί διαφορετικά θα πέσης πρώτος!...

Ο δεσμοφύλακας θέλησε να πη κάτι, μά δεν πρόλαβε.

Στό μεταξύ ο διευθυντής με τους άνω- τάτους του είχαν φτάσει έμπρός στην πόρτα.

Ο Ραβιά ήταν καλά προφυλαγμένος πί- σω από τον αιχμαλώτο του. Μόνον τό κε- φάλι του κρατούσε άφύλακτο.

Ο διευθυντής των φυλακών έρριξε ένα βλέμμα απ' τό παραθύρο, είδε τί συνέ-βαινε και φώναξε:

— Ραβιά!...

— Τί θέλεις; ρώτησε ο κατάδικος.

— Θέλω να σου πω πως είσαι τρε- λός, Ραβιά! Γιατί τό έκανες αυτό;

Ο Ραβιά δεν του άπάντησε.

— Τί έλπίσεις, Ραβιά; Κανείς δεν υπο- ρεί να ξεφύγει από δω μέσα και μάλιστα ένας θανατοποινίτης!...

Πάλι ο κατάδικος δεν του άποκρίθηκε.

— Έλα, Ραβιά, συνέχισε ο διευθυντής.

— Άφισε τ' άστεία, Πάψε να παιδισαίχης!...

— Άφισε τό δεσμοφύλακα έλεύθερο.

— Ποτέ! σούλιασε ο κακούργος.

— Τρελλάθηκες;... Δεν έχεις να κερδί- ζης τίποτα. Θα πάρης στο λαιμό σου και τό δυστυχημένο τό δεσμοφύλακα.

— Αυτό μου είναι άδιάφορο.

— Δεν σε φανταζόμουν τόσο άνόητο, Ραβιά. Ός πότε θα κρατήση τό πείσμα σου;

— Ός που να μ' άφίσετε να φύγω.

— Άσφαλώς έχασες τό μυαλό σου!

— Σου τό είπα: Δεν φεύγει κανένας από δω μέσα, γιατί έτσι τό κάπνισε.

— Έγώ θα φύγω.

— Όχι, Ραβιά, δεν θα φύγης.

— Θα φύγω!

— Δεν σκέφτεσαι την αίτησι χάριτος που υπέβαλες;

— Φτάνουν οι κοροϊδίες! Δεν είμαι τόσο βλάκας όσο φανταζόσαστε. Ξέρω πως ή αίτησι χάριτος άπορρίφθηκε!

— Κάνεις λάθος. Ποιος σου τό είπε αυτό;

— Τό μυαλό μου.

— Κάνεις λάθος σου λέω, επιδεινώνεις ή θέσι σου.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά.

— Έπί τέλους ως πότε θα κρατήση σύ- τη ή ιστορία; Σκέψου λογικά. Σου υπό- σχομαι πως δεν πρόκειται να κάμω γνω- στο στις άρχες αυτό που έκανες. Σου δί- νω τό λόγο της τιμής μου.

— Δεν μου χρειάζεται.

— Τί θέλεις επί τέλους; Θέλεις να δια- τάξω τους φρουρούς να σε πυροβολήσουν;

— Άς τό κάνουν αν μπορούν. Θα σκο- τώσουν τον άνθρωπό σας.

— Θα μετανοιώσης για τό πείσμα σου και την τρέλλα σου αυτή.

— Δεν τό πιστεύω. "Αν θέλετε να μη στραγγαλιστώ τό δεσμοφύλακα, θα μ' άφί- σετε να φύγω...

Ο διευθυντής των φυλακών έμεινε ά- λαλος. Κατάλαβε πως ο άνθρωπος εκεί- νος, ο παρωμένος κακούργος, είχε χάσει τά λογικά του στο πλίσιασμα της σκλη- ρής τιμωρίας που τον περίμενε.

Μόνον ένας τρελλός θα πρότεινε μια τέτοια λύσι.

Ο διευθυντής άπευθύνθηκε τώρα στο δεσμοφύλακα και του μίλησε άυστηρά:

— Άνόητε, θα τό πληρώσης με τό ζωή σου! Πως άφισες να σ' αϊμαλώτιση;

— Κύριε διευθυντά, τραύλισε ο δυστυ- χισμένος άνθρωπος, νόμισα πως ήταν βα- ρειά άρρωστος. Τόν είδα να κυλιέται κά-τω ανάσπαστος. Κανένας, κι' ο πιο έξυπνος δεν θα φανταζόταν ένα τέτοιο πράγμα, μά τέτοια τρέλλα!...

Εμπήκα στο κελλί κι' έσκυψα να τον σκοτώσω. Έτσι μπόρεσε να μ' άσπάζη απ' τό λαιμό και να με δέση...

— Θα χάσης τη θέσι σου και τη ζωή σου ίσως.

Ο δεσμοφύλακας θέλησε να πη κάτι.

Μά ο Ραβιά τον άσπαζε απ' τό λαιμό και του φώναζε:

— Φτάνει!... Δεν μου άρέσουν οι φυλα- ρίες. Άς τελειώσουμε!...

Να τελειώνουν!

Ένας φρουρός είχε χάσει κι' όλας την κίνηση του όπλου του μέσα απ' τό κιγ- κλιδοφρακτο παραθυράκι της πόρτας.

Ο Ραβιά τό είδε και κούφτηκε όσο μπορούσε πίσω απ' τό δεσμοφύλακα, τσι- ζοντας με λύσσα τά δόντια του.

Ο παροβόλουσαν!

Ο κακούργος δεν τό φοβόταν αυτό, προς τό παρόν τουλάχιστον.

Για τελευταία φορά ο διευθυντής των φυλακών του φώναξε:

— Παραδόσου, Ραβιά!

— Όχι!...

Αμέσως ο διευθυντής έσκυψε και ψιθύ- ρισε κάτι σ' έναν απ' τους δεσμοφύλακες.

Έκείνος έφυγε άμέσως.

Ακολουθήσε άπόλυτη σιωπή.

Δεν άκούγονταν παρά ή λαχανιασμένη ά- ναπνοή του αιχμαλώτου δεσμοφύλακα.

Ο κακότυχος άνθρωπος κατάλαβε πως, ό,τι κι' αν συνέβαινε, την είχε άσχη- τη θέσι του, αν χάσω τη ζωή μου και μεί- νουν άφαντά: Δεν φοβόμυαι τό θάνατο... Τά παιδιά μου συλλογίζομαι!... Λυπήσου με κι' ο Θεός!...

— Μή μου μιλάς για τό Θεό! μούγ- γοισε φρενιασμένος ο κακούργος.

— Κι' όμως μ' αυτά που κάνεις θα βοε- θής πολύ γρήγορα μπροστά του. Αυτό δεν λυγίζει τη σκληρή καρδιά σου;

— Θέλω να ζήσω κι' εγώ, διάβολε. ό- πως τό θέλεις και σύ.

— Μά εγώ δεν έκανα κανένα κακό.

— Κι' εγώ τί κακό έκανα; Με καταδί- κάσανε άδικα.

Ο δεσμοφύλακας κατάλαβε ότι οι Ικε- σίες του πηγάναν χαμένες. Βρισκόταν στα ύψια ενός θηρίου!

Έσκυψε τό κεφάλι του και σάπασε.

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο, μισή ώρα,

Στό έρχόμενο Πασχαλινό τεύχος

Άρχίζει τό νέο συγκλονιστικό κοι- νωνικό μυθιστόρημα του γνωστού Γά- λου συγγραφέως ΠΩΛ ΑΙΓΡΕΜΟΝ:

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μιά ώραία και αφάνταστα γοητευ- τική κόμηση γυρίζει με τό σύζυγό της από ένα μακρινό ταξίδι. Όλοι τρέχουν να τη σφίξουν στην άγκαλιά τους: Ή μεγαλύτερη κόρη της, οι φί- λλοι, οι γνωστοί. Μόνον ή μικρότερη κόρη της, ένα ευαίσθητο και φιλάσθε- νο κορίτσι φωνάζει σπαρακτικά: «Δεν είναι αυτή ή μαμά μου!... Θέλω τη μαμά μου!...»

Έτσι αρχίζει μία τραγωδία που τη σκεπάζει βαθύ μυστήριο.

Παράφοροι έρωτες, άγρια μίσση, σατανικές εκδικήσεις, δραματικές συγ- κρούσεις, τρυφερά είδύλια, φοικιαστι- κες τραγωδίες σ' έξωτικές χώρες, κά- νουν τό μυθιστόρημα αυτό μοναδικό στο είδος του, άβυσσος σε πλοκή, συνταρακτικό ένδιαφέροντος, ένα έρ- γο που προκαλεί μεγάλες συγκινήσεις και ειλκρινή δάκρυα.

Κανένας δεν μιλούσε.

Και όμως τους έπνιγε όλος ή άγωνία, ή πιο θαυμάσιη άγωνία.

Τί έπρόκειτο να συμβή;

Τέλος, βήματα άνηχήσαν στο διά-δρομο.

Ο Ραβιά τσίττωσε τ' αυτιά του. Τό ι- διο έκανε κι' ο αιχμαλώτος του.

Ο διευθυντής των φυλακών γύρισε και κύτταξε αντίκου μ' άνακούφισι.

Τά βήματα πλησίασαν και σταμάτη-σαν μπροστά στην πόρτα.

Ήταν ο Εισαγγελέας, τον όποιο είχε καλέσει έπείγοντως ο διευθυντής.

Στό δρόμο ο δεσμοφύλακας είχε εξηγή- σει, με λίγα λόγια, στον Εισαγγελέα τά διατρέχοντα στις φυλακές.

Ο διευθυντής έόπευσε να τον πληρο- φορήσει καλύτερα.

Για μερικά λεπτά είχαν άπορροθή λίγα θέματα πού πέρα κι' μιλούσαν χαμηλό- φωνα. Έπειτα ο Εισαγγελέας πλησίασε στο παραθυράκι της πόρτας του κελιού του μελλοθανάτου. Έρριξε τό βλέμμα του

μέσα, είδε τον κατάδικό πίσω απ' τό ζων- τανό ταμπουρί του και του φώναξε:

— Ραβιά, με γνωρίζεις. Είμαι ο Εισαγ- γελέας. Για τό καλό σου σε συμβουλεύω ν' άφήσης άμέσως έλεύθερο τό δεσμοφύλακα και να περιμένεις φρόνιμα την άπάντησι στην αίτησι χάριτος που υποβάλες.

Τό πρόσωπο του κακούργου σκοτεινί-α-σε από όργη. Με σφιγμένα τά δόντια ά-πάντησε στον Εισαγγελέα:

— Σε γνωρίζω... και δέβαινα σε γνωρί- ζω. Έκανες ό,τι μπορούσες για να κατα- δικάσες έναν άθώο. Έκανες ό,τι μπορούσες για να με στείλεις στη φυλακή, στο δημό-ιο, φτάνουν, λοιπόν, τά γλυκόλογα.

— Αν καταδικάστηκες δίκαια ή άδικα, θα τό κρίνουν εκείνοι που θα σου άπονει- μουν τη ζωή...

Ο Ραβιά γέλασε άγρια, σαρκαστικά.

— Ήρθες εδώ για να μ' έμπαίξεις; φώ- ναξε.

— Έτσι νομίζεις, Ραβιά;

— Ναι, έτσι νομίζω, ή καλύτερα είμαι σίγουρος γι' αυτό.

— Πολύ καλά, δεν έπιμένω. Σου λέω μόνον ότι επιδεινώνεις τη θέσι σου.

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός και σε παρακαλώ, να μ' άφήσης ήσυχο.

— Ραβιά, εν όνόματι του νόμου, σε δια- τάζω να έλευθερώσης τό δεσμοφύλακα και να παραδοθής.

— Όχι, αυτό δεν θα τό κάμω. Δεν εί-μαι τόσο βλάκας όσο νομίζετε. Δεν θα πα- ραδοθώ στα χέρια σας για να με σφάξετε σαν πρόβατο! Με καταδικάσατε σε θάνα- το ενώ είμαι άθώος. Θέλω να φύγω από δω. Για να έλευθερώσω τό δεσμοφύλακα πρέπει να με βεβαιώσετε, στο λόγο της τιμής σας, ότι θα με άφήσετε να φύγω!...

Ο κατάδικος μιλούσε μ' έξαψη, σφιγ- γοντας με λύσσα άπάνω του τον κακότυχο δεσμοφύλακα, που ή άγωνία του ήταν άπε- ριγράπτη.

Ο Εισαγγελέας κούνησε τό κεφάλι του. Καταλάβαινε ότι ή άπελπισία κι' ο τρό-μος του θανάτου είχαν μισοτρελλάνει τό Ραβιά.

Γι' αυτό δεν έπέμεινε περισσότερο. Ψιθύρισε κάτι στο διευθυντή των φυ- λακών και άπομακρύνθηκαν άμέσως.

Εμπρός στην πόρτα του κελιού έμει-ναν δυο δεσμοφύλακες και τρεις ένοπλοι φρουροί.

Ο Ραβιά, αν και ήταν έξαλλος, μάντε-ψε γιατί τον είχαν άφήσει και είχαν φύγει. Πήγαιναν να συσκευάσουν και να πάρουν μίαν άπόφασι.

Μέσα στην παραζάλη του πίστευε ακό-μα πως ίσως θα γλύτωνε. Λησμονούσε πως ποτέ δεν είχε συμβή παρόμοιο σκάνδαλο.

Στό μέλλον, αν πραγματοποιή τό σχέδιο ενός Αμερικανού μηχανικού, οι έπιβάτες ενός αεροπλάνου που κινούνται έπάνω από τη θάλασσα, θα μπαίνουν σ' ένα ιδιαιτέρω διαμερίσμα του σκάφους που θ' άπορροθή απ' αυτό με την πίεση ενός κουμπιού και θα προβάτ' στο νερό μ' ένα τεράστιο αλεξίπτωτο. Οι πλευρές αυτού του διαμε- ρίσματος θα είινε λαστινένες, θα φουσκώνουν αυτόματα μόλις άκουμπήσουν στο νερό και θα σχηματίζουν έτσι μία τέλεια σφαιρίδι λευκό.

Πραγματικά η αγωνία του θανάτου κι' ο τρελλός πόθος της ελευθερίας τον είχαν κάνει να χάσει τη διαύγεια της σκέψης του.

Δέν ήταν πιά ο ίδιος Ραβιό, ο τετραπέρατος και ενεργητικός που σκάρωσε πετυχημένα τόσα κόλπα για να πάρη στα χέρια του την κληρονομιά του Ζοραμί, έστω κι' αν η τύχη του τα έφερε ανάποδα στο τέλος.

Βέβαιος σχεδόν ότι θα νικούσε στο τέλος, περίμενε ανυπόμονα την επιστροφή του Εισαγγελέως.

★

Στο μεταξύ αυτό ο Εισαγγελέας κι' ο διευθυντής των φυλακών συσκέπτονταν.

Ο Εισαγγελέας είχε πάρει αμέσως την απόφασί του, ύστερα από τη συνομιλία του με τον κατάδικο. Δέν έπρεπε να διατάξουν. Θά έφευγε αμέσως για το υπουργείο της Δικαιοσύνης, θ' ανέφερε στον υπουργό τί συνέβαινε και θα ζητούσε τη γνώμη του.

Ήταν βέβαιος προκαταβολικά ότι ο υπουργός θα διάταζε αδιάτακτα να ληφθούν άυστηρά μέτρα, να εκτελεσθή στην ανάγκη και μέσα στο καλλι του ο κατάδικος.

Με τις σκέψεις αυτές έφυγε για το υπουργείο.

Ο υπουργός ήταν εκεί.

Μόλις άκουσε τί συνέβη στις φυλακές έγινε έξω φρενών.

—Εκάνετε καλά να έρθετε αμέσως εδώ, είπα στον Εισαγγελέα και να μη χάνετε τον καιρό σας σε συζητήσεις με τον άθλιο αυτό.

—Νομίζω, κ. Υπουργέ, ότι ο Ραβιό παρέρφονσε!

—Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Είπε ένας άπαισιος κακούργος, ο οποίος πρέπει να τιμωρηθή όπως του αξίζει. 'Η αίτησή του για χάρι απορρίφθηκε. Αύριο την αύγη τον περιμένει η λαιμητόμος και πρέπει να συρθεί ως αυτή.

—Είσαστε συνεπώς της γνώμης, κ. Υπουργέ, ότι...

—Τελειώστε τη φράση σας.

—Ότι πρέπει να τον σκοτώσουμε, στην ανάγκη, μέσα στο καλλι του;

—Χωρίς τον παραμικρό σκετο.

—Και ο άτυχος δεσμοφύλακας που έχει αιχμαλωτίσει;

—Ο άνοητος αυτός είναι άξιος της τύχης του. Θά προσπαθήσετε ωστόσο να τον σώσετε. Θά του είνε αρκετή η τιμωρία της απόλυσής.

Η συνδιάλεξις είχε τελειώσει.

Ο Εισαγγελέας χαιρέτησε τον υπουργό κι' έφυγε αμέσως για τις φυλακές.

Ο διευθυντής των φυλακών τον περίμενε μ' αγωνία.

Μ' αυτό που έγινε κινδύνευε κι' η δική του ή θέσι.

Ήταν υποχρεωμένος να τοποθετησθή στο καλλι του Ραβιό, μέχρι της εκτέλεσής του, τον καλύτερο από τους δεσμοφύλακες. Και όμως ήταν σ' απόλυτη τάξι. Ο δεσμοφύλακας που είχε αιχμαλωτίσει ο Ραβιό, κάθε άλλο ήταν παρά άφελης. Διακρινόταν για την εύσυνειδησία του. Συμβαίνει όμως κάποτε να την παθαίνουν και οι πιο έξυπνοι άνθρωποι.

Μόλις μπήκε ο Εισαγγελέας στο γραφείο του, ο διευθυντής των φυλακών κρεμάστηκε από τα χείλη του.

—Είδατε τον κ. Υπουργό; ρώτησε.

—Ναί, μίλησα μαζί του και μου έδωσε έντολη να φανούμε άμειλίχτοι.

—Τί εννοείτε;

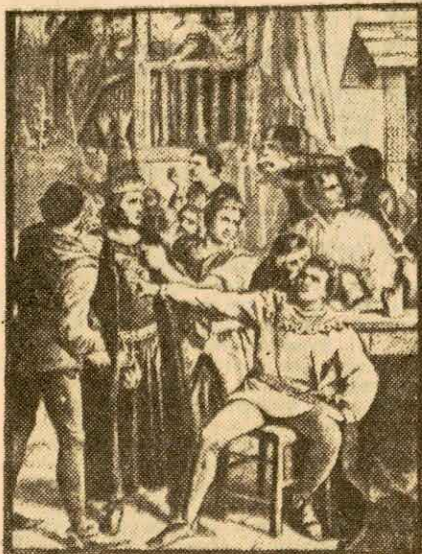
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Αρραβώνες

Ετελέσθησαν οι αρραβώνες του κ. Αντωνίου Πασιδάτου, ανώτερου υπαλλήλου Λαϊκής Τραπεζής, μετά της δίδοις Γαλάς Δούρου. Εύχρηστα ταχεία και την τέλει των γάμων τους.

Εκδόσεις

Η συμπαθής ποιήτρια δις "Ολγα Παπαστάμου, κυκλοφόρησε νέα ποιητική συλλογή, με τον τίτλο: «Σε μια ξένη χώρα». Η νεαρή ποιήτρια, με το πηγαίο ταλέντο, θα πάρη πολύ γρήγορα τη θέση της αείζων στον ελληνικό Παρίνασο.

Ο Κέιντ διέταξε αμέσως να θανατωθή ο λόρδος Σέυ...

Η μάχη της Γεφύρας του Λονδίνου

Ένας υπηρέτης τρεμοκρατεί το Θρόνο

Η παλιά και ιστορική Γέφυρα του Λονδίνου υπήρξε κάποτε θέατρο της αιματηρότερης μάχης που είδε ποτέ η αγγλική πρωτεύουσα. Η μάχη αυτή έγινε μια καλοκαιρινή νύχτα, μεταξύ δύο παρατάξεων αποφασισμένων ν' αλληλοσφαγούν δίχως έλεος. Κι' έβαλε τέλος στον πανικό που είχε σκορπίσει στο βασιλεία και στους αυλικούς του ένας κοινός υπηρέτης, ο Τζων Κέιντ, ακολουθούμενος από μερικές χιλιάδες δυσαρεστημένων επαναστατών.

Δέν είναι τίποτε γνωστό για την καταγωγή και τα πρώτα χρόνια της ζωής του Κέιντ. Το 1449, ήταν υπηρέτης ενός ευγενούς του Σούσεξ, του σέρ Τομας Ντάκρ. Κατηγόρηθηκε τότε ότι δολοφόνησε μια νέα κι' έγκυο γυναίκα. Για ν' αποφύγη την τιμωρία, δραπέτευσε στη Γαλλία και κατατάχθηκε στο γαλλικό στρατό μη διατάζοντας να πολεμήση κατά της πατρίδας του.

Αργότερα ξαναγύρισε στην Αγγλία, με το ψευδώνυμο δόκτωρ "Αύλμερ. Έγκαταστάθηκε στο Κέντ κι' έκανε το γιατρό! Φαίνεται δε ότι οι δουλειές του πήγαιναν περίφημα, γιατί κατάφερε να παντρευτή με την κόρη ενός μεγαλοκτηματίου.

Την εποχή εκείνη, ο αδύνατος και διανοητικώς ανάπηρος βασιλεύς Έρρίκος ΣΤ', είχε μαζέψει γύρω του ένα περιβάλλον από διεφθαρμένους κι' άσυνείδητους εύνοουμένους, που καταπίεζαν το λαό κι' επέβαλλαν φόρους βαρύτατους. Δυό από τους αντιπαθέστερους ήταν ο λόρδος Σέυ κι' ο γαμπρός του Ούίλλιαμ Κρόουμπερ, «σερίφης» του Κέντ. Ο Κέιντ εξέγερσε εναντίον τους ένα πλήθος από εργάτες, αγρότες και μικρεμπούρους, τους ώπλισε με σπαθιά, λόγχες και τσεκούρια, και βάδισε κατά του Λονδίνου.

Ένα καλοκαιρινό βράδυ του 1450, οι Λονδρέζοι ανήσυχον απ' την είδηση ότι πλησίαζε ο στρατός αυτός των επαναστατών. Για ν' αποκτήση μεγαλύτερο κύρος, ο Κέιντ είχε πάρει το ψευδώνυμο Μάρτυμερ κι' ισχυριζόταν πως ήταν ευγενής, ξάδελφος του δούκα της Υόρκης. Οι επαναστάται στρατοπεύονταν σε μικρή απόσταση απ' το Λονδίνο. Ο βασιλεύς, τρομοκρατημένος, έστειλε τότε μια προεδρία από αυλικούς του για να μάθουν τους σκοπούς του Κέιντ. Μ' αυτό το διάδημά του, ένιχσε τους επαναστάτες, αναγνωρίζοντας τη δύναμή τους.

Ο Κέιντ του μήνυσε τα αιτήματά του — ιδίως να διώξη τους εύνοουμένους του και να ελαττώση τους φόρους. — Κατατρόπωσε ύστερα ένα στρατό από 10.000 άνδρες, που είχε στειλεί εναντίον του ο Έρρίκος, κι' έσφαξε ο ίδιος τον αρχηγό τους.

Ο Έρρίκος δέν μπορούσε να διαθέση μεγαλύτερες δυνάμεις, γιατί ο βασιλεύς της Αγγλίας δέν είχε την εποχή εκείνη δικό του στρατό. Αναγκάσθηκε λοιπόν να θυσιάση τον εύνοουμένο του λόρδο Σέυ, φυλακίζοντάς τον στον Πύργο του Λονδίνου, για να εξευμενίση τους επαναστάτες. Έπειτα έφυγε μαζί με την Αύλη του για το Κέντλγουορθ.

Στις 3 'Ιουλίου, ο Κέιντ μπήκε θριαμβευτικά στο Λονδίνο. Διέταξε αμέσως να θανατωθή ο λόρδος Σέυ, χωρίς δίκη, δίχως καν να του επιτρέψη να εξομολογηθή και να κοινωνήση. Την ίδια τύχη είχε κι' ο Κρόουμπερ, καθώς και κάποιος Μπέλεϋ, ο παλαιότερος φίλος του Κέιντ που τον σκότωσε ο αρχιεπαναστάτης από φόβο μήπως προδώση την αληθινή του ταυτότητα.

Τα έγκλήματα κι' οι λεηλασίες των επαναστατών έκαναν τους Λονδρέζους να ξεγερθούν και να ζητήσουν τη βοήθεια του λόρδου Σκέϊλς, του φύλακος του Πύργου. Τον παρακάλεσαν να πάρη τους 1.000 άνδρες του και να καταλάβη τη Γέφυρα του Λονδίνου, για να χτυπήση τους επιδρομείς. Τον ένισχυσαν δε κι' οι ίδιοι, ώπλισμένοι όσο καλλίτερα μπορούσαν. Έτσι, άρχισε η φονική μάχη της Γεφύρας του Λονδίνου και συνεχίσθηκε όλη τη νύχτα, στο φώς του φεγγαριού.

Μά η ανθρώπινη άντοχή έχει τα όριά της. Έτσι, την άλλη μέρα, οι δυο παρατάξεις άρχισαν να κουράζονται και σταμάτησαν τη σφαγή, για να θάψουν τους νεκρούς των και να μεταφέρουν τους πληγμένους των.

Ωστόσο, οι επαναστάται, δυνατοί πάντα κι' αποφασισμένοι για όλα, ήταν μια άπειλή κατά της πόλεως. Δυό απ' τις ισχυρότερες προσωπικότητες του βασιλείου, ο καρδινάλιος Κέμπ κι' ο αρχιεπίσκοπος Στάφορκ, ήρθαν σε διαπραγματεύσεις με τον Κέιντ. Ο τελευταίος δέχθηκε να διαλύση τους άνδρες του, με τον όρο της γενικής άμνηστίας.

Φόρτωσε ύστερα κάμποσες μοσούνες με τη λεία του και τη μετέφερε στο Ρόστερ για να την εξασφαλίση. Ύστερα έφυγε με το στρατό του για το Κέντ.

Στο μεταξύ, είχε γίνει γνωστή η απάτη του κι' η ταπεινή καταγωγή του. Ο βασιλεύς Έρρίκος έθαυμάστηκε απ' αυτή την αποκάλυψη και τον επικήρυξε για ένα μεγάλο ποσό.

Ο καινούργιος σερίφης του Κέντ ορκίσθηκε τότε να συλλάβη τον άνθρωπο που είχε δολοφονήσει τον προκατόχου του. Πραγματικά, ανακάλυψε το καταφύγιό του και το πολιορκήσε με ισχυρές δυνάμεις. Περίμενε πως ο Κέιντ θ' αγωνιζόταν σκληρά, γιατί ήξερε πως είχε μαζί του μερικούς κακοποιούς, που του είχε βγάλει ο ίδιος απ' τις φυλακές και που είχαν λάβει μέρος στη μάχη της Γεφύρας του Λονδίνου.

Την τελευταία στιγμή όμως, ο άσχετο επαναστάτης εγκαταλείφθηκε απ' όλους τους δικούς του, κρύφτηκε σ' ένα κήπο, κι' αναγκάσθηκε στο τέλος να παραδοθή. Τον μετέφεραν τότε στο Λονδίνο, μ' ένα ανοιχτό κάρο, για να δικαστή ως προδότης. Με πέθανε στο ταξίδι.

Ωστόσο, έγινε η δίκη του και καταδικάσθηκε να σύρουν το πτώμα του στους δρόμους του Λονδίνου, ύστερα να το άποκεφαλίσουν, να το τεμαχίσουν και να στείλουν τα κομμάτια του σε τρεις μεγάλες πόλεις, για παραδειγματισμό.

Όσο για τους άπαθούς του, ο βασιλεύς Έρρίκος, είχε την έμπνεάση να τους συγχωρήση, για ν' αποφύγη καινούργιο ξέσπασμα της λαϊκής δυσαρεσκείας. Τιμώρησε μόνο με διάφορες ποινές μερικούς απ' τους αρχηγούς τους.

ΣΤΑ 1732 στη Λυών της Γαλλίας γεννήθηκε ένα κορίτσι από κοινά έρωτα. Η μητέρα του, που ήταν κόμισσα, το όνομασε 'Ιουλία, και για να κούνη το παρόπτιμά της, το έδωσε σ' ένα αντρόγυνο άναθών ευπόρων, τους Λεσπινάς που το υιοθέτησαν. Όταν όμως η 'Ιουλία μεγάλωσε, η κόμισσα την πήρε απ' τους θετούς γονείς της και την έκλεισε σ' ένα μοναστήρι για τη μόρφωσή της.

Αφού πέρασαν λίγα χρόνια, ο σύζυγος της κόμισσας πέθανε. Κι' όταν αυτή πήγε στο μοναστήρι για να δη την κόρη της, βοήθηκε μπροστά σε μιάν ώμοσση κοπέλλα, ψηλή, λεπτή, με γαλανά μάτια και με ξανθά μαλλιά. Τό δέμας της ήταν λεπτό και διαφανές. Ένα σωστό λουλουδιό αμορεσιάς!... Την πενταμοσση κόρη της, η κόμισσα, παρό την θέληση των νομίμων παιδιών της, την πήρε πλέον κοντά της. Άλλά στο σπίτι της υπηρέτας της, η 'Ιουλία ζούσε σαν μιά όρφανή που την είχαν περιμαζέψει από σκετο!...

Όταν πέθανε η κόμισσα, τα παιδιά της σφετερίσθηκαν τη μικρή κληρονομία, που είχε άφισει στην 'Ιουλία η υπηρέτας της, και, από λύπη, την πήρε στο σπίτι της, για δασκάλα των παιδιών της, μιά από τις κόρες της κόμισσας, που κι' αυτή τη θεωρούσε σαν ξένη.

Στο σπίτι αυτό η 'Ιουλία δέν έμεινε πολύν καιρό. Μιά γρήα τυφλή άριστοκράτισσα, η μαρκησία ντε Ντεφάν, που είχε άκούσει να γίνεται λόγος για το πνεύμα, τη μόρφωσι και την καλλιτεχνική ψυχή της, την πήρε στο μέγαρό της για να της κρατήη συντροφιά.

Στις μαρκησίας έμεινε δέκα χρόνια η ώραία 'Ιουλία Λεσπινάς. Άλλά, ούτε και μ' αυτήν υπήρξε εύτυχης, γιατί η συντροφιά που της κρατούσε ήταν ένα είδος σκλαβιάς. Ήταν υποχρεωμένη να κάνει σαν τη μαρκησία τη νύχτα μέρα, και τη μέρα νύχτα. Η ντε Ντεφάν ύπόφερε από άπνιες, κι' η 'Ιουλία ώρες όλόκληρες, καθόταν δίπλα στο κρεβάτι της και της διάβαζε διάφορα βιβλία ως που ν' αποκοιμηθή.

Οι άγρύπνιες αυτές εξάντλησαν την 'Ιουλία που για ν' αναπληρώση τον χαμένο νυχτερινόν ύπνο της καθόταν την ημέρα ως στις πέντε το απόγευμα. Στις πέντε ύπνυσε και δεινόταν λογίους και καλλιτέχνες, που σύναζαν στο σπίτι της μαρκησίας και ήταν συγχρόνως και προσωπικοί φίλοι της Λεσπινάς. Οι στιγμές που πενούσε η ώμοσση 'Ιουλία μαζί τους ήταν οι μόνες που έννοιωζε ελευθερία. Η εύτυχία της όμως αυτή δέν κράτησε και πολύν.

Όταν η μαρκησία έμαθε ότι η Λεσπινάδ δεχόταν στο δωμάτιό της κρυφά τους σοφούς φίλους της και τί τους γοήτευε η ώμοσφία της, ζήλεψε και έδιωξε την 'Ιουλία λέγοντας ότι δέν ήθελε πια να τρέφει ένα τέτοιο φίδο στον κόσφο της.

Η Λεσπινάς όμως είχε στο μεταξύ κατοικήσει όλη την Παρισινή κοινωνία, που της άνιωσε φαοδεία πλατεία τα σαλόνια της. Τό δέιο αυτό πλάσμα, που η μαρκησία ντε Ντεφάν τόσο το είχε άδικήσει, ήταν περιζήτητο παντού.

Σε λίγο άνοιξε σαλόνι και η 'Ιουλία. Ός την εποχή αυτή η Λεσπινάς δέν είχε άκούσει σίθανη έρωτα. Είπε αλήθεια, ότι ο φιλόσοφος Ντ' Άλαμπέρ, την άναπούσε τρελλά, αλλά δέν είχε κινήσει τη συμπάθειά της.

Η ψυχρή, η άδιάφορη ως τότε 'Ιουλία έωστευθηκε τέλος τρελλά. Ο άντρας που είχε έμπνευσει ένα τόσο παρόφορο έρωτα στην κοπέλλα «που ήταν ικανή να βάλη φωτιά σ' όλο τον κόσμο με την ώμοσφία της» όπως έλεγαν τότε οι Παρισίνοί, ήταν ο κόμης Μορά, υιός του πρέσβους της 'Ισπανίας στο Παρίσι.

Όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, του έγραψε άγρότερα ή 'Ιουλία, κατάλαβα αμέσως ότι θά σ' αγαπούσα τρελλά... έγραψε η 'Ιουλία στον κόμητα Μορά...

Ιουλία Λεσπινάς, η άτυχη έρωτευμένη

χα κλαίγοντας κι' ούτε μιά στιγμή ή γλυκειά σου εικόνα δέν έφυγε απ' το νού μου...»

Ο Μορά άκούσε να της γράφη κι' η 'Ιουλία τρελλά από άνησυχία, έσπούσε σε πικρά παράπονα:

«Ός την Τετάρτη θά βρίσκωμαι σε μιά φοικτή άβεβαιοότητα και όμως θά είμαι υποχρεωμένη να ζω! Ναί, δέν μπορεί να πεθάνη κανείς όταν αγαπάη και όμως είνε φοικτό να ζή. Τό θάνατο διωάει η ψυχή μου, και όμως, μ' όλη τη δύναμή μου κρατιέμαι στη ζωή. Ό! Λυπήσου με, λυπήσου με!»

Σε άλλο ένα γράμμα του γράφει:

«Τό κακό που μου κάνεις μου είνε χίλιες φορές γλυκύτερο απ' όλες τις εύτυχίες της ζωής!»

Και ύστερα απ' όλη αυτή την αγάπη, και ενώ τον έξορκίζει στο όνομα του έρωτά τους, να μη κάνει τρελλες, ν' άναπαύεται, να μην έκτίθεται σε κινδύνους που θά μπορούσαν να ματαιώσουν το γυρισμό του, ενώ τον περιμένει μ' αγωνία μέρα με την ημέρα, ξαφνικά λαδώνει αυτό το γράμμα του:

«Αγάπη μου, κακή μούσα έβρόνισε την εύτυχία μου. Ήταν γοσφό μου να πεθάνω... Δέν έσκω πώς μ' άγάνησε κι' αυτό είνε, μέσα στην αγωνία μου, η μόνη μου παρηγοριά... Πεθαίνω για σένα. 'Ιουλία!...»

Ο θάνατος του 'Ισπανού φίλου της βύθισε σε μεγάλη άπελπισία την 'Ιουλία. Ωστόσο ύστερα από καιρό αγάπησε με τον ίδιο τρελό έρωτα τον κόμητα και συνταγματάρχη ντε Γκιμπέρ. Μά ο κόμης ήταν παντομένοος κι' έτσι δέν χάσκει και τον έρωτά της αυτό η καλλονή, «που έλαμπε σαν τον ήλιο!»

Κάποτε που είχε ημέρες να δη τον Γκιμπέρ, του έγραψε:

«Μιά γλυκειά άνατριγίλα μ' έπιασε απ' τα πόδια ως στην κοσφή, όταν σε είδα γτες να περνάς αντίκου μου.Θέέ μου, ήταν τόση η τάρανή μου, που δέν καταλάβαινα ούτε τί έλεγα, ούτε τί μου έλεγαν».

Αργότερα, όταν η 'Ιουλία άρώσθηκε και βρισκόταν φθισική στο κρεβάτι, του έγραψε πάλι:

«Ευχαριστώ το Θεό για τη συμφορά που με πλήττει και άπό την οποία πεθαίνω άσφύχως σ' αυτήν γίνουμαι πιο ευαίσθητη. Είσαι η βόη μου γασά, γλυκε μου! Νοιώθω ότι δε θά γίνω καλά. Έγω πρεσ- το και θήκη άδικότατα...»

Λίγες μερες αργότερα του στέλνει την ύστατη αυτή κραυγή του έρωτά της:

«Χαίρε φίλε μου. Άν γινόταν τό θαύμα και θανατώσα, σε σένα πάλι θάδω όλη μου τη ζωή. Άλλά δέν θ' άναστηθώ...»

Ο χειμώνας του 1775-76, ένας γενούνας εξαιρετικά βαρύς, έπεδείνωσε την κατάσταση της 'Ιουλίας.

Όταν προσιαθανήκε τό θάνατό της ζήτησε να μεταλάβη. Κατόπιν ζήτησε για στέψη φορά, γαστί και μύσση και μέ γέοι που έτρεπε γάρασε τις λέξεις αυτές για τον άγαπημένο της: «Σ' αγαπάω! Η αγάπη που σούγα ναιρκώνει τον πόνο μου... Σχώνω... Σε λίγο θάσαι στους αώρους και μόνον εκεί θά γασά την αγάπη που δέν γάσκει στον μάταιο αυτό κόσμο!...»

Σε λίγο ξεύχθηκε η ώραία γυναικα που δέν γάσκει την αγάπη.

Όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, κατάλαβα αμέσως ότι θά σ' αγαπούσα τρελλά... έγραψε η 'Ιουλία στον κόμητα Μορά...

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

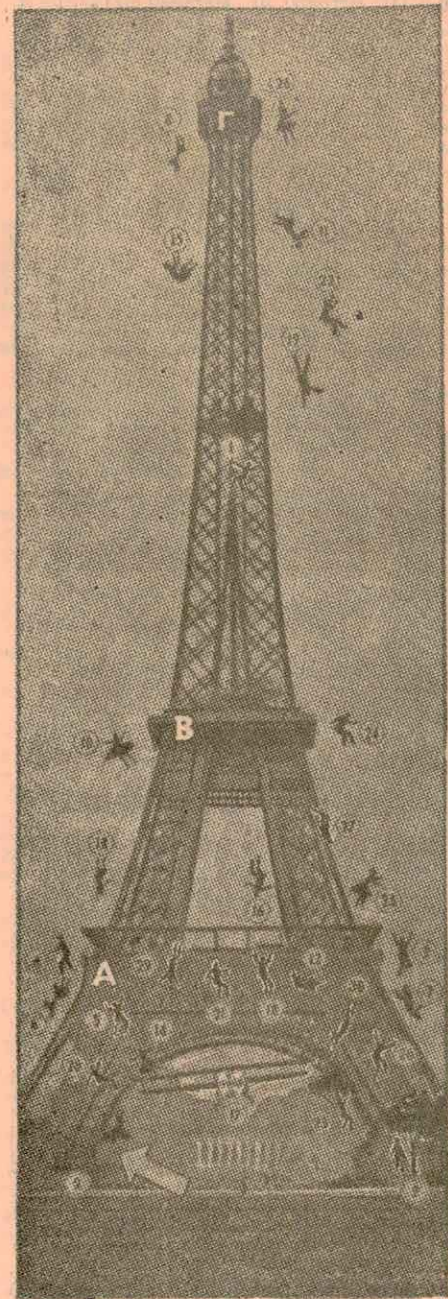
από τον πύργο του "Αίφελ"

Το μοιραίο πηδάλιο του θανάτου

Τον περασμένο μήνα, στο Παρίσι, ένας άπαιστος κλόουν, που είχε γνωρίσει πολλούς θριαμβικούς στα νιάτα του, ο Ροζέ Τυτύ, απογοητευμένος από τη ζωή, αποφάσισε να την τερματίσει, πηδώντας από τον τρίτο εξώστη του πύργου του "Αίφελ". Την ώρα, όμως, που έτοιμαζόταν να ριχτεί στο κενό, συγκρατήθηκε από κάποιον περιηγητή κι έπεσε στον πάτο του σπιτιού του, ακόμα πιο μελαγχολικός. Το άλλο πρωί, τον βρήκανε κρεμασμένο στην κουζίνα του.

Η απόφαση του Τυτύ ν' αυτοκτονήσει πηδώντας από τον πύργο του "Αίφελ" δεν είχε πρωτότυπη. Την πραγματοποιήσαν πριν απ' αυτόν πολλοί απελπισμένοι αμφότερων των φύλων, όπως δείχνει ο κατωτέρω κατάλογος:

1: Στις 25 Ιουνίου 1898, ένας εργάτης, ο Ζαν Καλουί, βάζει πρώτος με το αίμα του τον πύργο, πηδώντας απ' το Β' εξώστη.
2: Τον επόμενο μήνα, στις 15 Ιουλίου 1898, ο φοιτητής Ρενέ Σιπόν αυτοκτονεί μ' ένα θανάσιμο πηδάλιο από τον πρώτο εξώστη του πύργου. Οι λόγοι αίσθηματικοί.

Οι 30 αυτόχειρες του πύργου του "Αίφελ". Τα γράμματα Α, Β, Γ, δείχνουν τον πρώτο, το δεύτερο και τον τρίτο εξώστη του πύργου.

3: Στις 29 Απριλίου 1899, ένα αγνώστος μεσοκόπος, μ' ένα πιάδι, πέφτει από το δεύτερο εξώστη και βρίσκει τραγικό θάνατο.
4: Στις 18 Ιουνίου 1899, άλλος αγνώστος, νέος στην ηλικία, τερματίζει τη ζωή του, πηδώντας από τον τρίτο εξώστη.

5: Ένας νεαρός, ο γυμνασιόπαις Φρανσουά Έστιν, πέφτει από τον τρίτο εξώστη, γιατί η μητέρα του έβριχε με το φίλο της.

6: Στις 8 Νοεμβρίου 1902, ο τραγικός πύργος συγκαταλέγει μεταξύ των θυμάτων του και την πρώτη γυναίκα: Είναι μια αγνώστη νέα, που έπεσε απ' το δεύτερο εξώστη.

7: Στις 4 Μαΐου 1906, ένας νεοσσθενικός περιηγητής, ο Αμερικανός Μπράουν, πέφτει απ' τον τρίτο εξώστη.

8: 29 Αυγούστου 1908: Μια μοδιστρώλα, η Αλίν Μονσιόν, φυματική, πηδάει από τον πρώτο εξώστη, σφίγγοντας στην αγκαλιά της ένα μπουκέτο κόκκινες καμέλιες.

9: Απογοητευμένος από τη ζωή, ο Βίρος απαγχονίζεται από ένα δέντρο, στη βάση του πύργου στις 24 Οκτωβρίου 1908.

Με το λευκό δέλος, σημειώνουμε μια ξεχωριστή περίπτωση τραγικού θανάτου στον πύργο του "Αίφελ": Ένας μισότρελλος ράφτης, ο Ζωρζ Ραίχεν, που θέλει να παραιτηθεί τον σύγχρονο "Ίκαρο", αποφασίζει να πεταχτεί στον αέρα... με τεχνητές φτερούγες! Τον Ιανουάριο του 1912, πηδάει από τον πρώτο εξώστη, αλλά οι φτερούγες δεν ανοίγουν. Πέφτει στο έδαφος και σκοτώνεται.

10: Το απόγευμα της 17ης Φεβρουαρίου 1912, η νεαρά φοιτήτρια Ματθίλδη Πωλιάν, πέφτει από τον πρώτο εξώστη.

11: Άλλη μια αγνώστη, τριάντα ετών περίπου, διαλέγει τον πύργο για να θέσει τέρμα στην ζωή της στις 25 Ιουνίου 1912.

12: Στις 18 Ιανουαρίου 1912, αυτοκτονεί, πηδώντας από τον τρίτο εξώστη, η χήρα Ζακελίν Βερριέ, απαρνημένη για τον θάνατο του αγγύλου της.

13: Άκουα μια αγνώστη νέα πηδάει στις 16 Μαρτίου 1913 από το δεύτερο εξώστη.

14: Δεύτερη χήρα, η Μαρί Βαλτόν, 62 ετών, σκοτώνεται πέφτοντας από τον πρώτο εξώστη, γιατί ο γιος της παντρεύτηκε με μια γυναίκα, μεγαλύτερη του!

15: Αδίστατος από την εκφυλή ζωή της γυναίκας του, ο Ζερμαίν Μινωτά, αυτοκτονεί πέφτοντας από τον τρίτο εξώστη.

16: Στις 13 Νοεμβρίου 1924, ένας νεοσσθενικός, 44 ετών, ο Λουί Κορτέλ πηδάει από τον τρίτο εξώστη, αλλά δεν φτάνει στο έδαφος. Το σώμα του συντρίβεται στην πλατφόρμα του πρώτου εξώστη.

17: Στις 24 Νοεμβρίου 1926, ένας τολμηρός αεροπόρος, ο Λεων Κολλέ, επιχειρεί να περάσει με το αεροπλάνο του, κάτω από την ισόγειο καμάρα του πύργου. Το αεροπλάνο του, όμως, προσκρούει πάνω στο χαλυδινό σκελετό και πέφτει φλεγόμενο. Το σώμα του άτυχου αεροπόρου βρέθηκε απηνθρακωμένο...

18: Ένας λευκορράσος, ο Σίμων Κουντλιάρ, ηλικίας 30 ετών, αυτοκτονεί πέφτοντας από τον πρώτο εξώστη στις 7/3/26.

19: Ο Λουσιέν Ντεσπλάν, 26 ετών, χορευτής, ειδοποιεί τις εφημερίδες ότι θ' αυτοκτονήσει από τον πύργο του "Αίφελ". Κρατεί το λόγο του και στις 7/4/26 σκοτώνεται πηδώντας από τον τρίτο εξώστη.

20: Ένας Λονδρέζος εκκεντρικός, ο Ίλντ Ντέρμοντ, 65 χρονών, ντυνεται γαμπρός και πέφτει από το δεύτερο εξώστη!

21: Ο Ιταλός Πάολο Κρεσσεντίνι, άσος και άστεγος, πέφτει στις 20/12/26 από τον πρώτο εξώστη.

22: 16 Αυγούστου: Ένας αγνώστος πενήντα ετών περίπου, σκοτώνεται πηδώντας από τον τρίτο εξώστη.

23: Στις 21 Μαρτίου 1928, ο Μαρσέλ Γκαγιέ, πηδάει κι αυτός από τον τρίτο εξώστη, μ' ένα αλεξίπτωτο δικής του επινοήσεως. Αλλά το αλεξίπτωτο δεν ανοίξε. Και φυσικά, βρήκε, τραγικό τέλος.

24: Ένας αγνώστος νέος, ρίχνεται στο κενό από τον πρώτο εξώστη στις 10/4/35.

25: Η Αμερικανίδα μίς Πατρίσια Χούντερ, νέα, άραια, πλουσιολάτρη, αλλά νευραστική, αυτοκτονεί στις 18 Οκτωβρίου 1949, πηδώντας από τον τρίτο εξώστη.

26: Μια πλούσια έμπορος αρχαιοτήτων, η Ζαν-Μαρί Γκαλαντιέ, 67 ετών, αυτοκτονεί, χωρίς λόγο, πέφτοντας από τον τρίτο εξώστη στις 6 Απριλίου 1950.

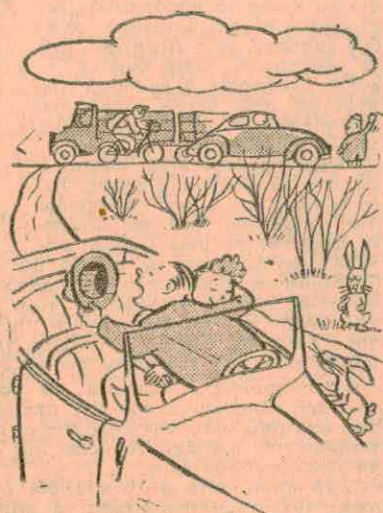
27: Ο γηραιός καφετζής Ζαν-Λουί Τρονιόν, αυτοκτονεί από τον πρώτο εξώστη, για λόγους οικονομικούς.

28: Ο νεώτερος αυτόχειρ του πύργου, ο μαθητής Ανρί Κουμπλέ, 14 ετών, πηδάει και σκοτώνεται, γιατί απέτυχε στους διαγωνισμούς...

29: Ο Κλώντ Ζαντού, 17 ετών, πέφτει στις 8 Ιανουαρίου 1951, από τον πρώτο εξώστη. Οι λόγοι έρωτικοί.

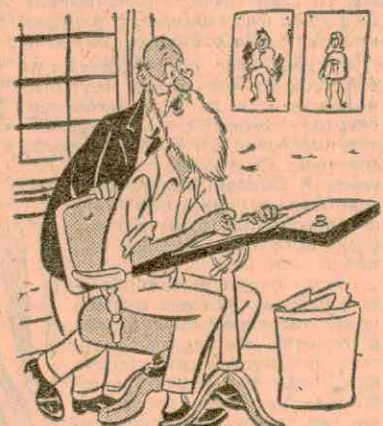
30: Την 1η Μαρτίου 1951, ένας ηλεκτρολόγος, ο Ερνέστος Πεταί, 52 ετών, αυτοκτονεί πέφτοντας από τον τρίτο εξώστη, γιατί τον εγκατέλειψε η γυναίκα του.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

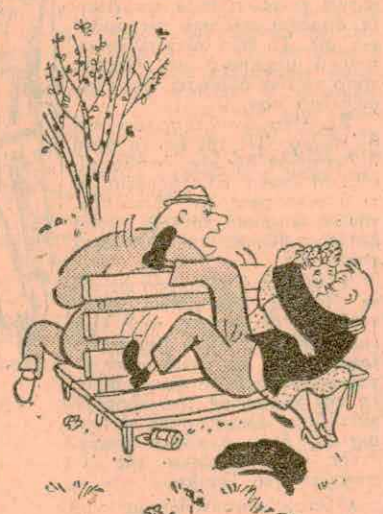

ΑΠΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

—Τα μάτια σου, χρυσή μου, ακτινοβολούν σαν διαμάντια, το στόμα σου είναι ένα κουτί με μαργαριτάρια, τα χείλη σου...

—Δεν πιστεύω να σ'αξένοχλώ, που παρακολουθώ τη δουλειά σας;...

—Βρε παιδιά, δεν σ'αξέ φαίνεται ότι περάσατε... τον 38ο παράλληλο;

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Οι παραβάτες έχαναν την περιουσία κι τη ζωή τους...

Είναι πιθανώτατο ότι πολλά απ' τα συμπεράσματα της απογραφής του έγινε τελευταίως, δεν θ' άντα αποκρίνονται στην πραγματικότητα. Κι' αυτό γιατί, παρ' όλες τις επισημες διαβεβαιώσεις με τον Τύπο και το Ραδιόφωνο, ένα πλήθος απλίκων ανθρώπων του λαού πίστεψαν ότι η απογραφή γινόταν για φορολογικούς σκοπούς...

Μήπως άλλωστε δεν είχαν την ίδια αντίληψη ακόμη και πολλά απ' τα μέλη της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων, όταν το 1753 υπεβλήθη το πρώτο νομοσχέδιο για τη διενέργεια απογραφής στην Αγγλία και την Ουαλλία; Ξέσπασε τότε μια φοβερή κατακραυγή εναντίον του. Οι βουλευτές πετάγονταν απ' το καθισμά τους, κατακόκκινοι απ' το θυμό τους, για να βροντοφωνήσουν ότι το «επίσημο» αυτό νομοσχέδιο έκρυβε ανυπολόγητους σκοπούς, ίσως κάποια νέα φορολογία... Παρόσο η Βουλή το ψήφισε τελικά, παρ' όλην αυτή τη σφοδρή αντίδραση. Το σπέρτισε όμως ύστερα η Βουλή των Λόρδων, κι έτσι δεν έγινε τότε η απογραφή.

Μόνο το 1800 ψηφίστηκε επίτρελος ο νόμος για την πρώτη γενική απογραφή σ' ολόκληρη τη Μεγάλη Βρετανία. Αυτή τη φορά, δεν συνάντησε καμμία αντίδραση, ούτε στη μια ούτε στην άλλη Βουλή. Φαίνεται πως οι βουλευτές είχαν επηρεασθεί στο μεταξύ απ' το αξιοσημείωτο έργο του διακεκριμένου Άγγλου οικονομολόγου Τόμας Μάλθους, που είχε αποδείξει τετραγωνικά ότι η πολιτεία έπρεπε να παρακολουθεί την αύξηση του πληθυσμού, για να φροντίσει συγχρόνως για την αντίστοιχη αύξηση των μέσων συντήρησης, αλλιώς ο λαός θαταν καταδικασμένος να δυστυχήσει και να πενιχθεί.

Αυτός είναι, πραγματικά, ο βασικός σκοπός κάθε απογραφής.

Είναι περίεργο πως δεν έχει γραφεί ως τώρα κανένα βιβλίο για την ιστορία της απογραφής διά μέσων των αιώνων. Κι' όμως ο θεσμός αυτός είναι αρχαιότατος.

Όταν οι Ισραηλίτες έφυγαν απ'...

Στο επόμενο Πασχαλινό τεύχος

Θ' αρχίσω η δημοσίευση του συνταρακτικού και περιπετειώδους μυθιστορήματος του διασημου Γάλλου συγγραφέως ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ:

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

Πρόκειται για τη δραματική ιστορία ενός ανθρώπου, που, θυμάς μιάς σατανικής σκευωρίας, χάνει ξαφνικά τα πάντα: τον έρωτα, την τιμή, την περιουσία και την ελευθερία του. Γιγαντίας όμως θελήσεως και δύναμεις, ύψωνει θαρραλέα το αναστήμα του μπροστά στην σκληρή μοίρα και κατορθώνει, έπειτα από δραματικούς αγώνες και περιπέτειες, να επιτύχει τους σκοπούς που έταξε στον εαυτό του: να ξανακερδίσει τη χαμένη αγάπη του, ν' ανακτήσει την τιμή και την περιουσία του και να τιμωρήσει αμείλικτα εκείνους που τον έριξαν στη δυστυχία, την εξαθλίωση και την καταισχύνη.

την Αίγυπτο, έγινε σε κάθε φυλετική ομάδα τους μία συστηματική καταγραφή των αντρών άνω των 20 ετών, για να υπολογίσουν οι αρχηγοί τους τη συνολική μαχητική τους δύναμη.

Σ' άλλες πάλι χώρες, όπως στην Κίνα και στην Περσία, γίνονταν από αρχαιοτάτων χρόνων απογραφές για φορολογικούς σκοπούς.

Οι Αιγύπτιοι καταγράφονταν κάθε χρόνο κατά επαγγέλματα, για ν' ανακαλύπτονται και να καταβιάζονται όσοι είχαν υποπύτους και αδήλους πόρους ζωής. Ο Ηρόδοτος γράφει σχετικά: «Κάθε Αιγύπτιος υποχρεωνόταν απ' το νόμο να δηλώνει κάθε χρόνο με ποιά μέσα συνετηρείτο. Αν το παρέλειπε ή αν δεν έδινε ικανοποιητικές εξηγήσεις, τιμωρείτο με θάνατο».

Ο νόμος αυτός μεταφέρθηκε αργότερα απ' την Αίγυπτο στις Αθίνας απ' το Σόλωνα.

Η πρώτη απογραφή των κατοίκων της Ρώμης έγινε επί βασιλείας Σεργίου Ταυλίου. Ύστερα επαναλαμβάνονταν κάθε 5 χρόνια. Ο Αυγούστος την επέτέτεινε σ' ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Σ' αυτό όφειλεται κι η γέννηση του Ιησού Χριστού στη Φάτιη της Βηθλემ. Όπως μας πληροφορεί ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ο Ιωσήφ πήγαινε τότε να απογραφή στην Ιουδαία, όπως είχε υποχρέωση, ως απόγονος του Δαυίδ. Στο ταξίδι λοιπόν, η Παναγία έφερε στον κόσμο το Θεϊον Βρέφος, υπό συνθήκες κάθε άλλο παρά άνετες.

Σημειώστε ότι η κάθε απογραφή στην αρχαία Ρώμη έβαζε σε μεγάλους μπελάδες τους πολίτες... Δεν τους μοίραζαν τότε ερωτηματολόγια για συμπλήρωση, όπως γίνεται σήμερα. Όφειλε καθένας τους να παρουσιασθεί στο κέντρον απογραφής και ν' απαντήσει στις ερωτήσεις των αρμοδίων υπαλλήλων. Αναγκάζονταν λοιπόν οι πολίτες ν' αφήνουν τις δουλειές τους και να περιμένουν ώρες ολόκληρες στην ουρά, όρθιοι μέσα στη ζέστη ή στην παγωνιά...

Όταν συμπληρωνόταν η απογραφή, τα μητρώα του πληθυσμού καταθέτονταν στο Ναό των Νυμφών.

Πολλούς αιώνες αργότερα, επεκράτησε στην Ευρώπη η συνήθεια να καταγράφουν οι ιερείς κάθε ένορχια στα αρχεία της εκκλησίας τις βαπτίσεις και τις κηδείες που έκαναν. Οι πήγες αυτές χρησίμευαν πιθανώτατα για την προέχειρ εκτίμηση του πληθυσμού μιάς χώρας σε διάφορες ιστορικές περιόδους.

Όσο για το σημερινό σύστημα απογραφής, φαίνεται ότι οι βάσεις του πρωτοκαθιερώθηκαν στον Καναδά, το 1665, όταν έγινε καταμέτρηση του πληθυσμού κατ' άτομα και κατά οικογένειες. Οργαντώσεως χρόνια αργότερα, διενεργήθηκε στη Σουηδία η πρώτη γενική απογραφή του πληθυσμού.

Περίεργες τοπωνυμίες

Το μακρότερο όνομα πόλεως, χωρίς μάλλον, το έχει η Γαλλία. Πραγματικά, στην επαρχία της Σόμμ, υπάρχει ένα μικρό χωριό που λέγεται επίσημα: Σαιν Κεντέλ Λαμμότ Κρουά α Μπαγύ. Στην ίδια όμως επίσης περιφέρεια της Σόμμ, υπάρχει και το χωριό με το συντομότερο όνομα: Υ.

Στην Γαλλία υπάρχουν και άλλα τέτοια παράξενα, όπως π. χ. μιά κοινότητα, κοντά στην πόλη Λουσόν, που λέγεται: «Οα και άλλη μιά κοντά στην πόλη Μπαρ-Λε-Ντύκ, που καλείται: «Οί».

Οι δυσκολότερες στην προφορά τοπωνυμίες είναι ασφαλώς της αγγλικής πόλεως Κ6ου — έτσι λέγεται — και της πόλεως της Τσεχολοβακίας: Μπρνός.

ΤΟ «ΔΥΝΑΜΙΚΟ» ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Η Τζίν Πόντς, που εργάζεται ως μαννεκέν σ' Ένα μεγάλο Όικο Μόδας της Νέας Υόρκης, είναι περισσότερο γνωστή με το παρατσούκλι «Το δυναμικό μαννεκέν». Η μίς Τζίν θέλει ν' αποδείξει πως η γυναίκα μπορεί να συναγωνιστεί τον άντρα σε δύναμη. Στις δυο ανωτέρω φωτογραφίες δείχνει ότι τα ώρνια της δύντια δεν τα έχει μόνο για επίδειξη. Επάνω, σηκώνει με τα δύντια της ένα ξύλινο τραπέζι και κάτω λυγίζει μια σιδερένια ράβδο.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΑΝΚ Σ

Ο νεαρός Αμενάρδος Λι Ρας, από το Μίτσιγκαν των Ην. Πολιτειών έφτιαξε ένα σύστημα τραχαλιν, που τοποθετούνται στους προφυλακτήρες και τη σκεπή ενός αυτοκινήτου και που επάνω τους ελαφρύνονται ερμάρτρες. Έτσι το αυτοκίνητο μετατρέπεται σε «τάνκ». Για να στρίψει δε ο οδηγός κριότερα ή δεξιά φρενάρει την άριστερη ή τη βεξιά ρόδα μ' ένα αυτόματο σύστημα, που ερρίκεται από τιμόνι.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΜΕ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Ένα από τα όπερρυχια που χρησιμοποιούν οι λαθρέμποροι που διεξάγουν λαθρεμπόριο μεταξύ Ιταλίας και Ελλάδας μέσω της λίμνης του Κόμο, Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε από έναν επίδοξη Ιταπόφρου τη στιγμή που το υποβρύχιο αναδύεται σ' ένα σημείο της λίμνης.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΣΤΙΣ βόρειες Έλβετικές Άλπεις στο πιο απότομο μέρος υπάρχει ένας φοβερός βράχος που τον δονούσαν ο Βράχος των Αδελφών. Πιο πάνω υψώνεται η κορυφή του Ρόντεφλουχ. Εκεί κοντά, στα μεσαιωνικά χρόνια, υπήρχε ένας αρχοντικός πύργος, που άνηκε στη μεγάλη γερμανική αριστοκρατική οικογένεια των βαρώνων Ρόντεφλουχ.

Ο Ούλριχ κι' ο Ροδόλφος ήταν οι τελευταίοι απόγονοι της οικογένειας. Ήσαν κι' οι δυο νέοι και είχαν άφοιαση ό ένας στον άλλον. Ήσαν κι' οι δυο γενναίοι και μεγαλόψυχοι άρχοντες. Έξουσίαζαν όλη την κοιλάδα και οι ύπηκοοί τους ήσαν εύχισμένοι από τη διοίκησή τους.

Την εποχή εκείνη έγινε ένας πόλεμος και όλοι οι άρχοντες μάχισαν το στρατό τους, φέ-

τους θησαυρούς που είχαν πάρει από τον έχθρο. Ή καταμέτρηση κράτησε αρκετή ώρα. Υπήρχαν εκεί πολλά πολύτιμα υφάσματα, χρυσάφια και στολίδια άφθονα, σπάδες με άση-

Ο αδελφοκτόνος

μένιες σκαλιστές θήκες και μαλαματένιες λαβές. Υπήρχαν ακόμα μέσα στα λάφυρα και κοπέλλες σκλάβες, ξανθές σαν τον ήλιο κι' άσπρες σαν το φεγγάρι.

Οι σκλάβες καθόντουσαν

πρίγκηποπούλα και κέντρισε το άλογό του... Ο πύργος των Ρόντεφλουχ μαζί με τη νίκη γιορτάσε και τους γάμους του Ούλριχ με την όμορφη πρίγκηποπούλα.

Είρεζε κάμποσο κι' ύστερα γύρισε και κύτταξε πίσω του.

Είδε τότε με φόκη το πτώμα του Ούλριχ έξω από τον τάφο.

Ο Ροδόλφος ξαναγύρισε. Έσκυψε πιο βαθιά, ξανάβαψε το πτώμα του αδελφού του κι' έφυγε σαν τρελλός.

Ένα βάρος άβάσταχτο του πιέζε το στήθος. Ξαναγύρισε πάλι το βλέμμα του και μία

κλαυθιά άγώνιας του ξέφυγε.

—Ούλριχ!... Ούλριχ!... Αδελφέ μου!...

Ή γη είχε ξαναδαλάσει το πτώμα του αδελφού του!

Προς το βράδυ οι ύποταχτικοί του Ούλριχ βρήκαν το πτώμα του κυρίου τους και το μεταφέρανε στον πύργο.

Ο Ροδόλφος πλανιόταν σαν τρελλός στις άπόκρημνες βουνοκορφές, ώπου μία μέρα γκρεμίστηκε και σκοτώθηκε.

Αυτό ήταν το τέλος της μεγάλης οικογένειας των Ρόντεφλουχ. Πέρασαν χρόνια από τότε κι' ο αρχοντικός πύργος έπεσε άφροντας ρημάδια που τα δένουν οι μπόρες και τα χιόνια...

Και μόνο μία έπιγραφή ανάμεσα στα ρημάδια αυτά, γραμμένη με αρχαϊκά γράμματα έμεινε για να μαθαίνει σ' όλους τους διαδότες τη φοι- κη αδελφοκτονία:

«Εδώ κοιμάται ο βαρώνος του Ρόντεφλουχ, σκοτωμένος από τον άναξίο αδελφό του. Ο φονιάς κυνηγήθηκε από τ' αδελφικό αίμα, που έχυσε, πέθανε στην έρημια και στην άπελπισία. Έτσι χάθηκε το βαρύνάτο των Ρόντεφλουχ».

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

δι από τον άναξίο. Μά! Τι κάνει Ροδόλφος... Ροδόλφος!... Έσύ... Α! φώναξε άξαφνα με μία φωνή που έσβυσε όλοένα.

Ο Ροδόλφος τον είχε χτυπήσει με το κοντάρι του ξαφνικά! Κι' ο γενναίος πολεμιστής έπεσε χαμώ νεκρός.

Ο φονιάς έβαψε το πτώμα του αδελφού του, πήδησε στ' άλογό του κι' έφυγε.

Είρεζε κάμποσο κι' ύστερα γύρισε και κύτταξε πίσω του.

Είδε τότε με φόκη το πτώμα του Ούλριχ έξω από τον τάφο.

Ο Ροδόλφος ξαναγύρισε. Έσκυψε πιο βαθιά, ξανάβαψε το πτώμα του αδελφού του κι' έφυγε σαν τρελλός.

Ένα βάρος άβάσταχτο του πιέζε το στήθος. Ξαναγύρισε πάλι το βλέμμα του και μία

κλαυθιά άγώνιας του ξέφυγε.

—Ούλριχ!... Ούλριχ!... Αδελφέ μου!...

Ή γη είχε ξαναδαλάσει το πτώμα του αδελφού του!

Προς το βράδυ οι ύποταχτικοί του Ούλριχ βρήκαν το πτώμα του κυρίου τους και το μεταφέρανε στον πύργο.

Ο Ροδόλφος πλανιόταν σαν τρελλός στις άπόκρημνες βουνοκορφές, ώπου μία μέρα γκρεμίστηκε και σκοτώθηκε.

Αυτό ήταν το τέλος της μεγάλης οικογένειας των Ρόντεφλουχ. Πέρασαν χρόνια από τότε κι' ο αρχοντικός πύργος έπεσε άφροντας ρημάδια που τα δένουν οι μπόρες και τα χιόνια...

Και μόνο μία έπιγραφή ανάμεσα στα ρημάδια αυτά, γραμμένη με αρχαϊκά γράμματα έμεινε για να μαθαίνει σ' όλους τους διαδότες τη φοι- κη αδελφοκτονία:

«Εδώ κοιμάται ο βαρώνος του Ρόντεφλουχ, σκοτωμένος από τον άναξίο αδελφό του. Ο φονιάς κυνηγήθηκε από τ' αδελφικό αίμα, που έχυσε, πέθανε στην έρημια και στην άπελπισία. Έτσι χάθηκε το βαρύνάτο των Ρόντεφλουχ».

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

κλαυθιά άγώνιας του ξέφυγε.

—Ούλριχ!... Ούλριχ!... Αδελφέ μου!...

Ή γη είχε ξαναδαλάσει το πτώμα του αδελφού του!

Προς το βράδυ οι ύποταχτικοί του Ούλριχ βρήκαν το πτώμα του κυρίου τους και το μεταφέρανε στον πύργο.

Ο Ροδόλφος πλανιόταν σαν τρελλός στις άπόκρημνες βουνοκορφές, ώπου μία μέρα γκρεμίστηκε και σκοτώθηκε.

Αυτό ήταν το τέλος της μεγάλης οικογένειας των Ρόντεφλουχ. Πέρασαν χρόνια από τότε κι' ο αρχοντικός πύργος έπεσε άφροντας ρημάδια που τα δένουν οι μπόρες και τα χιόνια...

Και μόνο μία έπιγραφή ανάμεσα στα ρημάδια αυτά, γραμμένη με αρχαϊκά γράμματα έμεινε για να μαθαίνει σ' όλους τους διαδότες τη φοι- κη αδελφοκτονία:

«Εδώ κοιμάται ο βαρώνος του Ρόντεφλουχ, σκοτωμένος από τον άναξίο αδελφό του. Ο φονιάς κυνηγήθηκε από τ' αδελφικό αίμα, που έχυσε, πέθανε στην έρημια και στην άπελπισία. Έτσι χάθηκε το βαρύνάτο των Ρόντεφλουχ».

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

κλαυθιά άγώνιας του ξέφυγε.

—Ούλριχ!... Ούλριχ!... Αδελφέ μου!...

Ή γη είχε ξαναδαλάσει το πτώμα του αδελφού του!

Προς το βράδυ οι ύποταχτικοί του Ούλριχ βρήκαν το πτώμα του κυρίου τους και το μεταφέρανε στον πύργο.

Ο Ροδόλφος πλανιόταν σαν τρελλός στις άπόκρημνες βουνοκορφές, ώπου μία μέρα γκρεμίστηκε και σκοτώθηκε.

Αυτό ήταν το τέλος της μεγάλης οικογένειας των Ρόντεφλουχ. Πέρασαν χρόνια από τότε κι' ο αρχοντικός πύργος έπεσε άφροντας ρημάδια που τα δένουν οι μπόρες και τα χιόνια...

Και μόνο μία έπιγραφή ανάμεσα στα ρημάδια αυτά, γραμμένη με αρχαϊκά γράμματα έμεινε για να μαθαίνει σ' όλους τους διαδότες τη φοι- κη αδελφοκτονία:

«Εδώ κοιμάται ο βαρώνος του Ρόντεφλουχ, σκοτωμένος από τον άναξίο αδελφό του. Ο φονιάς κυνηγήθηκε από τ' αδελφικό αίμα, που έχυσε, πέθανε στην έρημια και στην άπελπισία. Έτσι χάθηκε το βαρύνάτο των Ρόντεφλουχ».

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Αίμα

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥΣ

Νέες μέθοδοι διαχωρισμού και συντηρήσεως

ΠΙΝ από ένα χρόνο, ο στρατηγός Μάρσαλ προέδρισε τους Αμερικανούς ότι, σε περίπτωση νέου πολέμου, θα χρειαστή μέσα σε μία δέκατη περίσσοτο αίμα για μεταγύσεις σε τραυματίες του μετώπου και σε θύματα ατομικών βομβαρδισμών, απ' όσο καταναλώσαν στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο επί ένα όλοκληρο έτος!

Πού θα βρεθεί τόσο πολύ αίμα;... Υπολογίζεται ότι, για να καλυφθούν τέτοιες τεράστιες ανάγκες, θα πρέπει να υποχρεώνεται με κάποιο τρόπο κάθε Αμερικανός πολίτης, ύγιης και ήλικίας 18—60 ετών, να δίνει κάθε τόσο μία όρισμένη ποσότητα απ' το αίμα του (ως μισό κιλό).

Γεννάται όμως κι' ένα άλλο τεχνικό πρόβλημα: Πώς θα διατηρηθεί όλο αυτό το αίμα; Στη φυσική του κατάσταση και με τις εφαρμόζομενες σήμερα μεθόδους, είνε δυνατή η διατήρησή του μόνον επί 21 ημέρες.

Μία λύσις είνε η άφαίρεσή του από το αίμα και να μείνει μόνον το πλάσμα του αίματος, ένα υγρό κιτρινωπό, που μπορεί ν' αποξηρανθεί και να διατηρηθεί επί όλοκληρα χρόνια. Δυστυχώς όμως, το πλάσμα δεν άρκει μόνο του για να καλύψη τις ανάγκες αίματος ενός πληγωμένου. Έξ άλλου, είνε δυνατόν να περιέχει και να μεταδώση τον ίον μίας μορφής ικτέρου, που δεν καταστρέφεται με καμμία απ' τις εφαρμόζομενες ήδη μεθόδους συντηρήσεως. Τέλος, τα μηχανήματα που χρησιμοποιούνται για τον άποχωρισμό και την άποξήρανση του πλάσματος, είνε λίγα και πολύπλοκα, χρειάζονται δέ τα ίδια και για την κατασκευή πενικιλίνης κι' άλλων πολύτιμων φαρμάκων. Πώς θ' αντιμετωπισθούν λοιπόν όλες οι έπείγουσες ανάγκες, σε περίπτωση πολέμου;

Μία νέα μέθοδος του καθηγητού του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ Έντβιν Κόν φαίνεται πως δίνει την άπάντησι στο άγώνιας αυτό ερώτημα. Ο δόκτωρ Κόν όρκει ένα τρόπο να χωρίζη το αίμα στα διάφορα συστατικά του — περίπου 80 εν όλω — και να διατηρηθ ό καθένα απ' αυτά σε μία κατάσταση «ενάρκης», ως τη στιγμή που θα χρειασθούν για μία κατάστασι «ανάρκης», ως ότι οι σκόνες και τα υγρά που παράγει με τη μέθοδό του, έμειναν επί πολλά χρόνια μέσα σε ψυγείο, χωρίς να χάσουν τίποτε απ' τη ζωτικότητα τους κι' απ' τις ειδικές τους ιδιότητες. Με την προσθήκη λίγου νερού, ξαναγίναν όπως ήσαν άρχικα.

Με μία άπλη και σχετικώς μικρή συσκευή, το αίμα χωρίζεται σ' ένα σκουροκόκκινο πολτό, μία λευκοκίτρινη ζύμη κι' ένα κεχροπαρενίο υγρό. Ο κόκκινος πολτός περιέχει το αιμοσφαίριο (ιδίως τα έρυθρά). Μπορεί να διατηρηθεί σε ψυγείο 60—120 ημέρες, δηλαδή τριπλάσιες έως έξαπλάσιες απ' όσες διατηρείται το πλήρες αίμα.

Η ζύμη περιέχει τις πηκτικές ουσίες του αίματος, εκείνες που χαρακτηρίζουν τους «τύπους» του, καθώς και τα «ανταγισμάτα» που σχηματίζει ο οργανισμός για την άμυνα κατά των διαφόρων μικροβίων. Μπορεί δέ να υποβληθή σε δεύτερο, λεπτο-

μερέστερο διαχωρισμό των συστατικών της.

Το κιτρινωπό υγρό, τέλος, περιέχει κυρίως «άλβουμίνη». Ένα λεύκιμα που διατηρεί κανονική τη ρευστότητα του αίματος κι' έξασφαλίζει την όξυγόνοσι των κυττάρων του έγκεφάλου, του ήπατος και των νεφρών. Μπορεί να διατηρηθή επί πολλά χρόνια στο ψυγείο, ή ακόμη και σε συντησμένη θερμοκρασία. Όταν εισαχθή στις φλέβες ενός ανθρώπου που έχασε πολύ αίμα, τον διατηρεί στη ζωή. Έτσι κι' αν είνε λίγα τα έρυθρά του αιμοσφαίρια. Γιατί η καρδιά φροντίζει στην περίπτωση αυτή να κυκλοφορήση γρηγορώτερα το αίμα, όπως ώστε τα ελαττωμένα αιμοσφαίρια να έπαρκουν για τη μεταφορά όξυγόνου στους ιστούς. (Η γρήγορη όμως αυτή λειτουργία της καρδιάς την κουράζει, αν διαρκέση επί πολύ, κι' επομένως χρειάζεται να συμπληρωθή η μεταγύσις και με έρυθρά αιμοσφαίρια, μόλις υπάρξή η δυνατότης).

Το βαμματούργιο κίτρινο υγρό έχει όλες τις ιδιότητες του πλάσματος, καταλαμβάνει όμως το μισό μόνο χώρο απ' το άπτεταμένο πλάσμα, δεν περιέχει κανένα ίον, κατίζει πολύ φθηνότερα και παρασκευάζεται εύκολα και γρήγορα.

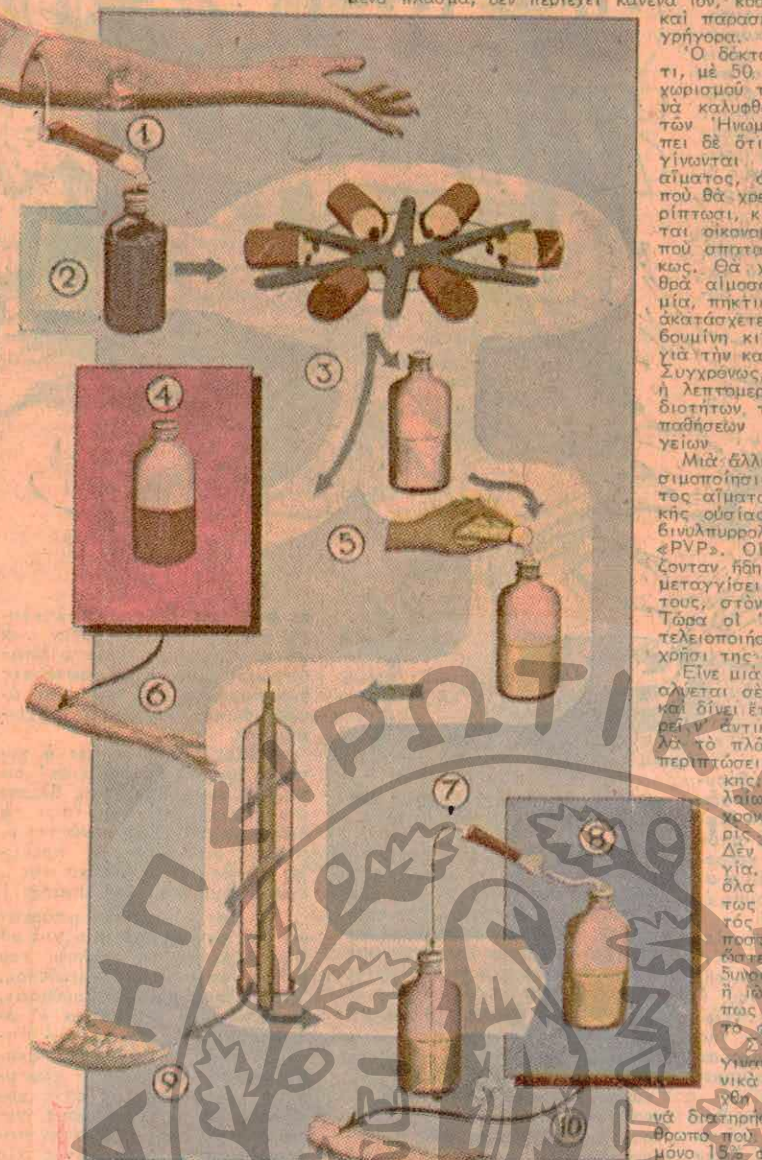
Ο δόκτωρ Κόν υπολογίζει δτι, με 50 τέτοιες συσκευές διαχωρισμού του αίματος, μπορούν να καλυφθούν όλες οι ανάγκες των Ήνωμ. Πολιτειών. Προβλέπει δέ ότι, στο μέλλον, δεν θα γίνονται μεταγύσεις πλήρους αίματος, αλλά των συστατικών που θα χρειάζονται σε κάθε περίπτωση, κι' έτσι θα έπιτυγχάνεται οικονομία των υπολοίπων, που απαιτούνται, σήμερα, άδίκως. Θα χρησιμοποιούνται, π.χ., έρυθρά αιμοσφαίρια για την άναίμια, πηκτικά συστατικά για τις ακατάσχετες αιμορραγίες, άλβουμίνη κι' έρυθρά αιμοσφαίρια για την καταπληγία (σάκι), κλπ. Συγχρόνως, θα καταστή δυνατή η λεπτομερέστερη μελέτη των ιδιοτήτων του αίματος και των παθήσεων των αίμοφορων άγγείων.

Μία άλλη μέθοδος είνε η χρησιμοποίησης συνθετικού πλάσματος αίματος, δηλαδή μίας χημικής ουσίας που λέγεται «πολυβινυλπυρολιδόνι», ή απλούστερα «PVP». Οι Γερμανοί μεταχειρίζονταν ήδη αυτή την ουσία, για μεταγύσεις στους τραυματίες τους, στον τελευταίο πόλεμο. Τώρα οι Αμερικανοί την έχουν τελειοποιήσει, γίνεται δέ μεγάλη χρήση της στην Κορέα κι' αλλού.

Είνε μία άσπρη σκόνη, που διαλύεται σε νερό και ούσιονεμια και δίνει έτσι ένα υγρό που μπορεί ν' αντικαταστήση άρκετά καλά το πλάσμα του αίματος σε περιπτώσεις έπείγουσας ανάγκης. Διατηρείται ανάκληση επί δέκα έτη χωρίς να χάσει κανένα από τα χημικά ή φυσικά χαρακτηριστικά. Δεν προκαλεί ποτέ αλλεργία. Χρησιμοποιείται σ' όλα τα αίματα, άσπαικτα και με αίμα, και τύπου του αίματος που. Μπορεί δέ ν' άποξηρανθεί τελείως, έτσι ώστε να άποκλείεται ο κίνδυνος εισαγωγής μικροβίων ή ίον στον οργανισμό, όπως συμβαίνει κάποτε με το φυσικό πλάσμα.

Στα πειράματα που έγιναν σε διάφορα άμερικανικά νοσοκομεία άπεδείχθη ότι το «PVP» μπορεί να διατηρηθή στη ζωή έναν άνθρωπο που το αίμα του περιέχει μόνο 15% αιμοσφαίρια, ενώ κατά τις μεταγύσεις φυσικού πλάσματος είνε απαραίτητο να περιέχεται στο αίμα το λιγότερο 30% αιμοσφαίρια. Είνε δέ, άλλου πολύ, φθηνό για ποιά που πάσχουν από καρδιασπαστικές διαταραχές. Τέλος, συνδυασμένο με άλλα χρησιμοποιείται έσωτερικώς και έξωτερικώς ως Ι-αγρο-μικροβιοκτόνο και άντισηπτικό.

Με το «PVP» έχει σωθή ήδη η ζωή πολλών εκατοντάδων Αμερικανών στρατιωτών, που πληγωθηκαν κι' έχυσαν το αίμα τους στα πεδία των άγρίων μαχών της Κορέας.

Σχηματική παράστασις της μεθόδου του καθηγητού Έντβιν Κόν. 1) Ρητινωδή φίλτρα άφαιρούν από το αίμα το ασθένειον. 2) Με τον τρόπο αυτόν το αίμα διατηρείται επί 21 ημέρες. 3) Με την κεντροφύαση συσκευή του δόκτωρος Κόν το αίμα διαχωρίζεται στα διάφορα συστατικά του. 4) Τα αιμοσφαίρια μπορούν να διατηρηθούν επί 60 ημέρες και να χρησιμοποιηθούν για μία μεταγύσι (6). 5) Δεξιά, άρχίζει ο διαχωρισμός του πλάσματος στα συστατικά του με ψευδαργύρο. Κατόπιν μία κεντροφύαση συσκευή (πό κάτω) συνεχίζει το διαχωρισμό του πλάσματος. 6) Απ' το πλάσμα μπορεί να διατηρηθή επί πολλά χρόνια και να χρησιμοποιηθή για μία μεταγύσι (10). 7) Η ζύμη που άπομένει διαχωρίζεται στις πηκτικές ουσίες του αίματος, σε «ανταγισμάτα» για την καταπολέμηση των επιδημιών και σε παραγωγή υποπολιμένου αίματος, που μπορούν να εισαχθούν και πάλιν χωριστά στον οργανισμό.

ρεσαν τις πανοπλίες τους και ξεκίνησαν να πολεμήσουν. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο Ούλριχ κι' ο Ροδόλφος Ρόντεφλουχ.

Ο πόλεμος ήταν σκληρός και κράτησε τέσσερα χρόνια. Τα δυο αδελφικά πολεμούσαν πάντα ο ένας δίπλα στον άλλο. Οι κακουχίες κι' οι περιπέτειες μεγάλωναν περισσότερο την αγάπη τους.

Επί τέλους ο πόλεμος τελείωσε. Οι σύμμαχοι εύγενείς της Έλβετίας ένικησαν τους έχθρούς τους. Οι νικητές γύριζαν στους πύργους τους και πίσω τους ζώα και άμάδια κουβαλούσαν τα λάφυρα.

Μαζί τους γύριζε κι' ο στρατός των δυο αδελφών. Καβάλλα στ' άλογα τους ο Ούλριχ κι' ο Ροδόλφος βιαζόντουσαν να ξαναγύρισουν στον πατριωτικό τους πύργο...

Όταν έζυγώναν πιά στη επικράτεια τους, έστάθηκαν για να καταμετρήσουν και να μοιράσουν στα καλλήκάρια τους

—Αυτήν θα την κρατήσω εγώ! είπε ο γενναίος Ούλριχ.

δυο-δυο, άπάνω στα ζώα, είχαν όλες μία θλιμμένη όμορφιά και στα γαλιανά τους μάτια ζωγραφίζονταν ένας άσπιοστός φόβος για το μέλλον. Πιο πίσω σ' ένα άμάξι υπήρχε το άραιότερο έπαθλο της νίκης: μία όμορφοτάτη Γερμανίδα πρίγκηποπούλα!...

Ή μοιρασιά έγινε με τάξι κι' όλοι έμειναν εύχαριστημένοι. Ήρθε η σειρά της πριγκηποπούλας. Ήταν τόσο όμορφη!

Ο Ούλριχ ήταν ο μεγαλύτερος των Ρόντεφλουχ. Και κάτι που ήθελε αυτός, άλλος δεν τολμούσε να το επιθυμήσει.

—Αυτή θα την κρατήσω εγώ, είπε ο γενναίος Ούλριχ. Όλα τα άλλα είνε δικά σας. Δεν θέλω τίποτ' άλλο εκτός από αυτήν!

Ο Ροδόλφος δεν είπε τίποτε. Έρριξε μονάχα μία τελευταία ματιά στην όμορφη

ιδίοις γοητευτική ήταν η νύφη! Ο Ροδόλφος φαινόταν χαρούμενος, μα η έκφρασή του ήταν μυστηριώδης.

Τρεις μέρες πέρασαν από το γάμο. Τρεις μέρες ο Ούλριχ, άφοσιωμένος στη λατρευτή του, δεν είχε δει τον αδελφό του. Την τέταρτη όμως μέρα πήγε κι' έπεσε στην αγκαλιά του.

—Συγχώρησέ με, αδελφέ μου, του είπε. Μπορεί τάχα μία γυναίκα να μάς κάνει να ξεχαστούμε; Πάμε κυνήγι κι' οι δυο μας κι' άς αφήσουμε τις γυναίκες μπροστά στους αρκαλιούς. Πάμε!...

Κι' έπληξαν κυνήγι. Ο Ροδόλφος φαινόταν χαρούμενος και κύτταζε με αγάπη τον αδελφό του. Έκυνήγησαν ώρα πολλή.

—Άς ξεκουραστούμε, αδελφέ μου, είπε σε λίγο ο Ούλριχ κι' έτοιμάστηκε να ξεπεζέψι.

Βρισκόντουσαν δίπλα στο Βράχο των Αδελφών...

—Άς ξεκουραστούμε! Ξαναείπε ο Ούλριχ κι' έσκυψε λίγο πάνω στ' άλογό του για να βγάλη το άριστερό του πό-

Η πλάκα του τάφου δεν ήταν μεγάλη. Καθώς στεκόταν μπροστά της, αντίκρισεν στον ήλιο που έδυε, ο Ντίν Ρόμπερτς διάβασε την επιγραφή: «Τζών Μπράουν, 79 ετών, απεδήμησεν εις Κύριον την 17ην Αυγούστου 1892». Περισσότερο από μισόν αιώνα μέσα στην αγκαλιά της γης!

—Τζών Μπράουν, μουρμούρισε ο Ντίν Ρόμπερτς, θ' αποχτήσης σύντομα ευχάριστη συντροφιά!

Την ίδια νύχτα κιόλας, ο Ντίν Ρόμπερτς άρχισε την εξέταση του τομηνού σχεδίου, που είχε συλλάβει στον απογευματινό του εκείνον περιπάτο. Περσασμένα μεσάνυχτα, σηκώθηκε, βγήκε από το σπίτι του χωρίς να αντιληφθεί τίποτα ή γυναίκα του, που κοιμόταν — χρόνια τώρα — χωριστά, σ' ένα άλλο δωμάτιο, πήρε από την αποθήκη ένα φτυάρι, μία αξίνα κι' ένα ζεμπίλι από καουτσούκ, και τράβηξε για το νεκροταφείο, γλυστρώντας σαν ίσκιος μέσα στους έρημους και σκοτεινούς δρόμους του χωριού.

Όταν έφτασε στο νεκροταφείο, σήκωσε, όχι με πολλή δυσκολία, την πλάκα του τάφου του Τζών Μπράουν και άρ-

γυνάικα του δεν παρέλειψε να ανακοινώσει το αξιοσημείωτο αυτό γεγονός στις γειτονισσες κι' έτσι, την άλλη κιόλας ή-μέρα, ολόκληρο το χωριό είχε μάθει ότι η κυρία Ρόμπερτς θα ξεκινούσε τη Δευτέρα, πριν ξημερώσει, με τα πόδια για την πόλη — δυό ώρες μακριά — για να πάρη εκεί το πρώτο τρένο για το Λονδίνο.

Μα ποτέ η κυρία Ρόμπερτς δεν πήρε το τρένο αυτό. Τη

δύο, καθώς και αν είχε ή δεν είχε καν ξεκινήσει από το χωριό.

Όλοι στο χωριό ήξεραν ότι ο Ντίν μισούσε τη γυναίκα του κι' άκομα ότι κι' η κ. Ρόμπερτς δεν έτρεφε για τον άντρα της τρυφερά αισθήματα. Όπως ήταν φυσικό, λοιπόν, ο άστυνóμος υποψιάσθη-

Απόθεσε το πτώμα στο άνοιγμα που είχε σχηματίσει στο μαλακό χώμα...

Οί χωροφύλακες δεν είχαν καιρό για χάσιμο. —Να έρθετε άμέσως μαζί μας! του φώναξαν άγρια. Αφίσητε τις αντίρροσεις και τις

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πολυλογίες. —Πού πρόκειται να πάμε; ρώτησε ανυπόμονα ο Ρόμπερτς.

—Κάνετε λίγη υπομονή και θα το δите μόνος σας, του άπαγθησαν με ειρωνεία.

Ο Ντίν τους άκολουθήσε.

Τον ώδηγησαν στο νεκροταφείο, όπου ο άστυνόμος, μερικοί χωροφύλακες, ο φύλακας του νεκροταφείου και καμμιά δεκαριά περίεργοι, στέκονταν με πρόσωπα αλλοιωμένα από φρίκη μπροστά στον άνοιχτο τάφο του Τζών Μπράουν! Στο βάθος του τάφου, ο Ντίν είδε το πτώμα της γυναίκας του.

—Ντίν Ρόμπερτς! είπε ο άστυνόμος με φωνή γεμάτη θυμό και άποτροπισμό, σ'ε συλλαμβάνω ως δολοφόνο της συζύγου σου!...

Ο Ντίν δεν τον άκουγε. Κιττάζε, με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους, το θύμα του στο βάθος του τάφου κι' έσφανα τραύλισε:

—Δεν είναι δυνατόν... δεν είναι δυνατόν!...

Κανείς δεν του έδωσε απάντησι και τότε ξαναρώτησε έντρομος:

—Μά... πώς... πώς... βοήκατε...

Ο άστυνόμος γέλασε σκληρά.

—Έκανες ένα μικρό λάθος, Ντίν! του είπε. Έβλεπες την ταφόπλακα ανάποδα έτσι που, για να διαβάση κανείς την επιγραφή, έπρεπε να σταθεί όχι στα πόδια, αλλά στο σταυρό του τάφου. Αυτό το πρόσεξε ο φύλακας του νεκροταφείου σήμερα το πρωί περνώντας από εδώ κι' έσπευσε να με ειδοποιήσει, μη ξέροντας τί να υποθέσει. Φυσικά σηκώσαμε την πλάκα κι' άνακαλώσαμε το πτώμα της δυστυχισμένης συζύγου σου...

—Ο Ντίν σάστισε στην άρχη. Γιατί τον ζητούσαν; Μά δεν άργησε να ξαναβρής το θάρρος του. Και μίλησε στους χωροφύλακες μ' αναιδεια:

—Δεν καταλαβαίνω γιατί μ' ένοχλείτε. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να μου χαλάτε κάθε τόσο την ήσυχία.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΒΙΒΙΑΝ

Από τα όμηρικά χρόνια (1.200 — 700 π.Χ.) τα παιγνίδια είχαν ξεχωριστή θέση στη ζωή του ελληνικού λαού. Αργότερα έγιναν σπουδαίο μέρος της άγωγής του. Ο Όμηρος αναφέρει πώς ο ήρωας και φίλος του Αχιλλέα Πάτροκλος έπαιζε στην παιδική του ηλικία «αστραγάλους» (κότσια). Οι μνηστήρες της Πηνελόπης για να διασκεδάσουν έπαιζαν στην αυλή του παλατιού του Όδυσσέα «ψήφους». Η ωραία βασίλισσα Ναυσικά, η κόρη του Αλκίνοου, όταν πήγε με τις υπηρέτριές της να πλύνουν τα ρούχα στο ποτάμι, έπαιξε μαζί τους με την μπάλλα την «φαινίονα». Τ' αδελφία της, ο Άλιος και ο Λαοδάμας, κατ' έντολήν του πατέρα των, διαγωνίσθηκαν στην Κέρκυρα στο παιγνίδι «Ουρανία», που στα χρόνια μας άκόμη παίζεται με τ' όνομα «πάνω μύλο, κάτω μύλο». Ο Όδυσσέας μάλιστα, που παρακολούθησε την επίδειξη, παινέσε την τέχνη τους στο παιγνίδι αυτό με τη σφαίρα.

Τα παιγνίδια θαύμαζαν και έπαινούσαν ο Ηράκλειτος, ο Σοφοκλής, ο Σωκράτης, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Μ. Αλέξανδρος και άλλοι. Ο φιλόσοφος Α-ναξαγόρας ζήτησε ως χάρσι, όταν πεθάνη να σχολάσουν τα παιδιά απ' τα μαθήματα και να τ' αφήσουν να παίξουν. Ο Αλκιβιάδης, πολλές φορές, είδε το Σωκράτη να παίζει άδωα με παιδιά. Ο Πλάτων παράγγελλε: Τα παιδιά στα μαθήματα «όχι με τη βία, αλλά παίζοντας να τ' ανατρέφετε». Οι Έλληνες γενικά πίστευαν πως τα παιγνίδια ψυχαγωγούσαν και ξεκούραζαν, όχι μόνο τα παιδιά, αλλά και τους μεγάλους. Άκόμα δεν δισταζαν να λέγε πως και αυτοί οι νεκροί έπαιζαν και άγωνίζονταν στον Άδη.

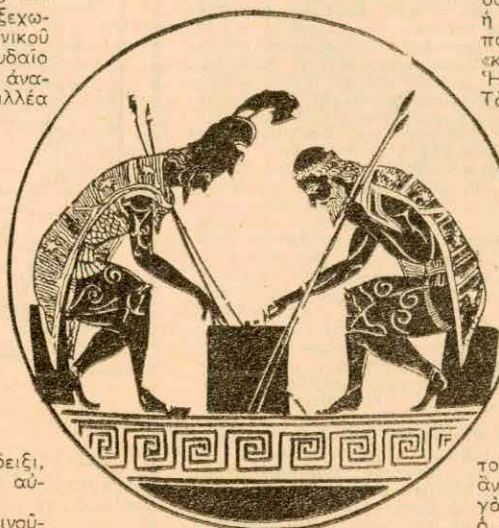
Πολλά από τα παιγνίδια που θεωρούμε σήμερα πως είναι επινοήσεις των τελευταίων χρόνων, ήταν γνωστά στους Έλληνες. Το άγγλοσαξωνικό «Χόκευ» το βλέπει κανείς καθαρά σ' ένα άρχαιο άνάγλυφο, που άποτελούσε βάση ενός αγάλματος. Ο Οίκονόμος το παιγνίδι αυτό των άρχαίων Ελλήνων το ονομάζει «Κερητίζειν». Δυό παίκτες σκυμμένοι και κρατώντας από ένα ραβδί στο χέρι, τόνουν σταυρώσει μπροστά στη μπάλλα, ακριβώς όπως κάνουν σήμερα οι κεντρικοί κυνηγοί του «χόκευ» πριν άρχίση ο άγώνας. Στο άνάγλυφο, διακρίνονται και άλλοι δυό παίκτες, με άγκυλωτό ραβδί στο χέρι.

Σε πολλές ελληνικές πόλεις και χωριά συναντά κανείς σήμερα άρχαία ελληνικά παιγνίδια με προσεθαυμένα ή άλλαγμένα όνόματα. Θ' αναφέρουμε την «άπόρραξιν». Έπαιζαν

στην αρχαιότητα με δύναμι στο έδαφος ή στον τοίχο, μία μικρή σφαίρα και κατά τις άναπηθήσεις της, την έπιαναν και την ξαναχτυπούσαν με την παλάμη συνεχώς και μέχρις ότου χάσουν. Έκείνος που θα πετύχαινε το μεγαλύτερο άριθμό χτυπημάτων λεγόταν «βασίλειος» και διάταζε τον χαμένο, που τον έλεγαν «δνο» (γαϊδούρι), να κάνει οτιδήποτε του έλεγε.

Η «άπόρραξιν» με την παραλλαγή της «άνακρουσία» (χτύπημα της μπάλλας στον τοίχο), παίζεται σήμερα ως «τόπι» και μετριώται τα «γκέλ» της μπάλλας. Μάλιστα, τα κορίτσια το έκτελούν με αρκετές ποικιλίες, όπως «στή μιά», «στά δυό», με «παλαμάκια», «άσκέλας» και τα παρόμοια.

Θα μπορούσε κανείς ν' αναφέρει πολλά άρχαιοελληνικά παιγνίδια. Η «χυτρίνδα» είναι το σημερινό «ψήφους». Ο «εφεδρισμός» είναι τα «κάστρας». Η «άποδιδραν-σκίνδα» είναι το «κρυφτούλι». Η «όστρακινδα» είναι το «κλέφτες και χωροφύλακες» ή «νύχτα — μέρα». Η «μυνίονα» είναι η «τυφλό-μυγα». Η «στορεπίνδα» είναι ο «τσούκος». Η «βασιλίνδα», ο «βασίληας». Η «ερικουλασία» ο «τρο-χός», το «στεφάνι». Ο «στρόμ-

Έλληνες στρατιώτες παίζουν κύδους. (Παράσταση σε άμφορέα του βου αιώνα).

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Άπό τη ζωή στην Άρχαία Έλλάδα

πεζίτη». Άλλα παιγνίδια των συμποσίων ήταν ο «κότταβος» και η «κυβεία» (τα ζάρια).

Τα κορίτσια και οι γυναίκες συνήθιζαν πολύ τα «πειν-τάλινθας», που σήμερα τα ξέρουμε ως «πειντόβολα» ή «άλεκαντριδες» καθώς και το «χέλι — χελώνη» που έπαιζαν οι μικρές κόρες.

Ο «κόττος» είναι τα «κότσια», οι «άστράγαλοι», ο «δεζύρης». Χρησιμοποιούσαν τότε αστραγάλους ζώων ή χάλκινους, γυάλινους, χρυσούς και από άλλα μέταλλα. Ο Αλκιβιάδης έπαιζε συχνά. Μία μέρα μάλιστα έαπλώθηκε κατά γης για να έμποδίση το πέρασμα μιάς άμαρας απ' τον τόπο του παιγνιδιού, και συγχρόνως φώναζε στον άμαζα: «Αν θέλης περάσε από πάνω μου!» Άστράγαλους δινανε και για δαρεία στους μικρούς μαθητάς. Κάποτε σ' ένα απ' αυτούς χάρισαν 80 αστραγάλους για την καλλιγραφία του.

Ο περίφημος γιατρός της αρχαιότητας Άντιλος και ο διάσημος ιατροφιλόσοφος Γαλήνης συνιστούσαν τις άσκήσεις, δηλ. παιγνίδια με τη σφαίρα.

Οι Έλληνες είχαν σφαίρες διαφόρων ειδών. Στις άρχες τις έφτιαχναν από ύψμα, ύστερα από δέρμα και σε διάφορα μεγέθη. Έίως χρησιμοποιούσαν και σφαίρα φυσικωμένη με άέρα. Ο Πλάτων αναφέρει «σφαίρα δωδεκάσκυτον», δηλαδή με δώδεκα «φέτες» δέρματος, όπως θα λέγαμε σήμερα.

Εκτιμούσαν ιδιαίτερα την «σφαιριστική τέχνη».

Στον περίφημο σφαιριστή Αριστόνο τον Καρύστιο αντίγραψαν άνδριάντα και τον έκαναν Άθηναίο πολίτη. Διάσημοι παίκτες σφαιρας ήταν ο Δημοτύλης, ο Χαιρεφάνης, ο Κτησίβιος και ο Σοφοκλής.

Πόση σημασία έδιναν στα παιγνίδια με τη σφαίρα πανάρχαιες και το γεγονός πως σε κάθε «γυμνάσιον» είχαν ιδιαίτερο χώρο γι' αυτά, το «σφαιριστήριον».

Φυσικά το παιγνίδι με τη σφαίρα δεν παίζονταν ακριβώς όπως και σήμερα. Έγινε υποτιμώμενο δηλαδή, μόνον τα χέρια και όχι τα πόδια, όπως γίνεται τώρα με το σημερινό ποδόσφαιρο. Άλλά οι άρχαίοι ήταν καθυστερημένοι άπό της πλευράς αυτής κι' άφησαν να επινοήσουν το «φούτ — μπάλ» οι Άγγλοι.

Έλληνίδες που παίζουν πεσούς. (Άπό τοιχογραφία ελληνιστικών χρόνων).

δος» ή «στρόβιλος» ή «κάννος» ή «δέμηξ» ή «σούρας». Ο «κυβαλισμός» είναι το παιγνίδι που στα Δωδεκάνησα ονομάζουν «καζίκια», και στη Σάμο «άλαμάνας». Η «αίλώρα» είναι ή κρεμαστή «κούνια». Το «κολλαβίζειν» το «μπίζι». Το «λαγχά-νεις» ή «δακτύλων επάλλαξι» παίζεται σήμερα ως «καβάλλες». Ο άρχηγός των καβαλλάρηδων με τόνα χέρι σκεπάζει τα μάτια του συμπαίκτη «άλόγου» του. Τ' άλλο χέρι τρέχει ύψωμένο και μ' άνοιχτά ένα ή δυό ή τρία δάχτυλα. Αν στο έρώτημα «πόσα είναι;» δοθή σωστή απάντηση, τότε «τ' άλογος» γίνονται καβαλλάρηδες.

Στα συμποσία συνήθιζαν να παίζουν διάφορα παιγνίδια για ψυχαγωγία. Το «αρτιάζειν», ένα απ' αυτά, είναι το σημερινό «μονά — ζυγά». Έκρυβαν στη χούφτα τους κουκιά, κότσια, νομίσματα και ρωτούσαν να μαντέψη ο συμπαίκτης των αν ήταν «άρτια ή περιττά», δηλαδή «ζυγά ή μονά». Το παιγνίδι αυτό έπαιζε και ο Δίας με το Γανυμήδη, προς μεγάλη λύπη της Ήρας.

Ο Αριστοφάνης σε μία κωμωδία του, παρουσιάζει μία νέα και μία γρη να παίζουν το «αρτιάζειν». Η νέα όμως αντί να ρωτήσει «πόσα καρδιά έχεις;» της λέει:

—Πόσα δόντια έχεις; Ο Χρεμύλος που παρίσταται στο παιγνίδι μαντεύει «τρία ίσως ή τέσσερα». Και ή νέα απαντά: «Πλήρωσε, γιατί έχει μονάχα έναν τσά-βρο».

Έλληνίδες που παίζουν πεσούς. (Άπό τοιχογραφία ελληνιστικών χρόνων).

Ο γιατρός πρέπει να έχει λεπτή ακοή, γιατί κακή διάγνωση μπορεί να έχει δυσάρεστα αποτελέσματα...

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ μιά Ιατρική εξέταση

Ο ρόλος των πέντε αισθήσεων του γιατρού

Ο πολύς κόσμος νομίζει ότι καλός γιατρός θεωρείται κυρίως εκείνος που είναι πολυδιαβασμένος. Άλλα αυτό είναι πλάγιος. Οι γνώσεις που δίνουν τα βιβλία και οι σπουδές είναι θεμέλια πολύτιμα, αλλά δεν είναι αρκετά. Ο καλός γιατρός πρέπει να είναι πλουτισμένος και με πείρα, την πείρα που αποκτάται με την πάροδο των ετών και από τις πολλές και ποικίλες περιπτώσεις ασθενών, τις οποίες έχει κληθή να παρακολουθήσει και να θεραπεύσει.

Ένας πολύ πειραμαμένος γιατρός, προκειμένου να εξετάσει έναν ασθενή, είναι υποχρεωμένος να εστιάζει την όλη του αίσθησή του. Την όραση, την ακοή, την οσφήνη και την αφή. Όσο για τη γεύση, κι' αυτή βεβαίως την επιστρατεύει πολλές φορές, αλλά κατά τρόπον έμμεσο, με σχετικές ερωτήσεις που υποβάλλει στον πάσχοντα, ιδίως όταν είναι στομαχικός.

Το «αίμα» της Ιατρικής εξέτασης είναι το ερωτηματολόγιο του γιατρού προς τον άρρωστο, το «ιστορικό» όπως λέγεται στη γλώσσα της επιστήμης. Την ώρα, όμως, που παύεται το ιστορικό, ο γιατρός εξετάζει τον πάσχοντα με μίαν οξύτητα βλέμματος, που εκείνος ούτε καν την υποπτεύεται. Παρακολουθεί τις κινήσεις του, τις χειρονομίες του, τις συσπάσεις του προσώπου του, τον τρόπο της ομιλίας του, τον ήχο της φωνής του, με μιά διακριτικότητα που του την έχει χάρισει η μακροχρόνια άσκησης του επαγγέλματός του.

Η εξέταση του ασθενούς με το βλέμμα του γιατρού ονομάζεται «επισκόπηση». Μετά τη γενική ματιά που θα ρίξει ο γιατρός στον άρρωστο, την ώρα που θα του παίρνει το ιστορικό της ασθένειάς του, θα τον γυμνώσει τελείως και θα τον εξετάσει από την κεφαλή ως τα πόδια. Γιατί εκείνο που προέχει για την επίτευξη μίας καλής διάγνωσης, δεν είναι μόνον η εξεκριδωτική του πάσχοντος μέλους του σώματος, αλλά η διάγνωση της αιτίας της νόσου. Και είναι γνωστό, πως πολλές φορές, η αιτία της ασθένειας βρίσκεται σε αρκετή απόσταση, από το μέρος όπου είναι εντοπισμένος ένας πόνος. Παράδειγμα κλασικό, η περίπτωση ενός νέου που εισήχθη σ' ένα παλαιό νοσοκομείο, παραπονούμενος για φουέρου

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΕΙΣ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ Ριζική, ταχεία έσφαση. Ειδική θεραπεία δια ξανάναιμα με προσώπων. Πανάδες τοιχοπλάσι, οντίδες, άγγειώματα στίγματα, κύλεις κλπ. Ιατρός ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΛ, 6ος Β' αεροπλάνου 12, 3ος τηλεφώνου 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

πονοκεφάλους και για γενική εξάντληση. Στο τέλος, εξεκριδωτική ότι ο νέος αυτός είχε ένα σφιγμένο έλκος ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού του ποδιού.

Η επισκόπηση του ασθενούς πρέπει να γίνεται κάτω από το φως της ημέρας. Ο τεχνητός φωτισμός άλλοι-ώνει τα χρώματα και δεν επιτρέπει στο γιατρό να προσέξει την απόχρωση της επιδερμίδος του πάσχοντος, το άσπράδι του ματιού του κλπ.

Παράλληλα, ο γιατρός προσπαθεί ν' ανακαλύψει αν υπάρχουν τυχόν στον πάσχοντα ανατομικές ανωμαλίες (να-νισμός, γιγαντισμός), που έξηγούν την πλημμελή εκκρίσι ώρισμένων αό-νων, αν παρατηρούνται ωριμένα φαι-νομένα δυσαναλογικά μεταξύ διαφόρων οργάνων (άσυνμμετρία, μόνιμες ή πα-ροδικές παραμορφώσεις, παρεκκλίσι- της σπονδυλικής στήλης) και αν ο πα-σχών παίρνει στάσεις άφυσικές. Για-τόν τελευταίο άκριβος λόγο, ο για-τρός θα εξετάσει τον ασθενή πλαγια-σμένον, όρθιο, καθισμένον ή βαδι-ζόντα.

Η όρθια στάσις του ασθενούς προ-δίδει άμέσως την όραση του πόνου, με ώρισμένες οδυνηρές συσπάσεις που του είναι άδύνατο να τις αποφύγει. Ό-ταν πάλι ο ασθενής είναι καθισμένος, δείχνει, με τον τρόπο που καθίστα, αν είναι καρδιακός ή αν υποφέρει από άναπνευστικό του σύστημα. Πλαγια-σμένον, θα πάση τη στάσι που τον βολεύει καλύτερα, ανάλογα με την πα-θήσι του. Εκείνος άφνης που έχει σφοδρόν πυρετό, θα πλαγιασεί ανάσκε-λα. Ο στομαχικός θα πλαγιασεί, υποπύμωτα. Ο σωματικός θα πλαγιασεί από το αντίθετο μέρος της παθήσε-ως του, ο δε πλευρικός, αντίθετως, από το μέρος της πλευρικής προ-σβολής του. Ο πάσχων από τέτανο πλαγιασεί στηρίζόμενος στο κεφάλι και στα πόδια, έχοντας το υπόλοιπο σώμα του άνασκηκωμένο.

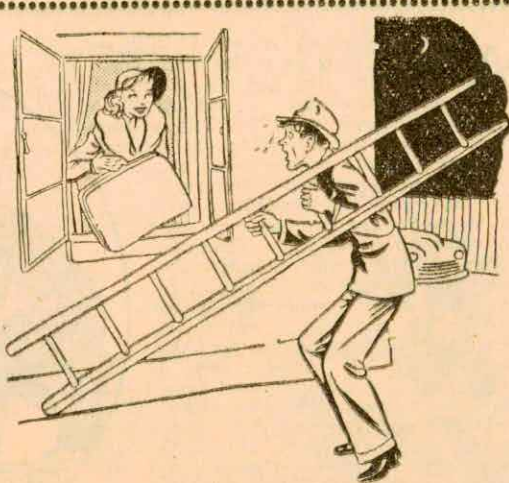
Από το βόσκιμα επίσης ενός άν-θρώπου, είναι σε θέση ο έμπειρος για-τρός να διαγνώσει ώρισμένες παθήσεις νευρικής μορφής. Άλλ' εκείνο που ά-παιτεί ιδιαίτερη πείρα, είναι η διαγνώ-σις μίας παθήσεως από το χρώμα του πάσχοντος. Όρισμένα παροδικά έ-ρυθρήματα του προσώπου οδηγούν σε άσφαλή συμπεράσματα, όπως έπίσης και η παροδική ή σταθερά ωχρότης. Η κακή λειτουργία του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως, ο διαβήτης, ο καρκίνος του στομάχου, η δηλητηρία-σις φαίνονται από την όψη του.

Η οσφήνη έξ άλλου οδηγεί τους γιατρούς σε ώρισμένες διαγνώσεις. Γιατί, κάθε άρρωστος άναδίδει μίαν ιδιαίτερη χαρακτηριστική όσμη, δυσά-ρεστη πάντοτε, που υποδηλώνει τον έ-πιστήμονα στην εξέταση ώρισμένων συμπερασμάτων. Ο πολύς κόσμος θα έ-χη προσέξει σχετικά τις άναλυτικές των όσμων, όπου ο μικροβιολόγος προσδιορίζει και την όσμη τους.

Ιδιαίτερη εξέσκηση πρέπει να έ-χη ο γιατρός και στην άφή, που πρέπει να είναι εξαιρετικά άναπτυγμένη. Από την ψηλάφησι άφνης του κοιλιακού συστήματος, ο καλός γιατρός θα δια-γνώσει τις παθήσεις του στομάχου, των έντέρων, του ήπατος, της σκυ-ληκοειδούς άποφυσεως, των νεφρών και των λοιπών οργάνων, παθήσεις που θα επιβεβαιωθούν άργότερα με τις άκτι-νογραφικές και με τ' άλλα μέσα που χρησιμοποιεί σήμερα η επιστήμη. Ό-σο για τη σημασία της έπικρούσεως του θώρακος, αυτή είναι τόσο γνωστή, ώστε είναι περιττό να έκταθ κανείς περισσότερο. Το ίδιο θα πρόσθετε κα-νείς και για την εξέταση του σφυγμού, που προϋποθέτει έξηγκημένη άφή.

Η άκοή τέλος αποτελεί έναν από τους σφοδρότερους γνώμονες, για τη διάγνωση των στήθικών παθήσεων. Έ-νας γιατρός πρέπει βεβαίως να έ-χει λε-πτή άκοή. Άλλα και με τ' άκουστικό ό-ργανα μπορεί κάλλιστα να δια-γνώσει μιά πάθησι, άρκει να έ-χει άπο-κτήσει τη σχετική πείρα. Γιατί κάθε πάθησι των πνευμόνων προδίδεται ά-πό έχωριστόν ήχο, που η έσφαμένη τυχόν έκτίμησις η διάγνωσις του, υπο-ρεί να οδηγηση σε δυσάρεστα άποτε-λέσματα.

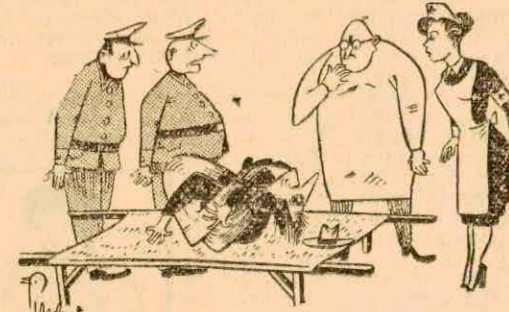
Συμπεράσματα : Καμιά Ιατρική έ-ξέταση δεν είναι πλήρης, αν ο γιατρός, έκτός από τη λήψι του Ιστορικού του ασθενούς, δεν χρησιμοποιηση και όλα τα αίσθητήρια όργανά του, για να έπι-τύχη μίαν άσφαλή διάγνωση.

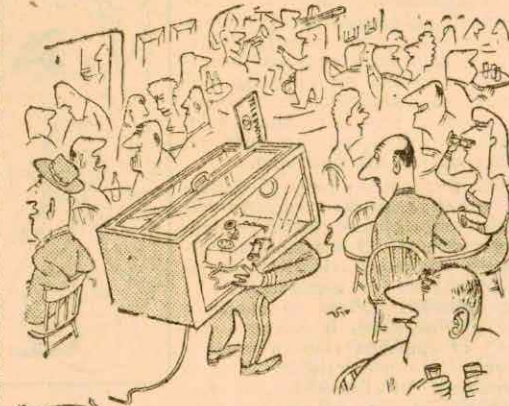
Δεν μου τό έλεγε, έρε Διλικά, ότι κάθεται στο ίσογειο, για να μην κουβάλαω, μισή ώρα στην πλατή μου αυτή τη σκάλα!...

Το έσπινμα του πλοίου

Τον φέρνουμε από τη σουεαλιστική έκθεσι, γιατρέ!

Κύριε Παραλίδη, σάς ζητάνε στο τηλέφωνο!

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ των ίπποδρομιών

Η εξέλιξις των μέσων στεύς αίωνες

Οι ίπποδρομίες, που άποτε-λούν σήμερα ένα κοσμικό γε-γονός, ιδίως στην Άγγλία και τη Γαλλία, έχουν πολύ ταπεινή προέλευσι. Κατάγονται από τις ζωοπανηγύρεις, που ήταν πολύ συχνές κατά το παρελ-θόν, δεδομένου ότι τα ζώα και κυρίως τα άλογα κι' οι ήμιοι-νοι κατείχαν έξαιρετική θέση στη ζωή των παλαιότερων κοι-νωνιών.

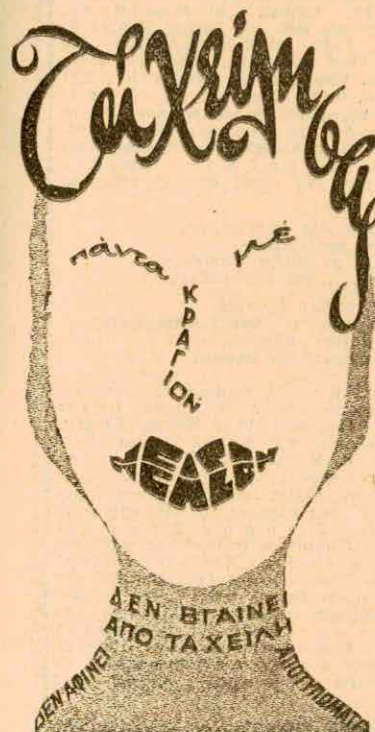
Κατά τον 12ον αιώνα, το μεγαλύτερο παζάρι άλόγων στην Άγγλία γινόταν στο Σμιθφελντ. Συνήθιζαν, λοιπόν, τότε να βάζουν τα άλογα να τρέχουν για να κρίνουν την ι-κανότητα και την άντοχή τους. Οι άγώνες αυτοί δεν είχαν καμ-μιά σχέση με τις σημερινές ίπ-ποδρομίες. Κι' άλλωστε η τα-χύτης των ζώων ένδιέφερε πολύ λιγώτερο από την άντοχή των, Γι' αυτό συνήθιζαν να τα φορ-τώνουν με σημαντικά άρα και τα μαστίγιωναν για να τ' άναγ-κάζουν να τρέξουν. Έκριναν κατόπιν την άντοχή τους από το αν λαχάνιαζαν, αν έβγαζαν άφρους από το στόμα τους, αν ίδρωναν κλπ.

Είπε αυτονόητο ότι, έκτός ά-πό τους άγοραστές και τους πωλητές, συνέρρεαν και πολλοί άλλοι στον τόπο όπου γίνονταν αυτοί οι άγώνες, που, με τον καιρό, κατόντησαν ένα είδος θεάματος. Έβάζαν, μάλιστα, στοιχήματα κι' όχι σπάνια η διαφορά άντιλήψεων όσον άφο-ρά τις ικανότητες ενός ζώου ώ-δήγησε σε άίματηρές συγκρού-σεις.

Για το λόγο αυτό, οι άρχές άναγκάστηκαν να επέμβουν και ώρίσθηκε ένας Έπίτροπος της Ζωοπανηγύρεως, που είχε υπό τις διαταγές του τρεις δεκά-οι ίπποδρομίες έδειξε έπίσης ο 12-άκωχος 1ος (1603—1625). Από την έποχή του άρχισε να δημιουργήται ειδική κατηγορία άλόγων, που προσορίζονταν μό-νο για τις ίπποδρομίες και πα-ραχωρήθηκαν στους ιδιοκτήτες των διαφόρων φορολογικές διευ-κολύνσεις και προνομία.

Ένωρίτερα, έξ άλλου, καθιε-ρώθηκαν στις ίπποδρομίες τα στοιχήματα, που διοργανώνον-ταν από ειδικούς επιχειρημα-τίες. Οι άνθρωποι αυτοί, όμως, κρατούσαν τη μερίδα του λέον-τος για τον έαυτό τους και υιοράζαν ψιγία σε κείνους που κερδίζαν. Γι' αυτό, από της έ-ποχής του Καρόλου 2ου, θε-σπίσθηκε ο κρατικός έλεγχος έπί των στοιχημάτων και έπι-θηκε η παροχή ώρισμένων έγ-γυήσεων από τους διοργανω-τάς των. Έτσι, με τον καιρό, δημιουργήθηκαν ειδικά γραφεία, που είχαν παρακλάδια σ' όλό-κληρη την Άγγλία. Άργότερα, καθιερώθηκε το περίφημο Ντέρμ-πν, που παρείχε σημαντικά κέρ-δη στους τυχερούς.

Στη Γαλλία, οι ίπποδρομίες εισήχθησαν κατά το 1747 από το λόδο Πάσκουαλ και προκά-λεσαν ένωρίτατα μέγιστο ένδι-αφέρον μεταξύ της άριστοκρα-τίας και των λαϊκών τάξεων.

χας κι' αυτοί πάλι δέκα τοξό-τες ο καθένας.

Έτσι οι άγώνες της ζωοπα-νηγύρεως του Σμιθφελντ πήραν έπίσημο χαρακτήρα. Με τον καιρό, έξ άλλου, άρχισαν να δημιουργούνται και οι πρώτοι νόμοι των ίπποδρομιών.

Φαίνεται, όμως, ότι οι νό-μοι αυτοί δεν γίνονταν σεβα-στοί από τους έμπορούς, που ένδιαφέρονταν προ πάντως να πουλήσουν το έμπορεύμα τους και γι' αυτό πολλοί έρασιτε-χολία άπρεφάσιον να δημιουρ-γήσουν ιδιαιτέρους άγώνες ά-λόγων, άσχετους από κείνους των ζωοπανηγύρεων. Διάλεξαν, λοιπόν, ένα μεγάλο χώρο στο Έπσσμ, κοντά στο Λονδίνο, και το μετέβαλαν σε ίππό-δρομο.

Έκει διεξήχθησαν οι πρώτες ίπποδρομίες, πιθανώτατα κατά το 1317, μέσα σε μεγάλη συρ-ροή κόσμου.

Οι άγώνες αυτοί διαρκούσαν τρεις ημέρες. Την πρώτη γίνον-ταν διάφορες έπίδειξεις, χωρίς άγωνιστικό χαρακτήρα. Τη δεύτερη ώργανώνονταν άγώνες ταχύτητας και μετ' έμποδιων. Η τρίτη ήταν άφιερωμένη σε άγώνες άντοχής. Στο τέλος, των άγώνων περιέφεραν θριαμ-βευτικά τα άλογα που είχαν νι-κήσει. Στους ιδιοκτήτες και τους άναβάτας των, έξ άλλου, έχορηγούντο τιμητικά έπαθλα.

Στους άγώνες αυτούς πρω-τοστατούσε η άγγλική άριστο-κρατία. Κι' οι βασιλείς έπί-σης, όπως ο Έδουάρδος 3ος κι' ο Έδουάρδος 4ος έδειξαν ζωηρό ένδιαφέρον γι' αυτούς.

Ο Έρρίκος 8ος, έξ άλλου, ο θρυλικός Κιανοπώγων που έστειλε τις περισσότερες από τις συζύγους του στο ικρίωμα, έγραψε ειδική μελέτη για τις ίπποδρομίες και έκωδικοποίη-σε τους άγρόφους ως τότε νό-μους που ώρίζαν τον τρόπο της διεξαγωγής των. Ίδρυσε έξ άλλου, δύο ίπποδρόμια, στο Χάμσφρντ και στο Τσέστερ και θέσπισε διάφορα μέτρα για την προστασία της ίπποπαρα-γωγής.

Μεγάλο ένδιαφέρον για τις ίπποδρομίες έδειξε έπίσης ο 12-άκωχος 1ος (1603—1625). Από την έποχή του άρχισε να δημιουργήται ειδική κατηγορία άλόγων, που προσορίζονταν μό-νο για τις ίπποδρομίες και πα-ραχωρήθηκαν στους ιδιοκτήτες των διαφόρων φορολογικές διευ-κολύνσεις και προνομία.

Ένωρίτερα, έξ άλλου, καθιε-ρώθηκαν στις ίπποδρομίες τα στοιχήματα, που διοργανώνον-ταν από ειδικούς επιχειρημα-τίες. Οι άνθρωποι αυτοί, όμως, κρατούσαν τη μερίδα του λέον-τος για τον έαυτό τους και υιοράζαν ψιγία σε κείνους που κερδίζαν. Γι' αυτό, από της έ-ποχής του Καρόλου 2ου, θε-σπίσθηκε ο κρατικός έλεγχος έπί των στοιχημάτων και έπι-θηκε η παροχή ώρισμένων έγ-γυήσεων από τους διοργανω-τάς των. Έτσι, με τον καιρό, δημιουργήθηκαν ειδικά γραφεία, που είχαν παρακλάδια σ' όλό-κληρη την Άγγλία. Άργότερα, καθιερώθηκε το περίφημο Ντέρμ-πν, που παρείχε σημαντικά κέρ-δη στους τυχερούς.

Στη Γαλλία, οι ίπποδρομίες εισήχθησαν κατά το 1747 από το λόδο Πάσκουαλ και προκά-λεσαν ένωρίτατα μέγιστο ένδι-αφέρον μεταξύ της άριστοκρα-τίας και των λαϊκών τάξεων.

Γαμήλια άπρόδοα

Έργατικός και πολυάσχο-λο, ο Ζάν Πιρονάλ δεν εύρισκε καιρό να σκεφθή τον έρωτα και συνεπώς δεν είχε ποτέ του ύποστη τα έπακόλουθα του: άρραβώνας, γάμος κλπ.

Στά 45 του χρόνια όμως άρχισε να βαριέται το φαγη-τό του ρεστωράν και τα δω-μάτια του σπιτιού του του φαίνονταν έρημα και κρύα, ό-ταν γύριζε το βράδυ για να περάση την ώρα του, με μόνη συντροφιά τα βιβλία και την πίπα του.

Πιστεύοντας πως όλα αυτά είχαν για μόνη άφορμή την ύ-περβολική έργασία, άποφάσι-σε να ξεκουραστή λιγάκι και ν' αλλάξη τον αέρα του. Η Τράπεζα μπορούσε κάλλιστα να λειτουργήση ένα-δυό μήνες χωρίς αυτόν.

Διάλεξε για την άνάπαυσί του το χωριό όπου έμεναν άλ-λοτε οι γονείς του κι' ένα ή-λιόλουστο πρωινό του Ίουνίου έφυγε για την έξοχή.

Είχε να ιδή το μέρος αυτό είκοσι ολόκληρα χρόνια και του φάνηκε διαφορετικό, σχε-δόν ξένο. Έγκαταστάθηκε στο μοναδικό ξενοδοχείο του τό-που, μα άρχισε να πλήττει, γι-ατί δεν έδλεπε κανένα γνωστό του, ούτε και κανείς τον άνα-γνώριζε ύστερα από τόσα χρό-νια.

Μιά μέρα, ενώ άποτελείνε το γεύμα του στο εστιατόριο, είδε να περνούν μπροστά του δύο γυναίκες. Η χαριτωμένη φυσιογνωμία της πιο νέας ά-

Εύθυμη Ιστοριογλα

πό τις δυο του ήταν γνώριμη.

—Πρισίλλα!... φώναξε. Οι δυο γυναίκες σταμάτη-σαν και η πιο ήλικιωμένη γυ-ρισε, τον κύτταξε για μερι-κές στιγμές προσεκτικά, τον άναγνώρισε και φώναξε με χα-ρούμενη έκπληξι:

—Ο κύριος Πιρονάλ! —Πρισίλλα! ψιθύρισε ο τρα-πεζίτης με κάποιο διαταγμό, κυττάζοντας τότε τη μη και τότε την άλλη από τις δυο γυναίκες.

Η μεγαλύτερη χαμογέλασε γιατί κατάλαβε πως ο κ. Πι-ρονάλ είχε πάρει τη μικρότε-ρη άδελφή της γι' αυτήν την ίδια. Η Κλάρα που ήταν ση-μερα 25 χρόνων θυμίζε πραγ-ματι την ίδια όταν είχε την ή-λικία της. Η Πρισίλλα όμως δεν είχε κατορθώσει τότε να συγκινήση την καρδιά του νε-αρού και συμπαθητικού Ζάν.

—Πώς είσθε, κύριε Πιρον-άλ; είπε μίνοντας του το χέ-ρι της. Ποιός άνεμος σας έφε-ρε στα μέρη μας;

Ο τραπεζίτης έδωσε μιά πρόχειρη εξήγηση κυττάζοντας έπίμονα τη μικρότερη άδελφή της, που έμοιαζε μ' ένα δροσε-ρό τριαντάφυλλο.

—Είπε η άδελφή μου Κλά-ρα, συνέχισε η Πρισίλλα. Ό-ταν φύγατε άπ' εδώ, ήταν ένα κοριτσάκι πέντε μόλις χρόνων. Δεν μάς συνοδεύετε λίγο για να τα πούμε στο δρόμο;

Υστερα από μερικές μέρες το χωριό δοκίμαζε μιά μεγά-λη έκπληξι. Η Κλάρα Κοξ θα παντρευόταν τον τραπεζί-τη Ζάν Πιρονάλ. Όλοι ένθου-σιάστηκαν στη σκέψι του γλεν-τιού που θα γινόταν έπ' ευ-καιρία των γαμων αυτών. Ο Πιρονάλ ξαναγύρισε στη

Μου είχες πη, άρχωνέυταρε, ότι δεν είχες ξενά-θει εδώ! Κι' όμως σε ξερεi πολύ καλά το παγκάκι!... (Το Σ. Πολενάκη)

49

Κουβεντούλες

Μαραμένα νειάτα Α. Χ.: 'Αποποιθήκατε πολλές προτάσεις γάμου, γιατί δεν θέλατε να εγκαταλείψετε τους γέροντες γονείς σας; 'Ετσι, χωρίς να το καταλάβετε, τα χρόνια πέρασαν και τώρα βλέπετε, με κάποια πικρία πως μαζί μ' αυτά πέρασαν και τα όμορφα σας νειάτα. Και νιώθετε πλέον κάποιο μαρμαρώ το δικαιολογισμό και σκεφθείτε τι θα γίνετε μια μέρα, όταν χάσετε τους γονείς σας και θα έχετε ν' αντιμετωπίσετε ολόμνηστη τη ζωή. Αυτό είναι το δράμα πολλών κοριτσιών που από υπερβολική ευαισθησία θυσιάζουν τη ζωή τους. Πρέπει οι ίδιοι οι γονείς να μη δέχονται τόσο μεγάλες θυσίες από τα παιδιά τους. 'Εχουν καθήκον να σκέφτονται αλτρουιστικά. Τώρα τι να σας συμβουλευσω; Προσπαθήστε έστω και άργα να διασώσετε το κακό που κάμπετε στον εαυτό σας. Παντρευτείτε και ζήστε με τους γονείς σας. 'Αφού είναι εδικοτάτα δεν θα δυσκολευθείτε να έρθει έναν άντρα ωριμό που να θέλη κι' αυτός μια ήσυχη νοικοκυρεμένη ζωή. Και θα εδύχηση μαζί σας, ασφαλώς, γιατί είσαστε ο τύπος της γυναίκας που ξέρει να θυσιάζεται για τους άλλους.

Η μόδα

Ο,τι πιο νεανικό, ό,τι πιο αθέριο, ό,τι πιο χαριτωμένο. Νά η άνοιξιάτικη μόδα του 1951. Φουσκωτά μανίκια, σουρωτές μπότες, φούστες στενές και φούστες κλάες, γκονιές ένκρυστε και ποδιές. Όλα εξαρτώνται από το ύφασμα που θα χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή τους.

Ταγιέρ κομμένα λοξά που εχαϊρεύονται το κορσάκι. Όχι πια ρεδέρ κλασικά, ούτε γιακαδάκια μονότονα, αλλά φιογκάκια και ζαμπό πολυποικίλα.

Τα κορσάκι των φορεμάτων πολύ ελαστικά, με λίγες σουρτές ή επένες και πλάτη με μαξιλια φουσκωτά.

Εσώρρες, μαντήλια, γραβάτες, πάν, όλα ανεμίζουν στον αέρα, αϊθήρια σαν τις πεταλούδες.

Τα έπισηφορία ριχτά, τα περισσότερα χωρίς κουμπωμα, για ν' ανεμίζουν κι' αυτά όπως το βέλι η μόδα. Μερικά έχουν ένα μόνο ρεδέρ, άλλα δεν έχουν διάλο.

Σαντούν, αλπακάδες, «συρά» γυαλιστά, τυσοί, μουσλίνες, ταφτάδες, λινά. Όλα θα φορεθούν, καθένα στην ώρα του.

Πολλά έμπριμέ με πουκετάκια από λουλουδία, μεγάλα τριαντάφυλλα, χρυσάνθεμα, όρνειους. Από τα πιο μικρά σχέδια ως τα πιο μεγάλα.

Τα βράδυνα φορέματα πολύ εδιδόρθημα. Κάποτε γίνονται με άναμιξη δυο ή τριών χρωμάτων. Μουσλίνες έμπριμέ και τουλίνα, δαντέλλες και, ταφτάδες, στενά φουφού και τουνίκ, που ανεμίζουν άφηνοντας να φαίνεται όλο το φουφού.

Με μια λέξη το χαρακτηριστικό της άνοιξιάτικης μόδας είναι κάτι αϊθήριο, κάτι άεριο, κάτι που δίνει στη γυναίκα τη χαρή της πεταλούδας.

Το μύθο χρώμα

Πώς συνδυάζεται όμως με όλα αυτά που αναφέρουμε παραπάνω το μαύρο χρώμα, που θα είναι στην πρώτη γραμμή;

Μην άσπριτε. Αυτές είναι οι ώριμες αντιθέσεις που μας παρουσιάζει πάντα η μόδα.

Θα έδωθε δολοκλήρη σειρά από μαύρα φορεμάτκια άπογευματινά, που δεν θάγουν όμως διάλο

πεινιμή δύμ, γιατί μια μικρή λεπτομέρεια θα τους δίνει την εύθυμη νότα που άπαιτεί η άνοιξη;

Π. χ. ένα ζαμπώ χρωματιστό, μια κίτρινη εσώρρα που θάνε ριγμένη στο λαιμό, ένας χρωματιστός φλόγκος, ένα άσπρο πλαστρόν, ένα χρωματιστό μαντηλάκι στην τσέπη, μια μπουντιέρα, ένα κολλιέ, ένα κέλιπ ή γάντια, εσώρρα και ύποδημα άνοιχτόχρωμα.

Τα μαύρα άπογευματινά φορέματα φοριούνται πάντα με χρωματιστά ή λευκά καπέλλα. Αυτό άπαιτεί η τελευταία λέξη της μόδας.

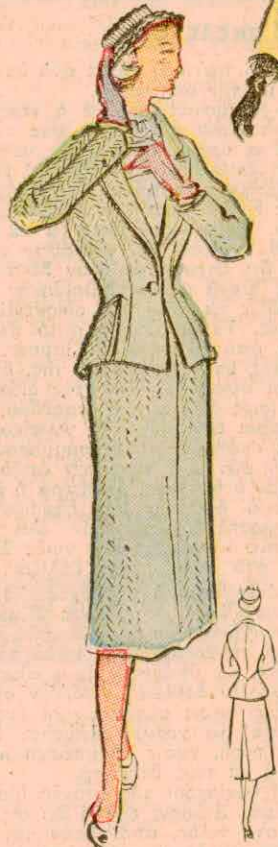
Έτσι το μαύρο χρώμα χάνει τη βαρεία του όψη.

Τα ταγιέρ

Τα άνοιξιάτικα ταγιέρ έχουν έντελως άποβάλει την άνδρική γραμμή. Οι φούστες τους είναι πάντα στενές. Άλλα οι ζακέτες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Κοντές, μεσάτες, με 4 τσέπες έπάνω και κάτω και ένα κουμπί στη μέση.

Στρογγυλές και κοντές, με τρία κουμπιά και στρογγυλό γιακαδάκι.

Με γιακαδάκι όρθιο και ένα κουμπί στο λαιμό κι' άλλο ένα στη μέση. Μανίκια με ρεδέρ.

Τρία από τα πιο όμορφα άνοιξιάτικα ταγιέρ.

δέκα μέρες να μη τρώμε τίποτ' άλλο παρά φρούτα και γιαούρτι ή κρέμα. Καθαρίζει το στομάχι μας και το ξεκουράζει. Η ξεκούρασις αυτή είναι άπαραίτητη, όπως άπαραίτητο είναι και για την κάθε μηχανή το σταμάτημα και το λάδωμα.

Αυτά όλα δεν συντελούν μόνον για τη διατήρησι της ύγείας, αλλά έχουν μεγάλη επίδρασι και στην όμορφη σας. Η καλή κατάσταση της επιδερμίδος εξαρτάται κατά μέγα μέρος, από την κανονική λειτουργία του στομάχου.

Θέλετε να μη γεράσετε γρήγορα; Άκολουθήτε πιστά αυτούς τους κανόνες:

Τρώτε με μέτρον, άποφεύγετε την πολυφαγία.

Προτιμάτε τα φρούτα από τα γλυκίσματα.

Να πίνετε κάθε πρωί, νηστικά, 1 ποτήρι νερό.

Να προσέχετε την λειτουργία των έντερων σας.

Να μη παραλείπετε να κάνετε κάθε πρωί λίγες άναγνωστικές κινήσεις.

Η διατροφή μας

Η διατροφή μας πρέπει να άλ-

λάξη άνάλογα με την κάθε εποχή. Έτσι ενώ τον χειμώνα τρώμε άσπρα, γιατί είναι θερμαντικά, μακαρόνια και έηρους καρπούς, την άνοιξη και το καλοκαίρι τα άποφεύγουμε όλα αυτά και τρώμε πράγματα πλέον άροσιστικά: χόρτα, σαλάτες, φρούτα και αντί για κρέας προτιμούμε τα ψάρια.

Έφτος όμως με την έλλειψι του νερού οι ώρες σαλάτες θα είναι μάλλον έπιπιδυνες, γιατί τα περιβάλλια θα ποτίζονται με άκαθάρτα νερά. Χρειάζεται λοιπόν μεγάλη προσοχή. Ως που να κανονισθή το ζήτημα του νερού ως άποφεύγουμε τις ώρες σαλάτες και ως τρώμε και τις ντομάτες και τα μαρούλια και τα άγγουρια άκόμη ξεματισμένα.

Δεν είναι δέδρια τόσο νόστιμα, αλλά θ' άποφύγουμε έτσι τις άρρώστιες.

Την άνοιξη και το καλοκαίρι πρέπει επίσης να τρώμε λιγότερο κρέας. Άς προτιμούμε χορτόσουλτες, χορτοφαγία εν γένει και γαλακτερά που είναι πάντοτε ωφέλεια.

Κατι πολύ καλό επίσης για την ύγεια μας είναι μια φορά στις

Νά άποφεύγετε τα ξενοχτία.

Νά ξετάξετε κάθε χρόνο τα δόντια σας, γιατί δημιουργούν κάποτε δυσάρεστες ιστορίες.

Να μη έγγιζετε το πρόσωπό σας με άκαθάρτα χέρια. Πριν κοιμηθείτε να το καθαρίζετε με μια σαβούνα και έπειτα να το πλένετε με ζεστό νερό. Όσο κουρασμένη και αν είσαστε μη παραλείπετε αυτή τη διαδικασία, γιατί δεν υπάρχει πιο άκαθάρτο πράγμα για την επιδερμίδα από τη σκόνη.

Πρέπει να φροντίσει για την όμορφη της ή εργαζομένη γυναίκα;

Ο καλλωτισμός είναι άπαραίτητος σε κάθε γυναίκα, όποιουδήποτε τάξεως και ηλικίας γιατί, για να πούμε την άλήθεια, χωρίς να διατάξω, μια γυναίκα άπεριποίητη κινδυνεύει να βρή όλες τις πόρτες κλειστές. Τι το θέλετε, είναι πάντα ευχάριστα να δέληται κανείς ένα όμορφο πρόσωπο, περιποιημένο, με καλοχτενισμένα μαλλιά, με κόκκινα χείλη, με μάγουλα ρόδινα. Όλα αυτά όμως πρέπει να γίνονται με κάποιο μέτρο.

Το φτωχό κορίτσι που εργαζεται για να κερδίσει τη ζωή του ως είναι ντυμένο με ευπρέπεια, ως έχει περιποιημένο μπουτάκι, αλλά ως άποφύγει τα θαμμένα νύχια, τα μαδημένα φρύδια, τα μακρινισμένα ματιά.

Τα ίδια θα είχαμε να συστήσωμε και στη γυναίκα που δεν είναι πια στην πρώτη της νεότητα. Όχι παρβάλια χρώματα, όχι χτενίσματα ιδιόρρημα, όχι έξωφρενικά καπέλλα, γιατί όλα αυτά την γελοιοποιούν.

Όσοι τη βλέπουν σχηματίζουν την έντύπωση ότι θέλει να κάνει τη μικρούλα και γελάει μαζί της.

Μπορεί να είναι πολύ κοκέτα και η μεγάλη γυναίκα, αλλά θα προσπαθήσει να δίνει πάντα στην εμφάνισή της μια νότα σοβαρότητας. Το ίδιο συνιστώ και στη γυναίκα η το κορίτσι που εργαζεται. Ντύσιμο, μακιγιάζισμα, χτένισμα δεν πρέπει να έχουν τίποτε που να προκαλή τα ειρωνικά βλέμματα του κόσμου.

Για τις νέες μητέρες

Μερικές άναγνωστρίες — νέες μητέρες — μου παραπονέθηκαν ότι μετά το θήλασμα του παιδιού τους το στήθος τους έχασε την άνηρότητα του.

Η γυναικική του θώρακος εν' εκείνη που θα το επαναφέρει στην πρώτη του κατάσταση. Η γυναικική αυτή γίνεται με κάτι χοντρά λαστιχα που είναι στερεωμένα στον τοίχο ή στις στρόφιγγες μιας πόρτας.

Μετά τη γυναικική έπακολουθούν ψυχρολουσίες τοπικές και μασάζ, που γίνεται με νερό το οποίο πέφτει από ψηλά με δύναμι.

Όλα τα άλλα που άκούτε να διαφημίζουν είναι χωρίς άποτέλεσμα.

Επίσης χρειάζεται προσοχή στην περίοδο του θήλασμού. Το στήθος δεν πρέπει ποτέ να λείπει για να στεκεται το στήθος στη θέση του. Άλλο επίσης κακό που παθαίνουν οι μητέρες μετά τον τοκετό είναι το ότι άποκτούν κοιλιά αν δεν προσέχουν. Αυτό όμως άποφεύγεται εύκολα μ' ένα φασκίωμα της κοιλιάς που γίνεται καθημερινώς. Και η πλέον κοινή μαμή θα σας συμβουλεύει: πώς πρέπει να γίνεται αυτό το φασκίωμα.

Έτσι αν προσέχουν λίγο οι νέες μητέρες μπορούν να διατηρούν την πλαστικότητα του σώματος των δυο παιδιών και αν άποχτήσουν.

Η άλληλεγραφία μου

Κάποια κυρία: Σας στέλνω 2-3 σχέδια.

Μα ίρη η λέξιού: Τώρα πια θα έγινε ο γάμος, έπομένως η άπάντησις περιττεύει. Δεν άμφισβόλω πως θα τα είχατε όλα στην έντέλεια και σας εύχομαι κάθε εύτυχία.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Δροματικό διήγημα

ΣΤΟ σαλόνι του γιατρού Κολίν, άποτελούσε άντικείμενο γενικού θαυμασμού και περιεργίας η 'Ισπανίδα κυρία Τερέζα Λαμαντόρα — θαυμασμού για την όμορφη της και περιεργίας για τις προφητείες της. Ήταν μια γνωστή χειρομάντις και διάβαζε την τύχη στα χέρια όσων ήθελαν.

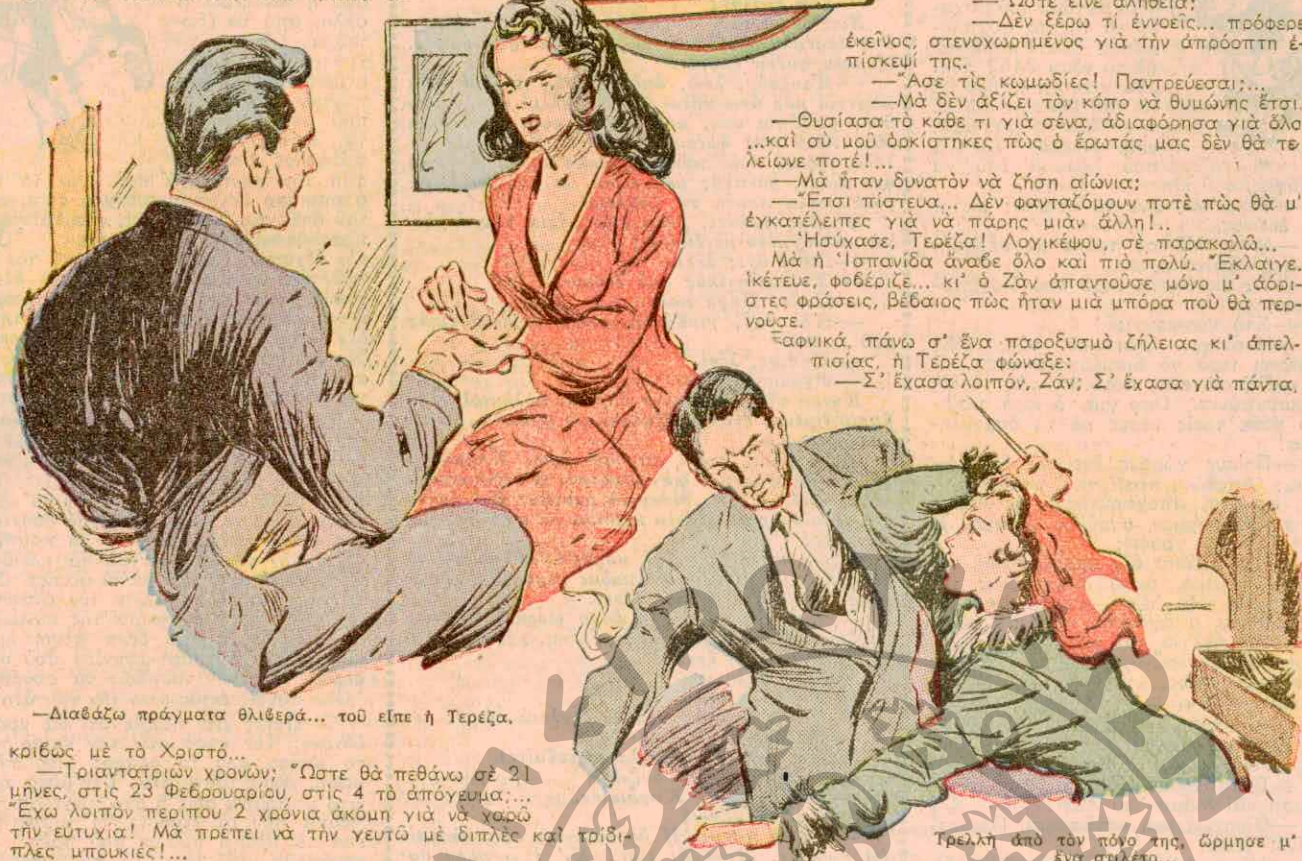
— Έσείς δεν θέλετε να μάθετε το μέλλον σας; ρώτησε κάποια στιγμή ένα ψηλό και κομψό νεό, το Ζάν ντε Κλαϊφόν.

— Και βέβαια, κυρία μου! άπάντησε εκείνος, χαμογελώντας κι' άπλώνοντας το χέρι του.

— Διαβάω πράγματα θλιβερά... του είπε σε λίγο η Τερέζα, και τον κύτταξε στα μάτια. 'Εκείνος προσπάθησε ν' άστειωθεί. 'Ωστόσο δεν κατάρρωσε να νικήσει κάποια δυσφορία που τον είχε κυριέψει...

— Είμαι έτοιμος ν' άκούσω την άλήθεια, όσο σκληρή κι' αν είναι! είπε.

— Έ, λοιπόν, θέχετε τέλος τραγικό! Θα πεθάνετε στην ίδια ηλικία ά-

— Διαβάω πράγματα θλιβερά... του είπε η Τερέζα.

κριδώς με το Χριστό...

— Τριαντατριών χρονών; 'Όποτε θα πεθάνω σε 21 μήνες, στις 23 Φεβρουαρίου, στις 4 το άπόγευμα;... Έχω λοιπόν περίπου 2 χρόνια άκόμη για να χαρώ την εύτυχία! Μά πρέπει να την γευτώ με διπλές και τριπλές μπουκιές!...

— Μην άστειεύεστε! είπε σοβαρά η χειρομάντις. Ο Κλαϊφόν πήρε το χέρι της, το φίλησε άπαλά και ψιθύρισε:

— Εύχαριστώ που με προειδοποιήσατε!

Ήταν πραγματική η πένιμη εκείνη προφητεία, ή μήπως ένα τέχνασμα της Τερέζας Λαμαντόρα για να πλησιάσει περισσότερο τον όμορφο νεό;... Όπωςδήποτε, σε δυο μήνες, είχαν συνδεθή οι δυο τους με το στενότερο έρωτικό δεσμό.

Ένα βράδυ του Μαΐου, που γυρίζαν από κάποιο μακρινό περίπατο, η προφητίσσα, μεθυσμένη από εύτυχία, ψιθύρισε στ' αυτό του Ζάν:

— Τι δνείρο θάταν, αν μπορούσαμε να περάσουμε μαζί όλη μας τη ζωή!...

— Ναι, άγαπημένη μου, μα η εύτυχία μας δεν θα διαρκέσει πολύ, αν ήταν άληθινή ή προφητεία σου!

— Σώπα! διέκοψε άπότομα η Τερέζα. Ό,τι σου είπα τότε, στο είπα για να δώ αν ήσουν γενναίος!

— Κι' αν σε πιστεύω... συμπλήρωσε χαμογελώντας ο Ζάν. 'Όστόσο, άρχισε κάποτε να ξεθωριάζει κι' η δική τους άγάπη, σαν όλες... Ο Ζάν σήκωσε πάλι στα κομικά σαλόνια, κι' ήταν, κοινό μυστικό ότι δεν τον άφιναν άδιαφορον οι βαθιές και φλογερές ματιές της Σιμόν ντε Φρεντεβάλ.

Έίχε κουραστή πια απ' το παράρωσο πάθος και τις σκληρές έλξεις της Τερέζας, κι' η Σιμόν του φαινόταν σαν το ήσυχο λιμάνι σ' ένα θαλασσοδραμένο ταξιδιώτη.

Συναντήθηκαν ένα βράδυ οι δυο τους στο Δάσος, περπάτησαν κάμποσο μαζί, μιλώντας για τα σχέδια τους, και στα

γυρίσμο ήσαν πιδ συννενοημένοι τελείως: Θα παντρεύονταν μόλις θάπαιρνε η Σιμόν το διαζύγιό της.

— Δεν τολμώ να πιστέωω, άγαπη μου, σε τόσο μεγάλη εύτυχία! της ψιθύριζε ο Ζάν, φιλώντας με πάθος το χέρι της. Πραγματικά, σε λίγους μήνες, οι εύφημιδες άνήγγειλαν έπισημως τους γάμους τους. Την ημέρα εκείνη, η Σιμόν άκτινοβολούσε κάτω απ' τον άσπρο νυφικό πέπλο της. Μα κι' ο Κλαϊφόν έλαμπε από χαρά κι' άρρενωπή όμορφη. Το ίδιο βράδυ θάβευαν για την 'Ιταλία, για το γαμήλιο ταξίδι τους...

Τώρα ο γαμπρός είχε πεταχτή στο σπίτι πούμενο ως έγγενής, για να δώσει άρισμένες οδηγίες. Ένώ έγραφε στο γραφείο του, μόνος μπήκε μια γυναίκα.

Ήταν η Τερέζα, Χλωμή απ' την ταραχή της αλλ' άποφασισμένη, πλησίασε το νεό και τον ρώτησε με φωνή λαχανιασμένη, με τα φρύδια ζαρωμένα άπειλητικά:

— Όποτε είναι άλήθεια; — Δεν ξέρω τί έννοεις... πρόφερε εκείνος, στενωχωρημένος για την άπρόσπτη έπίσκεψή της.

— Άσε τις κομωδίες! Παντρεύεσαι!...

— Μά δεν άξίζει τον κόπο να θυμώνης έτσι. — Θυσίασα το κάθε τι για σενα, άδιαφορήσα για όλο... και συ μου άρκιστρες πως ο έρωτάς μας δεν θα τελώνει ποτέ!...

— Μά ήταν δυνατόν να ζήσω αιώνια;

— Έτσι πιστεύα... Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θα μ' έγκατέλειπες για να πάρες μιαν άλλη!...

— Ήσυχασε, Τερέζα! Λογικέωω, σε παρακαλώ...

Μά η 'Ισπανίδα άναβε όλο και πιδ πολύ. 'Εκλόγιε, ίκέτευε, φοβέριζε... κι' ο Ζάν άπαντούσε μόνο μ' άόριστες φράσεις, βέβαιος πως ήταν μια μπόρα που θα περνούσε.

— Φαφνικά, πάνω σ' ένα παροξυσμό ζήλειας κι' άπελπισίας, η Τερέζα φώναξε:

— Σ' έχασα λοιπόν, Ζάν; Σ' έχασα για πάντα.

Τρελλή από τον πόνο της, ώρμησε μ' ένα σκέλερο...

Ο Κλαϊφόν δεν έδωσε άπάντησι. Άνυπομονούσε να τελειώσει η έκνευριστική εκείνη σκηνή... Μά η Τερέζα, τρελλή απ' τον πόνο και την άπόγνωση, ώρμησε μ' ένα σκέλερο και το έχωσε στο στήθος του.

Ο νεός έβγαλε ένα ουλοκίσμα και σωριάστηκε κάτω, χτυπημένος θανάσιμα. Όταν έοτασε ο ιατρός, διαπίστωσε με θλίψη πως είχε χαθεί κάθε έλπίδα...

Μά γιατί... γιατί τον σκατώσατε; ρώτησε την Τερέζα. Γιατί τον άγαπούσα πολύ... και γιατί αυτό ήταν το πεπρωμένο του! Τόχα διαβάει στο χέρι του. Ήταν γραφό του να πεθάνει σήμερα, στις 23 Φεβρουαρίου!

— Όποτε λοιπόν προμελετήσατε το έγκλημά σας!...

— Όχι. Ήταν η Μοίρα! Ο Ζάν Κλαϊφόν έπρεπε να πεθάνει σήμερα, είτε από μένα, είτε από άλλο χέρι.

Ο ιατρός την κύτταξε σαστισμένος. Τα λόγια της του φαινότανσαν άκατανόητα, άνεξιχνάστες οι σκέψεις της. Του ήταν άδύνατον να μπη στο μυαλό της, στη σκότεινή κι' αϊνιγματική ψυχή της.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε!... ψιθύρισε. Άπολύτως τίποτε!

Κι' όμως είχε άπλό, κύριο, πολύ άπλό... Κι' η Τερέζα Λαμαντόρα, ρίχνοντας ένα έξαλλο Βλέμμα στο ιατρό, τη στιγμή πουμπανη η άστυνομία για να τη συλλάβη, πρόσθεσε ψιθύριστα:

— Κανείς δεν μπορεί να έσώη τη Μοίρα του!...

Ν. ΣΕΡΜΕ

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Η απογραφή

—Μωρέ μουντάρη, ήλεγε η Έφταλεια στο Νικολάκη τση όταν φέρανε να συμπληρώσει τα χαρτιά το 'Απογραφής, τώρα π' άρατά το γκούδενο ντετάλια, θα γράψω τα ρεζιλίκια σου, θα πω ότι απουσιάζεις τσι νύχτες, και δεν κοιμάσαι σπιτί σου, ξπείτα από τριάντα χρόνια μονοπροσκέφαλο! Θα πω τα κουσουρία σου και τσι χάρες σου, άχαιρε! Θα βγάλω τ' άχτι μου!

Και γκιτισμένη κι' άναφουρφουλίσμα έ ν η πήρε τα δυο δελτία — οίκοδομή και οικογενειακό — και πήγε στον άχτάρη του μαχαλά να της τα συμπληρώσει, γιατί σύμφωνα με το νόμο 3452 περί στατιστικής, μπορούσε να τση βάλουμε τζεζά. —Ελα, χριστιανέ μου, διάβαζε μου να σου λέω κι' έσύ να γράφεις, του έιπε.

—Τι έιδους έινε το κτίριον; ρώτησε έκείνος.
—Μπιναλίδικο! τούπε με περηφάνεια η Έφταλεια.
—Τα άκάθαρτα νερά που διοχετεύονται;
—Στο κόρ-κουγιού!
—Υπάρχει ηλεκτρικό φώς; Πώς παίρνει νερό το διαμέρισμά σας;
—Γιά το φώς, αυτό θα σας το πη ή κομπάνια. Όσο για το νερό, παίρνω κάθε τρεις μέρες με τη δαχτυλήθρα!

—Ποίους χώρους έχει το διαμέρισμα; Άποθήκη προϊόντων, πιπνοροφίας, κουζίνα, αποχωρητήριον κοινόχρηστον, πλυντήριο, σταύλον, λουτρόν έχετε; Τι να γράψω;
—Και βέβαια δεν μπορεί παρά να έχουμε λουτρό, άσφύ ούλες έμάς τσι Σμυρνήδες μας λένε... πατοκίε!
—Έπειτα ο άχτάρης πήρε το οικογενειακό δελτίο και τή ρώτησε:
—Τώρα, κερά-Φταλία μου, πές μου έτος γεννήσεως.

—Άπ' ό τι ξέρω, η μάνα μου, όταν λευτερώθηκε η Σμύρνη μας ήτανε να γεννήσω έμένα!

—Όνομα και τόπος γεννήσεως.
—Ταμπάνα, άνάμεσα Τσακιλιτζίμ-πασα και Μάμαγλου Χάνι!

—Οικογενειακή κατάσταση. Παντρεμένη, χήρα;
—Με στεφάνι και στεφανοχάρτι, ξεφώνισε η Έφταλεια.

—Ξέρεις να διαβάζεις; Έχεις πτυχίο; Ποια έινε η γλώσσα που όμιλείς, το θρήσκευμά σου;

—Όσο γιά πτυχίο πήρα στού Κι-ουπετζόλου άριστά! Κι' όχι σαν τσι έδώ που μένουμε τυφλές! Η γλώσσα που μιλώ έινε τα σμυρνέικα, και το θρήσκευμά μου, με το παλινό!

—Και τώρα Έφταλία μου ο άντρας σου σε τί άσχολείται; Έινε συνταξιούχος, εισοδηματίας, άρτοποιός, τορναδόρος, δημόσιος, έχει σωματική βλάβη, τυφλός, Βαρήκορος.

—Κάτι πιο πολύ από Βαρήκορος... θεόκοπος, όταν του ζητάω καινούργιο καπέλλο! Ξεφώνισε η Έφταλεια και πρόσθεσε: "Όσο γιά τη δουλειά που κάνω το έπάγγεμά του να πούμε: Έινε... άντρας το Έφταλίας κι' αυτό του φτάνει!"

—Κάνεις καμιά δουλειά, εργάζεσαι σε γραφείο, να πούμε;

—Καλέ τί μου λές; Μου μένει έμένα καιρός γιά δουλειά σε γραφείο που πιλοτάρω ούλο το συνοικισμό; Δουλειά έχει κάθε μέρα η γλώσσα μου, που πάει ροδάκι!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Το δάσανα του Καραμπέτ

ΠΕΡΙΠΕΓΕΙΑ

Όδός Πατησίων ούζερί κάθομαι, βιραδάκι έινε, ούζάκι μου παίρνω. Ούζάκι, βιραδάκι, μεζεδάκι, πολύ μου ήρεσαν. Τι έινε το ζωή του άνθρώπου, γιάβρου; Χίτες τίποτα ντέν έινε! Δίγο ούζάκι να πιής, ένα μεζεδάκι να παίρνης, τσακίρ κέφι να έχης, μάμια δύναμια να γαιδένης. Έμένα, κάρντας, όλοι με ήκρίεστε. Υγαιές πολύ τις άγαπάω.

Ούζάκι μου παίρνω άμμια άπέναντι ύναί-κα βιλέπω. Μόνη έινε, ούζάκι της παίρνει, ώραία μάτια της έλάω μου ρίχνει, καλά-καλά κιντάζει. Βαί-βαί-βαί! Πατηρί μου σηκώνω, ύναίκα από μακρύ μάτι μου κλείνω, αιά-αιά λέω!

—Έίς ύγειάν, κουζούμ!
—Άμάν! Υγαιά χίτες θυμωμένη ντέν ένεται. Ποτηράκι της σηκώνει, ματάκι της κλείνει, αιά-αιά λέει.

—Έίς ύγειάν!
Χίτες άλλο ντέν περιμένω. Γρήγορα-γρήγορα από καρέκλα μου σηκώνομαι, κοντά της πηαίνω, έξομολογημένο έκάνω:

—Κουζούμ, λέω, από στιγμή που σε είδα καρντιά μου άνω-κάτω έινε! Μαλλιά σου, μάτια σου, χιλιάκια σου, μαγονάκια σου, σαγονάκια σου, πολύ μου ήρεσαν. Έμένα Καραμπέτ με λένε, άμμια πολύ καλό άντρωπο είμαι. Μογαρή σου είσαι, μοναχός μου είμαι, οι δυο μαζί, ώραία-ώραία παρέα να έκάνουμε.

Υγαιά γελάει, μέσα στα μάτια γλυκά-γλυκά κυτταγμένο με έκάνει:

—Γιατί όχι; λέει.
—Συμπαθητικός σου ένομαι;
—Πολύ. Πάρα πολύ.
—Και έσύ, γιάβρου, πολύ συμπαθητικός μου ένοσαι.

—Κάθισε, λέει.
—Φαριστώ, λέω.

Κοντά της καθιζώμενο έκάνω, πολύ-πολύ ιφ-χαριστημένος ένομαι. Παλαμάκια χτυπάω, γκαρ-σόνι φωνάζω:

—Όχλούμ, γκέλ μπουριά λέω. Καραφάκι ούζάκι να φέρνης, φαγιά-μαγιά, σουτζουνακια-μουτζουνακια, δι, θέλει το μαντάμ. Κι' έμένα ένα ώραίο-ώραίο ντονέρ κερπάκι να φέρνης. "Α-ίντε νίτ!"

Φαγιά-μαγιά έρχονται, καραφάκια-μαραφάκια ούζα πίνωμε, μεζεδάκια τρώμε μερακλωμένος ένομαι, τσακίρ κέφι με πιάνει.

—Μαντάμ, λέω, έσύ βέρα φοράς. Νέσουν, κουζούμ! Παντρεμένη-μυτηριμένη, χήρα-μήρα η άρραβωνιασμένη ένεσαι;

—Μαντάμ γελάει:
—Παντρεμένη, λέει.
—Και ο άντρας σου τί δουλειά κάνει;

—Μποξέρ έινε, λέει.
Πιλάτη μου ανατριχίλα κατεβαίνει.

—Μποξέρ έινε, κουζούμ;
—Μάλιστα, κ. Καραμπέτ.

—Και τί κάνει;
—Τι να κάνει; Η δουλειά του έινε να παί-ξη γροθίες. Βουδάκι έινε! Κι' έγώ πολύ δυστυχισμένη είμαι!

—Δυστυχισμένη; λέει, άμμια δάκρυα από μά-τια της τρέχουνε.

—Έτσι έ; λέω.
—Έτσι και χειρότερα! "Αυα με βλέπει με κανέναν τρέχει, τον πιάνει, του δίνει μια γρο-θιά, του άνοίγει το κεφάλι και τον άφινει στον τόπο!"

—Σαγόνια μου τρέμουνε.
—Και πολλούς δαρμένους έκανε;

—Πέντε! Τους τρεις τους άνοίξε τα κεφά-λια. Τους δυο τους άφισε στον τόπο!... Τσακίρ κέφι μου περνάει, πόντια, χέρια, φω-γή μου τρέμουνε.

—Και δεν ήπηρε φυλακή;
—Πήγε.

—Και έινε στο φυλακή άκόμα;
—Όχι, βγήκε. Χίτες. Και ψάχνει να με βρη!

Αααααμάν! Ένα σάλτο δίνω, από ούζερί μακρύα φεύγω. Από πίσω μου γκαρσόνι τρέ-χει:

—Τό λογαριασμό κύριος! φωνάζει.
Πορτοφόλι μου δίνω άμμια χαλά όλσούν!
Υγαιές καλές έινε άμα ζωή μου καλύτερη έί-ναι. "Αιέ!... Να ζήσω γιά νάχω και το ύναί-κες. "Αυα ντέν ζήσω, γιάγο, τί να έγω;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το άπαραίτητο

"Αμ τί να σου πώ, καυμένη! Τι να σου πώ. Έπρεπε να είμαι στη θέση του δυστυχούς αυτού υπάλληλου, που τον ταλαιπωρείς είκοσι λεπτά της ώρας — έχω χρονομετρήσει την καθυστέρηση — γιά να σου τα ψάλλω όπως σου πρέπει και να σου περάσω το λούσιμο που σου χρειάζεται.

Πώς; Γιατί σου μιλάω έτσι; "Αμ πώς να σας μιλήσω ριτόδρυτος μαντάμ;

Έρχεσαι να παρα-λάβης ένα δέμα που σου στέλνει κάποιος ήλιθιος συγγενής σου ή δεν ξέρω τί άλλο, από το έξω-τερικό. Έχεις τα χαρτιά, τα είδοποι-ήτηρια, όλα τέλως πάντων τα στοιχία που σου χρειάζον-ται. Και όταν ο υ-πάλληλος σου ζη-τάει την ταυτότητά σου, γιά να πι-στοποιήση ότι ο δικαιούχος είσαι σύ, του δηλώνεις θρασύτητα, άναίδεσστα, προκλητικότητα ότι δεν έξασες. "Ότι την έξασες. Και άπαιτείς από τον υ-πάλληλο να σου παραδώση το δέμα χωρίς ταυτότητα. Κι' αυτός περιορι-ζεται να σου πη ότι χωρίς ταυτότητα δεν μπορεί να σου το παραδώσει και δεν άρπάξει το ποτήρι με το νερό να σε καταβρέξει. "Όχι γιατί δεν έχεις ταυτότητα, άλλα γιά την έπιμονή σου.

Τι έκανε λέει; Την έξασες στο σπι-τί; Και γιάτί να την έξασες; Και τί έχεις μέσα σ' αυτήν την τσαντίρα που κουβαλάς μαζί σου; Όλα τάχεις. Τι-ποτα άλλο δεν έξασες. Ούτε το κρα-γιόνι. Ούτε το ρούζ, ούτε την πουντρι-έρα με το καθρεφτάκι και το πομπόν.

Ούτε την άλυσιδίτσα με τα κλειδιά. Ούτε το μπουκαλάκι με το άρωμα. Ού-τε τη σιγαροθήκη. Ούτε τον αναπη-ρα. Ούτε το πρόγραμμα της συναυλι-ας, που έγινε πρό δέκα πέντε ήμε-ρών. Ούτε το «πόρτ-μπονέρ» που σου φέρνει τύχη — τρομάρα να σου όρ-νη!

Όλα τάχεις έκτός από την ταυτότητα. Τι έίπες; Δεν ήξερες ότι θα χρεια-ζότανε; Τον κακό σου τον καιρό και το μαύρο σου το φλάρο! Πού πιάς, μωρή, χωρίς ταυτότητα; Στή μάνα σου, στο υπάργα σου, ή στο πατήριό της "Εβγα που σε ξέρουν; Η ταυτότητα έινε το πρώτο πράμα που πρέπει να κουβαλάς μαζί σου. Το πιο χρήσιμο. Κι' έσύ μου ξεκινάς και τρβάας γιά το Τελωνείο, χωρίς ταυτότητα. Δεν ή-ξερε, λέει, ότι θα χρειαζότανε!

"Αυ τί θα χρειαστή στο Τελωνείο; Τό κρα-γιόνι, ή πουντιέρα ή τα γυαλιά Μάκ Άρθούρ; Πώς θα πεισθώ ο υπάλληλος ότι έσύ είσαι η κυρία Παξιμαδοπού-λου που έχει να λαβαίνει το δέμα;

Πώς; Να τηλεφωνήσουν στο σπιτί σου; Αί, τί να σου πώ τώρα! Να σε βουτή-ξω από το μαλλί και να σε πετάξω έξω!

Πώς; Τι με νοιάζει έμένα; Με νοι-άζει, κυρά μου, γιάτί με καθυστέρεις είκοσι λεπτά της ώρας, ενώ έγώ θα εί-χα κανονίσει τη δουλειά μου και να είχα τελειώσει. Άλλα δεν φταίς έσύ, Φταίνε τα Τελωνεία που δεν δηλώνουν μια γιά πάντα ότι δεν παραδίδουν δέ-ματα σε γυναίκες, γιά να ήσυχάσουν κι' έκείνα κι' έμεις. Και φταίει και ο υπάλληλος που κάθεται και σου δίνει έξηγησεις και δεν σε πετάει από το παράθυρο. "Αειντε. Μάζεψε τώρα την τσαντά σου και τράβα να φέρης την ταυτότητα. "Αειντε, το καλό που σου θέλω, γιά να μην άρπάξω την τσαντά σου και τη διαλύσω. Ήλιθιον πλάσμα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φαζά νάρκωνει τους συν-τρόφους του, φεύγει από το αε-ρόπλοιο και παίρνει μαζί του τους δυο Άνθρωπους της Νύχτας και τη Βερόνικα. Φτάνει στον υ-πόγειο κόσμο των γοριλλανόρω-πων που τον υποδέχονται φιλι-κά. Στο αερόπλοιο έμπνουν πρό-τοι ο Σαίν-Κλαίρ και ο Γκνό Μι-τάνγκ, βλέπουν τη συνέξη και τρέχουν να συλλάβουν το Φαζά και να σώσουν τη Βερόνικα.

7ον Έπειτα από μια σύντομη διακοπή, ο Σαίν-Κλαίρ πρόσθε-σε:

—Μοιάζει σαν βορσκεινικός ύμνος.

—Ναί, δίχως μουσική, σαν έκείνους που έφελαν οι Ή-μερόβιοι.

—Ό! Γκνό, άρα γε οι Νυ-κτόβιοι πολεμούν τους Ήμε-ρόβιους μόνο και μόνο γιά ν' απολαύσουν το θαυμαστό τρα-γουδι τους; Σκοτώνονται πολλοί άπ' αυτούς μόνο γιά να πιάσουν ζωντανούς τους Ήμερόβιους, να τους φυλακί-σουν γιά πάντα στα ύπνεγια άντρα τους, μέσα στο σκοτά-δι, γιά να τους άκούνε να τρα-γουδάνε;

—Έινε πολύ πιθανόν, έιπε ο Γκνό Μιτάνγκ. Αυτό ή άπο-δείκνυε ότι οι Νυκτόβιοι δεν έινε έντελώς άγρια κτήνη.

Οι δυο φίλοι άφουγκράστη-καν άκόμη λίγο. Έπειτα ο Σαίν-Κλαίρ έιπε με τραχεία φωνή:

—Έινε περίεργο! Ένώ αυ-τό θάπρεπε να με καθυσυχά-ξη γιά τη Βερόνικα, με φοβί-ζει άπεραντίας. Η Βερόνικα έχει μια γλυκειά και καλλιερ-γημένη φωνή κοντράλτο. Ο Φαζά το ξέρει αυτό. Μπορεί να έκμεταλλευτή τη φωνή και το ταλέντο της γιά... αήθη-ση το γόητρό του στους Νυ-κτόβιους... Ίσως να την κρα-τήσουν κι' αυτή φυλακισμένη, γιά να τους τραγουδή...

Ο Γκνό έσφιξε το χέρι του συντρόφου του.

—Πόσο την άγαπάς, φίλε μου! του έιπε. Και πόσο θα υποφέρης ξέροντας που βρι-σκεται και με ποιόν! Σε κα-ταλαβαίνω! Μα ή ύπόθεσί σου εινε κάπως άπίθανη. Άς προ-χωρήσουμε τώρα.

—Ναί, έχεις δίκιο Γκνό... Άς προχωρήσουμε. Πρόσεχε στα σφίγματα του χεριού μου, Δεν άπέχομε πιά πολύ άπ' την κατοικία των Νυκτόβιων.

—Αν σου σφίξω το χέρι, στα-μάτεις άμέσως εκεί που θα βρίσκεσαι. Άν σου το τρα-βήξω προς τα κάτω, έξαπλώ-σου άμέσως καταγής με την κοιλιά.

—Σύμφωνοι!

Οι δυο άντρες συνέχισαν το δρόμο τους, άφου πρώτα ο Νυκτάλωφ περιέγραψε και πα-λι στο Γιαπωνέζο που βρίσ-κονταν. Η στοά έκείνη ήταν στενότερη και χαμηλότερη άπ' τις προηγούμενες και πολύ ά-νώμαλη. Από ένα παρόξενο ά-κουστικό φαινόμενο, άλλοτε το τραγουδι άκούγόταν ολοκάθο-ρο κι' άλλοτε γινόταν άκαθό-ριστο και πνιγμένο, μολονότι οι δυο σύντροφοι πλησίαζαν συνεχώς στο σημείο της προ-ελεύσεώς του.

Ξαφνικά, άντήχησε τόσο δυ-νατό, από πολλές φωνές, ό-στε ο Νυκτάλωφ μ' όλο που δεν έβλεπε μπροστά του πα-ρά μια άκόμη στροφή της στο-άς, έσφιξε το χέρι του συν-τρόφου του. Σταθήκαν κι' οι δυο γιά μερικά λεπτά κι' ά-κουσαν με θαυμασμό. "Υστε-ρα ο Σαίν-Κλαίρ έσφυσε και φιβύρισε στ' αὐτί του Μι-τάνγκ:

—Η στοά στρίβει άπότο-μα, είκοσι βήματα πιο μπρός από δώ που βρίσκόμαστε. Πι-στεύω πως θα βρεθούμε άμέ-σως ύστερα σε μια ύπνεγια αίθουσα, όπου ψάλλουν οι Ή-μερόβιοι. Γιατί δεν ύπνεγια άμφιβολία πως τα όλόγλυκα αυτά τραγουδια εινε όμοια ά-κριδώς μ' έκείνα που άκούσα-με άπ' τους Ήμερόβιους στην πόλι τους...

—Άσφαλώς, συμφώνησε ο Γκνό.

—Άς προχωρήσουμε λοιπόν με προφύλαξη. Μόλις περά-σουμε τη στροφή, θα δώ ίσως τη Βερόνικα... Ίσως να εινε προς τιμήν της αυτή τα τρα-γουδια... Έχουμε υάθει άπ' τους Ήμερόβιους τόσο λίγα πράγματα γιά τη ζωή των Νυκτόβιων...

—Ναί, όλα εινε πιθανά εί-πε ο Γκνό Μιτάνγκ.

Οι δυο φίλοι προχώρησαν πάλι.

Ο Γιαπωνέζος μέτρησε εί-κοσιβήματα βήματα. Έπειτα έ-στριψαν δεξιά κι' έκμααν άκό-μη δεκαοκτώ βήματα.

Ξαφνικά ο Μιτάνγκ ένοιω-σε να τον τραβή τρως τα κάτω ο Σαίν-Κλαίρ. Οι δυο φίλοι βρέθηκαν άμέσως έα-πλωμένοι χαμώ μπρούμυτα. Ο πιο έκπληκτος άπ' τους δυο ή-ταν ο Γκνό Μιτάνγκ, γιάτί έ-βλεπε τώρα!...

Δεν είχε πιά έμπρός του το άπόλυτο σκοτάδι των ύπνεγι-ων που είχαν περάσει, ούτε ό-μως και το φώς της ήμερας. Ήταν άπλωμένος γύρω του ε-νας παράξενος τεχνητός φω-τισμός.

Στο βάθος μιάς άπεραντης σπηλιάς ύψωνόταν ένα είδος μακρύας, τεταίας και ψηλής ήμικυκλικής εξέδρας που φω-νηγόριζε. Η εξέδρα αυτή ήταν άμφιθεατρική, με πολλά σκα-λάβια. Και πάνω σ' αυτά στέκονταν πολλές έκατοντάδες Ήμερόβιοι, που τραγουδούσαν όλοι μαζί μια ύπεροχη μελω-δία.

—Ήταν όμοιος και κάτι άλλο!

που δεν τόδελε ο Γκνό Μι-τάνγκ, άλλα το δέκρινε ο Νυ-κτάλωφ, μέσα στο σκοτάδι...

Γύρω στην εξέδρα, και ως τα μακρυνότερα τοιχώματα της σπηλιάς, βρίσκονταν άμέ-τρητοι Νυκτόβιοι, άλλοι καθι-σμένοι άλλοι γονατιστοί, άλ-λοι έξαπλωμένοι, σε κάθε στά-σι, όλοι όμως άφοσιωμένοι στο τραγουδι που άκούγαν έκ-στατικά... Ο Νυκτάλωφ, κύτ-ταζε παντού, αναζητώντας τη Βερόνικα. Μα δεν την είδε που-θενά, ούτε και το Φαζά. Κα-θώς έσφυε γιά να μιλήση στ' αὐτί του Γκνό δόκισε εα-φνικά μια μεγάλη και δυσά-ρεστη έκπληξη...

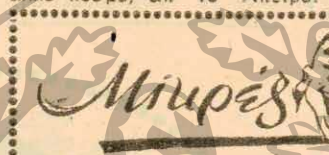
Είπαμε ότι ο Φαζά δεν ή-ταν τέλειος έγκληματίας. Εί-χε όμως δυο σπουδαία προ-σόντα: άντίληψη και προβλε-πτικότητα. Χρησιμοποίησε λοιπόν έξυπνα τις πρώτες ά-ρες που πέρασε στον κόσμο των Νυκτόβιων. Άφησε πρώ-τα το Ρού και τον Γκό να δώ-σουν έξηγήσεις στους άμέτρη-τους συντρόφους τους που εί-χαν τρέξει από παντού, και ί-δους σ' έκείνον που φαινόταν ο άρχηγός τους, ο «Βού» της φυλής. Ο Ρού και ο Γκό μι-λήσαν πολλή ώρα, παρ' όλο το περιορισμένο λεξιλόγιο της γλώσσας τους, γιάτί καθένας τους έπαναλάμβανε πολλές φορές την καταπληκτική τους άφήγησι.

Έπειτα ο Φαζά θεώρησε σκόπιμο να κάνει, στο φώς της καμουφλορισμένης λάμπας του, μερικές έπιδείξεις της καραμπίνας και του πιστολι-ού του. Ο Γκό έφερε γι' αυτό το σκοπό δυο άπ' τους πιθή-κους που διατηρούσαν οι Νυ-κτόβιοι μέσα στις σπηλιές τους.

Έπειτα ο Φαζά έδειξε στους Νυκτόβιους το άνυπό-φορο, το έκτυφλωτικό φώς του ηλεκτρικού φαναριού του. Και διαπίστωσε άμέσως πως τον θεωρούσαν όλοι τους σαν ένα μεγάλο και πανίσχυρο «Βού» που είχε έρθει από κάποιον άλλο κόσμο, άπ' το "Άπειρο.

«Γελάστηκε ο Σαίν-Κλαίρ— έιπε με το νου του—όταν νό-μισε ότι ο φωσφορισμός των τοίχων της πόλεως ήταν ένα άμυντικό όπλο των Ήμερόβι-ων κατά των Νυκτόβιων. Να που ύπνεγια και σ' αυτό το άμφιθέατρο που έχουν στήσει εδώ οι Νυκτόβιοι... Ίσως οι Ήμερόβιοι μεταγίρουνται αυ-τό το φωτεινό όλικό γιά να βλέπουν όταν πολεμούν τη νύ-χτα».

«Γελάστηκε ο Σαίν-Κλαίρ— έιπε με το νου του—όταν νό-μισε ότι ο φωσφορισμός των τοίχων της πόλεως ήταν ένα άμυντικό όπλο των Ήμερόβι-ων κατά των Νυκτόβιων. Να που ύπνεγια και σ' αυτό το άμφιθέατρο που έχουν στήσει εδώ οι Νυκτόβιοι... Ίσως οι Ήμερόβιοι μεταγίρουνται αυ-τό το φωτεινό όλικό γιά να βλέπουν όταν πολεμούν τη νύ-χτα».

Μυριέες Ιστορίες

Ένα άσχημο κόλπο

Στο διάστημα του πολέμου στην Ουκρανική, ένας φαν-τάρος κι' ένας λοχίας εργάζονταν στο ίδιο τιμήμα μιάς στρα-τιωτικής ύπηρεσίας. Τα γραφεία τους ήταν πλάι-πλάι, άλλα δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ ούτε δυο κουβέντες. Μόνο που κα-θένας τους παρακολουθούσε περίεργα τον άλλον. Ο φαντά-ρος τέλειωνε τη δουλειά του στις 4 το απόγευμα ενώ ο λο-χίας παιδεύονταν πάντα ως τις 6 και συχνά ως τις 7 το βράδυ. Πέρασαν μερικοί μήνες. Μια μέρα ο λοχίας που τσα-κίζονταν στη δουλειά πλησίασε το φαντάρο και τον ρώτησε:

—Με συγχωρείς, στρατιώτη. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι: Μπορείς να μου πης πως τα καταφέρνεις και τελειώνεις τη δουλειά σου κάθε μέρα στις τέσσερες;

—Πολύ εύχρηστος, του άπάντησε ο φαντάρος. Να σας πώ: Όταν σε όλα αυτά τα έγγραφα που μου φέρουν βοί-σκη καμιά δύσκολη και μπερδεμένη ύπόθεσι που να θέλη ιδιαιτέρως προσοχή, σημειώνω έπάνω: «Εξοισάται ή προσο-χή του λοχία Σμιθ». Σε μια τέτοια μεγάλη ύπηρεσία σαν και τούτη υπέθεσα πως όπωσδήποτε θα ύπνεγια κάποιος λο-χίας Σμιθ. Και να που δεν έπεσε έξω, γιάτί τσόν και ού που έφορμάω αυτό το κόλπο κανένα από τα έγγραφα δεν γύρισε πίσω στο γραφείο μου. Τα κανονίζει όλα ο Σμιθ.

Ο λοχίας που εργαζόταν πολλές φορές, άκούγοντας τα λό-για του φαντάρου έβγαλε το σακκάκι του, τη γραβάτα του και σπύκωσε τα μακίγια του.

—Παυλάκι μου, φώναξε στον κολπατζή, έτοιμάσου!... Έ-γώ είμαι ο λοχίας Σμιθ!

—Παυλάκι μου, φώναξε στον κολπατζή, έτοιμάσου!... Έ-γώ είμαι ο λοχίας Σμιθ!

—Παυλάκι μου, φώναξε στον κολπατζή, έτοιμάσου!... Έ-γώ είμαι ο λοχίας Σμιθ!

χτα με τους έχθρους τους. 'Εδω όμως τί χρειάζεται αυτός ο φωσφορισμός...

Γύρισε στο Ρού και το Γκό και τους έδωσε να καταλάβουν με χειρονομίες ότι ήθελε να ξαπλώσουν εκεί πάνω τη Βερνίκια, αλλά ότι το στρώμα ήταν πολύ σκληρό. 'Ο Γκό είπε κάτι σε μερικούς Νυκτόβιους που βρίσκονταν πίσω του. Τα λίγα λόγια του μεταδόθηκαν άμεσα από στόμα σε στόμα. Σε λίγο, οι Νυκτόβιοι έφεραν κάμποσα τριχτά δερμάτα από πιθήκους. 'Ο Φαζά έφτιασε μ' αυτά ένα παχύ στρώμα, πάνω στο οποίο ξάπλωσε ο Ρού το ζωντανό φορτίο του.

Ύστερα ο Φαζά έδωσε στο Ρού και στο Γκό μερικές άπλες και λακωνικές διαταγές, προσπαθώντας να τις καταλάβουν καλά για να τις μεταδώσουν στον αρχηγό τους. 'Ο πελώριος Τούγκ απάντησε με μια παντομίμα και με λίγες λέξεις που σήμαιναν: «Θα φροντίσω εγώ ο ίδιος».

Ύστερα χάθηκε ανάμεσα στο πλήθος των υπηκόων του. Μερικοί κατώτεροι αξιωματικοί του υπόγειου κόσμου σχημάτισαν τότε ένα ημικύκλιο γύρω απ' τον κενό χώρο όπου στέκονταν ο Φαζά, ο Ρού και ο Γκό. Πίσω τους, σπρωχνόταν το άμετρο πλήθος των Νυκτόβιων. Οι άνθρωποι της νύχτας δεν μιλούσαν πιά. Είχαν μάθει όλοι, ο ένας απ' τον άλλον, για το αλλόκοτο πλάσμα που είχε έλθει από έναν άλλο κόσμο, για τον κυρίαρχο του φωτός και του θανάτου. 'Η άνηκουστη είδηση είχε διαδοθεί από στόμα σε στόμα.

—Θαυμάσια! μουρμούρισε ο Φαζά. 'Ας περιμένουμε τώρα να ξυπνήσει η Βερνίκια. Στο μεταξύ όμως, για να μη χάνω τον καιρό μου, μπορεί να μάθω διάφορα πράγματα απ' το Ρού και τον Γκό.

Αρχισε λοιπόν να κάνει έρωτες στους δύο Νυκτόβιους με λέξεις και χειρονομίες. 'Εκείνοι του απαντούσαν με τον ίδιο τρόπο.

Η παράξενη αυτή συνδιάλεξη κράτησε μια ώρα περίπου. Ύστερα ξαναγύρισε ο Τούγκ και είπε ότι είχαν γίνει όλα όπως είχε διατάξει.

—Ωραία! είπε ο Φαζά με Ικανοποίηση. Και τώρα άς μου φέρουνε μια χορωδία, έφ' όσον οι Νυκτόβιοι αιχμαλωτίζουν τους 'Ημερόβιους για να τους βάσουν να τραγουδάνε κι' όχι για να τους τρώνε, όπως νομίσσαμε στην αρχή, κι' όπως νομίζουν κι' οι ίδιοι οι 'Ημερόβιοι.

Κι' έξηγηση στον Τούγκ την επιθυμία του με τη μεσοδόηση του Γκό και του Ρού.

Να γιατί, όταν έφτασαν μια ώρα αργότερα ο Σαίν-Κλαίρ και ο Γκνέ Μιτάνγκ στην είσοδο της άπεραντης σπηλιάς, άκουσαν ένα γλυκύτατο τραγούδι απ' τους 'Ημερόβιους,

τους παραταγμένους πάνω στην εξέδρα.

Μα ενώ ήταν απορροφημένοι απ' αυτή τη σκηνή, ένοιωσαν ξαφνικά να πέφτει στην πλάτη τους ένα μεγάλο βάρος που τους κράτησε καρφωμένους στο έδαφος. Συγχρόνως, άρπαξε κάποιος τα χέρια τους και τάδεσε γερά πίσω απ' την πλάτη τους. Ύστερα έλειψε από πάνω τους το βάρος που τους πίεζε. 'Ο Νυκτάλωφ είχε μπορέσει να δη τί έκαναν στο σύντροφό του και να καταλάβει...

Μόλις μόρεσε, άνασκήκωθηκε γοατιστός, και του είπε: —Φίλε μου Γκνέ, φαίνεται πως μας είχαν στήσει ενέδρα! Αυτοί Νυκτόβιοι πήδησαν άπάνω μας μέσα από μια κουφάλα του τοίχου. Τους βοήθησαν και τέσσερες άλλοι... Στέκονται τώρα όλοι δίπλα μας, δεξιά κι' αριστερά μας. Μας έχουν δέσει τα χέρια. Τα πόδια μας όμως είναι έλεύθερα, κι' εγώ βλέπω και για τους δύο μας. Θα σηκωθώ πάνω. Κάνε και συ το ίδιο... Μείνε πολύ κοντά μου.

—Τί θα κάνουμε τώρα Λέο; —Θα μπορούσαν να μας σκοτώσουν οι Νυκτόβιοι, υπακούοντας στο Φαζά, είπε ο Σαίν-Κλαίρ. Μα ο προδότης μας άφίνει να ζήσουμε προσωρινά τουλάχιστον. Σίγουρα θέλει να χαρή τη νίκη του.

Σε λίγο τους άνασκήκωσαν και ξεκίνησαν.

Απ' τη συμπεριφορά των άμέτρων Νυκτόβιων που συναντούσε στο δρόμο του, ο Νυκτάλωφ κατάλαβε άμέσως ότι τα πλάσματα αυτά, που ένοιωζαν με γορίλλες, είχαν ζωηρή αντίληψη. Ένώ προνωρούσαν έλεγε συγχρόνως στον Γκνέ: —Πιστεύω πως δεν είναι πολλή ώρα που έμαθαν την ύπαρξή μας αυτοί οι Νυκτόβιοι. 'Ο Φαζά θα τους έδωσε να καταλάβουν ότι ο ένας από μας βλέπει καθαρά στο σκοτάδι. Γιατί παρατηρώ ότι οι φρουροί μας δεν άπορούν που μας βλέπουν να προχωρούμε άσίζ-

στακτα στα σκοτεινά. Οι άλλοι μας κυττάζουν με περιέργεια, αλλά χωρίς πολλή έκπληξη και χωρίς έχθρα. 'Η αλήθεια είναι πως δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από μας έφ' όσον δεν μπορούμε να μεταχειριστούμε τα χέρια μας...

Ο Νυκτάλωφ σώπασε και ο Γκνέ Μιτάνγκ συμπλήρωσε την σκέψη του, λέγοντας: —Σίγουρα θάχουν μεγάλη αντίληψη, έφ' όσον κατάλαβαν άμέσως όλα εκείνα που είπα ο Φαζά με λίγα λόγια σε μερικούς απ' αυτούς.

—Ναί, δεν υπάρχει άμφιβολία, συμφώνησε ο Σαίν-Κλαίρ. —Υπάρχουν πολλοί μέσα σ' αυτή τη σπηλιά; ρώτησε ο Γιαπωνέζος.

—Ναί, πολλές χιλιάδες... —Όσο προχωρούσαν, η ανθρώπινη εκείνη θάλασσα άνοιγε για να περάσουν και ξανάκλεινε πάλι πίσω απ' αυτούς κι' απ' τους έξη φύλακές τους. 'Εκεί κάτω, στην άμφιθεατρική εξέδρα, οι 'Ημερόβιοι συνέχιζαν το τραγούδι τους σαν να μη συνέβαινε τίποτε.

Ο Σαίν-Κλαίρ διέκρινε ξαφνικά μια μεγάλη σκούρα σιλουέτα πάνω στο πρώτο σκαλοπάτι του άμφιθεάτρου, υπροστά στο φωτεινό φόντο. Ήταν ένας Νυκτόβιος πιο πελώριος απ' τους άλλους. Σήκωσε το χέρι του κι' έβγαλε μια φωνή λαρυγγώδη. —Άμέσως τότε σταμάτησε το τραγούδι.

—Γιά μας προέκειται, πιστεύω... είπε ο Γκνέ Μιτάνγκ. —Πολύ πιθανόν, απάντησε ο Σαίν-Κλαίρ. Τί θα μας κάνουν άρα γει; Βρίσκονταν στον πλανήτη Ρέα, σ' έναν κόσμο άγνωστο ακόμη και μυστηριώδη. Έπρεπε να σώσουν τη Βερνίκια και να τιμωρήσουν το Φαζά. Κι' όλα αυτά εξαρτώντο απ' το αν θα κατόρθωναν να έλευθερώσουν τα χέρια τους, μερικά δευτερόλεπτα πριν βρεθούν μπροστά, στον όπλισμένο, άποφασιστικό και άσυνείδητο Φαζά...

Γιατί, αν αυτός ο κακούργος αντίλαμδανόταν την παρμηκή ύποπτη κίνησή του ένωσ ή του άλλου αιχμαλώτου και πρόφταινε να τραβήξει πρώτος το πιστόλι του, σίγουρα θα πυροβολούσε και θα σκότωνε το Σαίν-Κλαίρ ή το Γκνέ Μιτάνγκ για να γλυτώσει ο ίδιος και να μη χάσει τη Βερνίκια.

—Αρχίζω να βλέπω λίγο, είπε ξαφνα ο Μιτάνγκ. Φτάνει ως εδώ ο φωσφορισμός.

Δεν γελάστηκε ο Γκνέ Μιτάνγκ όταν είχε πη πρό όλίγου που σταμάτησε άπότομα το τραγούδι των 'Ημερόβιων: «Θα πρόκειται για μας».

Χάρις στο πολύ ψηλό άναστημά του και στη συνεχή επίβλεψη της εισόδου της πρώτης σπηλιάς του υπόγειου βασιλείου του, ο Νυκτάλωφ Τούγκ είχε δη τις μετακινήσεις του πλήθους. Κι' είχε καταλάβει ότι οι άπεσταλμένοι του είχαν πιάσει τους «κακούς συντρόφους» του Βού Φάγκ κι' ότι τους έφεραν δεμένους. Άμέσως είσπαιησε το Φαζά, με χειρονομίες και με λίγες λέξεις που τις κατάλαβε εκείνος καλά.

—Ήρθαν κι' όλοι; φώναξε ο μηχανικός. Στοιχηματίζω ότι ο Νυκτάλωφ κι' ο Γιαπωνέζος ζήτησαν πρώτοι πολύ νωρίτερα απ' ό,τι είχα υπολογίσει. Μα τόσο το καλύτερο! Προτιμώτερο να τελειώνουμε το γρηγορότερο... πριν ξυπνήσει μάλιστα η Βερνίκια! Ύστερα θάχω να κάνω πιά μόνο με το Βίττο, το Σόκα και το Μαργκό, που δεν υπολογίζονται. Οι μόνοι επικίνδυνοι για μένα είναι ο Νυκτάλωφ και ο Γκνέ Μιτάνγκ...

Έπειτα από δυο τρία λεπτά ο Φαζά είδε το Σαίν-Κλαίρ και τον Γκνέ Μιτάνγκ, την ίδια στιγμή που τον είδαν κι' εκείνοι. Με μια ένστικτική κίνηση, τράβηξε το πιστόλι του. «Μπορεί να μην τους έχουν δέσει καλά τα χέρια οι Νυκτόβιοι! σκεπτόταν. Στην πρώτη ύποπτη κίνησή τους, θα πυροβολήσω!»

Ο Σαίν-Κλαίρ κι' ο Γκνέ Μιτάνγκ κατάλαβαν τους σκοπούς του κι' ή λύσσα τους έφτασε στο κατακόρυφο, όταν σταμάτησαν επί τέλους τρία βήματα μακριά απ' το πρώτο σκαλοπάτι της εξέδρας. Μα είχαν κι' οι δυο τους τόσο αυτοκυριαρχία ώστε τίποτε δεν πρόδινε την τρικυμία της ψυχής τους. Τα πρόσωπά τους διατηρούσαν πάντα την ίδια αυστηρή και περιφρονητική ήρεμία καθώς άντικρυς την κοιμισμένη Βερνίκια, το Νυκτόβιο άρχηγό, το Φαζά καθισμένο στο σκαλοπάτι, με το πιστόλι στο χέρι...

Όστόσο η φυσιογνωμία του Σαίν-Κλαίρ άλλαξε για μερικές στιγμές ή ματιά του έγινε γλυκειά και πονεμένη, και μουρμούρισε άναστενάζοντας: —Βερνίκια!...

Μα η αντίδραση αυτή κράτησε ελάχιστα. Ύστερα τα τρομερά του μάτια καρφώθηκαν πάλι στο Φαζά.

Κι' άρχισε ή άναπόφευκτη μονομαχία μεταξύ τους — μια μονομαχία με λόγια.

Σύμφωνα με το χαρακτήρα του και τις συνήθειές του ο Νυκτάλωφ έπετέθη πρώτος. —Έσαστε προδότης, Φαζά! είπε άγέρωχα και ξερά. Άρχίσατε την προδοσία σας απ' τη στιγμή που με παρακαλέσατε να σας πάρω μαζί μου στο «Όλμπ—1». Δεν θέλησα τότε ν' άκούσω την ένστικτική αντίπαθείά μου για σας. Έλαβα υπ' όψι μόνον τα τεχνικά προσόντα σας... Προδώσατε τον καλό σας κύριο, τον κόμητα ντ' Όλμπάν. Προδώσατε έμένα, τον άρχηγό που σας είχε δείξει έμπιστοσύνη. Προδώσατε τους συντρόφους σας που σας νόμιζαν αξιό τους... Όσο για τη δεσποινίδα ντ' Όλμπάν, τολμήσατε... τολμήσατε...

Ο Σαίν-Κλαίρ σώπασε, πνιγμένος απ' τη μανία του, άνικανος πιά να συγκρατηθή στη σκέψη πως ήταν τελίως άνίσχυρος. Έσφιξε τις γραθίδες του και τα δόντια του, ενώ ο Φαζά άπαντούσε με άναίδεια, θυμό και άγρια χαρά: —Αυτά που τολμήσα ως τώρα, δεν είναι τίποτε μπροστά σ' εκείνα που θα τολμήσω όταν η Βερνίκια θα ξυπνήσει και θα μπορεί να καταλάβει, να μιλήσει, να άμυνθή!

Και γέλασε μ' ένα πρόστυχο γέλιο. —Άθλιε! Γελoίε! πρόφερε ο Γκνέ Μιτάνγκ. Δεν καταλαβαίνεις ότι ή δεσποινίς ντ' Όλμπάν θα προτιμήσει να πεθάνει, παρά να ύποταχθεί στους χυδαίους πόθους σου; Φαντάζεσαι, ήλίθιε ότι με κάμποσες σφαίρες κι' άλλες τόσες στήλες μερικών φαναριών, θα μπορείς να έξασφαλίσες σ' όλη σου τη ζωή την κυριανία πάνω στους Νυκτόβιους, αλλά και στους 'Ημερόβιους που θάχης επίσης να άντιμετωπίσεις; Δεν θα σε ώφεληση ή προδοσία σου! 'Ο φίλος μου Σαίν-Κλαίρ σου είπε πως είσαι προδότης. Εγώ προσθέτω πως είσαι άνάνδρος, άνόητος και φαντασμένος.

Δεν είμαστε συνθιμισμένοι να μιλάμε έτσι, ο Σαίν Κλαίρ κι' εγώ, και μάλιστα με κούφια λόγια. Μα οι περιστάσεις δικαιολογούν αυτή την έξαιρεσι... Αυτά μόνο είχαμε να σου πούμε.

Ο Φαζά δεν ήταν άναίσθητος. Υπέφερε απ' την άμη αλήθεια που ύπήρχε στα λόγια των δυο έχθρών του. Κατάλαβαινε ότι, αν ή Βερνίκια άκουγε όσα του είχαν πη ο Σαίν-Κλαίρ και ο Γκνέ Μιτάνγκ, θάνοιωθε τον έαυτό του μειωμένο, έξευτελισμένο.

Αυτό τον έκανε ν' αλλάξει το άρχικό του σχέδιο. Σκέφθηκε πως θάταν προτιμώτερο να ύποκριθ, να σκαρώσει μια άληθοφανή Ιστορία, να ξεγελάσει τη Βερνίκια, να παρουσιάσει στα μάτια της σαν τελευταίος και μοναδικός ύπερασπιστής της για να κερδίσει το θάυσματό της.

Δεν απάντησε λοιπόν στο Γιαπωνέζο, ούτε στο Νυκτάλωφ. Κάλεσε με μια χειρονομία τον Ρού και τον Γκό που στέκονταν λίγο παράμερα κυτάχοντας έχθρικά τους δυο αιχμαλώτους και τους είπε λίγα λόγια στη γλώσσα τους. 'Εκεί-

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ

Η πλέον ένημερωμένη
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
Απογευματινή Έφημερίς

ΜΙΑ ΣΩΤΑΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ιδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διεύθυνσις

νοι κατάλαβαν και μεταβίβασαν την επιθυμία του στον Τούγκ, που έδωσε μια διαταγή. Άμέσως τέσσερες απ' τους φρουρούς του Σαίν-Κλαίρ και του Μιτάνγκ τους άρπαξαν απ' τον ώμο και τους έσπρωξαν ανάμεσα στο πλήθος, που παραμόριζε στο πέρασμά τους. Ήταν τόσο άπότομη αυτή ή κίνησι, ώστε οι δυο φίλοι μόλις πρόλαβαν να ρίξουν μια τελευταία ματιά στην κοιμισμένη πάντα Βερνίκια.

Ο Τούγκ άποφάσισε να οδηγήσουν τους δυο αιχμαλώτους στην ιδιαίτερη σπηλιά όπου έμεναν οι αιχμαλτοί. 'Ημερόβιοι. Γιατί οι τραγουδιστάι που είχαν ιδη ο Σαίν-Κλαίρ κι' ο Μιτάνγκ πάνω στο φωτεινό άμφιθέατρο, δεν ήταν παρά το ένα τέταρτο περίπου των 'Ημερόβιων που ζούσαν στον ύπόγειο εκείνο κόσμο. Όλοι οι αιχμαλτοί έμεναν συνηθως σε μιαν άλλη μεγάλη σπηλιά, απ' όπου έβγαιναν μόνο για να πάνε να τραγουδήσουν, ή όταν πέθαιναν και τους πηγαίναν να τους θαψουν τη νύχτα σε κάποια μοναχική γωνιά των άγριων λόφων.

Η σπηλιά αυτή παρουσίαζε μια χαρακτηριστική όψη. Φωτιζόταν όλη από κολώνες, φτιαγμένες απ' το φωσφορίζοντα εκείνο πηλό που έχτιζαν τις πόλεις τους οι 'Ημερόβιοι. Το ίδιο υλικό είχε χρησιμοποιηθεί και για το άμφιθέατρο της μεγάλης σπηλιάς. Οι κολώνες αυτές, είκοσι περίπου, ήταν μοιρασμένες σε τρεις άποστάσεις κι' έφταναν απ' το έδαφος ως το θόλο. Παντού ανάμεσα τους ήταν άπλωμένα καταγής άμέτρητα τομάρια πιθήκων. Πάνω σ' αυτά ήταν καθισμένοι ή έσπλωμένοι οι 'Ημερόβιοι, ενώ άλλοι πηγαίνoέρχονταν μέσα στη σπηλιά.

—Κύτταξε! φώναξε ο Σαίν Κλαίρ. Περνάει κι' απ' εδώ το ύπόγειο ποτάμι.

—Κι' οι 'Ημερόβιοι πίνουν απ' το νερό του, πρόσθεσε ο Γκνέ.

Πραγματικά, το ποταμάκι κυλούσε δίπλα στον τοίχο της σπηλιάς, και πολλοί απ' τους αιχμαλώτους, γονατισμένοι στην όχθη του έπιναν νερό με τις φούστες τους. Άλλοι κουνιέντιαζαν μεταξύ τους ή σιγοτραγουδούσαν. Πολλοί ήταν μαζεμένοι γύρω από κάτι χαμηλές στένες, φτιαγμένες από φωτεινό πηλό.

Ο Σαίν Κλαίρ και ο Γκνέ Μιτάνγκ πέρασαν δίπλα από μια στένα κι' είδαν πως ήταν γεμάτη με τα φουντούκια εκείνα που άποτελούσαν τη μοναδική τροφή των 'Ημερόβιων.

Η άφιξη των δυο παράξενων αιχμαλώτων άναστάτωσε όλους τους 'Ημερόβιους. Έσπωσαν να πίνουν ή να τρώνε, άφισαν τα τραγούδια και τον περίπατο κι' έτρεξαν όλοι να δούν τους νεοφερμένους.

Ο Τούγκ που οδηγούσε τους δυο έξερευνητάς, άναγκαζόταν τώρα ν' ανοίγει δρόμο ανάμεσα στους κατάπληκτους και σιωπηλούς 'Ημερόβιους. Όσοι βρίσκονταν πιά μακριά, είχαν πηδήσει πάνω στους ώμους των άλλων για να δούν τα δυο άγνωστα εκείνα πλάσματα.

Ο Τούγκ έδειξε στους δυο καινούργιους αιχμαλώτους μι-

Μόλις νοιώθετε
τά άρρωστα συμπτώματα
του κρυολογήματος...
ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν της
"FARL", ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΕΣΤΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Παρκετίνη LAMBO

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ στήν βιομηχανία

Μετρηται και ελεγχεται εμπορευμάτων

Απ' τον καιρό που άρχισαν να παράγονται τα διάφορα «ραδιενεργά ισότοπα» στα εργοστάσια ατομικής ενέργειας, οι επιστήμονες κι' οι τεχνικοί βρίσκουν ολοένα καινούργιες και σπουδαίες εφαρμογές τους, από εργαστήρια ή στις βιομηχανίες. Όπως έχουμε κι' άλλοτε εξηγήσει, αυτά τα ισότοπα είναι... δίδυμοι αδελφοί των κοινών υλικών στοιχείων. Ο ραδιενεργός άνθραξ π. χ. έχει όλες τις φυσικές και χημικές ιδιότητες του απλού άνθρακα, με τις μόνες διαφορές ότι τα άτομα του βαρύνουν λίγο περισσότερο κι' ότι εκπέμπουν ραδιενέργεια επί ωρισμένο χρονικό διάστημα (όταν εξαντληθεί πια αυτή η ραδιενέργειά τους, γίνονται άτομα κοινού άνθρακα).

Τα ισότοπα πρωτοανακαλύφθηκαν το 1913 απ' τον καθηγητή Σόντυ. Η διάσπασις όμως του ατόμου επέτρεψε να παραχθούν περισσότερα από 60 ραδιενεργά είδη τους και μάλιστα σε αξιολογες ποσότητες. Υπάρχουν σήμερα ραδιενεργών νάτριοι, ιώδιοι, φωσφόροι, άνθρακες, χρυσός και πολλά άλλα.

Όρισμένα απ' αυτά χρησιμοποιούνται ήδη για τη διάγνωση και τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών (π. χ. το ιώδιο για τη βρογχίτιδα, ο φωσφόρος για τις παθήσεις της κυστεως και του αίματος κλπ.) Άλλα πάλι αποτελούν πολύτιμους βοηθούς των επιστημόνων στις βιολογικές έρευνες για τη λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού ή των φυτικών κυττάρων, ή για τη μελέτη της μεταδόσεως διαφόρων μικροβιακών ασθενειών.

Έχουμε άλλοτε γράψει λεπτομερώς για τις εφαρμογές τους αυτές. Θέλοντας να τις διευκολύνουν και να τις αυξήσουν, οι Άγγλοι εφοδιάζουν πρόθυμα με ραδιενεργά ισότοπα όποιον τους τα ζητήσει — ενώ οι Αμερικανοί επιβάλλουν περιορισμούς και δεσμεύσεις στη χορήγησή τους σε ιδιώτες. Έτσι, οι ευρωπαϊκές βιομηχανίες χρησιμοποιούν ολοένα περισσότερο τα ραδιενεργά ισότοπα, κυρίως για τον έλεγχο των προϊόντων τους με απλές, φθηνές κι' αποτελεσματικές μεθόδους.

Σε διάφορα εργοστάσια, όπου γίνεται μ' αυτόματες μηχανές η συσκευασία των προϊόντων, τα κλεισμένα πακέτα περνούν ύστερα κάτω από μία συσκευή που περιέχει ένα ραδιενεργό ισότοπο. Αν λοιπόν ένα πακέτο έχει περιεχόμενο λιγότερο απ' το κανονικό, το διαπερνάει περισσότερη ραδιενέργεια (γιατί βρίσκεται λιγότερα εμπόδια στο πέρασμά της) και προκαλεί άμεσως τη λειτουργία ενός αυτόματου μηχανισμού, που πετάει δίπλα το μισογεμάτο πακέτο. Αν η διαλογή αυτή γίνεται με το ζύγισμα όλων των πακέτων θ' απαιτούσε πολύ περισσότερη ώρα, μεγαλύτερες δαπάνες και πολύπλοκότερες εγκαταστάσεις.

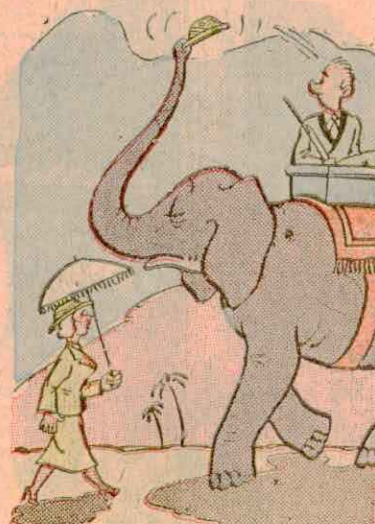
Σ' ένα νέο αγγλικό εργοστάσιο όλουμινίου, χρησιμοποιείται η ραδιενέργεια για τον έλεγχο του πάχους των φύλλων αυτού του μετάλλου, που προορίζονται για το εμπόριο. Αν ένα φύλλο είναι λεπτότερο ή παχύτερο απ' το κανονικό, αφήνει να περάσει περισσότερη ή λιγότερη ραδιενέργεια, πράγμα που εξακριβώνεται άμεσα με μία ειδική συσκευή.

Με τον ίδιο τρόπο μετράται το πάχος μεταλλικών ελασμάτων κάθε είδους, φύλλων χαρτίου ή πλαστικής ουσίας, κλπ. Είπε δε τόση η ακρίβεια της νέας αυτής μεθόδου, ώστε αποκαλύπτει άμεσα διαφορές πάχους μέχρι μισού δεκάτου του χιλιοστομέτρου.

Τέλος, σ' άλλες βιομηχανίες, τα ραδιενεργά ισότοπα χρησιμοποιούνται για να κάνουν τον αέρα καλό αγωγό του ηλεκτρισμού, γύρω από ωρισμένα μηχανήματα. Έτσι, περνάει απ' την ατμόσφαιρα και διοχετεύεται στο έδαφος ο στατικός ηλεκτρισμός, που συγκεντρώνεται συχνά στα μηχανήματα (π. χ. των χαρτοποιείων) και μπορεί να προκαλέσει απίθανες και πυρκαγιές.

—Μου κάνεις μια μικρή χάρι, κύριε;...

Ευγένεια στις Ίνδιες

—Δεν τα βλέπω καθόλου καλά τα πράγματα, κυρία μου!...

Η υγεία

Αν έχετε ευαίσθητα ούλα, κάνετε καθημερινές επιχρίσεις με το ακόλουθο κολλύριο:

Βορικών δξύ	1 γραμ.
Χλωρικών καλί	0,75 γραμ.
Χυμός λεμονιού	15 γραμ.
Γλυκερίνη	10 γραμ.

Κατά των έρεθισμών της γλώσσας ει-νε ωφέλιμες οι επιχρίσεις με την ακόλουθη αλοιφή:

Υδροχλωρική κοκαΐνη	0,25 γραμ.
Βορικών νάτριοι	2 γραμ.
Διυλισμένο νερό δαφνο-κεράσου	5 γραμ.
Γλυκερίνη	5 γραμ.

Οι γυναίκες κυριεύονται με την παρ-ραμική αφορμή από νευρικούς λυγμούς, που, σε πολλές περιπτώσεις, άργουν να σταματήσουν. Ένα καλό μέσον που θα συντελέσει σ' αυτό είναι να βάλετε λίγο κρύο νερό ή ένα κομπότσι πάγο πάνω στους λοβούς των αυτιών. Αν οι λυγμοί επιμένουν, πιέστε μερικές κουταλιές ζαχαρόνερο σε πυκνή διαλυση.

Οι κηλίδες

Τα μαύρα μεταξωτά ύφασματά που έχουν λεκιάσει από την υγρασία, καθαρίζουν με άμυνο.

Οι λεκίδες από φρούτα καθαρίζουν αν τους τρίψετε με μία ελαφρή διαλυση βεϊκού όξος (Βιτριόλι). Άρκουν πέντε σταγόνες μέσα σ' ένα ρακοπότηρο. Θα τους ξεπλύνετε κατόπιν με άφθονο νερό.

Τα κίτρινα στίγματα της νικιτινής πάνω στα δάκτυλα βγαίνουν αν τα τρίψετε με ελαφρόπετρα.

Τα άνθη σας

Τα γαρύφαλα και τα γεράνια θα σας δώσουν διπλά άνθη αν τα μεταφυτέψετε, προτού ανθίσουν. 2—3 φορές κατά την άνοιξη και το φθινόπωρο, επί δυο συνεχή ετη. Η μεταφύτευση πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή για να μην καταστραφεί το άνθος.

Η κουζίνα

Οι πατάτες αν δεν προσβληθούν από μύκητες ή μικρόβια, μπορούν να διατηρηθούν ανολοκωτώς σχεδόν επί μήνες, αν πάρουμε την πρόνοια να καταστρέψουμε τα «μάτια», που περιέχουν ένα ισχυρότατο δηλητήριο, τη σολανίνη και δηλητηριάζουν βαθμιαία τον καρπό. Για να εξουδετερώσετε τη βλαβερή επίδραση των «ματιών» και να τα καταστήσετε ακίνδυνα, θα βάλετε τις πατάτες να μουσκέψουν επί 6—8 ώρες μέσα σε νερό, που θα περιέχει 1,5% βεϊκών δξύ του εμπορίου, προκειμένου για κείνες που έχουν λεπτή φλούδα και 2,5% για κείνες που έχουν χοντρή. Στη δεύτερη περίπτωση, θα τις αφίσσετε επί 6—8 ώρες. Κατόπιν θα τις ξεπλύνετε με άφθονο νερό. Το φαγώσιμο μέρος της πατάτας δεν εμποτίζεται καθόλου μ' αυτό το δξύ.

Είναι αυτόνομο ότι αυτή η μέθοδος δεν μπορεί να εφαρμοστεί στις πατάτες που προορίζονται για σπορά.

Να και μία καλή «σούδα» για τα ποτά (αυίσκου, βερμούτ, κλπ.).

Θα διαλύσετε μέσα σε τρία λίτρα νερό: 16 γραμ. διττανθρακικού νάτριοι, 24 γραμ. τρυγικού όξος και 16 γραμ. ζάχαρης. Θα προσθέσετε λίγο χυμό λεμονιού ή μερικές σταγόνες μέντας κλπ. Η διάλυση πρέπει να γίνει λίγη ώρα προτού χρησιμοποιήσετε το παρασκευασμά σας.

Μη βάσετε ποτέ το «κούρσο» του τριψίματος των μεταλλικών σκευών κοντά στο σαπούνι γιατί χαλάει πολύ γρήγορα και δεν καθαρίζει πια.

ΜΑΡΙ ΚΛΑΙΡ

ΑΠΟ στόμα σε στόμα, κυκλοφορεί τώρα στην Αμερική μία διάδοσις, που προερχεται όρθεν από κάποιον επιστήμονα της ατομικής ενέργειας: λέγεται δηλαδή ότι εφευρέθηκε μία συσκευή, συνδυασμός μετρητού Γκέιγκερ, ράνταρ και ηλεκτρονικού κατευθυντού, που ανακαλύπτει τα αεροπλάνα, τα φορτωμένα με ατομικές βόμβες κι' εκσφενδονίζει έναντίον τους κατευθυνόμενα δέγματα.

Έτσι, μ' αυτό το παραμύθι προστίθεται ένα ακόμη κεφάλαιο στη φανταστική ιστορία των μυστικών πολεμικών όπλων — μία ιστορία που άρχισε από καταβολής κόσμου. Ίσως η πρώτη φήμη περί μυστικού όπλου διαδόθηκε όταν κάποιος προϊστορικός άνθρωπος ανακάλυψε ότι μπορούσε να σκοτώσει ένα εχθρό του με μία μεγάλη πέτρα...

Στα τελευταία μεταπολεμικά χρόνια, έδωσαν και πήραν αυτές οι διαδόσεις, περισσότερες παρά ποτέ. Στις αρχές του 1950, επί παραδείγματι, πίστεψαν πολλοί ότι κάποιος εφευρέτης απ' τη Φλόριντα είχε βρει μία συσκευή, που μπορούσε να παραγάγει φοβερές παλίρροιας σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Άρκουσε να γυρίσει ένα διακόπτη, για να ξεσηκωθούν τα κύματα του ωκεανού, χιλιάδες μίλια μακριά από κει, και να σκεπασθούν μέσα σε λίγες ώρες μία πόλη, ή μια ολόκληρη χώρα...

Επειτα κυκλοφόρησε το παραμύθι της «παγωμένης ομίχλης» του θανάτου. Έπρεκείτο για ένα αέριο, που είχαν τελειοποιήσει όρθεν οι Ναζίδες επιστήμονες και που πάγωνε ό,τι άγγιζε. Ήταν άχρωμο και άσμο και μπορούσε να εξοντώσει με το ψυχρό όλους μαζί τους κατοίκους μιας χώρας. Ύστερα εξατμιζόταν κι' επέτρεπε στον επιτιθέμενο να καταλάβει αυτή τη χώρα και να βρει άθικτους όλους τους φυσικούς πόρους και τις εγκαταστάσεις της.

Σ' όλους τους πολέμους της ιστορίας, καθένας απ' τους αντιπάλους πίστευε ότι ο άλλος είχε ένα μυστικό και φοβερό όπλο. Το χειμώνα του 1942, διαδόθηκε μεταξύ του αμερικανικού εμπορικού ναυτικού ότι οι Γερμανοί είχαν κατασκευάσει ένα νέο υποδρύχιο, που δεν το έπαιζαν με το ράνταρ και δεν το διέκρινε το ανθρώπινο μάτι ούτε στο φως της ημέρας! Το άσφατο αυτό υποδρύχιο μπορούσε όρθεν να αναδυθεί στη μέση μιας νηοπομπής και να διψήσει όλα τα πλοία της. Η φήμη αυτή εδικαιολογείτο απ' τις τεράστιες απώλειες που είχαν τότε οι Σύμμαχοι στον Ατλαντικό απ' τα κοινά γεωμετρικά υποδρύχια.

Έξ έλλου, το χειμώνα του 1943, οι Αμερικανοί κι' οι Βρετανοί αεροπόροι πίστευαν ότι οι Γερμανοί κρατούσαν σ' έδεβρεία δύο φοβερά αντίαεροπορικά όπλα: ένα τεράστιο μαγνητή, που τραβούσε τα εγχρόνικα αεροπλάνα προς το έδαφος από οποιοδήποτε ύψος, κι' ένα φλογόβολο που μπορούσε να τα πυρπολήσει απ' στον αέρα. Φυσικά, δεν υπήρχε

Η «παγωμένη ομίχλη» και το "τουφέκι κοσμικών ακτίνων"

τους από ωρισμένα έντομα. Και, την άνοιξη του 1950, όταν καταστράφηκαν οι πατατοφυτείες της Ανατολικής Γερμανίας, το ραδιόφωνο της Μόσχας κατηγορούσε τους Αμερικανούς ότι είχαν σκοπίσει με αεροπλάνα παρσίτα που κατέστρεφαν τις πατάτες! Η αλήθεια είναι ότι τα όπλα του μικροβιακού πολέμου έχουν τε-

λειοποιή στην Αμερική, περισσότερο από-μη κι' απ' τα ατομικά. Αυτά όμως είναι τικόνες που εξωλοδοσαν όρθεν τους Λαυρέτες...

Ένα άλλο μυστικό όπλο, που οι Γερμανοί συνέλαβαν την πρώτη ιδέα του κι' οι Αμερικανοί δοκίμαζαν τώρα στο όνομα της πραγματικότητας του, είναι — όπως κι' άλλοτε γράφαμε — ο περίφημος «τεχνητός δρυφόρος» της Γης: ένα είδος αεροπλάνου, που θα περπατάει γύρω απ' τη Γη, σε μεγάλο ύψος, και θα χάνει πάνω του ένα πελώριο ηλιακό κατοπτρό, με το οποίο θα μπορεί να συγκεντρώνουν οι ακτίνες του ήλιου και να πυρπολάνουν μια πόλη, ή να εφοστάνει η μία στρατιωτική εγκατάσταση...

Πρόκειται, στην περίπτωση αυτή, για μία πραγματικότητα — σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα κι' εφίτα από τούτους αιώνες — του θύλου της πυρπολήσεως των ρωσικών πλοίων εξ αποστάσεως απ' το σοφό Αρχιμήδη, με κόλλους καθρέφτες.

Φαίνεται ότι έχουν συμπληρωθεί απ' τις δοκιμές τεχνικές κι' επιστημονικές υπηρεσίες των Ηνωμ. Πολιτειών όλες οι λεπτομερείες προεργασίας και μελέτες, κι' όρθεν δεν μένει παρά να συγκεντρωθούν και να συνδυασθούν όλ' αυτά τα στοιχεία, για να πραγματοποιηθεί το μεγαλειώδες σχέδιο του «τεχνητού δρυφόρου» της Γης.

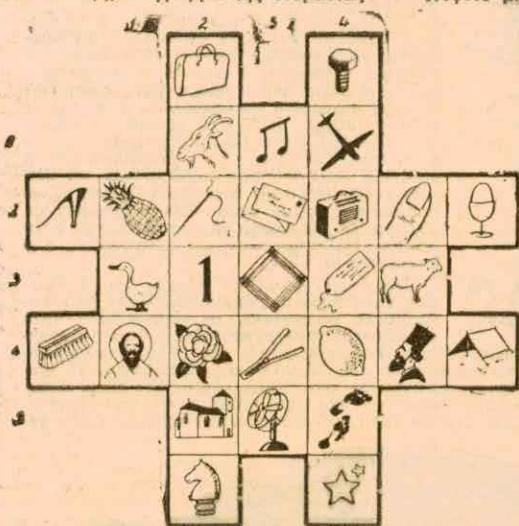
Πίσος, μία άλλη διάδοσις όσες ένα νέο ατομικό όπλο, προαναμενόμενο να απορροφήσει την ατομική δύναμη. Λέγεται δηλαδή ότι οι Ρώσοι επιστήμονες καταρρώσαν να αιχμαλωτίσουν τις μυστηριώδεις κοσμικές ακτίνες, που φάνησαν συνεχώς απ' το Απείρον, και να τις εκμεταλλευθούν για τον πόλεμο, κατά τρεις τρόπους: Πρώτον, σ' ένα ελαφρό «τουφέκι κοσμικών ακτίνων», όμοιο με φλογόβολο, με το οποίο θάνα εφωδιασμένοι οι Ρώσοι στρατιώτες. Δεύτερον, σ' ένα κανόνι, εγκατεστημένο σε αεροπλάνα και ικανό να βερίει με τις ακτίνες του μία μεγάλη περιοχή. Και τρίτον σε μία συσκευή, στημένη στην κορυφή ενός πανώψηλου ορούσανόστου, κοντά στα ρωσικά σύνορα, απ' όπου θα εκπέμπονταν κοσμικές ακτίνες και θα σκοτώνουν μέσα σε λίγα λεπτά όλη την ολόκληρη των πληθύνση των εχθρικών πόλεων, από χιλιάδες μίλια μακριά! Περίττον να προσέχουμε ότι, σύμφωνα μ' όλες τις ένδειξεις, πρόκειται και πάλι για ένα γεωδωρείδες παραμύθι!...

Οι κοσμικές ακτίνες θανάτου, που θα εκπέμπονται από μία συσκευή, στημένη στην κορυφή ενός υψηλού καρίου, θα καταστρέφουν τα εγχρόνικα αεροπλάνα και τις εχθρικές πόλεις...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Αν έρθετε τη σωστή ονομασία των δι-
αφόρων πραγμάτων που εικονίζονται
μέσα στα τετραγωνίδια του σχεδίου
μας και τοποθετήσετε μέσα στο κα-
θένα το άρχειο γράμμα της ονομασίας

φύσης, τότε τα αρχικά αυτά θα σχη-
ματίσουν οριζοντίως και καθέτως λέξεις
με τις ακόλουθες σημασίες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Πρόθεσις.
- 2) Έχει άφθονο κρασί.
- 3) Έκεί ο Έρακλης πραγματοποίησε
έναν από τους άθλους του.
- 4) Θά έρθετε τώρα μέσα στο... 2.
- 5) Μάξις.

ΚΑΝΣΤ. ΚΟΙΤΣΑΝΟΣ

Αινίγματα

- 1) Τι είναι εκείνο που όλοι οι άν-
θρωποι τó έφαγαν και τó τρώνε, άλ-
λα που ποτέ στο τραπέζι δεν μπαίνει.
- 2) Πολλά πουκάμισα φορά, άλλ' ό-
ταν από τους άθλους του.
- 3) Στέκεται και νύνεται, ηλαλάει
και γδύνεται.

Ερωτήσεις

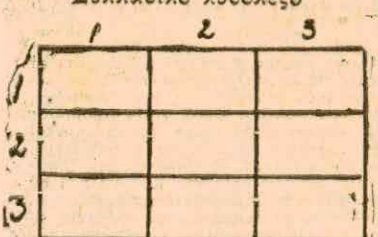
- 1) Καλλιεργούνται ποτέ οι πατάτες
για τó λουλούδι τους;
- 2) Πόσο γρήγορα πολλαπλασιάζονται
τά κουνούπια;
- 3) Γιατί οι νιφάδες του χιονιού δεν
έχουν τó σχήμα παγωμένης σταγόνας
νερού;

Τά δύο ποτήρια

Έχετε δύο όμοια ποτήρια, τó ένα
γεμάτο ως τó μέσο με νερό και τó άλ-
λο με κρασί. Παίρνετε τώρα λίγο κρα-
σί και τó προσθέτετε στο νερό. Άφου
τό ανακαλύψετε καλά, παίρνετε ίση πο-
σότητα άπ' τó μίγμα αυτό και τó προ-
σθέτετε στο κρασί.

Ποιό είναι τώρα πιο πολύ, τó κρασί
που περιέχεται στο νερό, ή τó νερό που
περιέχεται στο κρασί;

Συλλαβικό κυβέλεξο

Τοποθετώντας άπό μιά συλλαβή μέ-
σα στο κάθε τετραγωνίδιο, θα σχηματί-
σετε οριζοντίως και καθέτως τρεις λέ-
ξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Για ένα καρφί μπορείς να τó χά-
σεις.
- 2) Σε μεταφέρει σε τόπους μακρυ-
νούς.
- 3) Η μεγαλύτερη πρωτεύουσα τού
κόσμου.

Αριθμητικό άπρέπτο

Ποιός είναι ο αριθμός εκείνος που, δι-
ταν άφαιρεθί άπ' τó 6 κι' άπ' τó ήμι-
σι του έαυτού του, άφίνει ύπόλοιπο τó
μισό του μισού του; Δεν είναι δύσκο-
λο να τόν έρθετε, αν ψάξετε και κου-
ράσετε λίγο τó μυαλό σας.

Τό περίεργο δαχτυλίδι

Κόψετε μιά μακρού λουρίδα χαρτί,
πλάτους 2 πόντων. Απλώ-
στε την στο τραπέζι. Στρι-
ψετε τη μιά άκρη της κατά
μια στροφή, ώστε η ά-
πάνω άμνη να έρθει κάτω, και
κολλήστε την έτσι με την
άλλη άκρη. Τó «δαχτυ-
λίδι» που θα σχηματισθί
μ' αυτό τόν τρόπο, έχει
περίεργες ιδιότητες. Έ-
χει π.χ., μιά μόνον, έν-
σια επιφάνεια, κι' όχι
δύο όπως η άρχική λου-
ρίδα. Αν χαράξετε λου-
ρίδα πόν μιά συνεχί μο-
λεύα κατά μήκος του και στο
μέσον της λουρίδας, χω-
ρίς ν' ανασηκώσετε κα-
θόλου τó μυαλό, θα έ-
πιστρέψετε στο σημείο
άπ' όπου ξεκινήσατε και
θα διαπιστώσετε ότι πε-
ράσατε άπ' όλόκληρη την
επιφάνεια τού δαχτυλιδι-
ού. Αν τó κόψετε τώρα
με τó ψαλίδι, ακολου-
θώντας αυτή τή μολεύα,
δεν θα σχηματισθούν δύο
δαχτυλίδια, άλλα ένα
μόνον. Αν τó ξανακόψου-
τε κι' αυτό κατά τόν έ-

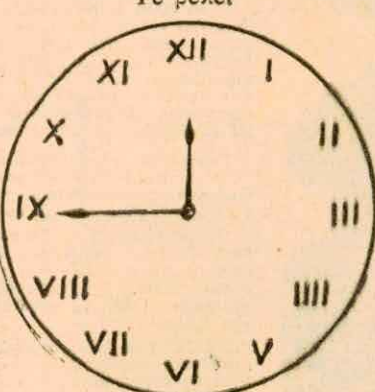
διο τρόπο, θάχετε δύο δαχτυλίδια, πε-
ρασμένα τó ένα μέσα στ' άλλο.

Τά χημικά στοιχεία

Καθένας άπ' τούς παρακάτω χαρα-
κτηρισμούς άφορά ένα άπλο χημικό
στοχείο. Μπορείτε να έρθετε τα στοι-
χεια αυτά:

- 1) Υπό καθαρή μορφήν, περιέχεται
σε κυλινδρικούς ή σε άσφους.
- 2) Περιέχεται στα τσιγάρα, που κά-
νουν άσμα.
- 3) Συνδέεται στενά με τó ζεύγος
Κίουρι.
- 4) Σύμβολον της 25ης έπετείου των
γάμων.
- 5) Λάμπει στις διαφημιστικές φωτει-
νές επιγραφές.
- 6) Γεμίζει τά άμερικανικά αερό-
στατα.
- 7) Περιέχεται άσθον στο γάλα και
χαρίζει καλύτερα δόντια.
- 8) Θά τó έρθετε στην άκρη ενός
οπίου.
- 9) Η τελευταία λέξις της εόμβας.

Τό ρολόι

Ο κ. Άγιοίλαος άγόρασε ένα ρο-
λόι, μα δεν πρόφτασε να τó χαρή. Την
τρίτη μέρα τó έφυγε άπ' τά χέρια
κι' έπεσε καταγής. Έκτός άπό τις δι-
άφορες ζημιές που προκάλεσε στο ρο-
λόι ή πτώσι αυτή, ή πλάκα του — που
έλεπετε πιο πάνω πριν άπό τó πείσι-
μο — έσπασε σε πέντε κομμάτια. Έξε-
τάζοντας τó ρολόι που τó στοιχίσε τό-
σα χρήματα, ο κ. Άγιοίλαος παρατή-
ρησε πώς οι λατινικοί αριθμοί που πε-
ριείχε τó κάθε κομμάτι έδιναν πάντα
τó ίδιο άθροισμα: 16.

Μπορείτε να έρθετε πώς έσπασε ή
πλάκα; Οι γραμμές με τις οποίες θα
σημειωθούν τα σπασίματα μπορούν να
είναι εύθειες ή τεθλασμένες.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Αναζητώντας τόν «θαλάσσιο όφι»

Τά μυστήρια των άβυσσων τού ώκεανού

Τό πλοίο «Γαλάτεια», έκτοπίσματος 1.300 τόννων,
που ξεκίνησε προσφάτως άπ' την Κοπεγχάγη για ένα
ταξίδι 60.000 μιλίων γύρω άπ' τόν κόσμο, βρίσκει
τώρα στις δυτικές άκτές της Άφρικής. Μεταφέρει μιά
επιστημονική άποστολή άπό 16 διακεκριμένους ζω-
λόγους και ώκεανολόγους, που έβαλαν σκοπό τους τή
διαφώτισι τού μυστηρίου τού πολυθύλκτου «Θαλά-
σιου όφους». Καί σέρνει πίσω του, δεμένο στην άκρη
ένος άτσάλινου καλωδίου μήκους 15 χιλιάδων μέτρων,
ένα σύστημα άπό πελώρια άγκυρίσια και δίχτυα, για
ένα ψάρεμα στα βάθη των θαλασσίων άβυσσων.

Ο άρχηγός της άποστολής, δόκτωρ Άντον Μπρού-
ουν, διευθυντής τού Ζωολογικού Μουσείου της Κοπε-
γάγης, ενδιαφέρθηκε για τó «θαλάσσιο όφι» πριν άπό
20 χρόνια, όταν δηλαδή γεννήθηκαν οι πρώτες ύπονοι-
ες ότι επί τούς ίσως τά μεγαλα θαλάσσια βάθη πλά-
σματα τού προϊστορικού κόσμου. Στα 10 τελευταία
χρόνια, και παρ' όλη την κατοχή της Δανίας άπ' τούς
Ναζίδες, ο δόκτωρ Μπρούουν κι' οι συνάδελφοί του
προετοίμασαν αυτή τήν άποστολή, που χρηματοδοτή-
θηκε με 500.000 δολάρια άπ' τή δανική κυβέρνησι κι'
άπό ιδιωτικές συνεισφορές.

Τί είναι ο «θαλάσσιος όφισ»; Γιατί πιστεύουν στην
υπαρξί του οι επιστήμονες της άποστολής;

Δεν μπορεί κανείς ν' απαντήσει θετικά σ' αυτά τά
ερωτήματα. Είναι βέβαια πάντως ότι ο άβυσσος τού
ώκεανού μένον άκόμη άνεξερεύνητες. Τό μέσο βάθος
της θαλάσσης είναι 4.000 μέτρα, ή μισή όμως θαλά-
σσα είναι πιο βαθιά άπό τούτο. Έξω άπ' τις ανατολικές
άκτες των Φιλιππίνων, οι θωρηκτήσεις έδειξαν 10.
300 μέτρα. Πιθανώτατα δε θα υπάρχουν κι' άλλα ση-
μεία τού ώκεανού, άκόμα βαθύτερα και άγνωστα ως
τώρα.

Πιο κάτω λοιπόν άπ' τά 2.000 μέτρα, ή θάλασσα
μένει άνεξερεύνητη και διατηρεί τά μυστικά της. Άπο-
κλείεται να υπάρχουν στα σκοτεινά της βάθη άγνωστα
και πελώρια τέρατα;

Έκτός άπ' τούς θρύλους διάφορων χωρών, γίνεται
λόγος για τέτοια τέρατα και στις άφηγησεις άείστι-
πων μαρτύρων. Πριν άπό 2000 χρόνια π.χ., ο Νορβί-
γος Ιεραπόστολος Χάιν Έγκντιν, γνωστός στην Ι-
στορία ως «Άπόστολος της Γροιλανδίας», διηγήθη-
κε ότι είχε ιδί ένα παράενο θαλάσσιο ζώο έξω άπ'
τις δυτικές άκτες αούτου τού μεγάλου νησιού.

Άλλες νεώτερες άφηγησεις τοποθετούν τó «θαλά-
σιον όφι» στις Σκανδιναβικές χώρες, στην Άγγλία,
στις ανατολικές άκτες της Βορείου Άμερικής, στη
Βραζιλία... Σε πολλές άπ' αυτές, οι επιστήμονες έ-
δωσαν έξηγήσεις πολύ πεζότερες. Πιστεύουν δηλαδή ό-
τι έπρόκειτο για γνωστά ζώα, που φάνηκαν αλλοιω-
κά άπό άγνοια των παρατηρητών ή άπό κακές συνθή-
κες ορατότητας.

Όταν π.χ. είχε γίνει πρό έτών τόσος θόρυβος για
τό περίφημο «Τέρας τού Λοχ Νές», ο δόκτωρ Μπρού-
ουν υποστήριξε ότι ήταν αδύνατον να έξη ένα ζώο
των θαλασσίων άβυσσων στα γλυκά και ρηχά σχετικά
νερά της λίμνης αυτής της Σκωτίας. Γνωμάτευσε δε
ότι έπρόκειτο ίσως για κάποια μεγάλη φώκια, που εί-
χε φτάσει ως εκεί άπ' τή θάλασσα.

Υπάρχουν ωστόσο μερικές περιπτώσεις, για τις ό-
ποιες ή μόνη έξηγήσις είναι ότι ζούν άκόμη στα βάθη
τού ώκεανού «πληθυσμασμοί» ή άλλα προϊστορικά ζώ-
α (που θεωρούνται γαμένα άπό εκατομμύρια χρό-
νια). Ιδιαίτερως πρέπει ν' αναφέρουμε τήν άφηγησι
ένος φυσιολόγου κι' ενός εντομολόγου, μέλων της Ζω-
ολογικής Έταιρείας τού Λονδίνου, που ταξίδευσαν τό
1905 με τó πλοίο «Βαλγάρλα» για επιστημονικές έ-
ρευνες. Έξω άπ' τις άκτες της Βραζιλίας, διακρίναν
καθάρτα με τά κιάλια τους ένα τέρας με μακροτάτο
λαιμό γοντρό σαν ανθρώπινο σώμα, άνωμωμένον 2-2½
μέτρα πάνω άπ' τó νερό, και με κεφάλι σαν τής νε-
λώνας. Οι κινήσεις τού ζώου αούτου ήσαν άργες. Τό
κεφάλι κι' ο λαιμός του είχαν χρώμα σκούρο καφέ άπό
πάνω και άσπρο άπό κάτω. Καί τά κινούσε δεξιά κι'
άριστερά μ' ένα παράενο τρόπο.

Τό βάθος της θαλάσσης, στο μέρος εκείνο, υπερέ-
βαινε τά 2.000 μέτρα.

Έξ άλλου, τό Δεκέμβριο τού 1939, αλιεύθηκε στις
άκτες της Νοτίου Άφρικής ένα παράενο ψάρι, μή-
κους 1½ μέτρου, βάρους 60 κιλών και με χρώμα μπλε,
που άνηκε σ' ένα ζωικό είδος τó οποίο θεωρούσαν οι έ-
πιστήμονες πως είχε εκλείψει πριν άπό 50-100 εκα-
τομμύρια χρόνια. Γιατί λοιπόν να μην παραδεχτούμε
ότι υπάρχουν άκόμη βάθεια μέσα στον ώκεανό, και τε-
ραστια προϊστορικά έρπετα;

Τό πλοίο «Γαλάτεια» θα τ' αναζητήση ίδίως στις
ανατολικές άκτες της Άφρικής, άπ' τó Πράσινο Ά-
κρωτήριο ως τó Κοινητόν, καθώς και στις νοτιοα-
μερικανικές άκτες τού Ειρηνικού. Γιατί οι συνθήκες
που επικρατούν εκεί, παρέχουν τις μεγαλύτερες πι-
θανότητες ότι θα βρούμε άσθον τροφή ένας «θαλά-
σιος όφισ».

Αν οι επιστήμονες πιάσουν ένα τέτοιο τέρας, δεν
έλπίζουν να τó τραβήσουν ζωντανό ως την επιφάνεια
γιατί δεν μπορεί ν' άνθεί σε τόση διαφορά πιέσεως
και θερμοκρασίας. Έχουν λοιπόν έτοιμο ένα πελώριο
ψυγείο για τή διατήρησι του.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι ή πάλη που θα χρειαστή
για να νικήσουν τις άπειλημένες προσπάθειές του ν'
απελευθερωθί. Θα διαρκέση δε επί ώρες αυτή ή πάλη,
εφόσον τó βιντόι που θα τραβήξουν πάνω τó καλώδιο
λειτουργεί με ταχύτητα μόλις 1.500 μέτρων τήν ώρα.

Τό ταξίδι της επιστημονικής άποστολής θα δια-
ρκέση 2 χρόνια.

Η Δυστυχία κι' ο Θάνατος

Τό παρκαμυδάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό σε μιά μισο-
γκρεμισμένη καλύβα ζούσε μιά φτωχή, μιά
κουρελιάρη, μιά περιφρονημένη άπ' όλο
τόν κόσμο γρηούλα, που άπό τήν πείνα
και τήν κακομοιριά ήταν ζαρωμένη και
καμπουριασμένη.

Ένα βράδυ άκουσε να χτυπάνε τó πορ-
τάκι της καλύβας της. Άνοιξε και είδε
έναν ξένον βρεγμένο, έλεινόν γιατί έ-
δρεχε κι' είχε δυνατό αέρα έξω.

Ο ξένος αούτος είχε χτυπήσει κι' άλ-
λες πόρτες, μα όλοι κάνανε τόν καυφό
και δεν τού άνοιξαν.

Η φτωχή εκείνη γρηά, που τ' όνομά
της ήταν Δυστυχία τού άνοιξε, γιατί δεν
κράτησε ή καρδιά της ν' άφιση τή νύ-
χτα εκείνη τόν ξένο στους δρόμους.

Άναψε φωτιά να τού στεγνώση τά
ρούχα, τούδωσε ένα κομμάτι ψωμί και τόν
έβαλε πάνω στ' άχυρένιο της στρώμα να
κοιμηθί, ενώ εκείνη ζάρωσε σε μιά γωνιά.

Τό πρωί που ξύπνησε τρόμαξε άμα ά-
κουσε τόν ξένο να της λέη πως ήταν
σταλμένος άπ' τó Θεό για να δοκιμάση
τους καλούς και τούς κακούς ανθρώπους.

Ζήτησε μου όποια χάρι θέλεις, της
είπε, κι' ο Θεός θα σου τή δώση, αφού
κι' έσύ μ' όλο που είσαι πάμφωτη, βοη-
θάς τόν πλησίον σου.

Έγώ, είπεν ή Δυστυχία, δεν έχω ά-
νάγκη άπό τίποτα. Δεν θέλω τίποτα!...

Ο ξένος όμως έπέμενε και τότε ή γρηά
τού είπεν:

—Λοιπόν, να τί θέλω. Βλέπεις, καλέ
μου άνθρωπε, τήν άχλαδιά αούτη που είναι
έξω άπ' τή καλύβα μου; Κάθε χρόνο είναι
γεμάτη άχλάδια. Τί να τó κάνω, όμως,
που όσοι περνάνε άπό δώ μου τά κλέ-
βουν; Γι' αούτό, θα σου ζητήσω όποιος ά-
νέθι άπάνω να μη μπορεί να κατεβί, αν
δεν βελήξω έγώ.

—Θά γίνη τó θέλημά σου! της άπο-
κρίθηκε ο ξένος κι' έφυγε.

Και σαν ήρθε ο καιρός που τó δέντρο
γέμισε άχλάδια, ή Δυστυχία καθόταν ά-
πό μέσα και γελούσε που έβλεπε ειδών-
ειδών ανθρώπους να μη μπορούν να κα-
τεβούν.

Μιά μέρα όμως πέρασε άπό κεί κι' ο
γερο-Θάνατος, ο οποίος σκέφτηκε πως ή-
ταν καιρός να πάρη μαζί του τή ζαρω-
μένη εκείνη γρηά.

Μπαίνει μέσα λοιπόν και με τρόπο εύ-
γενικό της λέει να έτοιμαστή για τó ά-
γύριστο ταξίδι.

Η Δυστυχία όμως, που μ' όλες τις
φτώχειες της, εύρισκε γλυκειά τή ζωή, τού
ζήτησε μιά προθεσμία.

—Όχι, της άποκρίνεται αούτος. Δεν
έχω καιρό για χάσιμο. Θέλω να πάω κι'
άλλού!

—Τότε, πριν με πάρης, μπορείς να μου
κάνης μιά χάρι;

—Τί χάρι;

—Πήγαινε να μου κόψης ένα άχλάδι
να τó φάω για τελευταία φορά στη ζωή
μου.

—Άς έχης χάρι! της λέει ο γερο-Θά-
νατος και σκαρφαλώνει στην άχλαδιά.

Η Δυστυχία σαν τόν είδε μουρμούρι-
σε με χαρά:

—Καλά σ' έχω τώρα! Κάτσε εκεί ως
που να βαρεθώ τή ζωή μου!...

Έτσι τόν άφησε κολλημένον στην ά-
χλαδιά.

Έμβλημα της Άνοιξεως

Τό ποιηματάκι σας

“Ηρθε ή άνοιξη, παιδιά,
έστηνε, σηκώθηκε.
Έμπρός! και τήν Πρωτομαγιά
στον κάμπο και στη λαγκαδιά
έβγατε να χαρήτε!

Τί χάρι παύει ή έξοχη
ή λουλουδοπαρμένη!
Βήμα ταχύ... βήμα ταχύ!
Έδώ μοναχά ή ψυχή
έλευθερ' ανασταίνει.

“Εν' άγεράκι στα κλαδιά,
στα λουλούδα φυσάει
και ανασταίνει τήν καρδιά
με τή γλυκειά τήν εωδιά
που γύρω του σκαρπάει.

Βουή, κουδούνια παρεμπρός
στο πράσινο λειβάδι
κι' ένας σκούρος μικρός-μικρός,
μα στή φλογέρα τρομερός
φύλαει τó κοπάδι.

Έμπρός, σαν λάφια έλαφρά
τις ρεματιές πηδάει!
Και πεταχτοί, κι' όλοι χαρά
μα τού λουλούδα τά τρυφερά
και δροσερά όρματά!...

ΑΡ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Αιχμάλωτος όμως, όπως ήταν ο θάνα-
τος δεν μπορούσε να πάρη κανέναν.

Όλοι οι άνθρωποι ήταν χαρούμενοι.
Τραγουδούσαν, διασκεδάζαν, χόρευαν και
μαγεύονταν άπ' όλα τά μέρη για να
τόν δούν πάνω στην άχλαδιά.

Η γή όμως γέμισε άπό γέρους, κι' άρ-
ρωστους, που τόσο αύξηθηκαν ώστε δεν
μπορούσε πια να τούς θρέψη.

Τότε έγιναν μεγάλοι πολέμοι μεταξύ
των εθνών άπ' τήν άπειλησίαν τους, άλλα
καμμία πληγή δεν ήταν θανατηφόρος. Ο
λοι οι γιατροί τού κόσμου μαζεύτηκαν τό-
τε για να βρουν κανένα φάρμακο κατά
της ζωής, άλλα δεν κατώρθωσαν τίποτα.
Η συμφορά αούτη ήταν χειρότερη κι' άπ'
τόν Κατακλυσμό!

Στό τέλος ή Δυστυχία, αφού γέλασε
πολύ για τó παιγνίδι πουπαίξε στο γε-
ρο-Θάνατο, άποφάσισε πια να τόν έλει-
θερώση, με τή συμφωνία όμως να μήν τήν
παρη αν δεν τόν καλέση αούτη τρεις φο-
ρές.

—Σύμφωνοί! της είπεν ο Θάνατος. Θά
καμω όπως μου λες.

—Πρόσεξε καλά. Έμένα δεν με γελάς
εύκολα, τού φώναξε ή Δυστυχία.

—Αυτό τó έρω καλά, κυρά μου. Ποι-
ός τολμάει να τά βάλη μαζί σου;

—Έμπρός λοιπόν. Είσαι έλευθερός!

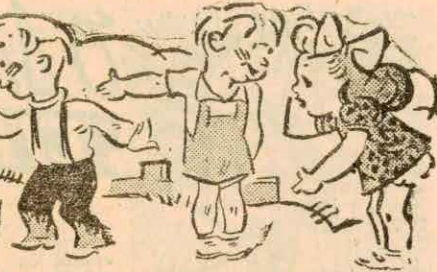
Τράβα στη δουλειά σου, σφαχτή των άν-
θρώπων, και μην ξεχνάς τά λόγια μου:
“Αν δεν σου φανάζω τρεις φορές στη σει-
ρά «έλα Θάνατε να με πάρης», δεν θέλω
να ξαναδώ τó άσχημο και άπαίσιο
πρόσωπό σου.

Μόλις έλευθερώθηκε ο Θάνατος έτρεξε
κι' έξόφλησε τούς παλινούς λογαριασμούς
του κι' ο κόσμος ησύχασε...

Οι άνθρωποι γεννιόντουσαν και πέθαι-
ναν κανονικά όπως και πριν. Δεν τούς
βάρυνε ή ζωή, δεν τούς τσάκισαν όπως άλ-
ποτε τά άτελείωτα, άβάσταχτα γεγρατά.

Η Δυστυχία όμως δεν τόν φώναζε ά-
κόμα να τήν παρη κι' έτσι μένει μαζί με
πάνω στη γή. Κι' αούτε και ξερεί κανείς
αν θα φύγη ποτέ για τόν Κάτω Κόσμο,
κι' αν θα γλυτώσουν οι άνθρωποι άπ' τήν
παρουσία της...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό αλυτο πρόβλημα

Η ιστοριούλα σας

“Ο Νίκος δεν μπορούσε να καταλάβη
γιατί γελούσαν τόσο με τόν Άντωνάκη
που δεν ήξερε ποιός ήταν ο πατέρας των
παιδιών τού Ζεβεδάου.

—Δεν είναι καμμία κουταμάρα αούτό, έ-
λεγε. Τό παιδί μπορεί να μήν τó άπάν-
τησε στην Ιστορία του ή να τó έλασε
Νά κι' έγώ, να σας πώ τήν αλήθεια, δεν
ξέρω τόν πατέρα των παιδιών τού Ζεβε-
δάου.

—Τί λες εκεί, κουτεντέ! φώναζε με θυ-
μό ο πιο μεγάλος άδελφός του. Δεν ξέ-
ρεις ποιόν είχαν πατέρι; τά παιδιά τού
Ζεβεδάου;

—Όχι!

—Όχι;... Μα για σκέψου λιγάκι.

—Τί να σκεπτό, άδού δεν τó ξέρω; Άν-
φού δεν μου τόπαν ποτέ;

—Μά σου τόπαν. Για πρόσεξε: Τά παι-
διά τού κυρ-Θανάση τού μπακάλη ποιόν
έχουν πατέρα;

—Τόν κυρ-Θανάση.

—Μπράβο! Και τά παιδιά τού Ζεβε-
δάου ποιόν είχαν πατέρα;

—Τόν κυρ-Θανάση, τόν μπακάλη!

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

“Ένα μικρό αγοράκι πηγαίνει για πρώ-
τη φορά στην έξοχη στο σπίτι της θείας
του και είναι ένθουσιασμένο με όλα τά και-
νούργια πράγματα που βλέπει.
Ένα βράδυ καθόταν στον κήπο και πα-
ρακολουθούσε τή θεία του που μαδούσε
μιά κόττα. Στην αρχή δεν μίλησε, άλλα
στο τέλος δεν κρατήθηκε.

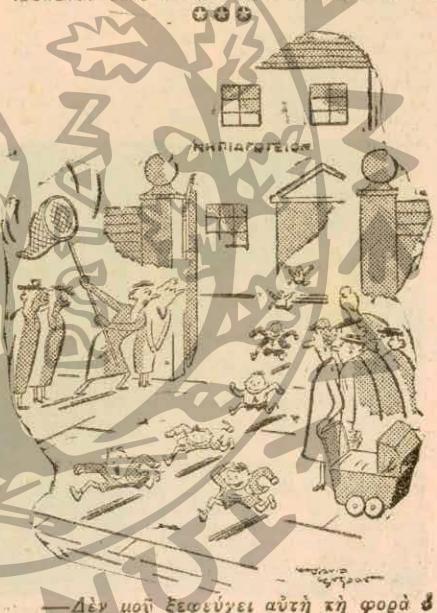
—Θεία, ρώτησε, κάθε βράδυ βγάζεις τά
σούρα τους πριν πάνε να κοιμηθούν οι κότ-
τες;

—Η λειψυδρία.

—“Α, για να σου πώ, Ματούλα! Άπό
δω κι' έμπρός δεν πρέπει να κλαίς.

—Χί, χί, χί, γιατί;

—Γιατί ο μπαμπάς είπεν ότι δεν έπι-
τρέπεται ούτε άδερφο νερό να χύσουμε!...

—Δεν μου ξεφεύγει αούτη τή φορά ο
δικός μου!...

Ο Εθνικός Στίβος

Κριτική του αγώνος
ΕΛΛΑΔΟΣ - ΙΤΑΛΙΑΣ

Συμπεράσματα

Οι εθνικές ομάδες 'Ελλάδος—Ιταλίας, που αγωνίσθηκαν στο Παλέρμο στις 8 'Απριλίου, πάλεψαν για τη νίκη με άγριο πάθος. Οι 'Ιταλοί εδωλεύνθηκαν από 45.500.000 συμπατριώτες τους, είνε συνθημαί να παίζουν πάντα σε γήπεδα με χόρτο, είνε επαγγελματίες παίκτες, είχαν το διαίτητή και το κοινό με το μέρος τους και προετοιμασμένοι πολυ συστηματικότερα απ' ό,τι οι αντίπαλοί τους.

Αντίθετος οι 'Ελληνες είνε 11 επίλεκτοι από τα 7.000.000 των συμπατριωτών τους, παίζουν πολύ καλά σε σκληρά γήπεδα, δεν μπορούν να προσαρμοσθούν στα γήπεδα με χόρτο, δεν προετοιμασθηκαν, κατά τη γνώμη μου, όσο έπρεπε και αδικήθηκαν από τον Αιγύπτιο Κασσιμπ.

Είνε αλήθεια πως και οι δύο ομάδες δεν αγωνίσθηκαν όπως άλλοτε, με τη γνώση τέχνης οι 'Ιταλοί, με τη μεγάλη δραστηριότητα οι 'Ελληνες. 'Η Β' 'Εθνική 'Ιταλίας παρουσιάστηκε με τους Μπιφόν (τερματοφύλακα), Γκραντ, Σεντιεντί (οπισθοφύλακες), Καστέλι, Πεντρινί, Βεντούρι (μέσους), 'Αρμάνο, Τουρκάνι, Κιάντι, Γκάλλι Βιτάλι (κυνηγούς). 'Απ' αυτούς διακρίθηκε ο Έξω άσπας Βιτάλι, ο καλύτερος όλων. Οι κυνηγοί γενικά ήταν ταχείς, γερνομένοι σωτέρ, δεν καταβάσαν όμως στα σχήλια τους. Αυτός κράτησε το παιχνίδι, αλλοίως το σκόρ δάταν βαρύτερο. Τόσον άρεσε στους ειδικούς, που τα λαγυνικά των επαγγελματιών ομάδων τον βολεύονταν οι δική μας, γιατί έκαναν υψηλό και κλειστό πολύ παιχνίδι, χωρίς εκμεταλλεύσει των ακράσιων πτερυγών μας. 'Ο τερματοφύλακας Μπιφόν δεν έδειξε την ιξία του, γιατί δεν... ένοχλήθηκε από τους κυνηγούς μας.

★

Οι «μέσοι» διακρίθηκαν. 'Ο Λινουζάκης ήταν ο καλύτερος των 11. Οι 'Ιταλοί τον συνεχάρσαν και τον ανέφεραν εύφημος όλες οι εφημερίδες τους στα σχήλια τους. Αυτός κράτησε το παιχνίδι, αλλοίως το σκόρ δάταν βαρύτερο. Τόσον άρεσε στους ειδικούς, που τα λαγυνικά των επαγγελματιών ομάδων τον βολεύονταν οι δική μας, γιατί έκαναν υψηλό και κλειστό πολύ παιχνίδι, χωρίς εκμεταλλεύσει των ακράσιων πτερυγών μας. 'Ο τερματοφύλακας Μπιφόν δεν έδειξε την ιξία του, γιατί δεν... ένοχλήθηκε από τους κυνηγούς μας.

★

Ο εκλέκτωρ κ. Κατράν-

Η 'Εθνική μας όμας στο Παλέρμο.

λοφν μεγάλη εντύπωση.

Από τους οπισθοφύλακες ο Ρωσσίδη ήταν καλύτερος του Μουράτ. Η ταχύτης του και η μαχητικότητα του, προσόντα εξαιρετικά προσέχτηκαν από τους 'Ιταλούς. Κράτησε πολύ καλά τον Έξω άσπασ Βιτάλι, επικίνδυνος και άριστο παίκτη. 'Ο Μουράτς όμως; 'Απογοητεύσι! Δεν ήταν εκείνος ο θαυμάσιος, ο δραστήριος, ο αναγινιστής. 'Εγκάτελειψε πολλές φορές τη θέση του. Βάρυς στο σώμα και όχι τόσο ταχύς, δεν κατάβασε να κυνηγήσει τον 'Αρμάνο, που αρκετές φορές τον ξεγέλασε και τον υπερφαλαγγισε.

'Ο Πεντρινόπουλος αγωνίσθηκε απειθαρχημένα και μερικές φορές ήρσικά. Εύθύνεται όμως για το πρώτο τέρμα, που ήταν δέξιο «όφ-σάιτ». 'Εκανε άσκοπο επίκινδυνο και άκακρο πλυνόν και έχασε για μία στιγμή, τις αισθήσεις του. Το τέρμα έμεινε έτσι ακάλυπτο. Το πρώτο σούτ του Βιτάλι βρήκε το στόλο, άποστακιστή και πήρε κατευθυνσι δεξιά. Παράλαβε ο 'Αρμάνο σεντρίσε και ο Γκάλλι πρό κενού τέρματος έσημειωσε στο 8' τέρμα. Το δεύτερο τέρμα κανονικάτο, από άτομική προσπάθεια του 'Αρμάνο στο 41'.

Το τρίτο τέρμα το πέτυχε ο Κιάντι στο 34' του β' ημιχρόνου από θέση «όφ-σάιτ» άμφισθητόμενο όμως.

★

Τηλεγραφήματα ένισχυτικά του ήθικου των παικτών μας έστειλαν η ΕΠΟ και οι κ.κ. Κ. Κουτσίς, Γ. 'Ανδριανόπουλος, η 'Ενωσις 'Αθηνών, ο αρχιμεινδρίτης 'Αρκάσιος της Γενούης, ο καθηγητής Λυμπεριόπουλος και πολλοί άλλοι από την 'Ελλάδα και την 'Ιταλία.

Εχάσαμε τον αγώνα με 3—0, γιατί οι 'Ιταλοί ήταν τεχνικότεροι και έπαιξαν καλύτερα. Οι παίκτες μας, εχαιρέσει των Λινουζάκη, Πούλη, Παπαντωνίου και Κατα δεύτερον λόγον των Ρωσσίδη, Κοτρίδη, ύστερησαν, δεν έπαιξαν δηλαδή όπως περιμέναμε, όπως έπρεπε ν' άγωνισθούν, έστω και υπό δυσμενείς συνθήκες. Φταίει το γήπεδο μονάχα και ο διαίτητής, όπως δικαιολογήθηκαν μερικοί; Γιατί όμως διακρίθηκαν στο γήπεδο με χόρτο οι Λινουζάκης, Πούλης και λοιποί; 'Επομένως, σ' άλλους παράγοντες πρέπει ν' αναζητήσουν το αίτια της ήττης.

Χρειάζομαστε γενική ποδοσφαιρική άνασυγκρότηση, αν θέλουμε να έχουμε, έπιτυχίες στους διεθνείς στίδους. Τελειώνοντας πρέπει να όμολογήσω πως οι 'Ιταλοί και Σικελίοι ήταν φιλόδοξοι και φιλάθλοι. Χειροκρότησαν ζωηρά τους παίκτες μας, την ομάδα μας, τον εθνικό μας ύμνο. Δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία το ότι χάσαμε. 'Αρκει πως οι παίκτες μας ήταν άψογοι στη συμπεριφορά τους στο γήπεδο. Η ήθικη άθλητική νίκη είνε άνωτερο από την αγωνιστική. Την τελευταία μπορεί να την κερδίσει ή να την χάσει ανάλογα με τις συνθήκες υπό τις οποίες αγωνίσσαι και τις προετοιμασίες που έχεις κάνει. Την πρώτη όμως, την ήθικη νίκη, την τιμιά, έστω, ήττα δεν μπορείς να την κερδίσεις παρά μονάχα αν έχεις παραδόσι και άγωγή. Οι 'Ελληνες έχουν αυτά τα προσόντα και οι 'Ιταλοί αντίπαλοί μας στο στίβο το άναγνωρίσαν ήπιποτικότερα. Είνε και αυτό μία κατάκτησις, που ελαφρώς—κάπως την πίκας του ποτηριού της ήττας μες στο Παλέρμο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΩΣ :
1) ΑΝΑ. 2) ΤΑΒΕΡΝΑ. 3) ΝΕΜΕΙΑ. 4) ΒΑΡΕΛΙΑ. 5) ΜΑΙ.

Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με τα αρχικά των ακόλουθων ονομασιών:

Τσάντα — Βίβα. 1) Αϊέ — Νότα — 'Αεροπλάνο. 2) Τακούρι — 'Ανασας — Βελόνα — 'Επιστολή — Ραδιοφωνόν — Μύχι — Αύγουστη. 3) Νήσσα — 'Ενα — Μαντήλι — 'Ετικέτα — 'Αρνι. 4) Βούρτσα — 'Αγίος — Ρόδο — 'Εκλαίρ — Λεμόνι — 'Ιερύς — 'Αντίσκηνο. 5) Νάος — 'Ανεμίστη — 'Ιχνη — 'Αλογο — 'Αστήρ.

Αινίγματα

1) Το μητρικό γάλα. 2) 'Η κόττα. 3) 'Η άνεμη.

Ερωτήσεις

1) 'Οχι. 'Ωστόσο, η βασίλισσα Μαρία 'Αντουανέτα στόλιζε τα μαλλιά της με λουλούδια της πατάτας. 2) Μέσα σ' ένα καλοκαίρι, από ένα θηλυκό κουνούπι μπορεί να γεννηθούν 100 δισεκατομμύρια άπογονοί. 3) Κατά το σχηματισμό των νεφρών και μάλιστα των «τυχαίων ξένων», γιατί τότε υποφέρουν άδικα.

Τα δυο ποτήρια

Το κρασί που περιέχεται στο νερό είνε άκριβώς ίσο με το νερό που περιέχεται στο κρασί.

Συλλαβικό κυδέλεξο

ΠΕ ΙΑ ΛΟΝ
ΤΑ ΣΙ ΔΙ
ΛΟΝ ΔΙ ΛΟΝ

Αριθμητικό άπρόεπτο

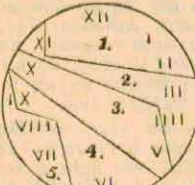
'Ο αριθμός 8. 'Αν αφαιρεθί από 6 και 4 (το ήμισυ του 8), δηλαδή από 10, μένει ύπόλοιπο 2 (το μισό του μισού του 8).

Τα χημικά στοιχεία

1) 'Οξυγόνο. 2) Σίδηρος. 3) Ράδιον. 4) 'Αργυρος. 5) Νέον. 6) 'Ηλιον. 7) 'Ασέστιον. 8) Θείον ή φωσφόρος. 9) 'Υδρογόνο.

Το ρολόι

Το σχέδιο μας δείχνει πως έσπασε ή πλάκα σε 5 κομμάτια, το καθένα απ' τα όποια περιέχει αριθμούς που δίνουν για σύνολο 16.

Η λύσις του 32ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΛΙΠΟΣ — ΔΡΑΜΑ — ΑΒΑΤΑ. 2) ΟΜ — ΕΡΑΝΟΣ. 3) ΚΑΛΑΜΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 4) ΠΙΟΣ — ΗΣΑΥ. 5) ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ — ΝΙΚΟΣ. 6) ΔΥΟ — ΛΥΝ — ΚΟΜΗΣ. 7) ΠΕΡΝΩ — ΛΑΚΑΖ — ΜΑΣ. 8) ΑΤΟΥ — ΤΑ — ΑΝΥΤΟΣ — ΡΟ. 9) ΛΟΣ — ΛΑ'ΙΣ — ΑΓΟΣ — ΠΑΡ. 10) ΟΝ — ΔΟΥΚΗΣ — ΤΑΔΕ. 11) ΣΟΥ — ΟΙΚΟΣ — ΑΡΓΙΑ. 12) ΚΙΡΚΗ — ΣΙΣ — ΑΚΟ. 13) ΚΑΚΑΙ — ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ. 14) ΑΣΑΝ — ΗΛΟΣ. 15) ΠΩΓΝΑΤΟΣ — ΑΝΑΤΙΜΩ. 16) ΟΜΗΡΟΣ — ΩΛ — 17) ΑΙΝΟΣ — ΡΑΝΙΣ — ΑΣΙΝΗ.

ΚΑΘΕΩΣ :

1) ΛΥΚΟΣ — ΠΑΛΟΣ — ΚΑΠΠΑ. 2) ΑΔΕΤΟΝ — ΚΑ. 3) ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ — ΣΙ. ΚΑΓΟΝ. 4) ΓΟΝΥ — ΔΟΡΑ. 5) ΣΟΜΠΑ — ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. 6) ΜΑΙΡΗ — ΤΑΥ. ΣΑΜ. 7) ΣΟΙ' — ΛΑ'Ι'ΚΟ — ΠΑΤΗΡ. 8) ΡΕ — ΣΟΛΑ — ΣΕΙΣ — ΝΟΡΑ. 9) ΑΡΑ — ΣΥΚΑ — ΣΚΙΑ — ΣΟΝ. 10) ΜΑΝΗ — ΝΑΝΑ — ΟΣΜΗ — ΣΙ. 11) ΑΝΑΣΑ — ΖΥΓΟΣ — ΕΛΑ. 12) ΟΣΑ — ΤΟΝ — ΦΡΟΝΩ. 13) ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ — Ι. ΣΑΛΑ. 14) ΙΜΑΣ — ΤΡΑΚ. 15) ΑΡ. ΣΑΚΗΣ — ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ. 16) ΟΣ — ΡΑ. ΔΙΟΝ. 17) ΑΠΑΙΣ — ΚΟΡΕΑ — Α. ΡΩΓΗ.

«Δ σκοπες έλπ'δες

Κρητικό ποίον λαν, Χανιά: 'Αφού καταλαβαίνετε ότι δεν μπορείτε να κάνετε σχέδια και να εξαρτήστε τη ζωή σας από έναν «τυχαίο ξένο» που τον συναντήσατε στο ταξίδι σας, και άσφαλώς δεν θα τον ξαναβείτε — τότε γιατί να θασανίζετε τη σκέψη σας με άστοχες ιδέες; Σας άπασχολεί ή θύμησι του μόνο και μόνο επειδή είνε ή πρώτη ίσως φορά που ακούτε άρσια λόγια. Μα τα καλά και φρόνιμα κορίτσια δεν πρέπει να δίνουν τόση σημασία στις εκδηλώσεις των νεαρών και μάλιστα των «τυχαίων ξένων», γιατί τότε υποφέρουν άδικα.

Πονεμένην καρδίαν, Μ. Π.: 'Αν ό νέος σας αγαπά και αν και σεις τον αγαπάτε ελλικρινά, πολύ άσχημα κάνετε να του δείχνετε έγωισμό και κακία, όπως λέτε. 'Οσο για την εξέλιξη του θεομού σας, ό νέος πρέπει να συνεννοηθί με τους δικούς σας για το σοβαρό σκοπό που έχει. Κι' έπειδή είνε μικρή, μπορεί να κανέτε τώρα τον άρραβώνα σας κι' άργότερα κανονίσετε και την αποκατάστασι σας.

'Ο θ' έ λ λ ο ν. Πρέβεζαν: Δεν μου καθόριζε στην έπιστολή σας πως διαδραματίσθηκαν τα γεγονότα με την δεύτερη εξαδέλφη σας. 'Η πρόκειται περί της ίδιας πάτορας; Στην τελευταία αυτή περιήλωσι και αν τα πράγματα είνε έτσι ακριβώς, όπως μου τα εξιστορείτε, αντιλαμβάνομαι ότι πρόκειται περί αισθήματος, που δεν μπορείσате να το καταπνίξετε ούτε και με τη σκέψη ότι σας συνέδσε συγγένεια. Και, τέλος πάντων, άφου ήρθαν έτσι τα πράγματα, έρίσκα να καλά έκάματε, να σώσετε την κοπέλλα από το σκληρό δράμα της ζωής της. Το μόνο που θα είχα τώρα να σας συμβουλεύω, είνε το ότι πρέπει ν' άντιμετωπίσετε άποφασιστικά τον τρόπο της ζωής σας, να εξασφαλίσετε έναν σίγουρο οικονομικό πόρο, για να μη στερήσετε τουλάχιστον την αύριανή σούζον σας απ' τα στοιγείδια και άπαραίτητα μέσα, αυτά που, έστω, είχε και στο σπίτι της...

Α. Λ. — 32 — Τ. Χ.: Βρίσκετε ότι είνε μάταιο πράγμα να παρηγορηθί και να έγκραδώνης κάποια ψυχή μ' ένα «δυο συμπονετικά και ελλικρινή λόγια»; 'Εξ άλλου άφου δεν διαβάσετε έντυπα, όπως με μεγάλη άυταρέσκεια τα διαλαλείτε, φροντίστε τουλάχιστον να διαβάσετε τον καιρό σας στο να δυναμώσετε λίγο την όρ ο γ ο γ ρ α φ ί α σας, γιατί σεις, ν' άσπουδαίος δεν έπιτρέπεται να γράφετε: «δοκιμάσθε», «εξφυλίζω», «εγεμμάτες», «έρίκατε» κλπ., κλπ.!

Βασίλισσαν 'Ολύμπου, 'Αγίασόν: Είνε πολύ έπι-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκυροφάγοι, εφθαρμένοι καθάλοι διορθώνονται δι' όφανεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις το έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά καιμπαριντίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία» Δώρου 5 γ. (1ον πατωμα) 'Αδελφί Λάλη. Τηλέφωνον 55.314.

κίνδυνο αυτό που έχετε κάνει. Ξελογιάσατε και θέλετε να ξελογιάσετε έναν άντρα που έχει σχεδόν τα διπλά σας χρόνια, ενώ σεις είνε μόλις 17 χρονών. Μα δεν καταλαβαίνετε ότι ένας τέτοιος δεσμός δεν μπορεί να έχει καμιά σωβάρη συνέπεια από μέρους του άντρός αυτού; Σας έβριζε μικρούλα και θέλει άπλοούτατα να περάσει τον καιρό του μαζί σας εύχάριστα. Με τα λόγια του θαμωθήκατε, μα τί έχετε να κερδίσετε με αυτά; Θα την πάδετε άσχημα αν, άμέσως κιόλας, δεν ξεκόψετε απ' αυτόν και δεν κυττάξετε τις οικογενειακές σας ύποχρεώσεις. Σας μιλώ σαν μητέρα σας κι' αν μ' ακούσετε, άσφαλώς δεν θα χάσετε!

Α ν ά π η ρ ο ν π τ υ χ ι ο υ χ ο ν. Θεσσαλονίκη: Πρέπει με μεγάλη λεπτότητα να χειρισθίτε το ζήτημα σας, αγαπητή μου φίλε. 'Αν έχετε την παραμικρή ύποψιν ότι λόγω της άσχημης ή κοπέλλα θ' άποκρούση την πρότασι σας — πρότασι σοβαρή, έλπιζω — τότε δίδου μη της έκμυστηρευθίτε το αισθήμα σας; Χανέψτε το ήσυχα-ήσυχα, και κανονισθίτε με την άδολη φίλι της. 'Αν όμως έχετε ένδειξεις ότι ή κοπέλλα τρέφει κάποια άσάβητη συμπάθεια για σας, χωρίς να λαμβάνη όπ' όπ' το σωματικό σας μειονέκτημα, τότε θέσπισα να πρέπει να εξηγηθίτε, για να καταλήξη σε κατι αυτή ή έπαφή που έχετε.

Α. Β. Λ., Β. Σ. Γ. 904: 'Η στάσις της κοπέλλας, όσο και της μητέρας της δεν ένέχει καμιάν αισθηματική άφορη και συμπάθεια, αλλά πρόσχημα από ελλικρινή φίλια, άνθρωπιστικό ένδιαφέρον και έκτίμησι προς το προσωπό σας. Αυτό αντιληφθίτε το καλά για να μη προχωρήσετε σε κανένα διάδημα που μοιραία θα σας άπογοητεύσει. Γι' αυτό κυττάτε τώρα το πατριωτικό σας χρέος και μη βάζετε στο μυαλό σας, διάφορες ιδέες. 'Αλλωστε όταν άπολυθίτε με το καλό, θα έχετε καιρό να έρθετε ίσως σε μεγαλύτερη έπαφή με τους άνθρώπους αυτούς και αν έξακριβώς ότι άπάρχει από μέρους της κοπέλλας και κατι τρυφερότερο, έκτος από το φιλικό αισθήμα, θα έμψρεστε, τότε και μόνο, να το εκμηδίσσετε και ανάλογα να συμπεριφερθίτε.

Ε ν α ν α υ τ ά κ ι. Α. Ρ., Χανιά: Δεν καταλαβαίνω γιατί μου γράφετε την περιπέτεια σας, μια και δεν έλπίζω τίποτε το άνησυχητικό. Το αισθήμα σας που άρχισε με άσχημους όνισμους και συνεχίζεται με μεγάλες έλπίδες, είνε δέξια, ότι με τον καιρό θα έρθι τη νόμιμη αποκατάστασι του. Μην άνησυχίτε λοιπόν, κι' αν άκόμα όι γονείς του είνε έπιφυλακτικοί για σας. Αυτός θα γυρίση δημιουργημένος, και εφ' όσον πρόκειται για την εύτυχία του, δεν θα θελήσουν να του φέρουν έμπόδια. Κρατάτε λοιπόν μια θερμή έπαφή μαζί του, με τακτική άλληλογραφία κι' έλπίζω και σας το εύχομαι με την καρδιά μου, όλα να πάνε καλά.

Πρόδοον Μ. Γ. Μ., Βυόλτε απ' το μυαλό σας τις αισθηματικές φαντασιές σας και κυττάτε το σχολείο σας γιατί ή ηλικία σας δεν έπιτρέπει άκομη τοιούτο είδους «εμψήματα»...

Α ρ ί ω ν α κ ι θ α ρ ω δόν! Τα ίδια συνιστά και σε σας. Ξεγελιέστε με τα ερωτοτροπήματα εις έάρος των μαθησίων σας. Στην ηλικία σας άπάρχουν κι' άλλες ακίνδυνες άσχολίες. 'Αθλητισμός, Προσκοπισμός, 'Εκδρομισμός, Φιλοτελισμός. Δεν δοκιμάζετε ένα απ' αυτά;

Π α ρ α ν ο μ η ν μ η τ ε ρ α Γ. Α. Κ. Κ.: Θα μου έπιτρέψετε να

ας μιλήσω με την ίδια άωμοτητα που μου εκθέτετε και σεις την περιήλωσι σας. 'Αντικρύζετε λοιπόν τα πράγματα με κάποιαν κυνικήτητα. Τολμάτε μάλιστα να κανέτε και άσχημο χιούμορ και δεν αντιλαμβάνεστε, δυστυχώς ότι το «παραστράτημα» σας, όπως μονάχη σας το χαρακτηρίζετε, είνε σοβαρό, και άπειλεί όχι μονάχα την οικογενειακή σας γαλήνη, αλλά και την στοιχειώδη αξιοπρέπεια σας, ίσως — ίσως και την τύχη του άβωου παιδιού σας. Γι' αυτό, αν πραγματικά θέλετε τη γνώνη μου, προστρέξτε άμέσως σ' έναν εύσυνειδητο γιατρό και έμπιστευθίτε του ό,τι σας συμβαίνει, ώστε αν πραγματικά ό φόβος σας δικαιοδογίται, να φροντίση για σας άπαλλάξη από τον άπειλουμένο κίνδυνο. Και συγχρόνως να διακόψετε άμέσως αυτόν τον έλεεινό δεσμό και να έπιστρέψετε στην εύθυσαν όδον — αν δεν θέλετε, όπως σας γράφω και παραπάνω, να τα θυσιάζετε όλα, άνόητα και έπιπόλαια... Περισσότερα, φυσικά, δεν μπορεί να σας πω από αυτήν εδώ τη στήλη. Μα έλπίζω να καταλαβαίνετε τον κίνδυνο που διατρέχετε...

Α τ υ χ η ν μ ν η σ τ ή ν. Σ.Τ.Γ. 915: Στο γράμμα σας δεν έγω τίποτε άλλο ν' άπαντησω παρά τοιούτο: 'Επισκεφθίτε την δικαιοκρινήν Ιατρών-γυναικολόγον κ. Κατοίρα (όδου Σκαλιστήρ 4), ή οποία είνε ή μόνη άρμόδια να σας διαφωτίση.

ΕΡΗ

ΟΟ

Για χάτι το άσχημτο

Α ν ώ ν υ μ ο ν ν έ α ν Α. Π.: Καλά-καλά δεν θυμάσατε τ' όνομά του — όπως γράφετε — νομίζετε πως ίσως να τον έλεγαν 'Αλκη και φρονίτε ότι αυτό δεν έχει σημασία. 'Οχι, λοιπόν, έχει κάποια σημασία. Δεν πρέπει να πεδάνατε για έναν κάποιον 'Αλκη και για τα μαύρα του τα μάτια. Είνε νέα και δεν πέσει ή γυνίριμα αυτή των όλίγων λεπτών να σας κλονίση ψυχικώς και ν' άρρωστήσετε. 'Οσο και αν προσπαθίτε να με πείσετε ότι ό θάνατος, για σας θα είνε το φάρμακο του πόνου, έγω σας λέγω, και μη θυμώσετε, ότι 'Αλκηδες ύπάρχουν πολλοί και μαύρα μάτια πολύ πιο άρσια, έπομένως δεν έχομε δικαίωμα να πεδάνομε για κατι ψευγαλέο, άσύνληπτο και ίσως κοινό και άσχημο.

Α ν ρ ω π ο ν κ ο ι ν ω ν ι κ ό ν: Είνε νέος 25 έτών και γράφετε πως αγαπάτε τρελλά μια νέα 25 έπίσης έτών. 'Αλλά ή νέα παίζει μαζί σας. 'Αν τη βρίσκετε, πάντως άντάξια σας να τη ζήτήσετε σε γάμο, για να σταματήσουν οι «κόνες» και να μην ντρέπεστε τον κόσμο.

Μ ι ν έ ρ δ α: Το καλύτερο που έχετε να κανέτε είνε να μην του φέρεσθε άσχημα, να μείνετε φρόνιμη και να καταφέρετε να άρραβωνισθίτε και να παντρευθίτε. Κάθε άλλη λύσις θα άποθή καταστρεπτική για το μέλλον σας.

Κ α ρ ο λ Φ ο β λ ο ν Β.: 'Αφού τον αγαπάτε και σας αγαπά γιατί δεν τον έχετε έμπιστοσύνη; 'Η ζήλεια είνε μία άρρώστεια χειρότερη απ' αυτήν που σας κρατάει και τους δυο στο Σανατόριο. Λοιπόν, μη θασανίζετε με τη ζήλεια και έχετε το έμπιστοσύνη. Αυτό θα σας δοθήση να γίνετε γρήγορα καλά και να πάτε στο σπίτιaki του αγαπημένου σας εύτυχισμένου.

Π ά μ π. Τ ζ ω ρ τ ζ: Φερθήκατε τίμια κι' εύγενικά άπέναντί της. Την αγαπάτε και δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι σας αγαπά κι' εκείνη. Είνε φανερό όμως ότι την έμπισχύτε το ίδιο πρόσωπο που έπηρεάζει όλη την οικογένεια όπως λεπτομερώς γράφετε.

'Εγω, λοιπόν, τη γνώμη να μη νοσάτε πια σ' αυτήν, αλλ' άπ' εύθείας στον πατέρα της αν έχι ή στη μητέρα της και να έπαναλάβετε εύγενικά την αίτησι γάμου σας. Προσέθετε στο γράμμα σας μερικές λεπτομέρειες για την εργασία σας, για την οικονομική σας κατάσταση και ύποσχεθείτε τους ότι ό μόνος σκοπός της ζωής σας θα είνε να κανέτε την κορη τους εύτυχισμένη. Και περιμένετε με όπονη.

Π η λ ι ο ρ ε ι τ ή ν. Βόλον: Είνε πολύ δειλός όπως μου γράφετε. Δηλαδή ντρέπεστε να φανερώσετε την άγάπη που ένετε σ' αυτό το κορίτσι και στη μητέρα σας άκόμη; 'Αν όχι, τότε θα είνε πιο σωστό να το πήτε στη μητέρα σας για να δήτε και τις δικές της διαθέσεις σχετικώς. 'Ετσι άσυνότερα δεν θαχέτε δυσάρεσκies στο σπίτι σας και αντί να στέλνετε γράμματα και να εκθέτετε τον έαυτό σας, ή μητέρα σας που σας αγαπά θα σας το κανονίσι.

Τ ό σ μ η ν ι τ ά κ ι Γ. Π.:

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΙΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

«Η ακροβάτις-χορεύτρια Ροζ-Ντρώκι που εμφανίζεται στο «Σαβόι-Ότέλ» του Λονδίνου ένεμεύσθη τον τελευταίο της άκροβατικό χορό από τα παιχνίδια των γάτων πάνω στα κεραμίδια τώρα την άνοίγει με την πανσέληνον. 'Ο χορός σημειώνει μεγάλη επιτυχία και οι θεαταί αντί χειροκροτημάτων, εκφράζουν τον ένθουσιασμό τους και τον θαυμασμό τους με παρτασμένα «Νιάου-Νιάου»...

Να μη στενοχωρησέτε, ούτε να σκάσετε από το κακό σας, όπως γράφετε. Αφού δεν είσθε σε θέση να τη ζητήσετε από τους δικούς της, γιατί θέλετε να την εκθέσετε στέλνοντας τα γράμματά σας για κείνη, στη μία φίλη της και στην άλλη;

Να γίνετε πιο λογικός, και να σεβάσθε την αξιοπρέπεια της. Μοιρώ κ λέ φαν ε τ ο ν έ ρ ω τ ά μ ο υ Α.: Ευχαριστώ για τα τόσο ευγενικά σας λόγια. Γράφετε πολύ ώρα. Θα μπορούσατε να γίνετε περίφημη διηγηματογράφος. Δεν μπορείτε όμως να βασίσετε τον εαυτό σας, πάνω σε αυτά που μου γράφετε. Ένα παιδάκι που φλερτάρει με τη μία και με την άλλη, ξεγέλασε και σας. Σεις πιστεύετε και φαντασθήκατε ότι αυτός είναι το πλάν. Υποφέρετε, λοιπόν, για να λέτε πως αγαπάτε, σαν να άλλα κορίτσια, ή επειδή νομίζετε πως δεν θα μπορούσατε ποτέ να έγκυστε άλλον άνδρα;

Μοιζώ ότι δεν αξίζει τον κόπο όχι να υποφέρετε, αλλά ούτε καν να σκέφτεστε έναν επιπόλαιο άνθρωπο, που δεν σεβάστηκε την αξιοπρέπεια σας. Φανταστήτε αργότερα, αν γινόσαστε και γυναίκα του τι θα έκανε!

Πυροβολήτην Ιορδάνην: Ίδιατέρως μου είναι αδύνατο να απαντώ. Λοιπόν σας λέγω ότι εκεί που έφτασαν τα πράγματα κι' έπειτα από το πείσμα του πατέρα της, καλά θα κάνετε να έχετε υπομονή ώπου να ενηλικιωθή, κι' αν ως τότε δεήτε ότι συνεχίζει να σας αγαπά, τότε την παίρνετε και ησυχάζετε. Προς το παρόν θα έχετε διαρκώς ενοχλήσεις.

Αμφιβολήν μικρήν: Σας λυπάμαι. Αν από τώρα που δεν σας δεσμεύουν υποχρεώσεις διηγουρήτε κι' οι δύο σας ζητήματα και υποφέρετε, φανταστήτε τι θα γίνει μετά το γάμο σας. Το σκεφθήκατε αυτό; Λοιπόν, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, — γιατί το κακό δεν διορθώνεται άλλοιώς — είναι να διακόψετε τις σχέσεις και να παντρευθήτε έναν άνθρωπο που θα σας χαρίσει καθημερινώς το γέλιο και τη χαρά και όχι τη γκρίνια.

Ατυχον Νέον: Να μην είσθε θλιμμένος αφού αναπνήσατε μία άλλη, την παντρευθήκατε και γενήκατε πατέρα. Όλα τ' άλλα άνηκον στο παρελθόν, είναι μία εύχρηστη ανάμνησις. Μη διακινδυνεύετε λοιπόν, ανάητα την εύτυχία του σπιτιού σας και προπάντων του παιδιού σας, που πρέπει να μεγαλώσει ανάμεσα στη χαρά του πατέρα του και της μητέρας του.

Πληγωμένο θαλασσοπόρο: Λυπήθηκα κι' εγώ πολύ με τον πόνο σας. Αλλά φταίτε λιγάκι και σεις. Πριν της φανερώσετε την αγάπη σας, σαν άντρας με περισσότερη λογική απ' αυτήν θα έπρεπε να σφυγμομετρήσετε την κατάσταση να πάρτε πληροφορίες για τις ιδέες του πατέρα της, εν ανάγκη να βάλτε κάποιο κοινό γνώριμο σας να τον πλησιάσει. Κι' αν θέλατε ότι θα προσκρούσατε σε άρνησι, δεν έπρεπε να φανερώσατε ούτε σε κείνην τίποτα. Έτσι δεν θα πονούσατε σίμωρα τόσο πολύ. Τα περί αστοκτονίας είναι παιδαριώδη. Αφήστε, λοιπόν, τις κουταμάρες αυτές και κάνετε υπομονή.

Μονολογώ την Ρ. Χ.: Μοιζώ πως αν την παντρευθήτε ή ζωή σας θα καταστήσει μαρτύριο, γιατί διαρκώς θα σκέφτεσθε το κάποιο λάθος στο όποιο έπεσαν. Ας χαρή λοιπόν, τη ζωή της, αφού δεν σεβάστηκε την αγάπη σας και δεν σκέφθηκε τους κινδύνους που διατρέχετε ως στρατιώτης.

Απελπισμένον Καρδία μου: Είχα κρατήσει την υπόθεσί μου και σας έστειλα τότε τέσσερα είδη, άνευ επιστροφής, διότι θύλακα από τη διελιθώθη μου δεν δανείζω ποτέ. Απορώ, λοιπόν, πως δεν τα λάβατε. Αλλά δεν μπορώ να στείλω. Τα πούλησα σας και το λαδύρινο τα παρέδωκα στους αρμόδιους να τα κρίνουν.

MIPANTA

**ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ
ΜΕ
ΔΟΣΕΙΣ**

Κ. ΣΚΟΤΙΑΔΗΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20 - ΤΗΛ: 30-909
ΓΟΡΔΕΙΟΥ - ΑΝΘΩΣ ΜΕ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία. Αντιμετωπίζετε τον ήλιον άνευ φόβου. Πληροφορίες δωρεάν. Πατήσια Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΟΡΤΑ

Το καλύτερο
του κόσμου

ΓΕΝΗΝ ΑΝΤΙΡΟΠΟΛΕΙΑ
GALERIE
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
51 ΠΛΕΥΡΟΠΤΗΜΙΟΥ 51

ΟΡΤΑ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΔΑΦΝΗ

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως. Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών. Όδός Κυψέλης 34Β. Ώρα επίσκεψης 9-6. Τηλ. 82. 529 - ΑΘΗΝΑΙ.

Καὶ τὴν

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Τὸ περίφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

Τσάι ΡΙΧΤΕΡ

ΜΑΝΓΑΡΙΣΜΑΙΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Πλατεία Όμονοίας 9, αρχὰς Δώρου, πλάι καφενείου Αθηναίων. Μαντάρωνται ανδρικά και γυναικεία μάλλινα ενδυμασία από σκώρον, κάψιμο, σχίσιμο, λυσιμ, κλπ. Για όλα τα σχέδια υφασμάτων, πείρα εξωτερικού. Γυρίζονται ενδυμασία με επιμελημένη εργασία πολύ φθηνά. Επίσης πολυτελές τμήμα δια καινούργιων ενδυμασίας και γυναικεία ταγιέρ. Μεγάλη εφαρμογή λόγω μακράς πείρας.

Δ. ΧΑΤΟΥΠΗΣ. Τηλ. 54.744

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**

Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΩ 59, ΒΥΖΗΝΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΑΔΩΝ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μιά μητέρα: Το νόσημα του υιού σας είναι πάρα πολύ κοινό, «ακούς κόκκυρος». Με μία μικρή χειρουργική επέμβαση θα γίνει απολύτως καλά. Επισκεφθήτε ένα χειρουργό.

Στρατιώτην Τζάθα: Ασφαλής θεραπεία των αιμορροϊδων επιτυγχάνεται μόνον δια χειρουργικής επεμβάσεως. Πάντως σας συνιστώ να φροντίζετε πάντοτε να έχετε εύκαιρες κενώσεις τοπική καθαριότητα δια ψυχρού ή θερμού ύδατος, χρῆσι της αλοιφής Midy, και πλυνσεις εξωτερικών δια διαλύσεως permang. de potasse 0,10 cc. σ' ένα κιλό νερού. Έν εσχάτη ανάγκη χειρουργική επέμβασις.

Η ζωή μου είναι δράμα 0,453: Κακώς πιστεύετε ότι η ζωή σας είναι δράμα. Η πάθησις σας δεν είναι τόσο σπουδαία όσο την φαντάζεστε. Θα μπορούσα να την ονομάσω κανείς «αρχοντοπαριστία». Θέλει μακροχρόνια θεραπεία με φάρμακα λιγάκι άκριβά. Εάν κατορθώσατε και εφορμάσατε την πρόπουσαν θεραπεία που θα σας υποδείξει θεάσει ο γιατρός που θα σας εξετάσει, θα θεσπισθείτε ότι θα αποκτήσετε εκείνο που τώρα στερείσθε και τότε η ζωή σας θα πάψη να είναι δράμα.

Νησιώτην Μυτιλήνην: Η περίπτωση σας όφειλεται εις εξασθενήσιν του νευρικού σας συστήματος. Συμβουλευθήτε νευρολόγον. Έν αδυναμία τούτου κάμει μία γενική τονωτική θεραπεία του οργανισμού σας με διάφορα τονωτικά: Tonex - Vinotop κλπ. και δύο σειρές από 12 ενέσεις Casodilate de soude strychnine και θα έχετε ασφαλώς θεαίσιμα.

Νεαρὸν Μεσολογγίτην Χ. Κ.: Η πάθησις σας ως οφθαλμικὸν νόσημα είναι της απόλυτου ειδικότητος οφθαλμιάτρου, ο οποίος δεν θα παρέση να σας δώση την γνώμη του αν δεν σας εξετάσει ο ίδιος.

Εφ' ὧν 17 Κ. Κρήτην: Το ανάστημα 1,65 είναι σχεδόν το κανονικό σ' ένα ανδρικό σώμα. Αν μάλιστα συνοδεύεται και με 0,80-0,83 στήθικην περίμετρο, πλησιάζει, απάνω-κάτω, εκείνο που πρέπει να έχη ένας υποψήφιος για μία στρατιωτική και ναυτική σχολή. Επομένως θα γίνεαι να παραπονησθε. Πάντως καθημερινή πρωινή γυμναστική και άρκετη τροφή θα συντελέσουν στην τελείωσι και των δύο μειονεκτημάτων σας.

Δυστυχήμενον Κρητικόπουλο Σ.Τ.Π.: Για την πάθησι που μου γράφετε σας συνιστώ το Toxicalol 1 tube. Θα παίρνετε τρία χάπια την ημέρα και θα μου ξαναγράψετε την ημέρα και τα αποτελέσματα.

Πονεμένη κόρη: Η περίπτωση σας είναι καθαρώς γυναικολογική. Πάντως σας συνιστώ να εξακολουθήσετε ορμονοθεραπείαν, παρ' ὅλον ότι κατά την γνώμην μου εις ώριμην ηλικίαν θα έφρητε την ποδουμένην ησυχίαν.

Νεοπαντρεμένην Δ. Σ. Γ.: Πρόκειται περί ψυχικού νοσήματος, το οποίο, σύμφωνα με την περιγραφήν σας, προς το παρόν μόνον είναι ενοχλητικόν. Κατά πάσαν πιθανότητα μετά τον τοκετό αυτόματως θ' απαλλαγείτε από τας δυσάρεστους σκέψεις που σας βασανίζουν. Κάνετε 12 ενέσεις calcibromine ενδοφλεβίως, παίρνετε τρεις φορές την ημέρα ένα κουταλάκι Passineuril και φροντίστε να επιβληθήτε εκ παραλλήλου και στον εαυτό σας.

Αγωνιώσαν Βέρθα: Η θεραπεία σας εξαρτάται 80% από σας. Πρέπει ν' επιβληθήτε στον εαυτό σας ώστε να απαλλαγείτε από την κακή ξένη. Συγχρόνως θα κάνετε από μίαν ένεσιν Sulfate de strychnine de 0,002 όπο-

δορείς επί 15 ημέρας και να παίρνετε 3 κουταλιές της σούπας την ημέρα από το φάρμακον «Tonex».

Αστρὸν, Θεσσαλονίκην: Χωρίς εξέταση δεν είναι δυνατή στην περίπτωσι σας σαφής απάντησις, δεδομένου ότι δεν υπάρχει διάγνωσις. Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν ειδικοί. Συμβουλευθήτε έναν από τους εκεί, εφ' ὅσον σας είναι δύσκολο νάρθετε στην Αθήνα.

Ρόδο του Βορρά, Κρήτην: Θα πάμετε να παίρνετε το γνωστό σας τσάι και αντί αυτού θα παίρνετε κάθε έράδυ 1-2 χαπάκια Takol. Επίσης θα αποφεύγετε τελείως γλυκά, μακαρόνια, πατάτες και γενικώς τις λιπαρές τροφές. Μπορείτε να τρώτε περισσότερο, μεσημέρι-εράδυ, πιπιτέκι, χωρίς ψωμί, γορταρικά και φρούτα. Παίρνετε, τέλος, και τρία κουταλάκια του γλυκού την ημέρα Passineuril.

Πικαντόρα Μ.: Τα θέματα του είδους σούτο δεν συζητούνται δημοσίαι. Πάντως σας συνιστώ να υποβληθήτε εις ορμονοθεραπείαν από γιατρό εφορμαζόμενην γιατί όλα σας αναφέρτε στην επιστολή σας φέρονται εις ανεπαρκείαν των ωοθηκών.

Ανήσυχον Γ. Χ.: Θα σας συνεδούλευα, εφόσον ζήτασας Αθήνας να καταφύγατε σ' έναν καλό δερματολόγο. Είναι τόσο εύκολο, υπάρχουν τόσοι ειδικοί γιατροί και πολλά νοσοκομεία που εξετάζουν δωρεάν. Τι να σας συμβουλεύω εγώ χωρίς εξέτασι; Πάντως εφόσον η πενικιλίνος-ραπεία σας ώφέλησε επανασταθείτε την. Δεν πρόκειται να σας ελάνη.

Νεοπαντρεμένην κυρία Ε. Π. Π.: Αθήνας: Λυπούμαι γιατί το θέμα σας δεν είναι δυνατόν να συζητηθή εδώ. Συμβουλευθήτε έναν γυναικολόγο εφόσον ζήτε στην Αθήνα. Χωρίς να προηγηθή εξέτασις δεν θα μπορούσα κανείς, να σας συμβουλεύω το ελάχιον κατηγορηματικώς.

Ρόδο 18 0 1945: Δεν πρέπει να διατάξετε ούτε στιγμή να επισκεφθήτε ειδικό σεξ, γιατί και να το εκθέσατε την περίπτωσι σας. Δεν πρόκειται όπως φοβάσαστε να γελάση εις ώρος σας. Αντιθέτως θα σας παρηγορήσει. Και θα σας υποβάλει σε ειδική θεραπεία από την όποιαν θα γίνεαι να παραπονησθε. Πάντως καθημερινή πρωινή γυμναστική και άρκετη τροφή θα συντελέσουν στην τελείωσι και των δύο μειονεκτημάτων σας. Δεν δικαιολογούνται οι διαταγές σας εφόσον ζήτε στην Αθήνα.

Σιμόνη Σινιόρη: Στις περισσότερες δερματικές παθήσεις ένας γιατρός που σέβεται τον εαυτό του δεν δίνει τη γνώμη του και δεν υποδεικνύει σχετικήν θεραπευτικήν άγωγήν, αν δεν εξέταση τον αρρωστο και αν δεν έχη, τουλάχιστον, τη γνώμη ενός συναδέλφου που τον εξέτασε. Γιατί πολλές φορές αντί να ωφέληση, δυνατόν άκουσας του να γίνη πρόξενος κακού.

Κατίαν Π.: Έχω την γνώμη ότι θα έπρεπε πρωτίτως να σας εξετάσει ένας γυναικολόγος, γιατί ένα νόσημα θεραπεύεται ασφαλέστερα όταν διαγνωσθή προηγουμένως. Πάντως κάμει 8 ενέσεις Progynon 50.000 μονάδων, δύο την εβδομάδα και γράψτε μου το σχετικό αποτέλεσμα.

Ελ λ η Κ.: Πρωτίτως θα φροντίσατε να τακτοποιήσατε το πεπτικό σας σύστημα. Να μη υπάρχει δυσκοιλιότης. Θα αποφεύγετε γενικώς τ' αλμυρά αλαντία, πηγάνα κλπ., και θα παίρνετε μετά το φαγητό σας μία κουταλιά του γλυκού μέλι σε λίγο νερό από το φάρμακον «Fruital».

Εάν δεν δώτε δελτίωσι, τότε έχετε ανάγκη εξέτασεως δερματολόγικης.

A. A.

Τριαντάφυλλα στον τάφο...

—Αχ! και να τὸν πιάσω τὸν παλαιάνθρωπο!... Ὁ δὲ τοῦ δώσω ἕνα ξύλον πρὸς τὸ θάψω αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ... μοιρομυρίζω ὁ μπάμπας-Γιάννης, ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου, γεμάτος θυμῷ.

Μὰ εἶχε δίκην! Αὐτὸ πρὸς συνέβαινε στὸ νεκροταφεῖο «τοῦ», ἦταν κατὰ τὸ ἀπίστευτο!... Δέκα χρόνια δούλευε ἐκεῖ καὶ τὸ κακὸ πρὸς γινόνταν, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, δὲν εἶχε παρατηρήσῃ ποτὲ. Κάποιος ἐμπαινε στὸ κοιμητήριον κρυφὰ κι' ἐκλεβει τὰ λουλούδια ἀπ' τοὺς τάφους τῶν πλουσίων!... Κι' αὐτὸ ἦταν κακούργημα, ἦταν ἱεροσυλία!...

Ὁ υπάλληλος-Γιάννης ἦταν εὐσεβὴς καὶ ἠθικός. Παντέρημος στὸν κόσμον, χωρὶς οἰκονόμειαν καὶ φίλους, εἶχε ἀφοσιωθῇ στὴν περιποίησιν τῶν τάφων. Ἀγαποῦσε τοὺς νεκρούς ὡς ἂν ἦσαν ζῶντες, γινώριμοι τοῦ. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κοιμητήριον ἦταν γι' αὐτὸν ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως πρὸς κατάλαβε πὺς κάποιος ἐκλεβει τὰ λουλούδια, ἔχασε τὴ γαλήνην τοῦ. Εἶχε ὀρκιστῇ νὰ πιάσῃ τὸν κλέφτην!... Μὰ τοῦ κακού παραμόνευε μέρα καὶ νύχτα... Φαίνεται ὅτι ὁ κλέφτης φρόντιζε νὰ φυλάγεται!...

Τέλος, ἕνα ἀπόγευμα ὁ μπάμπας Γιάννης ἀνακάλυψε τὸν κλέφτην. Σὲ ἕνα ἀπόκεντρο μονοπάτι τοῦ κοιμητηρίου εἶδε ἕνα κουρελινωμένον κοριτσάκι νὰ σκύβῃ πρὸς ἕνα μνημεῖον καὶ νὰ ξεριζώνει μίαν μικρὴν τριαντάφυλλα πρὸς τὴν εἶχε φυτέψει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ὁ σύζυγος τῆς νεκρῆς!...

Τὰ μάτια τοῦ μπάμπας-Γιάννη πέταξαν στίβες ὀργῆς καὶ χαρὰς συγχρόνως. «Έκανε ὅμως τὴ σκέψι ὅτι ἴσως κάποιος ἐβάζει τὸ κοριτσάκι καὶ κλέβει τὰ λουλούδια. Ἐστὶν ἀποφάσις νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κλέφτρα νὰ δῇ πρὸς τὴν πηγαίνε τὴν τριαντάφυλλα!...

Κρούθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ περιμένει...

Ἦτορ ἀπὸ λίγο ἡ μικρούλα κρατώντας σφιχτὰ τὴν ξεριζωμένην τριαντάφυλλα καὶ ριχνόντας γύρω τῆς φοβισμένα βλέμματα, ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν ἀντίθετον διεύθυνσιν τοῦ κοιμητηρίου.

Ὁ φύλακας ἀμέσως τῆς πῆρε τὸ κατόπι.

Καὶ τότε εἶδε τὴν μικρούλα, στὸ μέρος πρὸς βοσκόντουσαν οἱ τάφοι τῶν πτωχῶν, γονατισμένη σ' ἕνα ταπεινὸ μνημεῖον, στολισμένον μόνον μ' ἕνα ξύλινον σταυρὸν!...

Ὁστόσο ὁ τάφος αὐτὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ τὰ πιὸ ὠραία τριαντάφυλλα.

Ὁ μπάμπας-Γιάννης στάθηκε κατὰ πλάγκτος κυττάζοντας τὴν μικρὴν. Τὰ χεῖλη τῆς πιθόριζαν ἀκατανόητα λόγια. Δυνατὰ ἀνοφύλητὰ τῖνάζαν τὸ σωματάκι τῆς καὶ δάκρυα κυλού-

σαν στὰ ὠχρὰ τῆς μάγουλας. Σὲ μίαν στιγμὴ σηκώθηκε καὶ στὴ σιγὴ τοῦ κοιμητηρίου ἀκούστηκαν τὰ λόγια:

—Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...

Ἦτορ ἡ παιδοῦλα πῆρε τὴν τριαντάφυλλα, πρὸς τὴν εἶχε ἀκούμῃ πλάι τῆς, φίλησε τὰ τριαντάφυλλα, ἀνοίγει μὲ τὰ χεράκια τῆς ἕνα μικρὸν λάκκο καὶ τὴν φυτέψει μὲ προσοχὴ!...

Τότε πῖα ὁ μπάμπας-Γιάννης ἔκανε δύο βήματα πρὸς κι' ἀφίσε τὴν βαρεῖα παλάμη τοῦ νὰ πῆσιν στους ὤμους τῆς μικρῆς.

—Σ' ἐπίασα ἐπὶ τέλους, κλέφτρα!... φώναξε.

Ἦ μικρὴ σήκωσε τρομαγμένη τὸ πρῶτόν της. Τὰ μάτια τῆς μαρτυροῦσαν τὸ φόβον πρὸς τὴν εἶχε πιάσει!... Ἐκανε νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ τὸ χεῖρ τοῦ φύλακα τὴν κράτησε ἀκίνητη.

Ὁ μπάμπας-Γιάννης εἶχε μαλακώσει στὸ μεταξύ. Κατάλαβε ὅτι ἡ μικρούλα αὐτὴ, πρὸς τὸν κύτταζε μὲ ἀφώνη ἱκεσίαν, δὲν μπορούσε νὰ εἶνε μίαν κοινὴ κλέφτρα. Καὶ μὲ καλὴν σὺντὴν τῇ ῥώτῃ πρὸς ἦταν καὶ τί ζήτουσε ἐκεῖ. Μὰ ἡ μικρὴ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ ἀπ' τὴν ταραχὴν τῆς. Ἦ σιωπὴ τῆς νευρίασε πάλι τὸν μπάμπας-Γιάννη πρὸς τῆς φώναξε:

—Μίλα, κακομοῖρα, γιατί!...

Τότε τὰ χεῖλη τῆς μικρούλας σάλεψαν. Ἦθελε νὰ μιλήσῃ, μὰ οἱ λυγμοὶ ἐπιγίγαν τὴ φωνὴν τῆς. Συντριμμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ξαναγονάτισε κι' ἔδειξε τὸν ἀνθρώποισμένο τάφο, μὲ τὸν χερὰκι τῆς πρὸς εἶχε ματώσει ἀπ' τ' ἀγκάθια τῆς κλεμμένης τριαντάφυλλας!...

Ἦ σκηνὴ αὐτὴ ἔκανε τὴν καρδίαν τοῦ μπάμπας-Γιάννη νὰ ραίσῃ. Ἀησμόνησε ἐντελὸς τὴν φούρκα τοῦ, ἀγκάλιασε τὴν μικρούλα καὶ τῆς εἶπε μὲ χαϊδευτικὴ φωνή:

—Μὴ φοβάσαι, μικρούλα μου, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακόν!... Ἐλα, πάψε νὰ κλαῖς!... Πῆς μου γιατί παίρνετε τὰ λουλούδια ἀπ' τοὺς ἄλλους τάφους;

—Ἦ μαμά μου, κύριε, ἀγαπᾷς πολλὰ τὰ τριαντάφυλλα! εἶπε, κνίγοντας τοὺς λυγμούς τῆς, ἡ μικρούλα.

Καὶ παίρνοντας θάρρος συνέχισε:

—Ἦ μαμά μου πῆθανε, κύριε!... Τὴν ἔβαλαν ἐδῶ μέσα!... Κι' ἐγὼ τῆς φέρνω λουλούδια γιὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὅτι τὴν ἔχασα!...

—Καλὰ, κι' ὁ πατέρας σου; ρώτησε ὁ μπάμπας-Γιάννης, βαζοντας τὰ δακρύα τοῦ.

—Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω!... Πιθόρισε ἡ μικρούλα. Ἐγὼ μόνον τὴν μαμά μου εἶχα στὸν κόσμον!... Ἀφήστε με, κύριε, νὰ τῆς φέρω μερικά τριαντάφυλλα!...

Ὁ φύλακας δὲν ὑπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἄλλο. Σήκωσε τὴν παιδοῦλα στὴν ἀγκυλίαν τοῦ, τὴν φίλησε καὶ κλαίγοντας μαζί τῆς φώναξε:

—Μὰ παιδί μου, γιατί δὲν μοῦ τῶλεγεσ τὸσπιν ὥρα πρὸς ἡ μανούλα σου ἀγαπᾷς τὰ τριαντάφυλλα!... Ἀπὸ δῶ καὶ πρὸς δὲν θὰ παίρνετε κρυφὰ τὰ τριαντάφυλλα ἀπ' τοὺς ξένους τάφους. Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ὅσα θέλεις!...

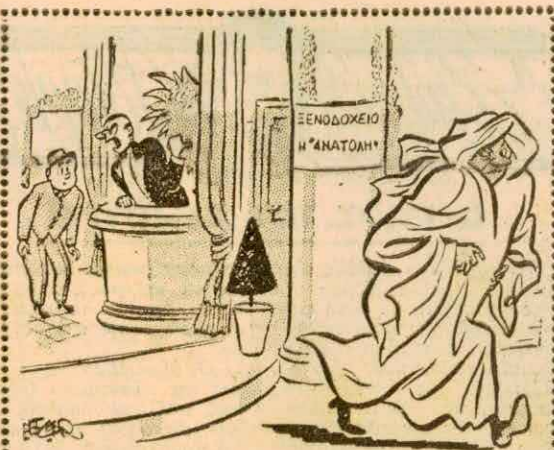
—Ἀλήθεια, μοῦ λέτε, κύριε; ρώτησε γεμάτην χαρὰ ἡ μικρὴ.

Καὶ φιλώντας τ' ἀγύριστα μάγουλα τοῦ μπάμπας-Γιάννη φώναξε:

—Πόσο σ' ἀγαπᾷ τώρα!... Τὴν καλὸς πρὸς εἶσαι!...

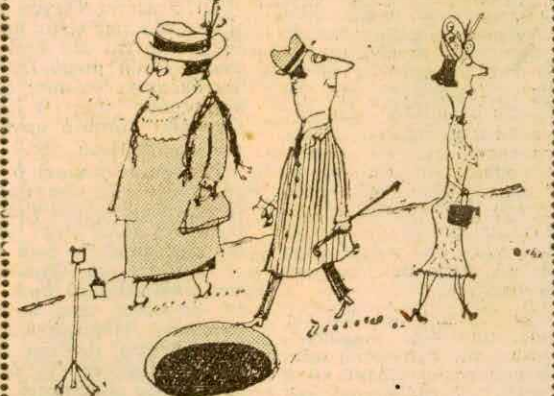
—Τὸ καλὸ ἦταν νὰ μὴ σε πιάσω, τῆς εἶπε ὁ φύλακας!... Τώρα πρὸς ἔπιασα δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης. Θὰ γίνῃς ἡ κόρη μου καὶ μαζί θὰ φέρουμε τριαντάφυλλα στὸν τάφον τῆς μανούλας σου!...

MIPANTA

ΥΠΟΠΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

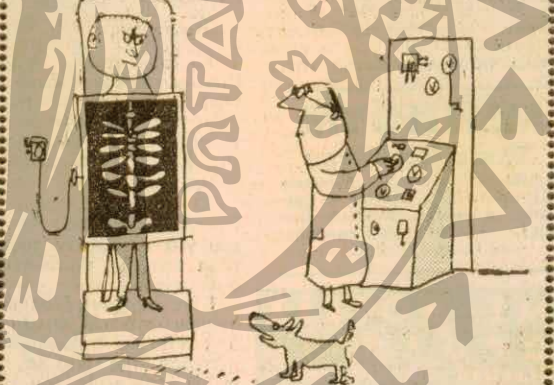
—Τρέξε γρήγορα στὸ δωμάτιό σου νὰ εξακριβώσης ἂν φοροῦσε τὰ σεντόνια αὐτὰ δὲν ἦθε!...

ΤΙΜΩΡΙΣ

—Μπαμπά, πρέπει νὰ σοῦ ἀπολογίσω πὺς εἶμαι ἐνοχλημένος!...

ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

—Γιατρε, δὲν παίρνετε ἀπ' ἐδῶ τὸ σκύλο, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ;

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΡΑΙ

Το παρθενικό στήθος της θυοφης Κοχίλα άρχισε ν' ανεβοκατεβαινεί με όρμη και στα μικρά χεράκια της απλώθηκε ένα τόσο δυνατό τρεμουλιασμό, πού, λίγο έλειψε να της ξεφύγει το γράμμα, πού ο αγαπημένος της της είχε αφήσει έκκενο το πρώτο ανάμεσα στα κλαδιά της άνθισμένης κερασιάς.

Όπως ταίριαζε σ' έναν έρωταμένο, δ' Οχάνια τ'είχε γραφεί πάνω σε χαρτί από ζυμηνόζιου, το είχε σπάλσει με πολυχρώμες παραστάσεις και το είχε σμυτάξει από την άρχή ως το τέλος σε αρμονικές ρίμες. Άνάμεσα σε πολλά άλλα, της έγραψε πώς, προτού το αστροπής ημέρας εξαφανιστεί, δυο φορές κάτω από τον όριζόντα, θα μίλουσε στον πατέρα του, πού θα πήγαινε τότε να βρή τον πατέρα της για να του ζητήσει την κόρη του, σε γάμο για το γυίο του.

Ο Όχάνια είχε βρή τις πιό ποιητικές εκφράσεις, για να της αναγγείλει αυτή τη χαρμόσυνη είδηση κι' η Κοχίλα, διαβάζοντάς τις, λίγο έλειψε να σωριαστεί λιπόθυμη. Τόσο μεγάλη ήταν η χαρά πού ένιωστε. Έπειτα, πήγε στο δωμάτιό της κι' άρχισε να γράφει την απάντησή πού θ' άφαινε την άλλη μέρα ανάμεσα στα φύλλα της κερασιάς για τον αγαπημένο της.

Μά, το άλλο πρωί, δεν βρήκε καινούργιο γράμμα στην κερασιά και είδε πως δ' Οχάνια δεν είχε πάρει ούτε το δικό της.

Η καρδιά της μικρής Κοχίλα έτρεμε όπως τα φύλλα των δέντρων, όταν φυσάει ο ψυχρός άνεμος πού έρχεται από τη Σαχαλίνη. Κι' η άγωνία της μεγάλης άπό ώρα σε ώρα. Κατά το σούρουπο, τέλος, κατέβηκε στον κήπο του πατρικού σπιτιού και μπήρε σε τώρα να εκμυστηρευθεί στα άνθη, πού ήταν πάντα οι καλύτεροι φίλοι της, το μεγάλο πόνο της ψυχής της.

MENTIOYM

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, δδς Κρήτης 6 (παρόδος Λισίων πλατεία Βαθής). Δέχεται καθ' έαστην. Τηλέφ. 52-869

ΜΕ ΔΟΞΕΙΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ Άριστος Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστήμιον 51 τος δόρους, παραλαβή κινήματογράφου ΜΟΥΤΙΔΑ Τηλ. 28-407

Άξαφνα άκουσε δυό υπηρέτες να συζητούν, κι' όσα έλεγαν έκαμαν το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες της.

Ο άξιοσεβάστος πατέρας της Τόγιοχικο Ούρουκου, μαζί με πολλούς άλλους σαμουράι, είχαν κόμει την προηγούμενη νύχτα επανάστασι, είχαν σκοτώσει το σογιούν Κουέι Καγκάδα και πολλούς από τους συνεργάτες του κι' είχαν πάρει στα χέρια τους την έξουσία.

Οι υπηρέτες έλεγαν πως οι έπαιναστές είχαν απαλλάξει τη χώρα από έναν τύραννο, άλλ' η μικρή Κοχίλα δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο παρά μόνο πως ο Κουέι Καγκάδα ήταν ο πατέρας του αγαπημένου της.

Νά, λοιπόν, γιατί δ' Οχάνια δεν της είχε αφήσει το συνηθισμένο του γράμμα εκείνο το πρωί και γιατί δεν είχε πάρει το δικό της. Το σπίτι του Όχάνια ήταν πλάι από το δικό της κι' οι κήποι τους συγκοινωνούσαν. Η μικρή Κοχίλα πέρασε από τον ένα στον άλλον, βελόντας να βρεθεί κοντά στον αγαπημένο της, για να συμμερισθι τον πόνο και το σπαραγμό της ψυχής του.

Είχε καθήσει τώρα σ' έναν ξύλινο παγκά και, με το κεφάλι ακουμπημένο στα χέρια της, σκεφτόταν. Δεν της έπιτρεπαν, βέβαια, να κρίνει τις πράξεις του πατέρα της, άλλ' αυτό το έγκλημα την είχε άναστατώσει. Ο Όχάνια θα εξακολουθούσε άραγε να την αγαπά; Κι' η αγάπη τους θα τους άδηνόγασε στην ευτυχία, όπως είχαν νειρευθεί τόσες φορές ως τότες;

Όταν η Κοχίλα ξεκίνησε για να γυρίσει στο πατρικό σπίτι, ο ουρανός, πάνω από το κεφάλι της, είχε στολισθί μ' όλα του τ' αστέρια κι' ο άέρας ευώδιαζε από τ' άρώματα πού σκόρπιζαν ολόγυρα τα λουλούδια. Μά η ψυχή της νέας ήταν βαρεία, από λύπη κι' άπελπισία. Το άλλο πρωί, η μικρή Κοχίλα του κακού ξανακατέβηκε στον κήπο με την έλπιδα πως θα βρούσε εκεί ένα γράμμα του αγαπημένου της. Και δεν βρήκε ούτε τις άλλες μέρες.

Ο Όχάνια, λοιπόν, δεν την αγαπούσε πιά; Η λύπη του για το θάνατο του πατέρα του είχε σκοτώσει την αγάπη του;

Είχε περάσει ένας μήνας σχεδόν από την εποχή πού ο Τόγιοχικο Ούρουκου, ο πατέρας της Κοχίλα, είχε πάρει στα χέρια του την έξουσία, άφου σκότωσε το σογιούν Κουέι Καγκάδα.

Ένα πρωί, ξαφνικά, η μικρή Κοχίλα βρήκε ένα μεγάλο γράμμα ανάμεσα στο

κλαδιά της κερασιάς. Ήταν άτελείωτο σε μακρος, λές κι' δ' Οχάνια ήθελε ν' αναπληρώσει όλα όσα δεν της είχε γραφεί ως τότε και πλημμυρισμένο από αγάπη. Δεν της έκανε σ' αυτό λόγο για το θάνατο του πατέρα του, άλλ' από τ' άλλο μέρος, δεν της άνέφερε τίποτε και για το μέλλον. Μόνο σε κάποιο σημείο της μίλουσε με σκοτεινές εκφράσεις για κάποια μεγάλη άποφασί πού είχε πάρει και πού θα τερματίσει το δράμα της ζωής του.

Το δράδυ εκείνο, μιά σκιά γλύστρησε ανάλαφρα μέσα στο στίτι του Τόγιοχικο Ούρουκου.

Όταν έφυγε από κεί, κρατούσε στα χέρια του το κεφάλι του νέου σογιούν. Σταγόνες αίματος έφεταν απ' αυτό πάνω στους ψάθινους τάπητες, πού σκέπαζαν το πάτωμα.

Ένας φίλος του τον περίμενε έξω από το στίτι. Άρχισαν να προχωρούν με γρήγορα βήματα και σε λίγο έφθασαν στο νεκροταφείο. Ο Όχάνια άπόθεσε το ματωμένο κεφάλι του Τόγιοχικο Ούρουκου πάνω στον τάφο του πατέρα του κι' έπειτα γονάτισε πάνω σ' αυτόν και προσευχήθηκε για πολλήν ώρα.

Οι δυό φίλοι ξαναγύρισαν κατόπιν στο στίτι των Καγκάδα κι' από κεί πέρασαν στο διπλανό κήπο και σταμάτησαν μπροστά στην κερασιά όπου οι δυό έρωτευμένοι συνήθιζαν να δάζουν τα γράμματά τους.

Ο φίλος του Όχάνια ξεδίπλωσε τότε ένα δεμα πού είχε κάτω από τη μασχάλη του κι' έβγαλε από κεί ένα μαχαίρι με πλατεία λεπίδα. Όλα εινε έτοιμα Όχάνια! του είπε. Ή μοιραία στιγμή έφτασε! Σφίξε το κορούργιο σου και προσπάθησε να φανής άξιος των προγόνων σου.

Ο Όχάνια γονάτισε άμέσως, παραμέρισε τα ρούχα του, είπε μιά σύντομη προσευχή στους προγόνους του κι' έπειτα βύθισε με σταθερό χέρι το μαχαίρι πού του έδωσε ο φίλος του μέσα στην κοιλιά του. Τη στιγμή πού το κορμί του έγευρε στο έδαφος, ένα δυνατό ανέθηκε στα χείλη του. Το δυνατό της αγαπημένης του Κοχίλα... Έπειτα από μερικές στιγμές είχε παψει να ζή. Ο φίλος του γονάτισε τότε πλάι στο νεκρό και προσευχήθηκε. Άνασκήθηκε κατόπιν κι' άπομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα...

Η Κοχίλα δεν παρηγορήθηκε ποτέ για το θάνατο του αγαπημένου της. Άρχισε ν' άδυστύχη ημέρα με την ημέρα ώσπου καταντήσε όμοια με σκελετό. Ένα πρωί, τέλος, οι υπηρέτριες του σπιτιού την βρήκαν νεκρή πάνω στο κρεβάτι της. Ένα σωρό γράμματα, πού ήταν βαλμένα με τη σειρά σε μία έταξέρα, πλάι στο κρεβάτι της, μίλούσαν για μιά μεγάλη κι' αϊονία αγάπη. Κι' αυτή η αγάπη την είχε τώρα σκοτώσει...

ΑΝΤΡΕ ΛΟΡΙΑ

Ερωτικό ΧΙΟΛΜΟΡ

Η δικαιοσύνη του Χότζα

Μιά μέρα δ' Ναστραδίν Χότζας άκουσε μεγάλο σαματά, κάτω απ' το σπίτι του και κατέβηκε να δει τι τρέχει. Στο δρόμο, δυό γείτονές του, δ' Αλής κι' δ' Μεχμέτ καυγάδιζαν.

Κάποιο σκυλί είχε βρωμίσει το δρόμο κι' δ' Αλής έλεγε στον Μεχμέτ: —Νά καθαρίσεις άμέσως τις άκαθαριές.

—Γιατί να τις καθαρίσω εγώ, τζάνουμ; διαμαρτυρόταν δ' Μεχμέτ.

—Γιατί πρὸς το δικό σου το σπίτι βρίσκονται.

—Όχι, βρίσκονται πρὸς το δικό σου.

—Εσύ θά τις καθαρίσεις.

—Όχι, εσύ.

Συνάμεινά, μιά και δεν συμφωνούσαν δ' Αλής κι' δ' Μεχμέτ άποφάσισαν να πάνε στον Κατή να τους λύσει τη διαφορά.

Περιέργως να δει τι θα γίνει δ' Χότζας τους ξηρώσε.

Όταν έφτασαν στο δικαστήριο κι' άρχισαν πάλι να φιλονικούν και να ξεφωνίζουν, δ' Κατής, πούχε ζαλιστεί πειρά, φώναξε του Χότζα:

—Ναστραδίν, φίλε μου, κάνε μου τη χάρη και λύσε εσύ τη διαφορά αυτών των ανθρώπων.

Ο Χότζας δέχτηκε πρόθυμα, τους πήρε παράμερα και ρώτησε πρώτα τον Αλή:

—Τι λές, θ' άποφασίσεις να καθαρίσεις εσύ το δρόμο απ' τις άκαθαριές;

—Όχι! άπάντησε με πείσμα δ' Αλής.

—Δέχεσαι να τον καθαρίσεις εσύ, Μεχμέτ;

—Όχι! άπάντησε με πείσμα κι' δ' Μεχμέτ.

Συλλογίστηκε συλλογίστηκε δ' Χότζας κι' ύστερα τους ρώτησε:

—Δεν μου λένε, τζάνουμ, δ' δόμος εινε δημόσιος;

—Δημόσιος! άπάντησαν μ' ένα στόμα κι' οι δυό.

—Άφου ειν' έτσι, ειπε δ' Χότζας πρέπει να τον καθαρίση δ' Κατής.

Ο Κατής πού τον άκουσε φώναξε απ' το κακό του και του φώναξε:

—Τι τσαμπουνάς, μπρε Χότζα, τρελλάθηκε;

—Δεν τρελλάθηκα, Κατή μου. Δημόσιος δεν εινε δ' δόμος;

—Δημόσιος.

—Κι' η άφεντιά σου δεν ειναι δημόσια υπάλληλος;

—Πολύ σωστά, Λοιπόν;

—Λοιπόν... εσύ, Κατή μου, θα καθαρίσης το δρόμο! Γι' αυτό σε πληρώνει το νουβέρνο!...

Κόκκαλο δ' Κατής.

Άπαγορεύεται η άνοδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνω έγγράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθύντης: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3, Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δδς Δύσεως, Ν. Ήρακλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣΠΡΕΤΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000

» Εξαμηνος » 100.000

» Τριμηνος » 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τούτης πρὸς τὸν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ της Λιούσυ

Παράξενο διήγημα

Σφίγγω τα χέρια μου στο θόλον και προσπαθώ να άδηνήσω το αυτοκίνητό μου όσο μπορώ πιό σταθερά και φυσικά, για να μην τραβήξω επάνω μου επικίνδυνα βλέμματα. Ένα μικρό κουπέ κορνάρε πίσω μου και νοιώθω ένα ρίγος στην πλάτη. Παραμερίζω, αφήνω το κουπέ να προσπεράσει και διαπιστώνω με άνακουφισί πως οι δυό επιβάτες του εινε δυό νεαροί, πού δεν μοιάζουν καθόλου με άστynomικούς.

Δεν πρέπει να χάσω την ψυχραιμία μου. Δεν πρέπει να με υποψιαστούν και να με σταματήσουν και να δρουν το πτώμα, πού έχω κρύψει στο μέρος άποσκευών του αυτοκινήτου μου. Καθώς προχωρώ, σκέπτομαι πόσο κοντά στην ηλεκτρική καρέκλα βρίσκομαι και νοιώθω στο στομάχι μου έναν όδυνηρό κόμπω.

Δεν μπορώ άκόμα να καταλάβω πως έγινε το κακό. Η Λιούσυ, η γυναίκα μου, ήταν κατά βάθος ένα καλό κορίτσι, με ευγενικά αισθήματα. Μά η γκρίνια της... Θεέ μου, η γκρίνια της! Όταν σπικνωόμουν το πρωί και αντίκριζα το κατσουφιασμένο πρόσωπό της από την άλλη μεριά του τραπεζιού, κατά το πρόγευμα, έχανα το κέφι μου και κάθε ώμορφιά της ζωής, άκόμα κι' δ' έρωτάς μου για τη Λιούσυ, έσβυνε για μένα.

—Κάτι έχεις, άοχιζε. Κάτι έχεις και δεν μου το λές. Κάτι πολύ σοβαρό πού μου το κρύβεις!

—Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Λιούσυ, τις άπαντούσα.

—Άπό μέρα σε μέρα γίνεσαι πιό παράξενος, έπέμενε αυτή. Κάτι συμβαίνει με σένα...

Αυτό ήταν συνηθός το θέμα και δ' τόνοτος των συζητήσεών μας. Την τελευταία όμως φορά, όταν συνέβη η συμφορά, δ' τόνοτος ήταν πιό άγριος. Έπρόκειτο, την επομένη το πρωί, να πάμε να περάσουμε μερικές μέρες στην έξοχό. Θα πγαίναμε στην έπαυλη ενδς φίλου μου, μά ξαφνικά, το δράδυ, καθώς ετοιμάζαμε τα πράγματά μας, η Λιούσυ άρχισε την γκρίνια.

—Δεν μπορώ να καταλάβω. ειπε, γιατί επιμένεις να πάμε να μεινωμε στο φίλο σου. Ή μάλλον καταλαβαίνω πολύ καλά γιατί θέλεις να πάμε εκεί!

—Τι θές να πής; ρώτησα γουρλώνοντας τα μάτια μου. Μαζί δεν συμφωνήσαμε να πάμε; —Έγώ δεν συμφώνησα καθόλου! φώναξε η Λιούσυ. Πώς εινε δυνατόν να δεχτώ να μείνω στο ίδιο σπίτι με μιά γυναίκα, με την όποια κάνεις κόρτε;

Αυτό ήταν κάτι πού δεν το περίμενα ποτέ.

—Κόρτε; Με τη γυναίκα ενδς φίλου μου;

—Ναί, κύριε! Και μάλιστα με τον πιό έστειπωτο τρόπο!

Τα μάτια μου θόλωσαν. Ή συκοφαντία αυτή ήταν τόσο παράλογη και τόσο άδικη, ώστε, για μιά στιγμή, έχασα την ψυχραιμία μου. Δεν έξωρα πως βρέθηκε στο γέι μου το τεσκούρι της κοκίνας. Ένα πράγμα μόνο έξωρα: ότι εκείνη τη στιγμή έκόλαξε μέσα μου η όργη κι' ένοιωθα μιά φλογερή επιθυμία να δάλω ένα τέμα σ' όλα αυτά με μιά γερή τεσκούρια!

Φαίνεται πως η Λιούσυ μάντεψε τις προθέσεις μου, γιατί χλώμιασε ξαφνικά, έτρεξε κοντά μου και άρπαξε το τεσκούρι από τη λαβή, λίγο πιό πάνω από το μέρος πού το κρατούσα.

Άρχισαμε τότε να παλεύουμε άναποδογυρίζοντας τα έπιπλα γύρω μας. Μά συνήλθα, εύτυχως, άπτόμα, παράτησα το τεσκούρι και τραβήχτηκα πίσω.

—Τι πήγες να κάνης; φώναξε η Λιούσυ.

Και πέταξε το τεσκούρι μακριά. Μά ήταν άδέξια, ήταν πάντα άδέξια σε τέτοια πράγματα. Το τεσκούρι διέγραψε στριφογυριστά μιά τροχιά στον άέρα, χτύπησε στον τοίχο, γύρισε πίσω και... άνοιξε μιά μεγάλη πληγή στο μέτωπο της γυναίκας μου αφήνοντάς την στον τόπο!

Καταλαβαίνετε τη θέσι μου. Όλοι θα πίστευαν πως εγώ την είχα σκοτώσει...

Τρέχω τώρα όλοταχώς στον πλατύ έξοχικό δρόμο, πού οδηγεί πρὸς τις βόρειες περιοχές της πολιτείας. Είμαι άσφοιής. Όταν φτάσω στην παραλία, θα δέσω μιά μεγάλη πέτρα στα πόδια της Λιούσυ και θα ρίξω το πτώμα της στη θάλασσα.

Το σούλαχτό μιάς άστynomικής σφυρίχτρας άνηχεί στ' αυτιά μου και οι δυνοί προβολείς ενδς αυτοκινήτου με διαπνώνουν μέσ' από το καθρεφτάκι. Φρενάω άπτόμα κι' ένα άστynomικό αυτοκίνητο με διπλάρώνει. Ένας άστynomικός πηδά έξω κι' έρχεται κοντά μου.

—Πού έχεις κρύψει το πτώμα της γυναίκας σου; μου λεί. Πού εινε το πτώμα;

Η γλώσσα μου δένεται. Δυσκολεύομαι ν' άνασάνω και μιλούσα. Ό άστynomικός σπκάνει το χέρι του και με μπατσίει με δύναμι...

★

Η Λιούσυ ήταν σκυμμένη επάνω μου. Με κύτταξε όχι με τα άπλανη μάτια ενδς πτώματος, αλλά με τα τρουαγμένα μάτια μιάς ζωντανής γυναίκας. Κρατούσε μιά δρεμμένη πετσέτα και μου σκούπιζε μ' αυτή το πρόσωπο.

—Αγάπη μου! μουμουούσιζε. Είχε πολλόν καιρό να σ' άμληση έτσι. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της και τα χέρια της έτρεμαν.

—Αγάπη μου! συήχισε. Το σφάλμα ήταν δικό μου! Το τεσκούρι γύοισε απ' τον τοίχο και σε χτύπησε στο κεφάλι.

Έπιασα το κεφάλι μου. Με πονούσε, μά όχι και πολύ. Όττε έμένα είχε χτυπήσει το τεσκούρι κι' όχι τη Λιούσυ! Και όλο εκείνο το φοιχτό κυνηγητό δεν ήταν παρά ένας άπαισιος έοιδάτης!...

—Αγάπη μου, έναπτε η Λιούσυ. Ήσουν τόσο χαλμός! Έρράγιε η καρδιά μου! Κι' από μικρό αυτό διάστημα πού ήσουν άναίσθητος, ένοιωσα πως είσαι το μόνο πλάσμα πού έχω στον κόσμο! Συγγνώμσε με, αγάπη μου...

Άπλωσα το χέρι μου, την τραβήξα κοντά μου και την έλεισα στην άγκαλιά μου. Μείνωμε έτσι άγκαλιασμένοι σφιχτά για πολλήν ώρα...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΑ-ΙΦΡΕΝΤ

✱

Άσφάλειες εναντίον των διαζυγίων

Οι άγγλικές άσφαλιστικές εταιρείες μελετούν ένα σύστημα άσφαλείας εναντίον του διαζυγίου, πού προέκειται να τεθεί προσέως σ' έφαρμογή. Το σύστημα αυτό προβλέπει την παροχή σθεσρών χρηματικών βραβείων έπειτα από τη συμπλήρωση δέκα έτών γάμου.

Σύμφωνα με τις στατιστικές, έκνοι πού χωρίζουν σε μεγαλύτερη άναλογία στην Άγγλία εινε με τη σειρά: οι ήθοποι, οι τραγουδιστάι, οι συγγραφείς και οι δημοσιογράφοι. Γι' αυτούς θα όρισθούν πολύ μεγάλα βραβεία. Έκνοι πού χωρίζουν λιγώτερο εινε οι καθηγητάι, οι δημόσιοι υπάλληλοι κι' οι τεχνίτες.

Για τις μέλλουσες μητέρες

Στο προηγούμενο σχετικό σημείωμα μιλήσαμε λεπτομερώς για την έν γένει ύγιεινή διαίτωση της έγκυου γυναίκας, για την διαιτητική της, ως και για τα ένδωμάτά της (έσώρροχα, στήδεσμος, ζώνη κοιλίας κλπ.). Συνεχίζουμε σήμερα με τις παθήσεις της έγκυου.

Δυσκοιλιότητα. Πολλές γυναίκες παρουσιάζουν κατά την έγκυμοσύνη τους άεαίρετικές έπιμονες δυσκοιλιότητας και όγκώδεις έκ ταύτης αίμορροίδες. Η δυσκοιλιότητα εινε έπακόλουθο της έγκυμοσύνης και γι' αυτό πρέπει να την προλαβάνει πάντα η έγκυος. Η χορτοφαγία και η φρουτοφαγία ως και οι άραιές κομψοτές διευκολύνουν την κατάστασι, ως και οι όποκοι σμολ με χαμομήλινο, λαδί και άσπασιν. (Για το κλύσμα όχι περισσότερο από δυόμισι ποτήρια νερό και τρεις κουταλιές λαδί. Το νερό του κλύσματος πρέπει να δοκιμασθή ώστε να μην εινε πολύ ζεστό, και να μην γίνεται από πολύ ψηλά, ώστε να μην έλασκήται μεγάλη πίεσι του όγρου επί του έντέρου). Επίσης άποτελεσματική εινε και η λήψις υπό της έγκυου ενδς ποτηριού ψυχρού νερού πρὸ της έσπερινής κατάρσεως και τέτορο κατά την πρωινή έγερσι γιατί διεγείρουν τις περισταλτικές κινήσεις των έντερων. Το γάλα αυτούτου προκαλεί κι' έπαυξάνει την δυσκοιλιότητα, ενώ τουναντίον το γιαούρτι, το νωπό δούτορο και το νωπό τυρί εινε εύκολα. Άσώτως τα φρούτα, ιδίως τα σφαλιάρια και οι μαρμελάδες των διευκολύνουν τις κενώσεις. Η έγκυος πρέπει ν' άποφύγει τα βραστικά καθάρσια, τα όποια προκαλούν πρόωρες συστολές της μήτρας πού έννοούν την έκτρωσι ή τον πρόωρο τοκετό. Σ' έπιμονη δυσκοιλιότητα και μόνον κατόπιν άδείας του μάμου γιατρού μπορεί να γίνει χρήσι έλαφρο έλαιούχο καθαρτικό.

Αίμορροϊδες. Οι φλέβες του άπειουμένου της έγκυου γυναίκας, τις περισσότερες φορές έξ αίτίας της δυσκοιλιότητας, διαστέλλονται συχνά παρά φύσιν και σχηματίζουν αίμορροίδες, πού προκαλούν άόρητους πόνους, έκνευρισμό και στενοχωρία κατά την στιγμή της άφοδεύσεως. Μερικές θερμές κομπρέσες χαμομηλιού ή άραιότητας —μόλις έλαφρώς ροζέ— διαλυμένες με μαργαρίτα και έσπείρις αιμορροϊδικών όγκων μ' άλοιφή Hemovio, καταπνώνουν άμέσως τους πόνους.

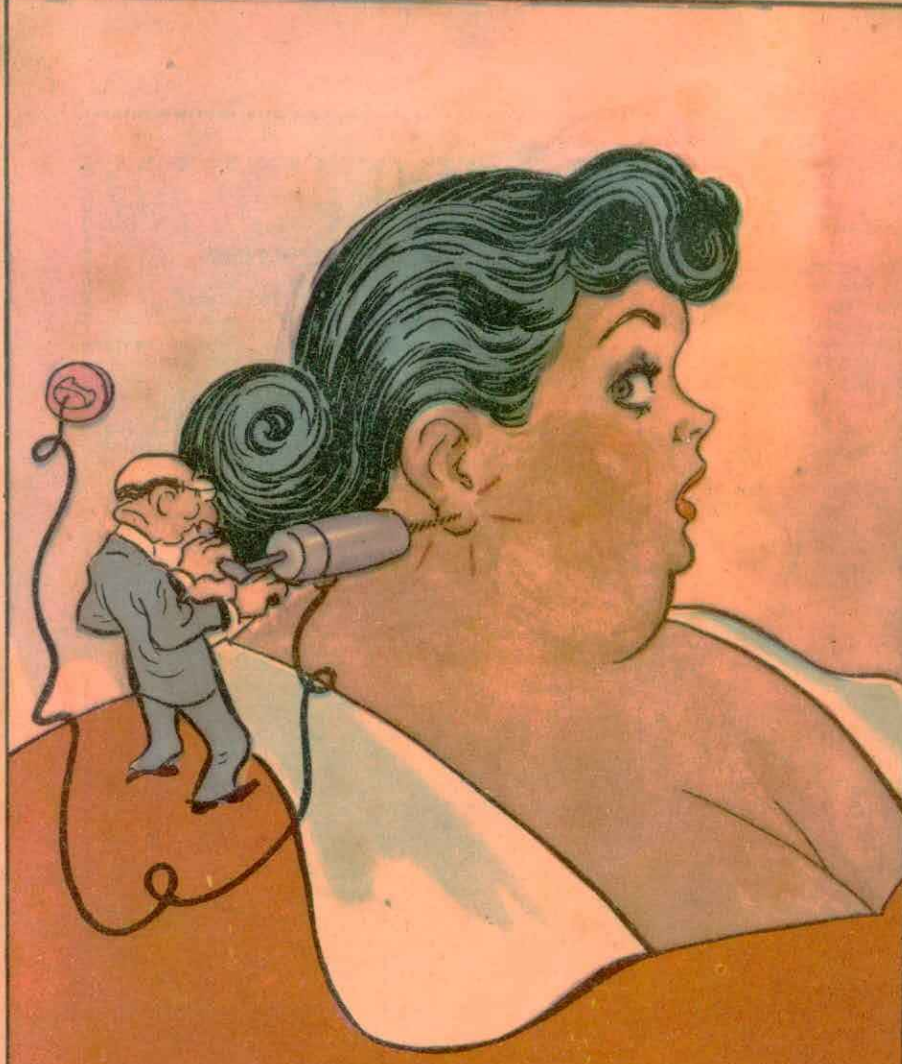
Κιρσοί. Οι κιρσοί των κάτω άκρων εινε πολύ συνηγοι κατά την έγκυμοσύνη προκαλούμενοι από την δυσχέρεια της κυκλοφορίας όλοκλήρου του άγγειακού συστήματος ενεκα της έν αύτώ αύξήσεως της μόξης του αίματος λόγω της έγκυμοσύνης. Οι κιρσοί και μάλιστα οι τριχοειδείς πού παρουσιάζονται σάν φλεβίτσες στις κνήμες και στους μηρούς κανένα κίνδυνο δεν παρουσιάζουν για την έγκυο, άλλ' αν παραμεληθούν (υπερκόπσι της έγκυου, καλτσόδες, σφιχτές ζώνες κλπ.), μπορούν να γίνουν όγκώδεις και να παρουσιάσουν διάφορες έπιπλοκές όπως το δυνατό πρήξιμο, το έκνευριστικό και κνισμώδες έκκεμα των κνήμων, τις πληγές των κιρσών (έλκη), την φλεβίτιδα και τέλος την άκρως έπικυμένη ρήξη των. Για τους λόγους αυτούς οι έγκυμοσύνες δεν πρέπει να φοράνε καλτσόδες, πού όσο φαρδείς κι' αν εινε παρακλύνουν έν τούτοις την κυκλοφορία των κάτω άκρων και ως έκ τούτου έννοούν την εμφάνισι κατ' έν γοκή άναπτύξη των κιρσών. Τα παπούσια της έγκυου πρέπει να κει φαρδιά και με πλατεία και χαμηλά τακούνια, για ν' άποφύγουνται αι τυχόν πτώσεις κατά τους περιπάτους και για να γίνεται η έδισι εύχτηρς. Η πάχουσα έκ κιρσών έγκυος άισθάται και ί-αίτερως μάλιστα κατά το έράδυ άσφοις, πού πολλές φορές έλαφράς έλαστικής κάλτσας, πρὸς πολλές έγκυες, έξ συμβουλή του μάμου γιατρού, γιατι πολλές φορές, έξ άγνοίας των, χρησιμοποιοούν πολύ κακώς για την συμπτωσι των κιρσών πολύ σφιχτούς επίδεσμούς, πράγμα πού μπορεί να προκαλέσει έκτρωσι, πρόωρο τοκετό ή άκόμα κι' αίμορραγία της μήτρας.

Λευκωματώδης. Η έγκυος γυναίκα πρέπει άπαράτητα κατά μήνα να εξέταζη τα όφρα της. Άν κατά την εξέτασι των όφρων βρεθή λεύκωμα πρέπει άμέσως η έγκυος να ύποβηθή στην δέουσα διαίτα πού θα της καθορίση ο κορυαίτης μάμος γιατρού της. Η λευκωματώδης της έγκυου δυνατόν να παροδική, γιατί πολλοίς αυτή δεν όφείλεται σε νεφρική αλλοίωσι, αλλά σε μηχανικά ήνο αίτια, ως η μεγάλη κοιλιακή πίεσι, η πίεσι των όρητρων έκ της έγκυμοσύνης ή κάποια τοκή ή μόνονισι. Πάντως χρειάζεται έφ' όσον βρεθή λεύκωμα τακτική παρακολούθησι κι' άποφυγή άμυρών κι' έρεθιστικών έν γένει προφών, διότι το λεύκωμα αν παραμεληθή μερλι τέλους της έγκυμοσύνης δυνατόν να προκαλέσει την έκλαμψία, η όποια εινε μιά έκ των χειρότερων έπιπλοκών του τοκετού.

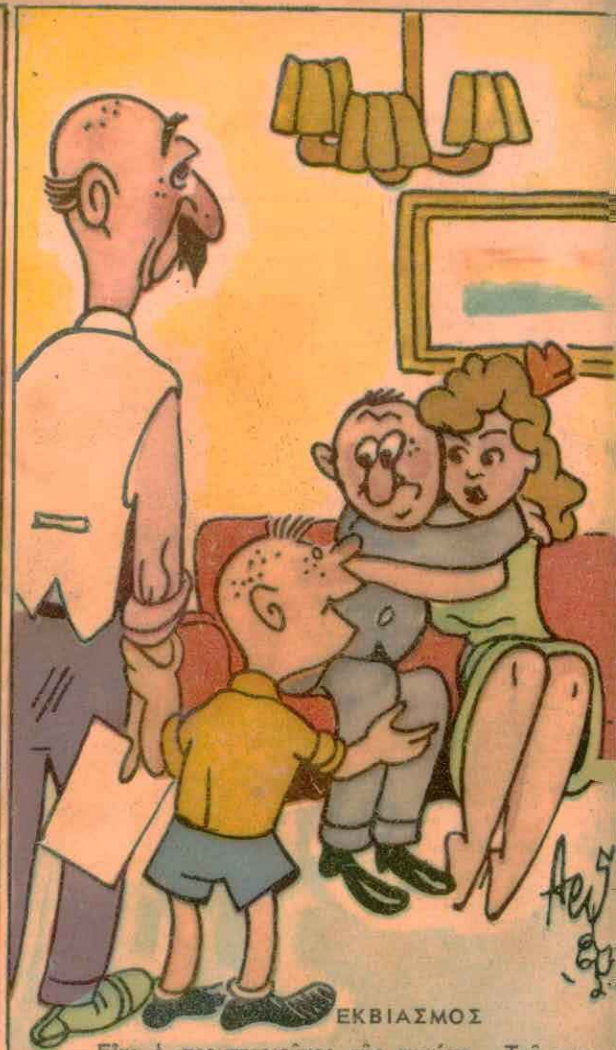
Κάπνισμα. Μπορεί να κατηγή η έγκυος; Όχι. Διότι η διατή της νικητικής δηλητηρίασι της έγκυου υπέρβει συγγατά τον θάνατο του έμβρύου είτε κατά την διάρκεια της έμβρυοτρίου ζωής ή μετά την γέννησι δια του γαλακτισμού. Η νικητική εισέρθει μέσα στο άμνιακό ύγρο κατά την κύψι και στο γάλα των μαστών κατά την λοχείαν. Πολλές έξ άλλου, έγκυες έπασαν άλλεπάλληλες έκτρώσεις έκ της υπερβολικής κατανήσεως του τσιγάρου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ, ΛΑΔΑΣ

Ίατρὸς - Δερματολόγος

— Θα πονέσης λίγο, γυναικούλα μου, αλλά μόνο έτσι θα σου τρυπήσω τ' αυτιά για τὰ σκουλαρίκια!...

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

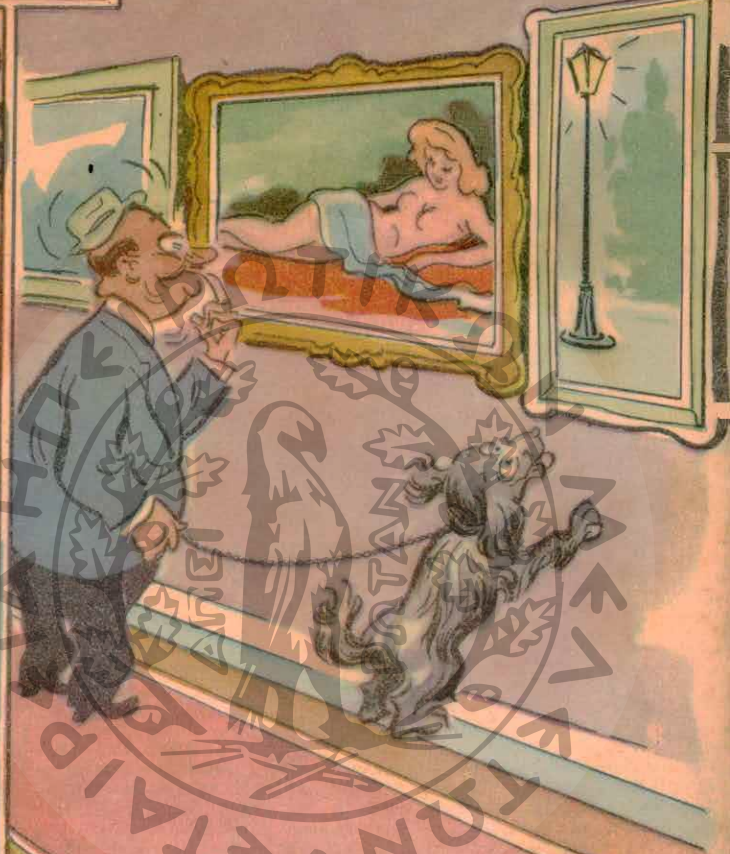
— Εἶνε ὁ περιπτεριούχος τῆς γωνίας... Τοῦ χρόνῳ στάω κάτι σοκολάτες!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Διακριτικοὶ ἐπισκέπται...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)